

ДЖАН СИЙГЪЛ ДЕЦАТА НА ПРОСПЕРО КЛЮЧЪТ КЪМ ДВЕРИТЕ

Част 1 от „Фърн Капел“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2006

chitanka.info

„Потегли към морето много
рано,

в постелята останах аз сама.
Обичана от теб, но невенчана,
в сърцето си помолих се
незримо:

«Дано те върне Бог при мен,
любими!»

Бушуваше морето с ярост
мрачна...

В зори вълните с грохот на
брега

изхвърлиха една строшена
мачта...

И сграбчи ме скръбта
неумолимо...

Последно сбогом казах ти,
любими!

Не за венчило влязох аз в храма

—
пристъпих в него като в
страшен сън.

Обляна в сълзи, молах Бога само
покой за твоята душа да има...

Почивай в мир навеки, мой
любими!

Нахрани рибите плътта ти
мека,

сирени надпреварват се: коя
ще се сдобие с кост от теб,
човека...

И само моят вик неудържим
ехти и днес: Почивай в мир,
любими!“

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на многострадалното си семейство и приятелите за огромната подкрепа, която ми оказаха, докато пишех тази книга, и особено на баща ми, сестра ми и зет ми, Джени и Джулиан Бел, Джейн и Робин Ли, Джудит Бъртс, Рут Макникъл, Клеър Халамс и Доминик Мемечко; на д-р Брайън Хинтън, Джон Уолш и Виктор Оливър за професионалната помощ и съветите, излезли извън пределите на служебните им задължения; и най-вече на агента ми Антъни Харуд, който вярваше в мен и ме подкрепяше — въпреки всичко.

ПРОЛОГ

СИРЕНАТА

Сирената изплува от морските дълбини и връхлетя право в бурята. Същество без душа, тя не изпитваше страх от заобикалящите я природни стихии. Яхнала гигантските вълни като дете дървеното си конче, тя се спускаше през смях в зловещите непрогледни морски бездни, за да се стрелне устремено към надвисналите мрачни облаци и да се понесе по гребена на вълните с развени от вятъра коси. За миг я освети мълния, която разкри страховит океански демон с ликуващо лице, изпъкнали скули и бадемови очи, изтеглени от двете страни на орлов нос и остра брадичка. Уродлива имитация на човешки лик, сякаш изваяна от езическо божество, успяло да мерне човека за съвсем кратък миг. Бледото като риба тяло, което бурята подмяташе с такава ярост, изглеждаше почти мъжко — с плоски гърди и блестяща, дълга, оловно сребриста люспеста опашка, осеяна с опасни стърчащи шипове. Буреносните облаци над главата ѝ изливаха порой от водна маса, вятърът тътнеше гръмовно в небесното гърло. В плътта на небосвода се вряза бърза серия мощни мълнии, които се изтъркаляха една след друга почти без прекъсване. Тялото на сирената започна да се мятта неконтролируемо — тя подскачаше, гмуркаше се, преобръщаше се, загубила ориентация сред извисяващите се планини и потъващите долини на океана. През всичките си безбройни години живот не помнеше да е била свидетел на подобна буря. Обречена на самота, далеч и от хората, и от зверовете, тя бе странстващ дух, за когото водите бяха и майка, и любовник, източник на жизнена енергия и роден дом.

Между побеснелите вълни се отвори пролука, в която за миг ѝ се мярна барка — окаяна и отчаяна, едва закрепена за полите на бурята. Облаците тътнеха все така гръмовно, факлите на бурята озариха изпокъсано платно, което висеше от натрошения скелет на мачтите като парцали раздрана кожа. Корабчето не беше голямо, но изглеждаше стабилно. Последните оцелели от екипажа му се бяха завързали за

палубата с парчета платна. Разпенените вълни изстрелваха корпуса му право в небето, преобръщаха го и после го пращаха с носа напред в кипящата водна маса. Но и то, също като сирената, беше в стихията си и всеки път успяваше да се изправи и да продължи битката.

В щурвала, макар и безполезен, се бяха вкопчили яки ръце, но не за да управляват лодката, а за да си осигурят надеждна котва, която да ги пази от алчните течения, готови да изтеглят моряка подире си. Поредната мълния озари здрава мускулеста мъжка ръка. Сирената заобиколи откъм кърмата и стиснала планшира, го видя, студените ѝ пръсти докоснаха плътта на кораба с хладината на най-непрогледните морски дълбини, зелената като водорасли коса пращя, заредена с мощна енергия. Морякът се огледа, сякаш инстинктивно усетил дебнещата го в гръб опасност. Сирената видя подгизналите от солената морска вода къдрици, които се люшкаха около лицето, присвитите очи, едновременно тъмни и блеснали. Мъжът усети нещо, което не можеше да види: образа на страха, призрака на бурята, профучали покрай него светкавично, твърде бързо, за да ги уловят сетивата му, и оставили след себе си само усещане за обезумяло бяло лице и безкрайни като огледало нечовешки очи. При все това миг по-късно, когато чу звука — пронизителен, отчетлив тон, открил се на фона на боботеция хор на бурята и вълните — той разбра какво е. Прозрението го разтърси до мозъка на костите, косъмчетата по тила му настръхнаха: това бе познание, предавано от незапомнени времена. Остър, пронизителен звук, безмълвен вик, оглушителен вой, надвикал дори бумтежа на вълните. Вятърът го разнесе над лодката, чиято крехка дървена коруба потрепери от силата му, и го запрати далеч в морските дълбини. Другарят му изкрещя, като че ли го питаше нещо, ала той поклати глава и извърна поглед. Без да сваля ръце от щурвала, нежно занарежда окуражителни думи към лодката — неговото храбро момиче, съкровището му, любимата му — макар да знаеше, че всичко е напразно. Зад него зовът на сирената бе изпълнил своето предназначение: началото на лова бе оповестено.

Зад корабчето се насъбраха косатки и октоподи, гигантски електрически змиорки и безброй акули — на ивици като тигри, на петна като леопарди, мъртвешки бледи и потискащо тъмни. В кораловите рифове дълбоко долу се притаяваха в очакване неznайни твари с лъскави пипалца и наточени щипки, разбрали, че моментът

наближава. Отдясно на лодката се надигна пъстър силует, многократно по-дълъг от самата нея. Към гика се плъзнаха любопитни пипала, дебели колкото мъжка ръка: водата внезапно почерня. Сирената се носеше във вихъра на лова, яхнала огромна акула — тя, преследвана и никога неуловена от морските хищници, сега ги сбираше на помощ, безотговорно арогантна, което беше най-характерната ѝ човешка черта. Младият кормчия чу предупредителния вик на другарите си, но не се обърна. Бурята бе отвяла ризата от гърдите му, клепачите му натежаваха от солта, която пареше и на устните му. Вятърът пълнеше очите му със сълзи, които изсъхваха върху бузите му. На верижка на врата му висеше предмет, блестящ със собствена светлина, но искрицата сила не можеше да се справи с природната стихия, беше безпомощна като светулка, попаднала в ураган.

Развръзката дойде бързо. Зад лодката зейна оцъклена паст, готова да я погълне; чудовищна опашка разби корпуса на трески. Екипажът бе всмукан в огромното, пълно с морска вода гърло — между зъби и пипала. Младежът установи, че продължава да стиска изтръгнатия щурвал и да се мятат сред вълните, все още жив. Не таеше надежда, не изпитваше страх — просто инстинктът за самосъхранение е първият и последен човешки инстинкт. И тогава отново мярна същото лице, щръкнало над водата на хвърлей място от него. Бадемовите очи искряха, косата, подхваната от вятъра, се виеше като гнездо змии; бледите устни бяха леко раздалечени, сякаш готови да поемат последния му дъх. В главата на мъжа се зародиха мисли за приближаващата смърт, чуждото лице му се видя познато, тътенът на бурята заглъхна в замаяната му глава. Човекът промълви нещо — дума, име — и сирената го чу, и макар да не разбираше нито езика, нито чувствата на младия мъж, съзна, че е изрекъл името на своята любима от света на смъртните — жената, върху която в този миг бе съсредоточил цялото си внимание. Сирената го обви с ръце и го понесе все по-надълбоко и все по-надълбоко в бездната.

* * *

Тя скри плячката си в сумрачна пещера няколко метра по-надолу, като приклещи опърпаните дрехи на лодкаря с камъни, за да не го

отнесе течението. Дребните обитатели на рифа не го закачаха, понеже се страхуваха от нея: почувстваше ли глад или обзета от каприз, тя можеше да протегне към тях острите си нокти и да изсмуче желираните телца от прозирните им черупки или да разкъса крехката им плът с палавите си пръсти. Дори гигантските морски раци се бояха от нея, понеже беше изкусен ловец и се бе научила да пъха остър камък в меката плът под черупките им и с този импровизиран инструмент да ги разчеква на две. Твърде бърза и умна за по-едриите хищници, сирената кръстосваше техните територии, без да се съобразява с никого и без да изпитва страх от човека, от когото съвсем скоро всички морски създания щяха да започнат да се боят. Човекът — неин братовчед и родственик, убиец, по-безпощаден дори от акулата, по-смъртоносен от морските чудовища. Огледа спокойното лице на моряка с особен копнеж, усети непознат бодеж в сърцето, по-точно там, където би трябвало да се намира сърцето ѝ, докосна бузата му с хладна милувка, затвори очите му с мидени черупки, косата му завърза с водорасли. После уж се отегчи от безжизнената си играчка и понечи да отплува, за да го забрави за час или за седмица. Ала в следващия момент погледът ѝ пак се плъзна по тялото му.

Слънцето не проникваше толкова надълбоко, а малкият предмет на гърдите на човека все така блещукаше, примигваше и озаряваше с лъчите си подводните селения. В един момент като че се нажежи и започна да излъчва импулси от своеобразна енергия: водата наоколо засъска и се отдръпна, образуваха се балончета въздух, които се понесоха нагоре на тласъци. Сирената се опита да свали предмета от врата на моряка, но щом го докосна, усети как я пронизват иглички, цялата ѝ ръка изтръпна и тя се отказа. С течение на времето предметът угасна и загуби блясъка си, лицето на моряка бе проядено от същества, твърде миниатюрни, за да заслужават вниманието ѝ, морето изми костите му и те останаха да се белеят сред потайните коралови светове. В една от кухите очни орбити поникна анемона, риба ангел целуна хлътналата му буза. Мине се не мине месец или годината, сирената се отбиваше да види плячката си, както скъперник се завръща при имането си. Ала вече не го изпиваше тъй жадно с очи, просто се спираше да погледа жалката му смърт. Никога преди не беше виждала същество, което толкова да прилича на самата нея. Не помнеше някога да е имала родители, брат или сестра. Тя бе създание, родено от дъха

на вятъра и от сълзите на морето. Винаги досега беше живяла сама и ето че за пръв път осъзна някъде дълбоко в болезнените кътчета на същността си, че всъщност се чувства самотна. Така бяха посети семената на окончателното ѝ унищожение.

Земята се въртеше, сезоните преливаха един в друг, безкрайното утро на света клонеше към своето пладнe. Годините се нижеха една след друга, събитията се подреждаха в история; ерата на магията отстъпи пред разума и науката, пред познанието и предубежденията, пред религията и ересите. Човекът се опита да изобрази континентите върху карти, да разграфи моретата. Един рибар от крайбрежно селище, по-смел от своите другари, хвърляше мрежите си в непознати води, когато изтегли нещо сплътено — на вид приличаше на топка водорасли. Наведе се през лодката и пхна ръцете си вътре, за да го освободи от мрежата; напипа нещо копринено гладко и странно живо, което се мятеше между пръстите му. Човекът дръпна по-здраво, вече усещаше под себе си тежестта на нещо неவிжданo, водораслите се отдръпнаха и изпод ръцете му се появи глава, която изплува над водата. Изглеждаше ужасяващо — мъртвешки бяла и лепкава като на удавник, със зейнала безкръвна паст и блеснали над изпъкналите скули очи. Но беше жива. Очите искряха като слънчеви зайчета, от бледните устни се откъсна сърцераздирателен стон, който изтъня в писък, набра смелост и отекна в дългата тръба на гърлото, сякаш изтръгнат от жива флейта. Рибарят познаваше този вой дълбоко в родовата си памет, а може би бе чувал за него в разказите на пътешественици.

Придърпа главата по-близо до лодката, за да опре острието на ножа си в гърлото и да наложи тишина с тон, разбираем на всички езици. Устата замлъкна и човекът повика синовете си, за да му помогнат да издърпат съществото на палубата. Облещили очи в почуда, младите мъже видяха как водата се оттегля и под нея лъсва неестествена опашка, която започна да се мята бясно в мрежата. В суматохата единият от синовете бе одран от остър шип, през нощта се почувства зле и остана да лежи в каютата си, повален от треска, но баща му не пожела да пусне сирената обратно в морето. Поливаше я с вода, за да не пресъхва тялото ѝ, и я хранеше със сурова риба от улова,

като се изкушаваше да забие ножа си в плътта ѝ, докато живата ѝ коса се увиваше около глезените му.

Дали сирената е била същата или не, в легендата не се разказва. Но е истина, че пленницата схващаше по мъничко от човешката реч или, притисната от нуждата, бързо се научи да разбира. Както винаги беше сама, отделена от своята стихия — морето, посредством няколко паянтови дъски, пленена от врага — единствената ѝ реална заплаха, кръвожаден хищник и неин родственик. Може би сама е позволила да бъде заловена, подтиквана от вековете живот в усамотение или от фатално любопитство. Този път обаче не намери тласкан от вълните моряк със сурова красота, омекотена от багрите на любовта; пред нея стоеше обрулен от времето селянин, закоравял от дългата и тягостна битка за оцеляване, по лицето му се четеше смесица от страх и яд, както и убийствена алчност.

След два дни неясно бълнуване синът умря и на сутринта рибарят отиде при сирената с втвърдено сърце и наточен нож, сграбчи я за зелената коса и отметна главата ѝ назад, готов да нанесе смъртоносен удар. Очите ѝ бяха втренчени в неговите, непроницаеми като очите на див звяр, и той не можеше да определи дали в тях е стаен ужас, разум или хитрост. И тогава, за пръв път откакто помнят легендите, тя проговори. Гласът ѝ беше дрезгав и хриплив, понеже гласните ѝ струни бяха закърнели, ала в него се долавяше полъхът на вятъра и уханието на морето.

— Недей — рече тя. — Не убивай. — Не можеше да каже „моля“, понеже тази дума ѝ бе непонятна.

— Синът ми е мъртъв — отвърна рибарят. — Око за око. Да беше проговорила по-рано. Вече е твърде късно да молиш за пощада.

— Синът ти не внимаваше. Умря от глупост. Ако не сега, щеше да се случи по-късно. Не е голяма загуба.

— Аз го обичах — продължи рибарят и ръката му стисна по-здраво гъвкавата ѝ коса, ножът блесна пред очите ѝ.

— Имаш и други синове. Какво е обич?

Рибарят не разполагаше с богат речник за изразяване на нежни чувства.

— Той е създаден от слабините ми — отвърна накрая. — Плът от плътта ми, кост от костта ми. Дори да ми предложиш богатството на дузина потънали кораби, бисерите на десетки миди, пак няма да е

достатъчно, за да откупиш живота си. Ето това е обич. — Острието потъна в плътта ѝ и от бялата ѝ кожа рухна тънка струйка и рибарят забеляза, че кръвта на жертвата му е червена като неговата.

— Аз не познавам обичта — продължи сирената, а гласът ѝ отъня като струйка вятър, профучала в цепнатината на гигантски айсберг. — В морските дълбини тя не е известна. Но имам богатство. Огромно съкровище.

Ножът се отдръпна. Нещо в тона на рибаря се промени.

— Какво съкровище?

— От кораб. Кораб, потънал преди много време. Скрито е край кораловия риф. Дори костите вече са се превърнали в корали.

— Какво съдържа — това те питам? — сопна се рибарят и в погледа му блесна неприкрита алчност. — Злато ли?

— Блестеше — отвърна сирената. — В тъмното, където слънце не огрява, блестеше като светкавица при буря. Това е моето съкровище, моята тайна.

— Ще сключим сделка — каза рибарят, — ще разменим съкровището срещу живота ти. Синът ми е мъртъв и нито любовта, нито златото могат да го върнат. Но аз ще взема твоето съкровище като кръвен данък, то ще бъде цената на моето отмъщение.

В този момент двамата братя скочиха срещу баща си с викове, понеже много страдаха за непрежалимия си брат и възприемаха пленницата като опасно и непонятно същество, твърде своенравно, за да може да му се има доверие, твърде коварно, за да го пощади човек. Според тях не съществуваше клетва, способна да обвърже сирената, защото за нея думи като принципност и милост бяха непознати.

— Пуснеш ли я — рекоха синовете, — тя ще отплува надалеч и не ще видиш нито отмъщение, нито отплата. Искаме да отмъстим за брат си с кръв.

— По-добре злато, отколкото кръв — отсече рибарят и те млъкнаха. Той отрязва кичур от косата ѝ и го завърза на възел, а кичурът се мятеше неистово в ръцете му, отделните косъмчета се мъчеха да изпълзят между пръстите му.

— Ще те пусна — каза ѝ той — и ще държа тази коса в буркан с вода три дни. Ако времето изтече и ти не си се върнала, или ако се опиташ да ме измамиш, или ако не ми донесеш съкровището, ще завържа къдрицата ти за мачтата на лодката си и ще я оставя да

изсъхне на вятъра. Ако пък не се появиш изобщо, докато се върна на брега, ще я оставя да се пърли на слънцето, докато съвсем се спаружи. А ти, дори да се намираш в дълбините на океана, също ще се спаружиш, опечена от слънце, което няма да видиш. Ясно ли е?

— Да.

— Върви тогава.

Той преряза въжето, с което я беше вързал, и тя се плъзна през парапета, метна се във водата, като описа сребриста дъга във въздуха, и след секунди вече беше изчезнала сред забързаните вълни.

— Няма да я видиш вече — отбелязаха момчетата.

Но рибарят стисна в ръка кичура коса и се усмихна мрачно, сигурен в себе си.

— Ще я видя.

Следобед на третия ден сирената се върна. Рибарят бе останал в същите води въпреки неодобрението на синовете си, въпреки че тялото на мъртвия му син бе започнало да се разлага и вонята се просмукваше в целия кораб. Денем ловяха риба, но мрежите, които доскоро издърпваха препълнени, вече бяха празни. Из обляната в солена вода палуба се мяташе по някой и друг дребосък, заплетен във водорасли, или пък излизаха странни същества, подобни на живи гъби, които изпускаха отвратителна смрад, ако ги натиснеш с пръст. Вятърът бе отслабнал, платната висяха като завеси, през небето преминаваха тънки пелени от облаци, които забулваха лицето на слънцето. Късно този ден под ревера на облаците се процедиха закъснели лъчи и изпълниха тясното пространство между небето и морето с ярка светлина. Облаците пламтяха в медночервено, въздухът бе разтопено злато, от вълните се отразяваха огнени езици. Сирената се изви над ослепителната водна повърхност — тъмен силует на фона на бляска отдолу, дългата ѝ коса бе уловила пламналото море. Заплува уморено край кораба, като внимаваше да е извън обсега на рибаря и неговия нож. Ръцете ѝ бяха скрити под позлатената вода, лицето ѝ беше безизразно като на животно.

— Къде е? — попита той. — Къде ми е съкровището?

— У мен е — отвърна тя. — Къде ми е косата?

Един от синовете му донесе буркана, вдигна го и ѝ го показа. Самотният кичур продължаваше да се гъне и мята като току-що отрязана опашка на жива змия.

— Съкровището ми? — повтори въпроса си бащата.

Тя извади ръката си от водата и я протегна напред. Рибарят сграбчи ядно твърдия предмет с неправилна форма, обвит в коруба от полипи, хлъзгав от ивици водорасли. Докосването до кожата на сирената бе по-студено от най-студената риба. В същия миг един от синовете му, чиято скръб по брат му не можеше да изкупи никакво злато, се хвърли към нея с изваден нож. Но тя бе по-бърза и твърде хлъзгава, за да му се остави: успя да се изплъзне още преди той да затегне хватката си около нея, преди бащата да изкрещи, преди ножът да влезе в действие. Тя изчезна като внезапно закрит слънчев лъч, след нея остана само струйка кръв, почти невидима сред ярките танцуващи отражения. Рибарят продължаваше да стиска отрязания кичур. В настъпилата тишина погледна предмета в другата си ръка — малката нацърбена вещ, наслоена от корали, зелениясала от водорасли — съкровището. Отне му минута-две, докато осъзнае какво е. Ключ.

Рибарят бе обладан от ярост, чиято сила надхвърляше многократно гнева, обзел сърцето му след загубата на сина му. Насъбраната ярост на целия му отруден, оглозган, долнопробен животец, яростта на една погубена мечта, на една излъгана алчност, на една завинаги потъпкана надежда. Злокобното чувство разкриви устата му и обезобрази физиономията му, повдигна го като приливна вълна, премина през съществото му като буря. Синовете му потръпнаха, сякаш цялото корабче затрепери от страх. След първата гръмовна ругатня рибарят притихна. Беднотията го бе научила да се владее.

— Ключ! — рече той. — Най-обикновен ключ. И несъмнено ключалката, която е предназначен да отключва, се намира в неznайните дълбини, в ковчеже, достъпно само за раците. Дяволите да я вземат лъжливата змия! Да се мята дано в безводен ад за вечни времена!

Изрекъл това, той отиде да захвърли където му видят очите безполезната плячка. После изведнъж му дойде друг ум, пхна ключа в джоба си и слезе в каютата. Яростта бе стегнала лицето му в каменна маска. Върна се с пакет барут в ръце. Запали огън и поднесе кичура коса към него.

Космите се раздалечиха, започнаха да се мятат, сякаш се опитваха да избегнат смъртоносния огън. Рибарят спусна ръката си и с усмивка на лице проследи как кичурът изгаря.

В океанските дълбини сирената усети как я пронизва внезапна остра болка. Хладната ѝ кожа се нажежи, напука се, изприщи се. Светлата ѝ опашка потъмня и се овъгли, отровните шипове, също обгорели до черно, започнаха да капят от нея. Макар да плуваше във вода, тялото ѝ гореше. Изви се на дъга, сгърчи се в отчаян опит да се освободи от връхлетялата я агония. Внезапно съзнанието ѝ се замъгли. Последното, което ясно изпита, бе чувство на пълно недоумение. В следващия момент морето около нея закипя, а самата тя започна да изчезва, да се стопява, докато се разми във водата и теченията отнесоха миниатюрните зрънца, в които се превърна тялото ѝ, за храна на невидимите същества — зародиша на живота.

ПЪРВА ЧАСТ

КЛЮЧЪТ

ПЪРВА ГЛАВА

Тя се задържа пред картината доста време, преди да започне да я вижда. Останалите експонати в галерията бяха откровено абстрактни, но докато чакаше баща си и гледаше това платно колкото да убие времето, от неясните, размазани цветове започнаха да изплуват фигури, смътни като сенки върху дим: накъсани парчета стълбище, безразборно разпилени сводове, отвори, които не водят наникъде, призрачни бързи погледи в незавършен лабиринт. Тук-там се открояваше по някой по-ярък детайл — ивица небе зад разцепен на две купол, част от прозорец с откъртена решетка, мимолетно ясно късче, сякаш избликнало в секундата, докато погледът ѝ се плъзгаше по платното. Художникът приковаваше вниманието ѝ и го манипулираше с удивително, дори смущаващо майсторство, пускаше я да отлети до пределите на изображението, после бавно придърпваше погледа ѝ обратно върху детайла и го заковаваше върху ярко петно с неправилна форма, лепнато в самия център на картината като крещяща до безвкусица пощенска марка.

Квадратната картина със страни, дълги не повече от десетина сантиметра, беше толкова претрупана с микроскопични детайли, че приличаше на огромна и сложна мозайка, сбита така, че да изгуби цялата си свързаност и логичност. Но докато я изучаваше, дали защото погледът ѝ посвикна или благодарение на тайнствен творчески похват на художника, миниатюрните фигурки като че започнаха да се движат като в калейдоскоп и в един момент тя установи, че наблюдава някакъв град през отвор, подобен на врата или прозорец. Широки улици сред колони и колонади, сбутани един в друг покриви, под които се гушеха тесни улички, блестящи куполи, камбанарии, кули, палати и тераси, храмови стени и ограждения, парадни и задни дворове, шадравани и градини. Всичко бе окъпано в златото на захождащо слънце, което придаваше допълнителна пищност на багрите и издяланите в камъка орнаменти и обливаше кубетата в девствен огън. Тя нямаше представа кой е градът, но ѝ изглеждаше едновременно древен и вечен, един Рим, оцелял през вековете без движението и туристите, един новопостроен

Йерусалим, без раните, нанесени от войнстващи фракции, може би средище на високоразвита цивилизация, родена преди началото на историята, узряла като самия свят, в който процъфтява, а впоследствие срината със земята, за да бъде мъдростта ѝ отдавна забравена.

Не беше човек с богато въображение — поне така убеждаваше сама себе си — но сега усети как фантазиите ѝ, държани в клетка до този момент, се развихрят. Обзе я силна носталгия по място, което никога не беше виждала, по непознатите приказни градове, чието съществуване винаги бе отричала.

— Харесва ли ви? — попита глас някъде зад нея. — Имам чувството, че картината буквално ви погълна.

Обърна се рязко. Подът на галерията бе застлан с килим и собственикът — бе убедена, че е именно той — се беше приближил толкова безшумно, че изобщо не го беше чула.

— Не знам — призна тя. — Още не съм съвсем сигурна. При всички положения обаче изглежда интригуващо.

— Значи не сте човек на импулса. — Гласът се лееше гладък като сметана, подсладена с щипка насмешка, но бе невъзможно да се каже дали е надменен или просто заядлив. Върху лицето, сковано в ореол от лъскава бледосива коса, сякаш излята от олово, нямаше и следа от веселост. По шоколадовата кожа не се виждаше нито бръчица, но общото впечатление бе по-скоро за старателно поддържане и грижи, отколкото за вечна младост. Очите бяха изтеглени като бадем, в зениците блещукаха жълтеникави искрици. Мъжът бе изтънчен и учтив, дискретно елегантен, приятно висок.

Не го хареса — още от пръв поглед.

— Това е офорт — продължи той. — Успяхте ли да го определите?

— Не. — Разбира се, че не. — Мислех, че офортите са черно-бели.

— Тук става въпрос за доста сложна техника. — Пак същата нотка на превъзходство. — Белкуш винаги се е увеличал по най-сложните изпълнения. И поне според мен резултатът е невероятен — сякаш произведение от друг свят. Тези прозирни пластове нежни багри. Направо неземно. Но напълно уместно в конкретния случай, ако позволите да отбележа.

— Как се нарича? — попита тя с чувството, че някой друг влага въпроса в устата ѝ.

— „Изгубеният град“. — Настъпи мълчание и тя почувства как нещо я връща към съзерцанието на многолюдния главен вход. — Дошла сте да си купите картина ли?

— Чакам баща си. — Откъсна очи от платното. Беше сигурна, че този човек прекрасно знае коя е — беше я видял още на влизане с баща ѝ.

— А, да... дъщерята на Робин Капъл. Вие бяхте...?

— Фернанда.

— Колко симпатично. И необичайно. — Сякаш долови в името ѝ очарованието на екзотичен антикварен предмет, поради което съсредоточи върху него блуждаещото си внимание.

— Дядо ми е испанец — прибягна тя до обичайното си обяснение.

Не беше вярно, разбира се, но тя беше вътрешно убедена, че екстравагантно име като нейното се нуждае от по-убедителни обяснения. Звучеше ѝ съвсем недостатъчно просто да отбележи, че майка ѝ е била жена със специфичен вкус. Лично за нея не беше сериозно да се кръщават хората с чужди имена, без в жилите им да тече чуждоземна кръв.

— Ферн! — Баща ѝ бе приключил срещата си и вървеше към тях, а на лицето му бе изписано обичайното изражение на благосклонна доброжелателност с елементи на едва доловимо безпокойство. Зад него ситнеше галеристката. — Виждам, че си се запознала с Хавиер. Е, това е чудесно. За какво си бърбяхте?

— За картини — отвърна вместо нея мъжът.

— Опасявам се, че вкусът на дъщеря ми ти се е сторил малко... консервативен. Как да ти кажа, тя е здраво стъпила на земята млада дама. Пада си по портрети, в които всички части на тялото на модела са си по местата, дърветата са толкова зелени, колкото се полага — такива неща. Единственият абстракционист, когото съм забелязал да ѝ допада, е Мондриан. Коментарът ѝ беше, че върши идеална работа за тапети в кухнята.

— Доста скъпа кухня ще се получи — рече мъжът на име Хавиер.

Робин и галеристката се засмяха.

— Не ме представяй като чак такава досадница, татко — обади се Ферн, обзета от неистово желание да си тръгне.

— Шегувам се, скъпа. О, да те запозная с Алисън Редмънд. Определено ще работим заедно върху книгата за магьосничествата. Тя ще ме свърже с няколко от художниците, с които работят, за да ми направят илюстрациите. Ще бъде страхотен успех. Алисън, дъщеря ми Фернанда.

Последва учтиво ръкостискане. Отблизо жената не изглеждаше толкова млада. Имаше удължено лице, несъразмерно голяма уста и безцветни очи, присвити като цепки под тежестта на силно гримирани мигли. Беше руса, но това не беше естественият ѝ цвят, косата ѝ падаше свободно чак до кръста. Ако Ферн не беше толкова здраво стъпила на земята млада дама, вероятно би ѝ хрумнало, че бъдещата сътрудничка на баща ѝ доста прилича на вещица.

— Чудесно — промърмори госпожица Редмънд.

Ферн реши, че вероятно си внушава, но в гласа на жената долови същата насмешлива нотка, която бе прозвучала и в тона на Хавиер. За миг, докато гледаше баща си, застанал между двамата, си го представи в някакъв капан, притиснат от двама хищници — мъж, който го превъзхожда по ръст и се подсмихва надменно, и жена със сърдечно поведение и хладни очи. Усещането за надвиснала опасност, макар и моментно, я смути, понеже на пръв поглед нямаше никаква причина да се притеснява. За шестте години от смъртта на майка ѝ Ферн беше надзиравала любовния живот на баща си с изкусността на далновиден политик от международна величина и бе отхвърляла категорично и безапелационно не една и две неподходящи кандидатки.

Надвисналата в момента опасност определено беше от същото естество — обичайната заплаха от алчна тигрица, намерила си нова злочеста жертва. Ферн се бе справяла десетки пъти и никога досега не бе изпитвала колебания или мрачни предчувствия. Не че вярваше в разни глупости като предчувствия.

Робин продължаваше със здрависванията и сбогуванията и тя едва се удържа да не го сграбчи за ръката и да го извлече навън.

Много по-късно си даде сметка, че това е било началото на всичко. Срещата в галерията, усещането за надвиснала опасност,

картината. Навремето случката ѝ се стори прозаично банална, но в същото време остана да я гложди неясна тревога, сякаш до нейния светъл и безопасен свят се бе докоснала периферията на хвърлена отдалеч сянка.

А дали пък не беше доловила откъслечни тонове призрачна музика, която скоро щеше да се лее от краищата на вселената и да погълне всички останали звуци. Възприе по-леко събитията, случили се през това необичайно и потресаващо лято, понеже по някакъв начин бе готова за тях. Още от онази първа среща в галерията в живота ѝ взе да се просмуква непозната атмосфера, която разстройваше и нарушаваше старателно поддържаното равновесие на съществуването ѝ, правеше я уязвима, несигурна, склонна да приема промените. Беше на шестнайсет. Възпитана, интелигентна, мотивирана, типичен продукт на осемдесетте, в които живееше. Гледаше на света с трезвия поглед на дете, рано изгубило майка си и в резултат на това е поело задължения и отговорности, неподобаващи на възрастта му. Смъртта на майката в семейството беляза поведението на бащата — дотогава гледал на живота с леко сърце — с едно постоянно безпокойство и тревога. Той остана сам с малка дъщеря и невръстен син. С течение на времето Ферн пое изцяло грижата за домакинството, влезе в ролята на иконом, започна да следи за плащането на сметките, да контролира единствения си родител и да се опитва да прави същото с по-малкия си брат. Мина покрай пубертета и юношеството без бунтове и травми, пропусна твърдите наркотици, прекомерната употреба на алкохол и младежкия секс. Бъдещето ѝ беше планирано до най-малките подробности, място за изненади нямаше. Университет, подходяща кариера, а когато му дойде времето — благоразумен брак. Възприемаше се като възрастен, но под невъзмутимата и уравновесена фасада все още си беше дете, което се опитваше да изтласква всичко непознато зад илюзии за сигурност и контрол. През онова лято илюзиите се разсеяха и непознатото превзе цялото ѝ съществуване, превърна спокойното и уравновесено момиче в отчаяно, уплашено, разколебано и самотно същество — обичайния суров материал за средностатистическия възрастен.

В деня след посещението в галерия „Холт“ Ферн и баща ѝ минаха да вземат брат ѝ от училище и заминаха извън Лондон да видят къщата. Това беше другото — къщата. След смъртта на далечен

родственик Робин наследи имот в затънтен край на Йоркшир. Счетоводителят му Джеймс подхвърли идеята да отиде да я види, преди да я обяви за продан.

— Супер! — възкликна Робин. — Може да се окаже подходяща. Да е добре за децата. Те са си типични гражданчета, ще им се отрази добре да поопознаят живота на село. Нищо не се знае, може пък да реша да я задържа, да я постегна, нещо такова. Да отскачаме за уикендите и по празници. Чудесна идея.

Осъзнал твърде късно заложения капан, счетоводителят му видимо помръкна. Робин Капъл притежаваше удивителната способност да превръща всяка потенциална печалба в скъпоструваща загуба. Добре че беше Фернанда, та да обира допълнителните разходи. Робин ръководеше малка, но доходоносна издателска къща, която бълваше оборотни романчета, заместители на стойностните книги за невежата тълпа. Но макар да беше превъзходен редактор и издател, който работеше с хъс и ентузиазъм, финансовите въпроси излизаха далеч извън неговата компетентност.

— Никога не бихме отишли на почивка в Англия, татко — подчерта делово Ферн, докато пътуваха на север. — Обикновено лятото наемаме вила в Тоскана, а зимата ходим на ски във Франция или в Швейцария. В Йоркшир не става за ски, пък и не правят хубаво кианти^[1]. Изобщо не е разумно да държим къща, която почти няма да виждаме.

— Ти си маниачка на тема разумно — обади се Уилям от задната седалка. — Жените живеят живота си със списък за покупки в ръка и ако случайно някой им предложи да купят нещо, дето го няма в списъка, дори да е наистина страшна находка, просто го изхвърлят от количката.

— Кой го казва? — попита остро Ферн.

— Господин Колдър. Историкът.

Сестра му поклати глава.

— Издъни се, Уил. Последния път, когато подметна нещо гадно по адрес на жените, го приписа на господина по английски. Не можеш да ме убедиш, че всичките ти преподаватели са женомразци.

— Защо да не са? — невъзмутимо отвърна Уил.

На дванайсет той беше висок колкото сестра си и тънък като вейка. Лицето му излъчваше онази прозирна яснота — като на елф или

ангел — която лековерните твърде често вземат за невинност.

Смени темата без каквито и да било извинения или притеснения.

— Щом чичо ти Едуард те е познавал съвсем бегло — обърна се той към баща си, — защо ти е завещал къщата си?

— Защото е нямало на кого друго да я остави — предположи Робин. — Всъщност той не ми е никакъв чичо, нито пък на вас. Братовчед е на дядо ми. Не знам точно какъв ми се пада. Нещо като прапрабратовчед, да речем.

— Аз предлагам да му викаме просто братовчед — отбеляза Ферн.

— Трябва да е бил на хиляда години — подметна Уил.

— Най-младият в семейството — обясни Робин. — Имал е много сестри. Говори се, че избягал в морето още като малък, в търговския флот. Върнал се вкъщи едва когато измрели всичките му роднини. Не знам дали е вярно. Сестрите му били неомъжени — освен ако не е имало някоя вдовица. Както и да е, мисълта ми е, че са нямали деца. Нед Капъл също не е имал семейство. Сигурно си е поживял доста на млади години и му е писнало от жени. Всичките сестри живеели в тази къща, изпокапали една по една. Тогава братът се върнал и доживял дните си тук. Карал деветдесетака, като се споминал. Сестрите му също били дълголетници. Помня, веднъж им ходихме на гости с баба и дядо — трябва да съм бил на годините на Уил. Бяха останали три-четири от тях: Езми, Диърдри и Айрийн... другите не ги помня как се казваха. На Езми... не, май на Ейтне ѝ викаха Бебчо. Беше поне на седемдесет и пет. Една такава дребничка, със сбръчкано лице, от което се кокореха огромни очи. Същинска маймунка в рокля на цветя. „Изпекла съм ви кейк с ким“, вика. Отврат. Имаше вкус на пясък.

— Какъв е тоя кейк с ким? — попита Уил.

— Нали ти казвам — отвърна Робин, — все едно ядеш пясък.

Пристигнаха в Йоркшир към десет вечерта. Ферн, която обикновено се оправяше безпогрешно с всякакви пътни карти, беше бясна, понеже на два пъти се губиха. Беше май месец, но времето бе доста студено и при всеки опит на Робин да спре чистачките, предното стъкло се покриваше с тънък слой от ситни капчици. Прекосиха река Яроу и като тръгнаха да изкачват баира, в дъжда проблеснаха разпилените светлинки на селото. Всъщност светеха само няколко къщи, доста надалеч една от друга. Прозорците бяха вдълбани дълбоко

в зидовете, пердетата — плътно спуснати, не точно враждебни, но някак отстранени, затворени в своя си свят. Като следваха стриктно указанията, дадени им от адвокатите на Нед Капъл, тримата излязоха от селото и продължиха да се катерят в тъмното, докато най-сетне не направиха остър завой под доста сериозен наклон. Шосето явно беше преминало в черен път, защото цялото ауди се тресеше и имаха чувството, че всеки миг ще се разпадне.

Точно пред къщата пътят се разшири и наклонът намаля. Робин отби и изгаси двигателя. През мокрото от дъжда стъкло се видя малко от фасадата — главно високи прозорци, повечето заоблени отгоре, които тъмнееха на фона на сивата стена. Предишната икономка, жена от селото, бе информирана за пристигането им, но никъде не светеше, изобщо по нищо не личеше да ги очакват. В къщата като че ли от години не бе стъпвал човешки крак. Изглеждаше мрачна, негостоприемна, запусната като всичко наоколо, сгушена в пустотата на потъналите в прах стаи.

Ферн извади фенерче и блуждаещият сноп светлина намери входа, над който протягаха дълги пръсти сенките на увивни растения. Мъждивата светлина на фенерчето се плъзна по отдавна загубила полировката си дъбова врата, напукана и обезобразена от природните стихии, но непоклатима като тъмнична порта. Беше ѝ монтирана модерна ключалка, но ключът се превъртя с неохота и вратата се откряна по принуда, като изскърца върху голите дъски. В коридора беше смразяващо студено и цареше почти непрогледен мрак. Ферн дълго търси ключа за осветлението. Лъчът се плъзна по долните стъпала на вита стълба, обиколи загадъчни ниши и смълчани врати, накрая отскочи рязко от дълбините на зацапано огледало. Слабата лампа не подобри положението кой знае колко, само разкри допълнителни подробности като увиснали от тавана отколешни паяжини и олющени стени, които някога явно са били бели.

Уил се огледа без капка ентузиазъм.

— Ферн е права — рече. — За какво ни е къща, която няма да използваме. Мен ако питате — да продаваме.

— Вярно, изглежда малко обезкуражаващо — призна Робин. — Предлагам да пренощуваме в местното хотелче и да се върнем да огледаме на сутринта.

— Не! — отсече Ферн с тон, нетърпящ възражения. — Така и така сме дошли — оставаме. Бихме толкова път, нямам намерение да си тръгна само защото не са разстлали червен килим да ни посрещнат. Нали поръчахме госпожа Уиклоу да ни остави чай, мляко и нещо за хапване. Да намерим кухнята.

Остави фенерчето на масичката в коридора и отвори вратата вляво, напипа ключа за осветлението. Заля ги жълтеникава мъглявина — не мека и уютна, а болезнено морна светлина, сякаш процедена от крушки, които аха-аха ще угаснат. Пред очите им изплува продълговата дневна, пълна с тежки стари мебели с протъркана кадифена тапицерия, на пода се виждаше захабен от времето и мръсотията килим. Насреща им зееше празна камина, през чиято паст се чуваха изтерзаните стонове на вятъра в комина. Единственият друг звук бе тиктакането на древен стенен часовник. В далечния край на стаята имаше ниша, от която надничаше лице. Въпреки здравите си нерви в първия миг Ферн едва сподави вика си. Оказа се злокобна физиономия на Буда — не съзерцателна и ведра, а някак злорадстваща и лукава, широките устни — разделени в нечестива усмивка, клепачите — сгърчени в непонятна насмешка, над ниското чело — чифт къси дебели рога. Една от крушките трепна и Ферн остана с впечатлението, че идолът ѝ намигна.

— Най-обикновена статуя — рече си. — Просто фигурка. — Без да се усети, го беше изрекла на глас.

Уил и Робин оглеждаха другите стаи, но брат ѝ я чу и се върна в дневната.

— Какво има? Каза ли нещо?

— Статуята. В първия момент се стреснах.

Уил мина покрай нея и отиде да погледне отблизо.

— Голяма грозотия — весело изчурулика той. — Обзалагам се, че старият братовчед Нед си я е донесъл от някое пътешествие. Нали моряците все мъкнат разни неща от далечни краища на света. Къщата сигурно е пълна с подобни чудесии. Може да има и нещо ценно.

— Като например пиратско съкровище, а? — включи се Ферн, успокоена от ентусиазма му. — Дублони и златни монети.

— Дублон ми звучи като някаква дреха. — Застанал на няколко крачки от идола, Уил се обърна рязко. — Всъщност не бих казал, че ми допада. Защо ли се хили така?

— Честно да ти кажа, хич не ме интересува — отвърна Ферн.

Робин откри кухнята в задната част на къщата. Подът беше застлан с каменни плочи — студени, но чисти — всичко вътре изглеждаше отдавна изоставено. На масата имаше буркан с кафе, пакетчета захар и чай, както и чиния със сандвичи, увита в прозрачно фолио. Приличаха на самотни реликви от посещение на извънземни. В хладилника имаше мляко. По пътя бяха спрели да хапнат в един пъб, но Уил и Робин веднага се нахвърлиха върху сандвичите: синът — лакомо, бащата — по-скоро механично. Ферн се огледа за чайник, за да направи чай.

— Доста потискаща обстановка, а? — попита Робин, без да спира да дъвче.

— Ето ти го Йоркшир — отвърна дъщеря му.

Къщата беше триетажна, с осем спални, но само една баня, плюс допълнителна тоалетна на долния етаж.

— Типичен викториански дом — обясни Робин. — В онези времена хигиената не е била на особена почит. Хората не са прахосвали пространството за бани и тоалетни.

Казанчето бълбукаше и гъргореше при най-дребния повод; топла вода нямаше. Легнаха си, без да се измият — като във викторианска Англия. Госпожа Уиклоу беше приготвила леглата в три от стаите на първия етаж. Робин си избра спалнята, която гледаше към улицата, децата си разпределиха двете задни. Ферн полежа будна доста дълго време, заслушана в несвойствените звуци на нощното село. Дъждът ромолеше кротко, нямаше улично движение, само веднъж се чу неравномерното боботене на повреден двигател, най-вероятно мотопед, който мина по пътя долу. Чу се и странен мяучещ звук на някакво нощно животно, може би птица, предположи тя. Не че я беше страх, просто неизвестността внасяше в душата ѝ дискомфорт.

Спа на пресекулки, унасяше се на талази, без да е сигурна дали сумтенето, което идваше някъде отдолу под прозореца ѝ, се чува наистина или е внушение, изпълзяло от дълбините на съня ѝ.

Сутринта се събуди към девет и се огледа на дневна светлина. Зад къщата имаше градинка, но лехите бяха засадени нарядко, а тревата по ливадата бе прорасла на туфи. В изобилие бяха само плевелите и бодливите храсти. Зад градината тръгваше устремен към небето висок гол хълм — без никакви дървета и посивял от роса. Тук-

там стърчаха покрити с мъх камънаци, сякаш щръкналите кокали на земята. Покрай градината и нагоре по склона се виеше тясна пътечка, която прорязваше пустата местност като сивкава ивица. В горната ѝ част Ферн забеляза самотен голям камък или пън. Имаше странна форма — приличаше на присвит старец, сгушен в пелерината си, за да се предпази от влажното време. Дъждът беше спрял, но по небето се стелеха бледи облаци. Първоначалният ѝ импулс да се разходи по пътечката угасна веднага, щом се сети, че не си е взела подходящи обувки.

Намери брат си долу в кухнята да се жалва от липсата на зърнена закуска, докато водата от старовремския чайник, сложен от баща им на печката, кипеше.

— Татко отиде до селската бакалия — докладва Уил. — Помолих го да ми купи „Фростис“. Обеща да вземе и портокалов сок.

— О, значи има и магазин? — учуди се Ферн и премести чайника встрани от огъня.

— Май да.

Робин се върна след около четирийсет и пет минути с оранжада вместо сок и без „Фростис“.

— Имаше само корнфлейкс и овесени ядки. Не вярвам да ги ядеш. Съжалявам за сока. Свършил бил.

— Да нямат „Фростис“! — заоплакваше се Уил.

— Доста се забави — смени темата Ферн.

— Срецнах викария. Симпатяга. Казва се Динсдейл — Гъс Динсдейл. Покани ни на чай. Сигурно е решил, че ще искаме да посетим гроба на Едуард Капъл, да му поднесем почитанията си. Погребан е в местния църковен двор. Както и да е, казах, че ще наминем. И без това няма какво друго да се прави.

— Посещение на гроб и чай при викария — обобщи Уил. — Прекарваме незабравим уикенд.

През останалата част от сутринта изследваха къщата. Ферн намери метла с дълга дръжка за паяжините, както и първобитна прахосмукачка, която боботеше като малко торнадо и засмукваше предимно килимите. Премести идола в дневната на място, където да не привлича вниманието ѝ при всяко отваряне на вратата. Оказа се доста по-тежък, отколкото очакваше — камъкът бе грубо издялан и леденостуден. Докато го местеше, тя потръпна.

Робин остана заинтригуван от картините на първия етаж. Прецени, че няколкото мъгляви пейзажа и портретът на момиченце с букли, стиснало кученце, може и да струват нещо. За разочарование на Уил в сумрачното сводесто мазе нямаше нищо по-обещаващо от етажерка с няколко бутилки отлежало бургундско вино. Настроението му все пак се поразведри, когато намери таван, разположен по дължината на цялата къща, завладян от паяци. Беше пълен с всякакви антики, включително сандък с метален обков, който не бе изключено да е част от пиратско съкровище. Въодушевлението му нарасна, когато се увери, че сандъкът е заключен, а на пръв поглед ключ не се виждаше.

— Търсенето на ключа ще запълни времето ти с безполезни действия — подкачи го Ферн, вдигнала крак на ниска табуретка. Беше стигнала до категоричния извод, че е изключено да намерят нещо интересно в зарития в боклуци таван. Все пак беше минала възрастта на нещотърсачите.

— Според мен мястото е страхотно — обади се баща им. — Кой знае какво може да се намери тук: семейни бижута, изгубени произведения на изкуството... Ей този стол например ми прилича на „Чипъндейл“^[2], жалко, че е счупен. Малко е тъмничко. Трябва ни фенерчето на Ферн.

Слязоха в кухнята чак по обяд, точно навреме, за да посрещнат госпожа Уиклоу, която се появи с покрито блюдо. Поздрави ги сдържано, лицето ѝ беше само една идея по-приветливо от каменната физиономия на идола в дневната. Но ястието ухаеше на вкусна мръвка и Ферн заключи, че жената не е толкова дръпната, просто явно не обича нещата да променят обичайния си ход и разни непознати да объркват ритъма на ежедневието ѝ.

— Адвокатите ми казаха, че капитанът бил чичо на дядо ви — обърна се госпожа Уиклоу към Робин по време на обяда.

— Ами, не точно...

— Решихме да го наричаме братовчед — информира я Уил, — макар че на нас с Ферн сигурно ни се пада прапрабратовчед.

— Сигурно ви е мъчно за него — опита се да се включи в разговора Ферн.

— Беше добър човек — увери ги госпожа Уиклоу, — но уморен. Доста години навъртя, а това определено не му се нравеше. В

последно време не можеше да се движи както преди. Хората все си пожелават дълъг живот, ама аз не съм сигурна, че е голямо предимство. Едва ли е много приятно да надживееш всичките си приятели. Капитанът много се промени, откакто кучето му умря.

— Наистина ли е бил капитан? — попита Уил.

— Ами да. Обиколил е целия свят, плавал е къде ли не. Чудя се как е успял, като винаги е твърдял, че обича сушата. Е, вярно, поне тука сме близо до брега. Обичаше да слиза и да гледа морето, а като се върне — очите му тъжни, тъжни. Лично аз му нямам много вяра, на морето имам предвид. Гледаш го, едно такова синьо и кротко, ама водата си е все студена и крие всякакви опасности.

— Сигурно е донесъл много неща от обиколките си — възползва се от възможността Уил. — Едва ли имате представа къде може да държи ключа от онзи сандък на тавана?

— Може да е навсякъде — вдигна рамене госпожа Уиклоу. — Тая къща е пълна с всякакви вещи. Мене ако питате, повечето са боклуци. Ама той не беше от хората, дето изхвърлят. Ако много ви интересува, ключът ще да е в някое чекмедже в кабинета му или пък в спалнята.

— Коя е стаята на капитана? — продължи да настоява Уил.

— Тая, дето сега е на господин Капъл — отвърна госпожата.

Преди да сервира пая, направи кратка изследователска обиколка с цел оправяне на леглата.

— Хм... наричайте ме Робин — намеси се баща им. — Господин Капъл... звучи доста официално.

— Ами тогава ще ви казвам „господин Робин“.

— Според мен може да не са само боклуци — отбеляза господин Робин, отказал се от по-нататъшни опити да стопи дистанцията в отношенията им. — Има няколко сносни картини, макар че сигурно са семейни реликви.

— Нямам нищо против картините — рече госпожа Уиклоу. — Ама оня варварски идол в дневната хич не ми е по сърце. Изглежда един такъв зловец... Казах го и на капитана, направо в лицето му го рекох. Не е християнски, викам. Отвърна, че бил забавен. Все казваше, че по света хората имат различни богове. Аз лично не бих се кланяла точно на такъв бог. Никой почтен човек не би го правил.

— И на мене не ми харесва особено — подкрепи я Ферн.

— А и оная жена... — продължи госпожа Уиклоу с недомлъвки. — Според капитана била издялана от цяло дърво. Боядисана е като истинска и всичко ѝ се вижда като в неделния вестник. Била корабокруширала, викаше капитанът, още по времето, когато корабите ги правели с жени отпред на носа, та да сгриват сърцата на моряците. Ама на мене не ми се вижда много почтена и мила. Държеше я в плевнята заедно с голямо парче от самия кораб.

— Още не сме стигнали до плевнята — рече Уил и подкани баща си с поглед, сякаш усетил у себе си внезапен интерес към корабните носове.

— Ще отидем да огледаме и там — успокои го Робин. — Човешка фигура на носа на кораб. Звучи любопитно. — Погледът му беше блеснал също като на сина му.

Ферн остана в кухнята, въпреки че предложението ѝ да помогне с миенето на съдовете бе категорично отхвърлено.

— Странна работа, това, дето попита брат ти — отрони госпожа Уиклоу. — Имаше една жена от Гисбъро, малко преди капитанът да се спомине. Занимавала се с антикварни работи. Всичките са мошеници, така разправят хората. Та значи, натискаше капитана да ѝ продава разни неща. Той я прати да си върви по пътя. Както и да е, разтребвах дневната, като слязоха долу, та ги чух какво си приказват. Жената искаше някакви ключове.

По-късно следобед се отбиха до църковния двор, където Нед Капъл бе положен на завет край сухия зид. На гроба му бе поникнала гъста мека трева, досущ като пухена завивка. Мястото беше спокойно, вдълбано в планинския склон, по земята пърхаха цветчета глог — като пролетен сняг. „Домът е морякът, домът от морето“^[3], цитира Ферн и за миг най-неочаквано почувства, че и тя се е прибрала у дома — тук, в мрачната Дейл Хаус, наред безлюдната пустош.

— Тук има ли призраци? — попита тя викария по време на чая.

— Странен въпрос — отбеляза баща ѝ. — Не знаех, че вярваш в призраци.

— Не вярвам. Просто... когато пристигнахме, къщата ми се стори някак... е, не точно враждебна... по-скоро резервирана, един вид мрачна и навъсена. Сякаш нямаше желание да ни пусне вътре или

може би изпитваше известни опасения. Дори мисля, че си представих... — Сети се, че не се слави като човек с богато въображение и мълкна.

— По принцип не съм специалист по призраците — отговори на въпроса ѝ преподобният Динсдейл. Оказа се по-млад, отколкото Ферн очакваше, може би наближаваше четирийсетте, имаше приветливо мършаво лице и дълъг врат с изразителна и чевръста адамова ябълка. — Не вярвам, че духът е способен да обикаля едни и същи места векове наред, само защото съответният човек е бил убит там или пък е станало нещо също толкова отвратително. Лично за мен това е по-скоро достатъчно основателна причина кракът ми да не стъпи там. От друга страна, определено има къщи с характерна физиономия и атмосфера. Често съм се питал дали споменът попива в самите сгради — понякога като че ли е достатъчно ярък, за да пресъздаде древна картина, звук, миризма дори, които да са доловими за човешките сетива. Може би на подобни места се заселват домашни гоблини — изродената форма на нещо, което някога е имало връзка с човешкия род и което копнее за компанията на живо същество, въпреки че в същото време изпитва ненавист, понеже дълбоко в себе си помни какво е да си човек.

— Един вид *genius loci*^[4] — изказа се компетентно Уил, чието настроение рязко се бе повишило, след като жената на викария извади от килера пакет „Фростис“.

— Именно. Естествено, всичко това са само хипотези. Но да не забравяме, че е добре обосновано в митологията. В миналото всяка къща в Йоркшир си е имала свой гоблин. Обитателите следели винаги да има оставена паничка с мляко или някаква храна за умилоствивяване. В замяна гоблинът се грижел за къщата им, предпазвал я от болести и опасности — такива неща. Доста по-ефикасно от алармена инсталация.

— Може пък да помолим Ферн да остави паничка с мляко и за нашия гоблин — подметна дяволито Робин.

— Не ставай глупав, татко — възмути се тя.

— Не разбирам от духове — рече Уил, — но през нощта дочух странно сумтене. Идваше някъде откъм стената под прозореца ми. И беше доста силно.

Ферн го изгледа, внезапно ококорена.

— Може да е бил язовец — успокои го викарият. — Сумтят така, все едно са настинали. Трябвало е на сутринта да отидеш да провериш за следи. В кабинета си имам книга с прекрасни илюстрации. Ще ти ги покажа.

Когато се върнаха в къщата на Нед Капъл, денят вече превалише. Плътната облачна покривка се бе разкъсала тук-там и на запад се откриваха огнени ивици небе, докато на изток всичко тънеше в бледосиво, само някоя и друга звездичка потрепваше върху гладката като езеро повърхност. Мотористът, когото Ферн чу предната нощ, избоботи покрай тях по тесния път някак смущаващо близко; ауспухът му дрънчеше, а лицето му бе скрито зад черна каска с непроницаем шлем.

Дейл Хаус се извисяваше пред тях. Непоклатимата ѝ фасада вече изглеждаше не толкова заплашителна, колкото солидна и сигурна — като крепостна стена, която им предлагаше гостоприемството и закрилата си за през нощта. Ферн веднага се оттегли в стаята си и втренчи поглед в залеза: над зъбатия склон се бе спуснал мрак, но пътеката все още се различаваше, виждаше се и онзи голям камък или пън, дето приличаше на седнал старец, вперил зоркия си поглед в къщата. Покрай него прелетя нещо, май птица, крилете ѝ се движеха с неуловима за човешкото око бързина, полетът ѝ бе хаотичен и блуждаещ. След малко изникна още едно такова същество, и още едно. Издаваха пронизителни звуци, които не приличаха на птича песен. „Прилепи!“, рече си Ферн и потръпна, обзета от смесени чувства на страх и въодушевление. С изключение на научнопопулярните филми по телевизията, никога досега не беше виждала живи прилепи. И макар че чувството, което изпита, не можеше да се нарече точно страх, тези твари ѝ се сториха далечни и фантастични, вестители на преминаването ѝ в един друг свят. Претъпканият, сътворен от човешка ръка град, в който бе израснала, започна да се свива в съзнанието ѝ, докато не се превърна в миниатюрно кълбо. Зад него се разкри необятна вселена, осеяна със сипаничави луни, които захождаха зад реещи се хълмове, между хълмовете се отваряха сини бездни, прашни мъглявини се носеха като облаци из пространството, а в далечината се бе ширнало звездно море, чиито трепкащи вълни се плискаха шумно в сребристите брегове на предела на битието. Тя постоя така, втрещена, обзета от паника. Рязко се отърси от натрапилия се в главата ѝ пейзаж

и пред погледа ѝ се плъзна хълмистата местност — устремена към високите плата и превзета от хаотично летящи прилепи. Залезът угасна зад облаците и предметите се очертаха по-ясно, облени от мека, ненатрапчива светлина. Ферн присви очи, напрегна взор, съзнанието ѝ казваше, че това, което вижда, е извън всяка логика, че е абсурдно. Самотния камък го нямаше. Пътеката бе пуста, хълмът — гол. За части от секундата — време, достатъчно да се роди мираж — скупченият камък или пън беше изчезнал. Ферн се дръпна от прозореца и с разтуптяно сърце си наложи да излезе бавно от стаята.

Към чая имаха кифлички и кейк. Хапнаха малко и прекараха останалата част от вечерта в разгадаване на книжката с правилата за игра на маджонг, която намериха в кутия на тавана.

— Интересно е, няма спор — подметна колебливо Робин. — Човек е принуден сам да си създава забавления. Гимнастика за ума.

— Трябва да си донесем телевизор — предложи Уил. — И стерео.

— Няма смисъл — възрази Ферн. — Нали ще продаваме. Няма да мине, Уил, не се опитвай да лъжеш. Кинг Конг не съществува.

— Не лъжа, просто си създавам забавления.

Когато решиха да си лягат, изтощени от сложната игра, отдавна минаваше единайсет. Ферн се унесе в неспокоен сън, в който плочки от слонова кост играеха степ върху масата, а изискана ориенталска фигура се превърна в същество с крила на прилеп и полетя из стаята, като се блъскаше в стените и в сенките от лампата.

— Това е дракон — прошепна нечий глас в ухото ѝ, — не го гледай в очите.

Твърде късно — тя вече потъваше в хипнотичните орбити, зейнали пред нея като алени бездни, замъглени от носещи се на талази мисловни пари. Внезапно пред нея изникна самотен ирис, черен като ада. И тя прекрачи в страната на сънищата, която се оказа тъй претъпкана със случки и приключения, че се събуди изтощена, като напразно се опитваше да проясни мисълта си и да се отърси от преживяното. Имаше чувството, че е сънувала изключително важен сън, но го забрави почти веднага. Останаха само капките дъжд, които трополяха по прозорците като танцуващите плочки от маджонг. Пак заспа и пак се събуди, този път в абсолютна тишина. В следващия миг под прозореца ѝ се чу онова сумтене, гърлено и някак припряно, сякаш

животното отвън отчаяно търсеше начин да проникне през дебелия зид.

— Язовец — каза си Ферн, — бих искала да го видя. — Но в същото време усети силна съпротива, сякаш нещо я приковаваше към леглото и тя не можеше да се отърси от съня си.

Следващия път, когато се събуди, беше съмнало.

Топлата вода все пак беше дошла, но нямаше монтиран душ, така че Ферн се окъпа само надве-натри. Когато най-сетне си наложи да погледне през прозореца, камъкът — бе решила да го приеме за камък, след като в околността очевидно нямаше дървета — си беше на мястото, сякаш никъде не бе мърдал. Дори почти успя да убеди себе си, че изчезването му предната нощ се е дължало на игра на светлината.

Уил ровеше нещо из лехите долу, явно се беше вслушал в съвета на Гъс Динсдейл и търсеше следи от язовец. В кухнята Робин се мъчеше да препече филийки за закуска без помощта на тостер. На масата имаше няколко овъглени експоната — безмълвни доказателства за провала му.

Ферн го прати в банята и пое нещата в свои ръце.

Уил се върна от градината, потънал до ушите в пръст, готов за първата филийка.

— Някакъв успех? — попита го тя.

— Моля?

— В проследяването на язовеца.

Той остави филийката си и сбърчи чело.

— Не. Нищо не разбирам. Снощи го чух — същото сумтене, съвсем ясно, точно при лехите. Преди това беше валяло, а Гъс каза, че влажната почва е идеална за отпечатъци. Да, ама нямаше нито един. А съм убеден — чух го. Бях почти задрямал и си помислих да стана и да отида да погледна, но някак си няха сили или пък не ми се ставаше. Сега ми се ще да бях станал. Може да съм го сънувал.

— Ако ти си го сънувал, значи аз съм сънувала същото — рече Ферн. — И тази нощ, и предишната.

— Може би в къщата има призраци — отрони Уил след кратка пауза.

— Ти вярваш ли в такива неща?

— Ами, господин Бъроус, физикът, твърди, че науката е доказала толкова много невъзможни неща, че би било огромна грешка да изключим свръхестественото само защото още не сме се научили да го разбираме. Един следобед доста говорихме за тези неща. Господин Бъроус каза, че веднъж му се случило нещо, за което нямал никакво обяснение, а Ребека Холис ни разказа за бабината си къща и за една стая, която винаги била студена... и нещо, дето видяла вътре. И тя е като тебе, не си пада по разни врели-некипели, пък и не е от ония, които обичат да се изтъкват. Сигурно изобщо не би заговорила за това, ако не беше най-добрата й приятелка, която буквално я изнуди. — Уил разсеяно отхапа от филийката си и посегна към пакета „Фростис“. — По-скоро съм склонен да приема идеята на Гъс за гоблина — заключи накрая с пълна уста.

— Но сумтенето идва отвън — замислено отрони Ферн. — От някакво същество, което явно намира да влезе вътре.

Уил застина с филията пред устата и се вторачи в сестра си. Тя се поколеба дали да не му разкаже за камъка, но се отказа. Все пак той е едва на дванайсет, а и в онзи сумрак... може би все пак се бе объркала.

— Започват да ми се привиждат разни неща — изстреля внезапно, сякаш ядосана на собствената си доверчивост. — Всичко е от йоркширския пейзаж. Прекалената близост до природата влияе зле на градските хора. Трябва да се върнем към ярките светлини на действителността.

— Светлините са дело на човешка ръка — подчерта Уил. — Електричество и неон. Само звездите са истински. — След малко сбърчи нос: — На какво смърди?

— По дяволите — скочи Ферн. — Сега пък аз изгорих филийките.

След като вечеряха в местния пъб, където навъсени и невъзпитани селяци им хвърляха коси погледи, а тежкия йоркширски диалект се оказа почти непреодолима езикова бариера, запалиха колата и отпрашиха за Лондон.

— Любопитна къща — отбеляза Робин, докато пътуваха. — Трябва пак да дойдем някой път. Има интересни неща. Ти не видя носа на кораба, нали, Ферн? Да беше дошла. Фигурата наистина е доста впечатляваща. Следващия път...

— Трябва да я продадем, татко — прекъсна го уверено Ферн. — Не ни трябва такава къща и едва ли ще я използваме много често. А поддръжката ѝ никак няма да е евтина — не си струва заради една камара моряшки антики.

— Разбира се, права си. — Робин се съгласи почти веднага и съвсем искрено. — Просто разсъждавам на глас. Можем да се върнем през лятото, да поогледаме, да поразчистим и тогава да я продадем. Няма закъде да бързаме. Цените продължават да се качват. Най-добре да поизчакаме. Джеймс ще се съгласи с мен. Той ги разбира тия неща.

Ферн стисна по-здраво пътната карта в ръката си.

— Трябва да се върнем — настоя Уил. — Гоблинът ще ни чака.

Ферн не беше сигурна, че брат ѝ се шегува.

---

[1] Сухо италианско червено вино. — Бел.ред. ↑

[2] Стил английски мебели от XVIII в. — Бел.прев. ↑

[3] Стих от стихотворение на А. Е. Хаусман — популярен английски поет от края на XIX, началото на XX век. — Бел.прев. ↑

[4] Дух закрилник на дадено място (лат.). — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Дойде лятната ваканция, а още не бяха намерили време да се върнат в Яроудейл. Робин се виждаше все по-често с Алисън Редмънд, очевидно по повод на литературното им сътрудничество. Но Ферн не намираше причина за излишни притеснения. Макар баща ѝ да вечеряше с Алисън почти всяка седмица, никога не я водеше у дома, а дъщеря му от опит знаеше, че сериозните взаимоотношения неизбежно опират до запознаване с децата. На собствен терен Ферн бе способна да се справи с всякакви вредители: сладката ѝ надменна усмивчица отблъскваше още в зародиш всякакви опити за покровителстване или изблик на топли чувства; напъните за сприяеляване оставаха безплодни пред безукорното ѝ поведение; поривите за включване в домакинската работа биваха разколебавани при сблъсъка с превъзходното ѝ владееие на положението и възхитителната ѝ кухня.

Като по-малка си бе изработила система за предотвратяване на опасността от сближаване чрез влизане в ролята на непресторено наивно момиченце. Когато порасна, усъвършенства до такава степен уменията си да води разговор по време на вечеря, че знаеше точно в кой момент е най-подходящо да подложи крак на опонентката си и да изложи на показ уж най-случайно, нейната претенциозност, надутост, самовлюбеност — дори съответните качества да не бяха ни най-малко присъщи на конкретния субект.

Уил обикновено играеше ролята на апатичен съюзник и не ѝ се месеше. Робин беше от онзи тип мъже — очарователен и безпомощен, които неизменно привличаха властни жени, решени да ги моделират по свой вкус. И по принцип успяваха до момента, в който на него не му просветне. Заподозреше ли, че се случва нещо подобно, той се опълчваше яростно, и Ферн, която го обработваше от години, разбираше, че е спечелила поредната скромна схватка. Всъщност самата тя се надяваше баща ѝ да се ожени, но искаше да е за човек, който ще го накара да се чувства добре, който ще го направлява с нежна ръка и няма да го принуждава да върви в нежелани от него посоки. Почти беше взела решение за Абигейл Маркам — трийсетина

и нещо годишна редова служителка в рекламния отдел на компанията, която Робин ръководеше. Беше жена със спокоен и ведър вид и приятно нестандартен вкус към дрехи и социални ангажменти. Но явно под въздействието на Алисън Робин като че позагуби интерес към компанията на Абигейл. Ферн следеше отблизо поведението на баща си и се надяваше приятелството му с Алисън да не надживее деловите им взаимоотношения около подготовката на книгата.

На едно парти в галерията, на което придружаваше баща си, Ферн забеляза, че Алисън го поздравява с усмивка, която ѝ се стори малко по-щедра от обичайното, и регистрира едва доловим блясък в погледа ѝ. Беше облякла някакви прилепнали, мрачни, асиметрични парцалки с неясен цвят в бежово-тъмносивата гама, които се връзваха добре с кестенявата ѝ коса, а несъразмерно големите ѝ устни бяха обилно покрити с тежко тъмно червило, така че изпъкваха неприлично на фона на бялата ѝ кожа. Имаше някакво особено очарование в косия ѝ поглед, в пресилената ѝ усмивка, която сякаш никога не можеше да се прекърши в смях, в пъргавите ѝ пръсти, които подчертаваха всеки неин жест, във вълнообразните движения на плата, увит около тялото ѝ — пластичен и неутрален като вода. И тази странна и безкрайна матова коса, набраздена с по-тъмни жилки, която я обгръщаше като плащ...

Ферн се запита как ли я поддържа, че да израсне толкова дълга — определено прекалено дълга за европейските вкусове — и как се е стигнало до изстискването на жизнените цветове от вълнистата маса. Имаше чувството, че тази коса би могла да служи за невидимо наметало, което да действа безотказно по здрач и да я скрива от бдителни очи, докато тя върши някаква неясна, но при всички случаи нечестива работа.

„Глупости, сгълча сама себе си Ферн, какво ми става? Напоследък ми се привиждат твърде много призраци. Все пак се намирам в галерия в Уест Енд, тук е пълно с хора, които се наливат с евтино шампанско и бръщолевят глупости за упадъка на образа. Няма никакви призраци.“

Пътюм хвърли поглед на една от бутилките шампанско. Доста по-късно разбра на какво е трябвало да обърне внимание — на очевидното, а не интуицията: шампанското изобщо не беше евтино. Тя посещаваше, а понякога и помагаше в организирането на подобни

партита от четиринайсетгодишна и знаеше прекрасно, че нормален човек не би прахосал качествено пиене за тълпата.

— Какво ще кажеш за картините тази вечер, Фернанда? — Гласът отстрани я свари неподготвена. За втори път.

— Трудничко е да ги огледа човек както трябва с толкова много народ наоколо — отвърна тя след малко, като вътрешно вече беше нащрек. Изобщо не бе обърнала внимание на картините.

— Разбира се — отвърна с лекота Хавиер Холт. — Проблемът с личния поглед е, че изобщо не е личен, пък и нищо не можеш да видиш.

Лицето му прилича на маска, рече си тя — перфектна марка от безшевен метал с топазени очи и коса от кована стомана. Вниманието ѝ си намери друг обект. Алисън Редмънд поне беше жива опасност, докато Хавиер Холт изглеждаше мъртъв — учтиво и безукорно мъртъв. Искрата, която му даваше живот, можеше да идва откъде ли не, контролирана от натискането на бутони или завъртането на лостове.

— И въпреки това ми се виждаш доста съсредоточена — продължи той. — Щом като не гледаш картините, какво привлича вниманието ти?

— Хората — хладно отвърна Ферн. — Подборът ви е доста любопитен.

Той се усмихна механично.

— Кого по-точно имаш предвид? — Очевидно знаеше кой е обектът на вниманието ѝ.

— Алисън — отвърна Ферн с привидна откритост, в която се долавяше нотка на предизвикателство.

— Естествено. Баща ти май ѝ обръща доста внимание. Необикновена жена.

— Движи се като вода, лъкатуши като поток. Измамни ярки отражения, подмолни течения, опасни водовъртежчета. Може да е съвсем плитка, но може да е и доста дълбока. За баща ми е прекомерно необикновена.

— Убеден съм, че тя го съзнава — отвърна Хавиер с едва доловима насмешка.

Ферн не беше толкова убедена.

Когато тръгнаха за Йоркшир, изпита облекчение. Двете ѝ най-близки приятелки вече бяха заминали на почивка и макар че Лондон

щеше да ѝ липсва, в града беше достатъчно горещо, за да се поддаде на изкушението да прекара известно време сред природата. През част от седмицата Робин щеше да се връща на работа, но дългите уикенди в Дейл Хаус и ровенето из вехториите на Нед Капъл щеше да ги отдалечи от ежедневието и да насочи мислите им в друга посока. Баща им явно очакваше деня на заминаването с нетърпение — като ученик ваканцията си и дори с повече ентузиазъм от Уил.

Когато видя Яроудейл за втори път, Ферн установи, че ѝ е още по-трудно да анализира усещанията си: не усети никаква категорична радост, по-скоро чувство на признателност, все едно моделът на живота ѝ се бе наместил, сякаш се бе завърнала у дома след период на небрежно и непредвидено лутане. Мрачната фасада на къщата като че някак се поотпусна; пустите прозорци разпознаха присъствието ѝ.

Тя се качи в стаята си и с колебание, граничещо със страх, огледа склона за чудатия камък. Беше си там, на мястото. Безмълвен наблюдател, който не напуска поста си, независимо от сезона и времето, неподвижен като скала. Но той наистина е скала, напомни си Ферн и с боязън установи, че вече не изпитва страх. Изобщо не се е местил. Въобразила съм си.

Спа непробудно, без да я притесняват птичи гласове или язовци. На сутринта, насърчени от лекия ветрец и ясното слънце, тримата решиха да се разходят надолу към крайбрежието. Яроудейл се намираше в периферията на високите плата между Скарбъро и Уитби. Местността бе прорязана от дълбоки дерета, които се спускаха към скалистия, блъскан от бурите бряг на Северно море. Този ден обаче морето бе синьо и спокойно, вълните кротко се плискаха в плажа и се разтапяха в пелени от пяна.

Тръгнаха по широката плажна ивица. Замаяни от мириса на море, свалиха обувките си, за да пошляпат по ръба на вълните.

— Водата е ледена — установи Ферн.

— Трябва да внимаваме с плуването — додаде Робин. — Госпожа Уиклоу явно е права — теченията тук са коварни.

Хора се виждаха само тук-там, плажната ивица бе изненадващо чиста. Гладните чайки напразно кръстосваха в небето отгоре и надаваха пронизителни крясъци, сиротни и неутешими като океанските дълбини. Ферн разпозна в тях зов към един непознат свят, към живот, различен от всичко, което си бе представляла за себе си.

Живот, в който съзнанието и опитът ѝ щяха да надхвърлят всяко човешко въображение.

* * *

В понеделник Робин потегли за Лондон, напълнил колата си с картини, чиято цена едва ли щеше да покрие и частица от оптимистичните му очаквания. Но това не би разколебало надеждите му за останалите боклуци на братовчеда Нед.

Госпожа Уиклоу се съгласи да помага в готвенето и в поддържането на къщата, а жената на Гъс Динсдейл обеща да откара Ферн до Уитби, за да напазарува основни продукти.

Уил се бе заел да почиства фигурата от носа на кораба. Госпожа Уиклоу се оказа права — освен женската фигура в плевнята се мъдреше и доста голяма част от самия кораб.

— Виждаш ли — посочи Уил на сестра си, — тук е изписано името. Като изстържа и тия полипи, би трябвало да успеем да го прочетем. Колко ли е стар този кораб?

— Съмнявам се, че ще се справиш. За такова нещо е нужна професионална ръка — отбеляза Ферн.

— Нещо не виждам професионалисти наоколо. Ясно, ще пипам внимателно. — И той се зае да чегърта с острието на кухненския нож едно особено упорито ракообразно. — Престоял е доста време на дъното на океана. Сигурно е свикнал на доста по-грубо отношение от моето.

— Дай да ти помогна — предложи Ферн, зарязала предпазливостта и привидното си безразличие и внезапно отдадена на порива да се потопи в тайните на миналото.

След около час усърдно стъргане името най-после се появи. Не се виждаше много ясно, но все пак се четеше. Ферн през цялото време имаше чувството, че надписът няма да я изненада. Знаеше го някак инстинктивно, с онази част от мозъка си, която повечето хора смятат за неизползваема и свързана с несъзнаваното и хаотичното. Буквите образуваха две думи: „Морска вещица“. Имаше и нарисувана жена, която въпреки че имаше дълги коси и раздалечени устни, не приличаше на Алисън — гърдите ѝ стърчаха неправдоподобно,

лъскавият ѝ корем бе извит като от каучук, а лицето ѝ бе вгълбено като на Дидона.

Гледката не изненада Ферн. Всичко, което се случваше, ѝ бе смътно познато, но дали от бъдещето или от миналото — това не можеше да определи.

— Страхотна е — отрони Уил. — Гърдите ѝ приличат на ядрени бойни глави.

— Много си малък, за да обръщаш внимание на такива неща — надменно отбеляза сестра му.

— Просто завиждаш.

Госпожа Уиклоу си тръгна към пет следобед. Ферн направи по един омлет и вечеряха в кухнята под мощните звуци на последния албум на „Пет Шоп Бойс“, които се изливаха от касетофона на Уил. Дори когато Робин беше в къщата, нямаха навика да вечерят в дневната, където винаги беше по-хладно, а каменният идол се хилеше от тъгла с вечната си зловеща усмивка — същински миниатюрен Молох^[1]. Ферн следеше стриктно вратата винаги да е плътно затворена, въпреки склонността на госпожа Уиклоу да отваря и врати, и прозорци при всяка възможност — да влизал въздух, както обясняваше.

— Има си достатъчно въздух — засече я веднъж Уил, — иначе досега да сме загинали.

Но госпожа Уиклоу смяташе, че въздухът трябва да бъде специално пускан в стаите.

Небето се заоблачи и когато си лягаха, навън нощта бе съвсем непрогледна.

— Трябва да си запалим свещи — предложи Уил, — за да потрепват във въздуха и да хвърлят огромни сенки като паяци по стените.

— Не ми говори за паяци — скастри го Ферн.

За своя изненада, сънят я споходи почти веднага, необезпокояван от кошмари.

Събуди се изведнъж в ранните утринни часове и се намери седнала в леглото, нащрек, с опънати до скъсване нерви. Пердетата бяха дръпнати наполовина, но зад тях се виждаше само ивица изсветляващо черно, което едва се различаваше на по-тъмния кадифен фон на стаята. Не полъхваше никакъв ветреца, цареше абсолютна

тишина, не се чуваше боботене на превозни средства дори в далечината — още не можеше да свикне с тези неща. В тишината се усещаше напрежение, сякаш самата нощ бе притаила дъх в очакване да проскърца дъска, да падне карфица, да изкряска предупредително нощна птичка.

Сърцето на Ферн биеше толкова неистово, че цялото й тяло се тресеше. В следващия миг, точно както бе очаквала, се чу сумтенето — болезнено познато и ужасно силно, все едно идваше точно изпод прозореца й. Дрезгавият, хриптящ дъх на създание, което не оставяше следи, на безтелесен ловец, който съществуваше единствено, за да дебне плячката си. Разпозна страх в неохотата си да предприеме нещо — страх, който изпълваше не само нея самата, но се просмукваше във всичко наоколо, за да се превърне в неразделна част от помещението. Усещаше го като физически обект, като предмет.

Подът не издаде нито звук под стъпките й. Благодарение на госпожа Уиклоу прозорецът зееше широко отворен. Ферн се наведе навън в нощта.

Край стената долу се открояваше петно, което тъмнееше на фона на нощния мрак. Плътна сянка с размити и неясни очертания. Не беше язовец — белите ивици по козината му със сигурност щяха да изпъкнат. Освен това, макар да нямаше точна представа колко голям може да бъде един язовец, Ферн беше сигурна, че съществото долу е по-едро — беше по-едро от лисица и дори от овчарско куче. Сновеше напред-назад, сякаш силно притеснено. После спря внезапно и започна бясно да драска — непогрешим звук от лапи, които се забиваха яростно в земята, сякаш искаха да пробият към самите основи на къщата.

Впоследствие Ферн си даде сметка, че вероятно е прошумолила и е издала присъствието си. Съществото долу застина на място и вдигна глава. В нея се втренчиха чифт очи — блеснали яйцевидни дупки, жив огън, извиращ отвътре. Обзе я неописуем, нечовешки ужас, дива и безумна сила, която вместо да я отблъсне назад, я задърпа надолу, към земята и към втренчените в очакване очи. С огромно усилие на волята успя да се изтръгне от тази сила и се озова обратно в стоята си, затръшна прозореца с треперещи пръсти и около нея настъпи тишина.

Докато отиваше към леглото си, чу успокоителното проскърцване на дъска. Хрумна ѝ да отиде до стаята на брат си, за да провери дали и той не е буден, да го пита какво е чул, но я повали внезапна умора и реши, че въпросите ще почакаат до сутринта. Сега имаше нужда от сън... от много сън... на дневна светлина ужасът ѝ щеше да се е превърнал в кошмар, а в лехата щяха да личат следи от местно бездомно куче.

Но преди зазоряване заваля дъжд и отми всяка надежда за отпечатащи в пръстта.

Още със ставането Ферн се залепи за прозореца и видя Уил, още по пижама и чехли, целите подгизнали, да оглежда мястото.

— Ела да се облечеш — подвикна му тя. И веднага додаде: — Откри ли нещо?

— Не. Дъждът явно е бил доста силен. — Макар и окаляно, лицето му излъчваше особена сериозност. — И ти ли го чу?

— Да. Хайде, прибирай се.

Той потъна в задната врата и Ферн механично вдигна поглед към хълма и пътеката. На сивата утринна светлина нямаше никакво съмнение: Наблюдателя беше изчезнал.

— Не е язовец — рече Ферн на закуска. — Нямаше ивици. Беше нещо голямо и тъмно — само толкова успях да видя. — Не отвори дума за абсурдния ужас, който най-неочаквано започна да я тегли надолу. Не си падаше нито по абсурда, нито по ужаса.

— Може да е било куче? — предположи Уил.

— Възможно е.

— Или вълк?

— В Англия отдавна няма вълци.

— Може да е избягал от някоя зоологическа градина... — продължи да разсъждава Уил.

— И защо ще напират да влезе в къщата? Избягал вълк би обикалял баирите, за да напада овце — ако изобщо е бил вълк, в което се съмнявам. Пък и не знам наблизо да има зоопаркове.

За кратко настъпи тишина, нарушавана само от дъвчене.

— След като се изключи невъзможното — рече след малко Уил, — каквото остане, колкото и малко вероятно да е то, явно е истината.

Шерлок Холмс. Конан Дойл е вярвал в свръхестественото. А какво друго ни остава в случая? Тук става нещо странно, при това е свързано с къщата. Мислех си го през цялото време. Между другото, ти също, обаче нали си много пораснала и скучна, вече не си позволяваш да вярваш в каквото и да било. Напомни ми да не пораствам, ако с всички възрастни става така. Знаеш ли, че в лабораторията са провеждали експерименти по телекинеза^[2]? Знаеш ли, че от всеки ъгъл надничат паралелни вселени? Знаеш ли...

— Млъквай! — сръза го Ферн. — Не съм скучна, просто съм скептично настроена. По-здравословно е. А ти знаеш ли... знаеш ли, че ей там на баира, отвъд градината, има един камък, дето прилича на седнал човек, и понякога е там, друг път го няма? През целия уикенд си беше там — не е помръдвал. А тая сутрин го нямаше. Ей това знаеш ли го, а?

— Може да е човек — колебливо подметна Уил, объркан от въвеждането на нов елемент в ситуацията. — Някой скитник примерно.

— Камък е — възрази Ферн. — И нямам проблеми с очите. Стои, без да мърда дни наред, независимо какво е времето, като най-обикновен камък. Мисля, че ни наблюдава.

— Камъните не могат да наблюдават — подсети я Уил.

— Този може.

— Всичко се върти около къщата. Може да е свързано с вещите, които братовчедът Нед е домъквал от пътуванията си. Може да има вълшебен талисман, скрит на тавана, или амулет, или зеленото око на малко жълто божество, или... какво мислиш за сандъка? Може би разковничето е вътре в него!

— Прекалено лесно е.

— Въпреки това трябва да погледнем. Ключът трябва да е някъде тук.

Ферн изведнъж застина на място.

— Не знам дали има връзка — отрони бавно, — но госпожа Уиклоу спомена, че преди братовчедът Нед да умре, някаква жена разпитвала за ключове. Занимавала се с антикварни неща.

— Сигурно е знаела за сандъка.

— Откъде?

Прекараха сутринта в ровене из вехториите на тавана, но не намериха нито талисман, нито ключ. За сметка на това Уил попадна на доста вещи, които му се сториха обещаващи, включително страховит нож с извито острие, зловеща маска, по всяка вероятност африканска, наргиле, за щастие празно, както и древна карта на Индия със съответните слонове, тигри, махараджи и палати, изрисувани на нужните места. Имаше огромни количества прах и няколко паяка, най-големите и дългокраки, които принудиха Ферн да напусне терена с извинението, че било време да претърси кабинета. За жалост най-интересното в него се оказа заключеното махагоново писалище на Нед Капъл, за което — както и при сандъка — ключ не се виждаше.

— По дяволите — изруга Ферн, въпреки че бе възпитана да си мери приказките. — Обзалагам се, че всички ключове са скрити на едно място. Въпросът е къде. — Забеляза неприятни петна по тениската си, вследствие на ровенето, и отиде до стаята си да се преоблече. За този ден ѝ беше достатъчно тършуването из тавана.

Дежурният поглед навън ѝ разкри оловносиво небе и дъжд, който обливаше на талази суровия и неприветлив пейзаж. Извърна глава, веднага след това очите ѝ се стрелнаха обратно. Миг по-късно тичаше презглава надолу по стълбите, захвърляйки сандалите си с непривично нехайство. Долу нахлузи чифт стари галоши, грабна анорака на Робин от закачалката и нахлупи на главата си шушлякова шапка, някога принадлежала на Нед Капъл.

Изхвърча през задната врата и се втурна към градинската порта. Отдавна неупотребяваното резе заяде, дъските бяха набъбнали от влагата, та се наложи да побутне с рамо, за да я отвори. Огромните галоши зашляпаха по пътеката и тя се заизкачва по баира. Вятърът брулеше ожесточено оголената местност. И ето че след броени мигове Ферн стоеше лице в лице с него. От периферията на шапката ѝ капеше вода, в бързината не бе закопчала анорака и дъждът се просмукваше през тениската ѝ.

Той вече не приличаше на камък, макар че в спокойствието и в цялото му търпеливо същество имаше нещо непоклатимо. Носеше огромна тумбеста върхна дреха с остра качулка, която бе надвиснала ниско над лицето му. Платът изглеждаше тежък и излъскан от дългото носене, в цяла гама различни нюанси — от землисто до каменисто сиво и от мъхнато до тревистозелено. Изпод качулката я гледаше също

толкова повехнало лице с изтъняла върху изпъкналите скули плът, с обрулена от ветровете и опърлена от слънцето кожа, нагъната в миниатюрни бръчици около очите и устата — някои от тях родени от смях и веселие, повечето от замисленост и печал. Но това, което я плени и омагьоса, бяха очите: едновременно зелени, златисти и кафяви като пролетна гора, по-искрящи от дъжда, толкова ярки, че сякаш пронизваха самата обвивка на съзнанието ѝ и надничаха в дълбините на съществото ѝ.

След първото инстинктивно отдръпване душата ѝ откликна щедро и животът ѝ се промени завинаги. Сякаш самоличността, която си бе изградила — лишена от фантазии, уравновесена, умишлено тесногръда — започна да се съблича като пашкул и една различна, свенлива и сантиментална Фернанда предпазливо протегна пипалца в непознатата среда. Тогава тя осъзна, че до този миг не е познавала самата себе си, че всичките факти, на които се е уповавала, са били най-обикновена заблуда, издигната от дете, което се страхува да порасне. Но невежеството вече не я плашеше, понеже той знаеше коя е тя, знаеше какво представлява тя — това внасяше покой в душата ѝ. Поздрави го, той ѝ отвърна по същия начин и разменените поздрави разтопиха стените на малкия ѝ космос, за да пропуснат в него невъобразимото от Външния свят.

— Доста време ти отне — подхвана Наблюдателя.

Огледа я съсредоточено. Пред него стоеше момиче с капка на носа — съвсем младо момиче — дребничко за възрастта си, с удължено сърцевидно лице и ясни черти като на изрисуван с перо портрет. Вятърът се шмугна под козирката на шапката ѝ и я обърна, отдолу се показва късо подстригана кестенява коса, чиято линия бе заострена в шпиц по средата на високото чело. Огромните ѝ светли очи бяха раздалечени едно от друго и напръскани със сиво-зеленикави оттенъци и дори в този миг на отваряне на съзнанието той мярна неизбродими дълбини, интелект, който винаги ще бъде нащрек. Спечели доверието ѝ посредством елементарен трик, ала тя нямаше да се поколебае да възвърне скептичното си отношение, ако — или когато — той я разочарова.

— Приличаше ми на камък — рече тя, сякаш го обвиняваше.

— Върши работа — отвърна той. — Ако се преструваш на камък, никой не се чуди какво си намислил. Няма въпроси, няма

неприятности. Няма нищо по-незабележимо и скучно от камъка.

— Не е вярно — възпротиви се тя, но категоричността внезапно бе изчезнала от гласа ѝ. — Аз забелязах камъка.

— Външният вид понякога лъже. Може да виждаш много неща, които всъщност да не са там. Мираж, отражение, звезда, престанала да съществува преди хиляди години. Трябва да вярваш на инстинктите, а не на очите си. Ти ме познаваш доста преди днешния ден.

Ферн не направи опит да каже нещо по този въпрос.

— Ти ни шпионираше.

— Наблюдавах ви — поправи я кротко той. — За щастие, макар да съм изгубил доста неща, наблюдателността не е сред тях. Имам чувството, че съм прекарал цели векове, без да правя нищо друго, освен да наблюдавам.

Ферн не беше убедена, че той преувеличава.

— Точно така те нарекох за себе си — Наблюдателя.

— Уместно. С годините това започна да ме уморява. Има толкова много неща, които се нуждаят от наблюдение, а хората като мен, които продължават да го правят, са ужасно малко. Намери ли го вече?

— Кое?

— Онова, което търсиш.

— Не знам какво търся.

— Дълбоко философско изказване. Малцина са тези, които знаят — и по-добре. Да откриеш онова, което търсиш, е един вид падение, провал, трагедия. Но това са общи приказки, измествам темата. В случая става въпрос за конкретна вещ, която трябва да бъде намерена. От известно време върху тази къща е съсредоточено повече внимание: посетители, които не са такива, за каквито се представят; злосторници, които дебнат нощем — някои от тях човешки същества, други не съвсем. Което ме подсеща — следващия път, когато чуеш шумове в нощта, обуздай любопитството си. Ще е по-безопасно.

— Видял си го — възкликна Ферн. — Онова снощи. Какво беше?

— Нещо, което не би трябвало да е тук. Който го е изпратил, определено е избрал неподходящо средство. Но ти не се тревожи излишно: дори да намери пролука, не може да влезе, докато не бъде поканено. Древният закон все още е в сила. Не му обръщай внимание и то ще си отиде.

— Сигурен ли си?

— Не. Би било безразсъдно да твърдя, че съм сигурен. Във всеки случай изборът не беше уместен. Възможно е онзи, който го е изпратил, да е искал да покаже, че той — или тя — има силата да призовава подобни същества. — Почеса замислено гърбавия си нос. — Дано следващият му ход да е по-практичен. Надявам се.

— Следващият ход на кого?

— Нямам представа. Точно сега знам много малко. Възможностите са доста. Може да е някой, който работи сам и се опитва да разшири влиянието си, силата си — уви, всички ние се стремим към това! Може да е агент или пратеник. Зависи какво търсим. Има някои податки. — Погледът му се замъгли, после внезапно се проясни, озарен от спомена: — Някога, преди много, много време, още преди началото на историята, бил изгубен предмет. Малцина биха го разпознали, на пръсти се броят онези, които знаят тайната на неговото използване. Когато изгубеният предмет бил намерен, получателят му го помислил за безполезна вещ без никаква стойност. Семейството му го пазило, както биха таили злъч в душата си, роднините му започнали да си го предават от поколение на поколение, заедно със съответната легенда и поука, докато една млада невеста не го продала на преминаващ вехтошар срещу връзка панделки. Вехтошарят си откраднал и целувка, което не влизало в сметката. Говори се, че оттогава насетне невестата охладняла към съпруга си. Вехтошарят занесъл откупеното на колекционер на подобни вещи, понеже усетил нещо тайнствено в предмета, макар да не подозирал силата му. Колекционерът бил алхимик, една осма магьосник, седем осми шарлатанин. Двамата с чирака му изследвали предмета, прегледали дима над него за видения, надничали в кристални кълба, научили неща, които човек може да научи, като гледа пушек и венециански порцелан. Алхимикът, наред с другото, забърквал отвари за любов, а също и отрови — неособено успешно: на отварите разчитал твърде много, отровите приготвял без нужния ентузиазъм. За нещастие недоволен клиент от средите на войнстващата аристокрация решил да му отмъсти. Пребили алхимика почти до смърт, претършували ателието му, конфискували имуществото му. И предметът пак изчезнал, за да не бъде намерен никога повече. — Замлъкна, въздъхна, без да обръща внимание на вятъра и дъжда, сякаш наистина бе от камък.

На Ферн ѝ заприлича на древно хипи, загърбило марихуаната и опиатите, което е решило да се върне с трезв ум към преследваните някога образи, плод на халюцинации. Тя беше вир-вода, трепереше от студ. Но не си тръгваше.

— Търсихме го — продължи той, — но беше минало много време, твърде късно бяхме разбрали колко е важен този предмет. Заможните родове по онова време бяха скрили богатствата си толкова добре, че дори потомците им не можеха да ги намерят. Оставяха указания и кодове, но указанията се оказваха подвеждащи, а кодовете — неразгадаеми. И дирята се изгуби. Докато най-сетне, преди двайсетина години, на един търг не бе продаден известен потир, изчезнал през въпросния период. Очевидно е бил възвърнат през последната голяма война, когато бомба разрушила стена, преграждаща тайно подземие. Изгубих дирите на другите по-маловажни предмети, които трябва да са били намерени заедно с потира, но предполагам, че пътешественик с вкус към дрънкулките е попаднал на част от тях из битпазарите. Звучи логично.

— Братовчедът Нед — рече Ферн. — А после? *Него* как го откри?

— Бил е открит, не зная как. Случайна среща, заклинание — все едно. Интересът на другите привлече и мен. Може би въпросният предмет се намира тук, в къщата. Ако е така, ти трябва да го откриеш първа.

— Аз ли?!

Не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Ако попадне в грешни ръце, може да бъде употребен не както трябва. Не знам какво точно може да се случи, пък и не искам да знам. Наблюдавах изключително внимателно хода на нещата. Хората, които се интересуват — независимо кои са те — не знаят повече от нас. Засега. Трябва да запазиш преднината си. И да го намериш първа.

— Но какво представлява този предмет?

Отговорът бе изречен бавно и тихо, сякаш Наблюдателя се страхуваше да не би някой да го чуе, въпреки че се намираха на пуст баир, далеч от всяко живо същество.

— Ключ. Нима още не си се досетила? Изгубеният предмет е ключ.

— Ами да — възкликна Ферн. — Досега търсихме ключове, за да отворим писалището и сандъка на тавана, а се оказва... че всъщност важното са били самите ключове.

— Ключът е само един. Трябва да е по-малък от останалите, от камък или от нещо, подобно на камък. Щом го видиш, ще го познаеш. Важно е да го скриеш от всички.

— А после... да го дам на теб. — Съмнението пропълзя обратно и замъгли съзнанието ѝ. — И тогава? Ти какво ще направиш с него?

Той се усмихна за пръв път — неочаквано дяволита усмивка, която заби трапчинки в бузите му и набразди още повече линиите около очите му.

— Това е въпросът, нали? Участвам в това търсене от десетилетия, от векове. А когато то приключи — ако приключи — няма дори да знам какво да правя. Може това да се окаже последната шега — ако изобщо имаме възможност да се засмеем.

— Кой си ти? — попита тя, внезапно осъзнала, че е мокра до кости, че ѝ е студено, че госпожа Уиклоу я вика за обяд, че стои на сред голото възвишение и говори с камък.

— Кой съм аз ли? — Закачливият тон изчезна, последните остатъци от усмивката му придобиха зловещ вид. — Това е кратък въпрос с дълъг отговор, а сега не разполагаме с нужното време. Ти как мислиш — кой съм аз?

Ферн сви рамене и се постара отговорът ѝ да прозвучи нехайно и пренебрежително.

— Наблюдател... магьосник... фокусник... скитник.

— Най-вече скитник. Ако изпитваш потребност да ми дадеш име, казвай ми Рагинбоун. Наричаха ме така преди доста време, когато всичко това — той посочи опърпаните си дрехи — все още беше само дегизировка. Сега е единственото ми аз. А аз как да те наричам?

— Фернанда. Или просто Ферн. Мислех, че вече ти е известно. — В гласа ѝ прозвуча нотка на разочарование.

— Чета мислите ти, а не акта ти за раждане — сопна ѝ се той. — А сега е време да вървиш, Фернанда. Обядът ти те очаква, пък и трябва да си облечеш нещо сухо. Ще дойда пак утре. Или вдругиден. Не забравяй: намери ключа. Дължна си... да намериш... ключа...

Вятърът подхвана шапката ѝ и щом тя се обърна да я догони, дъждът сякаш я завъртя и замъгли видимостта, а когато отново

погледна нагоре по пътеката, видя само камък. Ясно се очертаваше камък с формата на седнал човек, който е спуснал качулката ниско над главата си. Ферн се затича към къщата.

За момента реши да не казва на Уил за срещата си с Рагинбоун. Не защото се опасяваше, че няма да ѝ повярва — напротив, брат ѝ беше склонен да приеме невероятното и дори невъзможното, като отхвърли по-близкото до ума като неспособно да подхранва вярата му. Направи го заради себе си — защото ѝ бе нужно време, за да осмисли собствените си реакции и да свикне с получената информация. Във всеки случай Уил е още твърде млад, рече си, и е склонен да действа прибързано и необмислено, лесно се пали; и тъй като не е запознат с истинските опасности на мъглявия свят, в който бяха попаднали, би го възприел като обикновена приключенска игра. А Ферн беше убедена, че има от какво да се страхуват. Усещаше опасността както ловец тигър в гъсталака.

Уил завърза доста неочаквана дружба с викария и през следващите няколко дни, ако не ровичкаше из тавана, придружаваше Гъс на спокойни разходки из околността с цел опознаване на дивата природа и на местните легенди.

Ферн отказа поканата да се присъедини и започна методично да издирва ключовете, като напразно обръщаше шкафове и чекмеджета.

— Сигурно ги е сложил някъде на сигурно място — изрази мнението си госпожа Уиклоу.

Ферн имаше навика да прибира разни неща „на сигурно място“, затова ни най-малко не се успокои. Искаше ѝ се пак да си поговори с Рагинбоун, но на хълма нямаше никого и тя изпита странното чувство, че е изоставена. Фактът, че сънят ѝ не бе нарушаван от сумтенето край стената, беше малка утеха. Най-обезпокоителното им преживяване бе, когато една вечер мотоциклетистът с черната маска мина толкова близо покрай нея и брат ѝ, че двамата бяха принудени да отскочат встрани. Но това, разбира се, можеше да се изтълкува като най-обикновено перчене — местният играч, който иска да се прави на мъж и да впечатли мацката от града. Вероятно нямаше никаква връзка с Дейл Хаус.

В петък сутринта им се обади Робин. Явно беше на доста шумно място и макар Ферн да го чуваше добре, той май не разбра много-много какво му говори дъщеря му. Оказа се, че е на летището и щял да лети за Ню Йорк. Касаело се за спешна командировка, Алисън Редмънд го свързала с някакви хора, май с някакъв американски историк, който проучвал процеси срещу вещици, страхотно вълнуващо. Та щял да отсъства известно време.

— Но, татко...!

Той припряно ѝ заобяснява, че няма причина за притеснение. Бил уредил всичко. Алисън щяла да дойде да постои при тях, да помогне с каквото трябва, да наглежда къщата — имала страхотен усет за вътрешно обзавеждане. Бил сигурен, че Ферн ще се разбира добре с нея. (Той винаги беше сигурен, че Ферн ще се разбира добре с многобройните му приятелки.) В слушалката се чу сигналът, след който обявяваха полетите.

— Трябва да вървя, скъпа, ужасно закъснявам... — И линията прекъсна, а Ферн остана да стиска замлъкналата слушалка, обзета от безмълвен гняв. Постепенно на негово място се появиха смайване и объркване. Макар да бе свикнала с хаотичното поведение на баща си, толкова прибързани и необмислени действия минаваха всякакви граници.

— Усещам макиавелианската ръка на госпожица Редмънд в дъното на цялата работа — обяви тя на всеослушание по време на обяда и въведе Уил и госпожа Уиклоу в ситуацията. — Едно не мога да разбера — какво е намислила.

— Може да си търси съпруг — подметна важно госпожа Уиклоу. Отдавна бе станало ясно, че нейната суровост и неприветливост са само привидни и че е изцяло на страната на Уил и Ферн.

— Ами да, разбира се, помислих си го още в самото начало — подкрепи я Ферн. — Досега не съм имала проблеми с тези неща.

— Малката ни хитруша, а? — госпожа Уиклоу почти се усмихваше.

— Но след като целта ѝ е татко, защо го праща в Америка? — продължи да разсъждава Ферн. — Един вид... — Спря по средата на изречението, преглъщайки неизречените думи.

Интересува я къщата. В кухнята не беше студено, но тя усети как през тялото ѝ преминава внезапна ледена вълна.

— Що за човек е тази Алисън? — любопитства Уил. — Май не съм я виждал, а?

Ферн поклати глава.

— Умна е, поне така си мисля. Но всъщност не знам. Изглежда мършава и гладна, като Касиус в „Юлий Цезар“. Но... в същото време в нея има нещо неуловимо, нещо, което се изплъзва. Една такава ослепителна и хлъзгава, като вода, течаща върху нещо адски твърдо. Не мога да ти го обясня точно. Ще видиш сам.

— Готина ли е?

— Понякога — отвърна с колебание Ферн. — В един миг ти се струва, как да кажа, сияеща и очарователна, а в следващия вече е просто кльощава женица с грозна уста. Не говоря за външния ѝ вид, по-скоро за самото ѝ поведение.

— Човек трябва да внимава с такива като нея — заключи госпожа Уиклоу.

— Ти ще ѝ видиш сметката — подсмихна се Уил към сестра си. — Не ти е за пръв път.

Следобед Ферн се сети за нещо и се ядоса, че не ѝ беше хрумнало по-рано. Звънна на адвокатите и ги попита дали господин Капъл не им е оставил някакви ключове. За жалост просветлението ѝ не даде никакъв резултат. Мъж, когото по гласа определи като доста възрастен, я посъветва да провери в чекмеджетата, шкафовете и така нататък.

— Вече го направих — сръза го тя.

— Значи ги е скрил някъде на сигурно място — продължи да я успокоява адвокатът.

— Точно от това се страхувах.

Опита се да си наложи да не наднича час по час през прозореца. Дългото отсъствие на Рагинбоун може би нямаше никаква връзка, но беше допълнителен дразнител.

— Оня камък пак го няма — обяви Уил по време на чая и направо я слиса.

— Кой камък? — Въпросът ѝ беше инстинктивен.

— Оня, дето прилича на човек. Няма го от няколко дни.

— Въобразяваш си. Забрави за него. — Още не ѝ се говореше за Наблюдателя.

Уил се вторачи в сестра си.

— Тази жена, дето ще идва... Мислиш ли, че е свързана с всичко това по някакъв начин?

— От къде на къде? — попита в отговор Ферн, преструвайки се, че не разбира какво намеква брат й.

— Не знам, но виждам, че и ти си го мислиш.

Алисън Редмънд пристигна по-късно същия ден с рейндж роувър, пълен с картини, мостри за килими и дамаски, няколко облепени с тиксо кашона и три-четири сака „Гучи“. На лицето ѝ бе застинала особената ѝ усмивка, а един заблуден слънчев лъч оцвети за миг кичур от избледнялата ѝ коса. Поздрави децата преднамерено плахо, като очевидно следваше стратегията си за преодоляване на враждебността им, извини се на госпожа Уиклоу за евентуално създадените неудобства и пожела веднага да ѝ покажат къщата, чиято атмосфера и излъчване се зае тутакси да възхвалява. Не каза „Надявам се да станем приятели“, нито започна да раздава целувки наляво и надясно. Движенията ѝ бяха леки, неуловими, едва ли не забулени в мъгла, пръстите ѝ внезапно изпърхваха край нечия ръка, косата ѝ погалваше близко тяло и Ферн ясно си даваше сметка, че проявява признаци на параноя, като смята, че тези ефирни докосвания я омърсяват и оскверняват.

Алисън съумя да изрази възхищение от всичко край себе си, без да звучи прекомерно, като така умело подмами Уил да ѝ разкаже за разкритията си на тавана, че сестра му мигом застана нащрек, прегърна го в непривичен изблик на чувства и заби нокти в рамото му, за да го накара да млъкне. Единственото нещо, което за миг наруши спокойствието на Алисън, бе дневната на първия етаж. Тя се поколеба на прага и се заоглежда, сякаш търсеше нещо с поглед, усмивката ѝ застина. В следващия миг като че се окопоти и продължи да се държи все така омайващо. Когато по-късно Ферн се сети за тази краткотрайна промяна в поведението на гостенката, намери обяснение, което ѝ се стори малко вероятно. Все пак Алисън влизаше в къщата за пръв път. Няма начин да е забелязала, че са преместили идола.

— Да ти помогна с багажа — предложи Уил, макар и неособено сърдечно.

Алисън с престорена благодарност му подаде един куфар и каталог с мостри за килими и тръгна да качва сама кутиите.

— Повечето от картините ще останат в колата. Един от художниците ни живее в Йорк, така че натоварих някои от нещата му, за да мина през ателието му в понеделник, като се връщам към Лондон. Но има и две-три мои, които ще кача в стаята си. Винаги пътувам с картините си. — Усмихна се, сякаш за да потвърди искреността на думите си. — Някои хора не мърдат никъде без любимите си възглавници, без определена чанта или накит. Аз, опасавам се, съм така с картините. Доста е сложно при пътуване със самолет — багажът ми става ужасно тежък.

Ферн се втурна да ѝ помогне, по-скоро от любопитство.

Въпросните картини бяха изправени отзад в колата и покрити, за да не пострадат при транспортирането. Алисън потъна в къщата и Ферн повдигна единия край на покривалото, за да погледне най-горната картина. Очакваше да види нещо абстрактно, но творбата се оказа реалистична, макар и някак поразкривена — вероятно поради грешки на художника. Изобразяваше конска глава, която надничаше над вратата на конюшня. Темата ѝ се стори доста шаблонна, само дето в случая имаше и решетки, а откъм ъглите пропълзваше странно обезцветяване, сякаш върху картината бе разстлан слой пръст. Гривата на коня бе неестествено дълга и буйна, челото му изглеждаше някак деформирано, сякаш творецът не се беше старал да постигне голяма правдоподобност. При все това очите на животното бяха изключително живи, потресаващо истински — подивели тъмни очи, които се втренчиха във Ферн едновременно с молба и предизвикателство. Прекарала по-голямата част от живота си в Лондон, Ферн бе яздила само няколко пъти, но обичаше конете и още не беше се отказала от мечтата си един ден да се научи да язди добре. Усети се, че протяга ръка да пипне платното, пръстите ѝ инстинктивно посегнаха към ключалката на вратата; боята ѝ се стори груба и твърда, като метал или ръжда.

— Не пипай! — грубият глас, променен почти до неузнаваемост, се оказа на Алисън.

Ферн подскочи. Ръката ѝ се отпусна, покривалото падна на мястото си.

— Извинявай — усмихна се учтиво тя. — Не знаех, че толкова държиш на картините си.

За момент ѝ се стори, че Алисън изглежда объркана. После грубостта и притеснението от създалото се положение внезапно се изпариха и върху лицето на жената се плъзна тънък воал от сърдечност.

— Картините са доста стари и крехки. Всяко докосване може да ги повреди. Имам планове да ги реставрирам. Това е мой самостоятелен проект. Истината е, че според мен това, което видя, е нарисувано върху нещо по-старо. Горните пластове трябва да бъдат отстранени много внимателно. Както може би си забелязала, съм съвсем в началото. — Ъгълчетата, които приличат на засипани с пръст, помисли си Ферн, но пак не бе изцяло удовлетворена. — Върху много шедьоври е рисувано по подобен начин, за да е по-лесно укриването и пренасянето им. Продължавам да се надявам, че съм попаднала на нещо специално.

Сама качи картините в стаята си. По взаимно съгласие я бяха настанили на последния етаж — „Да не се пречка“, както се изрази Уил — в една стая, която не бе използвана от години и изглеждаше хладна и неприветлива. Алисън изрази възхищението си от сводестия таван, от завесите и протритото кадифе на възглавницата, от опушеното огледало над камината.

— Дано не ме сметнете за параноичка, но мога ли да ви помоля за ключа от стаята. Много държа на личното си пространство. За мен то е жизненоважно — какво да се прави, просто съм си такава. Израснахме три сестри, предполагам, че всичко е започнало тогава.

— Съжалявам — обясни Ферн, — но имаме само ключовете за самата къща. Братовчедът Нед явно е прибрал всички останали на сигурно място.

— Търсихме ги навсякъде — додаде Уил, — тоест Ферн ги търси.

Ферн беше убедена, че по лицето на Алисън пробяга още една мимолетна сянка, която за миг го вкамени.

— Ще ви бъда задължена — изрече накрая Алисън, — ако не влизате в стаята ми в мое отсъствие. Сигурна съм, че разбирате.

„Разбирам ли“, запита се Ферн.

Двамата с Уил слязоха на долния етаж и оставиха Алисън да разопакова багажа си.

— Много е миличка — бе коментарът на Уил, — ако си падаш по такива. Но доколко е искрена, е трудно да се каже. Явно полага усилия, но ако е хвърлила око на татко, няма друг избор, нали така?

— Миличка е само привидно — увери го Ферн. — Само лустро, без нищо под него. Нарича се обаяние.

— Като гирлянди, сложени за украса на проскубано коледно дръвче. Май не й вярвам. Още не мога да преценя.

— Аз мога. Не й вярваш.

Завариха госпожа Уиклоу да си облича палтото.

— Ще тръгвам. Във фурната има пай. Смея да кажа, че мадам няма да го яде — много е кльошава, за да яде пай. Предполагам, че кара на кафяв ориз и ония мюсли. Добре че поне вие харесвате кухнята ми.

— Така си е — успокои я сърдечно Уил.

— Малко ми е подозрителна — додаде госпожа Уиклоу и хвърли поглед нагоре. — На човек понякога му хрумват странни неща.

— Какви например? — поинтересува се Ферн.

— Госпожица Редмънд е от Лондон — поне ти така спомена, нали?

Ферн кимна.

— Работи в галерия в Уест Енд.

— Имаше една млада жена от Гисбъро, три... не, четири месеца преди капитанът да умре. Май ви споменах. Занимаваше се с антикварни неща. Вярно, нямах възможност да я огледам добре, пък и нямаше толкова много коса, по-скоро беше късо подстригана, над раменете. Но съм готова да се закълна, че е същата жена. Дочух как приказва на капитана, едни такива сладки-сладки приказки... И да ви кажа, тя мене изобщо не ме забеляза. Тя е от тия, дето виждат само хората, които ги интересуват, а останалите изобщо не ги забелязват. Залагам петак, че беше вашата госпожица Редмънд. — Тръсна енергично глава, сякаш да се освободи от паяжина. — Ама пък може и да си въобразявам. Все пак внимавайте. Ако имате нужда от мен — третата къща в края на селото.

— Благодаря — усмихна й се Ферн, за да разсее притесненията й. Но щом госпожа Уиклоу излезе от къщата, усмивката й угасна.

Отиде да нагледа пая с помръкнала физиономия.

Вечерята премина в тон на добра воля. Алисън поддържаше разговора, като споделяше с домакините идеите си за къщата.

— Струва ми се, че от плевнята може да се получи нещо наистина вълнуващо — заяви тя, след като надлежно и с възхищение бе огледала „Морска вещица“ и настоящото ѝ местонахождение. — Баща ви много разчита на моите съвети. След ден-два ще звънне от Щатите, така че ще го попитам дали мога да започвам. Имам приятел в строителния бизнес, който се е специализирал в подобни ремонти. Мислех да го доведа, за да си каже мнението. Разбира се, трябва много да внимаваме с онзи прекрасен кораб. Но ако го покрием с брезент, нищо няма да му стане да постои малко отвън. Все пак в крайна сметка е лято, нищо, че още не е стигнало до Йоркшир!

— На мен йоркширското лято ми харесва — прекъсна я Уил. — Действа ми освежително.

Ферн си прехапа бузите, за да потисне усмивката си. Уил никога не бе споделял, че харесва свежия климат.

— Трябва само да поразчистим мястото, преди да обявим имота за продан — подчерта Ферн. — Татко няма намерение да пръска пари по него.

— Инвестицията си струва — продължи да настоява Алисън. — С малко подобрения в плевнята ще имате два имота за продаване вместо един. Ще го обсъдя с Робин, когато се обади.

Намекът беше повече от очевиден: Ферн е дете и не е нейна работа, финансовите въпроси са извън нейните отговорности. Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. Личицето ѝ застина в неподвижна гримаса, сякаш си бе надянала оловна маска. Но засега нямаше какво да стори — последната дума имаше баща ѝ, а докато той е в Америка, на Ферн щеше да ѝ е трудно да противодейства на влиянието на Алисън. Подозираше, че телефонният разговор няма да завърши благоприятно за нея и брат ѝ. Почувства се объркана, още малко и щеше да изпадне в паника. Все пак успя да се овладее.

— Паят е превъзходен — обяви Алисън, докато бодваше с вилицата си от крайчето.

Легнаха си рано. Ферн лежа будна цял час, преди да се унесе в неспокойна дрямка. Потиснатите тревоги изплуваха под формата на изопачени сънища. Беше на някакво частно парти в Ню Йорк и се опитваше да се добере до баща си, който се намираше в другия край на залата, но помежду им щъкаше гъста тълпа от хора, баща ѝ я видя, помахаше ѝ и се усмихна, сякаш всичко е наред. Разговаряше с някаква жена, явно Алисън Редмънд, но когато се обърна, Ферн установи, че не я познава, а самата Алисън се оказа точно до Ферн — беше облечена в рокля, която се димпеше като вода, косата ѝ също беше на вълнички, така че човек не можеше да определи къде свършва роклята и къде започва косата.

— Хайде — рече Алисън, поставила дългите си пръсти на рамото на Ферн.

Хавиер Холт също беше там, застанал край „Изгубеният град“. Вратата беше отворена, пред погледа ѝ се бяха ширнали улиците, в храма думкаха тъпани, знаеше, че не бива да прекрачва прага, но не можеше да си спомни защо. Събуди се от ярки цветове и силни преживявания, по-отчетливи от самия живот, но въпреки че се напегна да запази спомена, той бързо изчезна. Остана ѝ само разтуптяно сърце и силно чувство за претърпяна загуба. До слуха ѝ достигнаха познати вече нощни шумове: безспирният вой на вятъра, рязък и внезапен крясък на птица. Тъкмо се унасяше в сън, когато сумтенето пак започна.

Въпреки страха, сякаш просмукал се в самия въздух около нея, тя изпита чувство на възмущение. Стисна зъби и го овладя, потисна малодушието си, без да забравя, но и без да приема съвета на Рагинбоун. Това бе нейният дом, макар и само за известно време, и никой натрапник, бил той животно или човек, мелез или чудовище, нямаше право да я тормози в него. Още не си бе изготвила конкретен план за прогонването му, но бе решила поне да го види, да застане лице в лице с него, да докаже на себе си веднъж завинаги, че е най-обикновен помияр, улично куче, вярно, може би малко подивяло, но въпреки това същество от плът и кръв, а не някакъв си призрачен ловец, изплувал от света на сенките.

Седна на леглото и взе фенерчето, което вече държеше до главата си. Мислеше, че е затворила прозореца, но явно беше отворен, понеже

звукът беше доста силен. В следващия миг застина на място. Шумът не идваше откъм градината, а пред вратата ѝ.

Седеше напълно неподвижна, забравила цялата си решителност. Не може да влезе, беше ѝ казал Рагинбоун, но ето че то все пак беше вътре. В къщата, в коридора. Чуваше го как драска по пода, как раздира овехтелите килими. Мисълта ѝ блокира, тялото ѝ сякаш се вкамени, но не можеше да овладее бясното туптене на сърцето си, имаше чувството, че се чува дори отвъд стените. Вратата не беше заключена. Нещото, което не би трябвало да има ръка, заопипва дръжката. За няколко секунди Ферн спря да диша.

То отмина. Тя чу тихите стъпки да се отдалечават дебнешком по коридора, придружени от дрезгаво дишане. Щом шумът заглъхна, Ферн остана да стои така като че ли с часове, заслушана в очакване. Пулсът ѝ продължаваше да бие бясно. Постепенно напрежението във въздуха около нея като че ли понамаля, над къщата надвисна привидно спокойствие.

Ферн стана от леглото толкова внимателно, че дъските почти не проскърцаха, запромъква се пипнешком към вратата, без да включва фенерчето. Трябваше да се стегне и да събере достатъчно смелост, за да отвори вратата и да надзърне в коридора. Очите ѝ вече бяха свикнали с тъмнината и за миг ѝ се стори, че вижда нещо — не черно животно с блеснали очи, а доста по-малко създание, свито край прозореца в дъното на коридора, сякаш се опитваше да остане невидимо, дори след като усети погледа ѝ. Сърцето ѝ скочи в гърлото, но в следващия миг съществото — каквото и да беше — изчезна. Коридорът остана празен. Усещаше го. Тръгна покрай стената пипнешком и влезе в стаята на Уил, без да почука.

— Кой е? — Брат ѝ беше буден.

— Аз съм, тихо! — Затвори внимателно вратата, светна с фенерчето. — Не искам да включвам лампата, мръдни малко да седна на леглото.

— Чу ли го?

— Да.

— Беше *вътре*. Как е възможно? Да не би да сме забравили отворена врата?

— Няма значение — отвърна Ферн. Шепнеха, фенерчето бе на нощната масичка край леглото, мъждивата светлина хвърляше бледи

сенки по лицата им. Тя установи, че стиска брат си за ръката, сякаш търсейки утеха — нещо, което той не би позволил в друга ситуация. — Не може да влезе, ако не бъде поканено. Така гласи Древният закон.

— Какъв закон? Откъде знаеш?

— Все едно. Просто знам.

— Законите са, за да се нарушават. — Уил звучеше скептично.

— Може би. — В крайна сметка Рагинбоун не беше особено категоричен. — А може би не. — Вдигна поглед към стаята на Алисън.

Уил забеляза бялото на очите ѝ и последва погледа ѝ.

— Мислиш, че тя...?

— Съвпадението е твърде очебийно. В деня, в който тя пристига, *то* влиза. Тя го е поканила. Сигурна съм, че е тя.

— Какво ще правим?

— Има и още нещо — продължи Ферн. — Когато излязох от стаята, в коридора имаше още нещо — имам предвид още нещо, освен другото. Беше мъничко и изчезна бързо, но съм сигурна, че беше там.

— Май ми идва малко в повече — рече Уил. — Алисън Редмънд, Сумтяция, „Морска вещица“, сандъкът, камъкът, дето се мести, изчезналото съкровище... а сега и това. Каквото и да е. Станаха прекалено много. Не мога да се справя с всичките. Мислиш ли... мислиш ли, че трябва да се опитаме да кажем на татко? — По тона му разбра, че брат ѝ е обзет от ужас. Въпреки че самата тя изпитваше страх, ѝ стана по-добре да се почувства силната. Дано само да съумееше да е достатъчно силна.

— Безсмислено е — отговори на въпроса му. — Първо, не всичко може да се каже по телефона. Второ, какво по-точно възнамеряваш да му кажеш? Че сме чули някакво същество да сумти из къщата и че не можем да намерим ключа от сандъка със съкровищата, и че мислим приятелката му за вещица? Ще реши, че и двамата сме друсани... или че блънуваме. А дори и да реши да си дойде, нищо не може да направи. Алисън е доста по-умна от него. Ще трябва да се справим сами.

Тихото гъргорене на Уил би трябвало да е изблик на смях.

— Досега си се справяла с всички приятелки на татко.

— Този път май ще е малко по-трудничко.

Настъпи кратко мълчание. Пресегна се към фенерчето, но не стана от леглото.

— Май ще е по-добре да останеш да спиш тук — рече Уил един вид кавалерски, но тонът му не заблуди никого. — По-сигурно е да сме заедно.

— Добре, мръдни малко.

Леглото беше достатъчно голямо, но двамата се свиха на кълбо и опряха гърбовете си, успокоени от близостта на другия, след което най-неочаквано заспаха за нула време.

---

[1] Бог на злото, почитан в Палестина, Финикия и Картаген, на когото са принасяли в жертва деца. — Бел.прев. ↑

[2] Преместване на предмети от разстояние. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Сутринта Ферн стана рано и се премести в стаята си. Инстинктивно разбираше, че е по-добре Алисън да не знае, че двамата с брат ѝ са нащрек. Въпреки че бе едва седем часа, се беше наспала, затова се облече и излезе в градината, краката ѝ като че сами я отведоха към задната врата и по пътеката към баира. Слънцето още не бе изплувало над източния хоризонт и къщата хвърляше продълговата черна сянка върху ливадата, но склонът зад нея блестеше в капчици роса. От Наблюдателя нямаше и следа; нямаше го вече толкова време, че Ферн започваше да се съмнява, че изобщо са разговаряли. Колкото по-високо се изкачваше, толкова повече я заобикаляше самотата.

Оттатък дерето пасяха стадо овце. Върху хребета на хълма падаха сенките на ниски облаци. Изписука самотно пиле, мелодията прозвуча като изсвирена от извънземен гайдар, решил да призове блуждаещите духове обратно в планинските им убежища преди началото на смъртния ден. „Денят — Денят на човека!“, спомни си Ферн стиха на Киплинг. Вятърът, докоснал бузата ѝ, сякаш бе кристалночист и волен, не познаваше никакви граници и предели, и спокойно можеше да е долетял от девствени висини, над треви и тресавища, над скали и сипеи, за да го вдиша не друг, а тя. Небето над нея бе гладко и чисто, в синьото безбрежие се врязваха само две вейки на непознат храст — сякаш заек, навирил уши. Долу в ниското реката бе издълбала просека в хълмистото плато и там все още имаше следи от нощни сенки, които пълзяха към брега, за да се сблъскат с далечните сини отблясъци на морето.

Беше стигнала почти до билото, когато пред нея изскочи животното. В първия момент наоколо се виждаше само трева. Внезапно тя се размърда и се превърна в козина. Съществуването застана пред нея на четири крака, розовият му език висеше между изпочупените зъби, кехлибарените очи се бяха втренчили неподвижно в лицето ѝ. Беше куче — какво друго да е? Имаше заострена лисича муцуна, леко по-сгъстена козина около врата, не чак буйна като грива, и жилаво елегантно тяло като на хрътка. Козината му беше сплъстена и

изпокаляна, тук-там посивяла, на места кафеникава и пепитена. Явно беше кръстоска — имаше по нещо от овчарско куче, лисица и вълк. Но Ферн си напомни, че от Средновековието насам в Англия няма вълци. Неясно как, но веднага разбра, че съществото е женско. Във вторачения поглед блестеше разум, лишен от способността да комуникира.

Колебливо, от една страна, уплашена за себе си, от друга, притеснена да не предизвика страх у животното, Ферн протегна ръка към него. То я подуши, после я лизна. Зловещите резци бяха на сантиметри от пръстите ѝ, но въпреки това тя се чувстваше странно спокойна.

— Той ли те изпраща? — попита тихо. — От името на Рагинбоун ли си дошла? И ти ли си Наблюдател? — После внезапно се сети още нещо и додаде: — И ти ли си на пост?

Жълтите очи отвърнаха на въпросителния ѝ поглед с напрегнато мълчание.

— Снощи онова нещо влезе в къщата — продължи Ферн и както беше протегнала ръка, леко потупа животното, а накрая го погали по врата. Козината му беше станала на фъндъци, явно кучето — Ферн беше убедена, че е куче — живееше под открито небе доста отдавна. — Не знам точно какво е: движи се като хрътка, само че е твърде голямо, за да е хрътка. Рагинбоун сигурно знае. Каза, че не можело да влезе в къщата, без да бъде поканено, но то влезе и си мисля... мисля си, че Алисън го е пуснала. Тя пристигна вчера и снощи то влезе в къщата за пръв път.

Кучето прие милувките леко напрегнато, с достойнство, но и някак резервирано. Ферн остана с впечатлението — не можеше да обясни защо — че животинката е изпаднала в паника или най-малкото е леко изнервена, понеже не е свикнала на подобни демонстрации на чувства.

Това е нелепо, помисли си Ферн. Първо разговарям с камък, сега пък и това куче...

— Не съм сигурна, че разбираш какво ти говоря — рече на глас. — Вероятно има съвсем естествено обяснение на всичко, което се случва. Май съм дала повечко свобода на въображението си. Но защо точно сега? Това ме притеснява. Вече съм голяма за приказки, пък и като съвсем малка не съм вярвала в такива неща. След смъртта на

мама, когато видях татко да плаче и разбрах, че тя повече няма да се върне, ме обзе неимоверен страх. Нощем лежах в леглото си и виждах зли духове във всяка сянка на стената. Повтарях си отново и отново, че там няма нищо. Зли духове не съществуват, нито дракони и вещици, нито елфи и Дядо Коледа. В Трансилвания няма вампири, в гардеробите не се крият царства, отвъд слънцето не се простират господарства. Сянката си е сянка. Наложих си да порасна и да приключа с детинщините. За мен светът на възрастните беше прозаично място на еднозначните неща и точните дефиниции. Но не е така. Не е. Вече не знам коя съм. Не съм убедена, че знам кой какъв е. Ти кой си? Куче ли си? Или вълк?

Жълтите очи се втренчиха в нея, грапавият език облиза дланта ѝ.

— Забрави този въпрос — продължи Ферн. — В Англия отдавна няма вълци. Трябва да вървя. Пази се. — Странно е да го кажеш на куче, но пък от друга страна, реши Ферн, целият този монолог бе не по-малко странен. Забърза надолу по пътеката, сякаш ѝ се щеше да избяга.

При портата се озърна и установи, че кучето я е последвало.

— Не можеш да влезеш — каза му Ферн, но в същия миг ѝ стана ужасно неловко, сякаш думите докоснаха нещо, спотаено дълбоко в съзнанието ѝ. Животното обаче не се впечатли и се пхна в пролуката, преди Ферн да е успяла да затвори вратата. Щом стигнаха до задната врата, малката стопанка рече по-категорично: — Съжалявам — подхвана тя, ала този път кучето изобщо не понечи да влезе. Ферн забеляза, че новата ѝ познайница не излая, не завъртя опашка, изобщо не направи нищо от обичайните за едно куче неща. Просто си стоеше и чакаше. — Искаш ли вода? — омекна Ферн. — Е, добре, влизай. — Животното се плъзна покрай нея и се отправи директно към печката в кухнята, където легна и отпусна глава върху лапите си. В същия миг Ферн осъзна какво е сторила. За добро или за лошо, тя бе пустила отхвърления в къщата.

По-късно, след като взе сутрешната си вана, Ферн намери кухнята празна и задната врата зейнала. Резето беше старовремско, от онези, дето всяко интелигентно животно може да повдигне с муцуна. Отвън обаче имаше железен обръч, който можеше да бъде отворен само от човешка ръка. В разрез с обичайното си поведение, Ферн реши, че ще се погрижи вратата винаги да остава леко откритата.

Денят беше напрегнат. Ферн чувстваше, че не може да продължи да търси ключа в присъствието на Алисън, така че двамата с Уил изтичаха до дома на викария, където Маги Динсдейл им направи сандвичи, а Гъс ги заведе на пикник сред природата. Когато се върнаха в Дейл Хаус, завариха Алисън в плевнята, въоръжена с ролетка. Двамата с Гъс се здрависаха и си размениха любезности, което леко разочарова Уил. Той дръпна сестра си настрана и ѝ прошепна, че ако Алисън наистина е вещица, едва ли ще се държи толкова любезно с един свещеник.

— Не ставай смешен — скастри го Ферн. — Ти какво, да не очакваш да я видиш с островърха шапка на главата!

За щастие вечерята бе доволно кратка — Алисън се оттегли с обяснението, че ще поработи върху картината. По-късно Уил се отби до стаята ѝ под предлог, че ѝ носи кафе. Като се върна, докладва, че си е докарала телевизор.

— Работата е ясна — заключи той, — не я харесвам. Защо не ни предложи да гледаме заедно? Това не е егоизъм, а... а си е чиста проба садизъм. И на нас ни се гледа телевизия. Говори с татко.

— Аха.

— И знаеш ли, като отворих вратата, тя го изключи. Сякаш не може да изтърпи да погледам даже минутка! А май има и видео. И на мене ми се гледа видео.

— Може да е гледала нещо, което не е подходящо за момченца — срыза го грубо Ферн.

Съсредоточиха вниманието си върху играта на маджонг и чинията с курабийки от госпожа Уиклоу и така се увлякоха, че когато Ферн погледна часовника, беше станало полунощ.

— Ще спиш ли пак в моята стая? — попита Уил, без да поглежда сестра си и като полагаше всички усилия да прикрие желанието в гласа си.

— Не смятам, че е нужно — отвърна Ферн. — Подпри си вратата с нещо, гледай да е тежко. Ако имаш нужда от мен, почукай на стената. Мисля, че е важно да... ами един вид да се държим небрежно. Все едно не сме забелязали нищо необичайно. Тогава тя или ще реши, че не сме наблюдателни, което означава, че ще започне да ни подценява, или ще остане не по-малко изумена от нас. Засега се държи, все едно не е станало нищо, така че и ние ще направим същото.

— Мислиш ли, че госпожа Уиклоу е права? За онова, дето каза, че е виждала Алисън и преди?

— Да, мисля, че не греши — отвърна Ферн.

— Може ли да се сложи къса перука върху дълга коса?

— Ами да, актрисите го правят понякога. Сигурна съм.

— Всичко това е адски вълнуващо. Само да не ме беше страх. Тебе страх ли те е?

— Да бе, направо умирам от страх — отвърна хладно Ферн и се отправи към задната врата. За нея не беше обичайно да използва такива изрази и Уил се ухили доволно.

— Какво правиш? — попита той сестра си.

— Оставям вратата отворена.

— Моля? Ами ако онова същество...?

— Неканеният гост и бездруго е намерил начин за влизане — в това вече се убедихме. Искам да съм сигурна... — Размисли и подхвана от друга страна. — Така де, уча се от примера на госпожа Уиклоу. Ще оставя да влезе малко въздух.

— Глупости на търкалета!

— Какъв е тоя език!

— Но ти също...

— Аз съм на шестнайсет. На мен ми е позволено.

Докато се качваха по стълбите, си размениха по още някоя подобна реплика, но сякаш по взаимно съгласие млъкнаха, щом стигнаха пред площадката на стълбището за втория етаж. Ферн изкачи няколко стъпала, но от стаята на Алисън не се чуваше нито звук. Слабите крушки на братовчеда Нед едва мъждукаха и коридорът бе скован в полумрак. Ферн мярна вратата на Алисън — стори ѝ се плътно затворена. Имаше чувството, че оттам се излъчва нещо тягостно, но се надяваше да е плод на въображението и на изопнатите ѝ нерви. Върна се тихичко при брат си и всеки се отправи към своето легло.

Въпреки страховете си Уил заспа почти веднага, докато Ферн остана да седи в леглото и да чете на светлината на фенерчето. Реши да не използва лампата, за да не се промуши под вратата ѝ издайнически сноп лъчи. Беше нащрек, обзета от страх и скована в нервно очакване. Мина повече от час в напразни усилия да се съсредоточи върху страниците на книгата и в чести поглеждания към часовника: струваше

й се, че фосфоресциращите стрелки пълзят по циферблата едва-едва, като охлюви, преминават през минутите и я унасят в сън.

В прозореца внезапно плисна дъжд, след него се втурна вятърът и отвори и двете крила. Когато сумтенето най-после се чу, Ферн почти се беше отказала. Инстинктивно се изопна, отлепи буза от възглавницата. Дъхът застина в гърлото ѝ, очите ѝ се ококориха. Загаси фенерчето и вдигна книгата си, която бавно се плъзваше към пода.

Сумтенето в коридора приближаваше. Съществото спря за миг пред вратата на Уил и продължи към нейната. Чу се познатото накъсано дишане, почти безшумните стъпки, драскането на ноктите по дъските. Толкова. Над коридора надвисна непозната досега тишина, осезаема като физическо присъствие. Сумтенето и драскането бяха стихнали, дишането се бе превърнало в ниско боботене, в едва доловим плътен звук, нещо средно между ръмжение на котка и на куче.

Изведнъж настана суматоха, по голия под драскаха нокти, плъзна се килим, щракнаха челюсти, надигна се рев, извиси се грозен вой. Сякаш се боричкаха тежки тела. Прекатури се маса, на пода издрънча ваза. Ферн през цялото време беше почти сигурна, че врявата е вдигната от неканения гост — другото същество не издаваше нито звук, не хленчеше и не скимтеше. После един от съперниците като че понечи да избяга. По стълбите затопуркаха стъпки, в следващия миг настъпи тишина. Откъм градината прозвуча неистов вой — може би от ярост, може би от страх.

После всичко утихна, остана само свистенето на вятъра в комините. Ферн беше свикнала с вятъра, имаше го за свой приятел. Полегна и се усмихна, сякаш забравила за непосредствената опасност пред вратата си. В главата ѝ изплува име, отчетливо и категорично като зов — Лугари^[1].

И тя заспа.

На закуска Алисън беше раздразнителна.

— Имах кошмари. Причувах ми се гласове — рев, писъци, стенания. Сигурно е било от вятъра.

Уил я изгледа с най-невинната си физиономия, Ферн — невъзмутимо. Беше станала рано, за да почисти парчетата от счупената ваза, която се оказа от ценните — според Робин — вещи. Но пък за

него всичко е ценно, рече си дъщеря му. Уил и Ферн си размениха няколко думи и стана ясно, че той също е чул схватката през нощта.

— Аз спях като къпана — изчурулика Ферн с меден гласец.

Уил само се усмихна и нападна пакета „Фростис“.

За тяхна изненада, Алисън каза, че възнамерява да излезе да се поразходи и побърза да откаже компанията им, преди дори да са ѝ я предложили. Веднага след това незаклучената задна врата се отвори и на прага се появи кучето.

— Влизай — покани го Ферн. — Не е нужно да чакаш позволение. Винаги си добре дошла.

Животното влезе, като куцукаше на три крака, по четвъртия личеше засъхнала на кафеникави корички кръв. Козината около врата ѝ също беше изподрана и окървавена. Гостенката се сви в краката на Ферн и втренчи в нея упорит поглед.

— Това е вълк — бе коментарът на Уил. — Сигурен съм. Къде го намери?

— Тя ме намери... Донеси ми нещо за дезинфекция. Някъде мярнах шишенце с риванол. Ранена е.

— Тя е била — имам предвид снощи. Нали?

— Риванола!

Животното изчака кротко Ферн да обработи раните му и да ги намаже с неупотребявана от години антисептична паста, която даже бе хванала коричка. Разкъсванията по краката бяха доста сериозни и изглеждаха страшно, но изражението на животното не изразяваше силно страдание.

— Лугари — промърмори тихичко Ферн.

Уморената муцунка се повдигна, ушите се наостриха.

— Благодаря ти — рече Уил.

Същата вечер се обади Робин. Алисън разговаря с него надълго и нашироко и не остави Ферн да замени и дума с баща си насаме, така че нямаше никаква възможност да сподели тайните си.

— Разбира се, че ще я продадем — повтори той неколkokратно, някак пресилено. — Остави всичко на Алисън. Тя има нюх за тези неща. Знае какво прави. Ето, свърза ме с един човек тук, който ще ми

свърши чудесна работа, професор по магически практики — тук, в Америка, имат професори по всичко. Какво каза, скъпа? Не те чувам!

Връзката не беше чак толкова лоша, помисли си Ферн, докато затваряше. Все пак живеем в ерата на сателитните технологии. Ако не е от телефона...

Алисън си тръгна в понеделник с обещанието да се върне в края на седмицата.

— Може би има нещо общо с цялата работа — подхвърли Уил, — но не ми се вярва да е същинският ни враг. Не е... абе не е достатъчно страшна.

— А ти какво искаш? — сръза го Ферн. — Сатаната в човешки образ? Нали вчера мърмореше, че те е страх. Днес пък се оплакваш, че не те е страх достатъчно. Нещо не ми звучи логично.

— Да, страх ме е, но не от Алисън. Тя е просто един блуждаещ образ. Мислиш си, че можеш да я хванеш, да я забодеш, а личността ѝ ти се изплъзва като намазана с олио. Госпожа Уиклоу твърди, че я е виждала преди, ама не е много сигурна. Явно нещо я е довело тук, но не е посмяла да претърси къщата. Предполагаме, че именно Алисън контролира онова сумтящо същество, но и ние не сме сигурни. Нищо не можем да докажем.

— Мислех те за човек, който вярва в невъзможното — подметна Ферн. — А ето че сега искаш доказателства. — Продължи да маже раните на Лугари. След като Алисън излезе, кучето влезе в кухнята и се настани край печката — явно това си беше нейното място.

— Не е точно така. Искам да знам с какво си имаме работа. — Уил се загледа през прозореца. — Какво става в действителност? Понякога ми се струва, че сме оплетени в мрежа от свръхестествени сили, но опиташ ли се да дръпнеш дори една нишка от нея, тя се превръща в сянка и се разпада. Както и да е, питам се какво, по дяволите, търсим в крайна сметка?

— Ами всъщност... — подхвана Ферн, тъкмо решила да му разкаже за ключа, но госпожа Уиклоу влезе и я прекъсна, и тя реши да го остави за друг път.

Икономката категорично се противопостави на идеята за кучето.

— Ама нали братовчедът Нед е имал куче — ти сама ни каза.

— Това не е куче — възрази госпожата. — Повече ми прилича на вълк. Пък и най-вероятно е див. Ако се окаже, че убива и овце, ще

настане голяма каша — полиция, проблеми... По-добре да викна някой да го отведе.

— Да си чула нещо за убити овце напоследък? — попита направо Ферн, скръстила тайничко пръсти. Въпреки всичко не ѝ беше трудно да си представи Лугари да поваля жив овен.

Госпожа Уиклоу недоволно измърмори, че не е.

— Ама така като я гледам, се е спречкала с някой. Тия рани изглеждат ужасно. По-добре я заведи на ветеринар — да се погрижи за нея. Отчето няма да откаже да те закара, предполагам.

Горната устна на Лугари се повдигна в едва чуто ръмжене.

— Май няма да ѝ хареса — отвърна Ферн.

— Как ще я храниш? Не си помислила за това, нали? Не можеш да ѝ подхвърляш останките от храната на госпожица Кръшна снага.

В главата на Ферн изплува картина със зайци — зайци, които се разбягват панически, белите им опашки подскочат като топчета.

— Все ще измислим нещо — отвърна уклончиво. — Пък и тя не е наша. Просто ни навестява от време на време — това е.

— С други думи, живее от подаяния — отвърна госпожа Уиклоу и неодобрително сви рамене.

На задната врата се почука и в стаята влезе Гъс Динсдейл, който допълнително усложни спора.

— Ако е помияр, трябва да я предадеш на властите.

— Не е помияр — сопна се Ферн, почувствала се притисната. — Тя е на онзи старец, не му знам името, но често го виждам да обикаля наоколо. Прилича на скитник.

Уил я стрелна с поглед и смръщи чело.

— Сецам се за кого говориш — най-неочаквано се включи Гъс. — Странна птица. Обикаля навън във всякакво време, а по лицето му има повече линии, отколкото на пътна карта. А и съм го виждал да кръстосва баирите с крачка, която би засрамила и най-добрите планинари. Понякога сме разменяли по някоя дума. Има вид на интелигентен и културен човек, със сигурност не е някой пияница. Мислил съм си, че е от хората, които сами са избрали да живеят на пътя — оковите на цивилизацията ги задушават, това, дете ние го наричаме дом, на тях им се струва като затвор. Свободен дух. Не знаех, че има куче. Бих казал, че двамата са си лика-прилика. И тя ми се вижда доста дива. Несъмнено има същия свободен дух.

— Наистина си е диво — подкрепи го госпожа Уиклоу, като упорито продължаваше да говори за животинката като нещо неопределено. — Ако Ферн докосне тия рани, със сигурност ще я гризне.

(„Кой е тоя старец?“, попита Уил сестра си с поглед. Тя тръсна глава в отговор.)

— Кучето, изглежда, й има доверие — каза Гъс, явно обсебен от собствената си представа за блуждаещия свободен дух и неговия четирикрак приятел. — Животните веднага усещат доброто намерение. Чували сте легендата за Андрокъл и лъва, нали?

— Аз не съм — тросна се госпожа Уиклоу, която не пропускаше случай да отбележи точка.

Но Гъс вече бе насочил вниманието си към Ферн.

— Има ли си име?

— Лугари — отвърна Ферн. Не каза откъде го знае.

— Странно... — замисли се викарият. — Звучи ми доста френско. Лугари... Loup garou.

— Loup garou — повтори Уил, като се мъчеше да го каже правилно. — Какво означава?

— Върколак — отвърна Гъс.

Уил и Ферн останаха насаме едва след обяда, когато Лугари замина по свои си дела.

— Време е да поговорим сериозно — подхвана Уил. — Оказва се, че криеш от мен доста неща. Да речем, онзи старец. И Лугари. Наистина ли мислиш, че е върколак?

— Възможно е — отвърна сестра му. — Но е на наша страна. Само това има значение. Не разполагаме с много съюзници.

— Ами старецът?

— Той наблюдава. Казах ти вече. И прилича на камък. Мислех, че съм си го въобразила, но щом и Гъс го е виждал, значи е истински. Може би по-скоро съм си въобразила камъка.

— Гъс е викарий — заяде се Уил. — Той би трябвало да вижда разни неща. Ангели, божия милост — от тоя сорт.

— Не ставай смешен. Той е представител на църквата.

Настъпи кратка пауза, след малко Ферн стана.

— Хайде да се залавяме за работа.

— За каква работа? — попита Уил, въпреки че знаеше.

Качиха се на горния етаж, пред стаята на Алисън. Площадката беше сива и сумрачна, със затворени врати наоколо. През малкото северно прозорче не проникваше нито лъч слънчева светлина. Уил хвана бравата и натисна, но тя не поддаде. Не изглеждаше заключена, по-скоро сякаш беше подпряна с нещо абсолютно неподвижно — изобщо не изтропа. Дръпна ръката си и каза, че са го прободли иглички.

— Не може да е заключена — рече Ферн, — няма ключ.

На свой ред я стисна — пак нищо. Щом дръпна ръка, по дланта ѝ пробягаха червени точки, като от върховете на иглички.

Уил ритна неподвижната плоскост.

— Няма да стане, както тя иска — обяви Ферн. — Това си е нашата къща. Имаме право да влизаме във всяка стая. Тя може да ни помоли да стоим далеч от спалнята ѝ, но не може да ни задължи. Каквото и да е направила, ще влезем.

— Дали да не опитаме през прозореца? — предложи Уил.

Надзърнаха от съседна стая и видяха, че прозорецът е затворен.

— Може би ще успеем да го отворим, стига да не е направила нещо като с вратата — продължи той. Не спомена думата „магия“, но и двамата знаеха, че я пропусна не от почит към скептицизма на модерните времена. — Този прозорец се затваря с резе, вероятно и нейният е същият. Може да се повдигне отвън с нещо достатъчно тънко, за да се провре в процепа. Виждал съм по телевизията да го правят с кредитна карта.

— Нямам кредитна карта — сопна му се Ферн. — Ще пробваме с нож. Но най-напред ни трябва стълба.

Сигурна, че госпожа Уиклоу откровено недолюбва Алисън, Ферн не се поколеба да я включи в списъка на съюзниците си. Икономката прояви някои резерви, не по отношение уместността на действията им, а що се отнася до незаконното проникване през прозорец, отстоящ на шест метра от земята. Както се изрази, стълбите били прословути с нестабилността си, особено ако се използват от неопитен човек. Както и да е, в края на краищата подозрителното ѝ отношение към пришълката взе връх.

— Какво ли е направила с вратата? И на мене ми изтръпна дланта — рече госпожа Уиклоу. — Може да е някакъв вид ток.

Ферн и Уил бяха представени на местен строител, от когото успяха да заемат достатъчно дълга за целта стълба. Уговориха се да я получат следобеда на следващия ден — сряда. Уил, като автор на плана, се заизкачва, стиснал най-тънкия кухненски нож. Сестра му остана долу да придържа стълбата. За нейна изненада, триковете от телевизионните филми не ги подведоха.

— Готово — извика той и изчезна през перваза. Тя се опита да зарови двата крака на стълбата по-дълбоко в земята и обзета от известно притеснение, се заизкачва след него.

Стаята беше неузнаваема. Проскубаното кадифе на възглавницата и завесата сега беше плътно и меко, опърпаният килим бе възвърнал елегантността на отдавна избелелите си фигури. Празните доскоро рафтове бяха пълни с книги и касети. Имаше малък касетофон, две свещи в железни свещници, цвете в саксия, което приличаше на кактус с блестящи иглички и един-единствен цъфнал цвят, зейнал като малка червена устица с изплезено отвътре езиче стъбълце.

Ферн хвърли бърз поглед на книгите — бяха предимно за изкуство и антикварни предмети, но имаше и две-три на чужд език, както и ръкопис, който тя не можа да разчете. По стените бяха окачени няколко нови картини, едната от които ѝ се стори далечно позната — беше ѝ нужно известно време да разпознае офорта, който видя преди време в галерията. Платното с коня зад решетките не се виждаше, но в единия ъгъл на стаята имаше статив, покрит с омацано парче плат.

Леглото бе застлано с нова покривка в яркозелено и електрик, с извезани пера и пъстри очи. Беше много красива, но Ферн изпита необяснимо отвращение. Представи си надвесени над нея жени с пръсти, целите в пришки и полуослепели от неистовото виране в ръкоделието. Улови отражението му в безукорно почистеното огледало и отвърна очи. Но нещо прикова погледа ѝ обратно в огледалото. То отразяваше спалня в друга спалня, чуждото нашествие на вещите на Алисън, книгите, картините, цветето. Но разкошните завеси си бяха опърпани както преди, килимът — потъмнял от времето и зацапан от непочистени петна.

— Уил... — прошепна тя, внезапно пребледняла, опитвайки се да приеме онова, което виждат очите ѝ.

Брат ѝ обаче се беше втренчил в телевизора. Беше го дръпнал от мястото му до стената и си играеше с дистанционното, но вместо образ и звук, получаваше само снежинки и пращане. Изобщо не беше забелязал огледалото и Ферн се притесни да не би той да не види откритието ѝ. Наложиха си да погледне в друга посока и забеляза кутия край леглото. Беше от тъмно дърво със златни жилки, на капака ѝ бяха инкрустирани зловещи фигури от червен емайл. Докосна я и усети мирис, сякаш дошъл с несъществуващия полъх на вятъра — ухание на северна гора, на сълзяща смола и зелени листа, на свежи корени. Сякаш материалът бе още жив и копнееше за дните, когато е бил дръвче сред гората. Тя плъзна пръсти по ръба на капака и спря при металната закопчалка; преглътна напирания на устните ѝ вик. Прониза я пареща болка, макар по ръката ѝ да не остана белег.

— Какво е това? — попита Уил, отвърнал глава от екрана на телевизора.

— Не знам точно. Нещо като бравата на вратата, само че по-силно и по-неприятно. Трябват ми ръкавици.

Намериха ръкавици в чекмеджето на нощната масичка. Ферн забеляза с неодобрение, че са от кожа на влечуго — змия или гущер. Петната сякаш сменяха цвета си на светлината и подобно на дървото, от което бе направена кутията, в материята се прокрадваха далечни спомени от отминал живот. Мъртви люспи, променящи се цветове — като хамелеон. Сложи си дясната. Първо ѝ се стори голяма, но ръкавицата някак се сви точно по размера на ръката ѝ, кожата прилепна плътно по нейната, докато престана да прилича на ръкавица и Ферн бе обзета от внезапен ужас, че няма да може да я свали. Че завинаги ще остане на ръката ѝ.

— Сега ще можеш ли да я отвориш? — попита Уил.

Тя натисна закопчалката, без да усети нищо неприятно. Капакът се повдигна. Вътре имаше няколко прегради. Помежду им бяха наредени шишенца и бутилчици с миниатюрни етикетчета, неразчетими с просто око. Имаше още и тумбеста книга с кожена обвивка, изписана на ръка. Най-странната вещ в кутията беше видеокасата без обозначения.

— Да я пробваме — рече Уил и лицето му се озари едновременно от любопитство и решителност. Но не можа да я вземе. Ферн я пое с ръката, на която бе сложила ръкавицата, и я пхна във

видеото, после двамата се настаниха на леглото и се приготвиха да гледат. Уил пусна видеото. Нещо прещрака и екранът изчезна. Квадратната кутия на телевизора зейна празна, отвътре се облеци необятна бездна, прозорец в нищото. Някъде в дълбините проблесна самотна звезда, не по-голяма от прашинка, но скоро угасна.

— Прави се с компютър — обясни Уил. Май не си вярваше много.

Изображението изплува от точката, в която бе угаснала звездата, завъртя се и си дойде на мястото. Не беше двуизмерен филм, а надзъртане в реалността: улица, задръстена от изгорели газове и блуждаещи слънчеви лъчи, старец се качва в таратайката си; вади от джоба си връзка ключове, поглежда ги нервно, пуска ги обратно в джоба си, после вади друга връзка, доста по-малка, там е и ключът за двигателя. Ферн си помисли, че сигурно е братовчедът Нед и че на първата връзка е ключът, който търсят двамата с брат й. Но картината изведнъж изчезна, заменена от друга, после още една... безкрайна динамична поредица от сменящи се кадри, парченца история, които се припокриват едно друго и отстъпват все по-назад в миналото. Сергия, отрупана с джунджурии, любопитни пръсти обвиват предмет, който тя не може да види; дълбок зимник със сандъци, потънали в прах; човек в униформа, който вдига нещо от потънал в кръв под; двама мъже, загледани в пламък, лицата им са озарени отдолу, едното е топчесто и нетърпеливо, другото съвсем младо, но вече будно и проникателно, перчемът му е плувнал в пот, волевата му брадичка е набраздена от преждевременни бръчки. За миг очите му се повдигнаха и отвътре бликна кафяво и златно, и зелено като обляна в слънце гора. После блянът угасна, изтласкан от други хаотични лица: циганка със замечтани очи, мъж с кисела усмивка. Гладко като езеро море, по което се носи очукана рибарска лодка, платната висят неподвижни в апатичния въздух. Захождащото слънце се прокрадва под линията на облаците и върху океана блиска жар, блясва златна пътека, която осветява тъмен силует. След миг водата поглъща всичко, някъде далече долу се белее череп, постепенно върху него се натрупва плът, но преди Ферн да различи някакви по-ясни черти, го покриват бели ръце и хоп, него го няма.

Накрая се появява друга лодка с пречупена мачта, която с мъка се задържа на повърхността на водата, тласкана във всички посоки от

яроствна буря. Вятърът разтърсва дори телевизора, сякаш е от картон, в стаята нахлува мощен тласък, който разклаща пердетата и отваря широко прозореца. Бездната на мястото на екрана е раздрана от светкавица. Ферн и Уил усетиха как се издигат заедно с къщата и възвишението отвън, сякаш измерението, в което се намираха, се превърна в гигантски асансьор и единствената застопорена вселена бе тази в телевизора. Вкопчиха се в леглото, все едно са на виенско колело, понесоха се по вълните на бушуващото море, издигнаха се нагоре в небето, докато не видяха разноцветните пламъчета, пулсиращи като диадема над линията на облаците, под тях задумкаха тъпани.

В следващия миг небето се раздра и сред вълните се отвори бездна, в нея се спусна кораб, кормчията бе пометен и Ферн разбра, че блесналата искрица на врата му е липсващият ключ, после видя как бледите ръце на сирената го повличат към дълбините, за да го обрекат на гибел. Внезапно настъпи мрак, бурята стихна; глас, студен и пуст като дълбините на пространството, избоботи: „Забранено е връщането по-назад. Градът бе прокуден от Времето и Вечността, от историята и спомена. Никой човек вече няма да зърне Атлантида^[2]“. Чу се щракване, като при затваряне на врата, и екранът се върна на мястото си. Стаята около тях застина; къщата и възвишението не помръдваха.

Ферн трепереше толкова силно, че изобщо не направи опит да проговори.

— Б-б-божичко! — запелтечи Уил. — Боже мой! Какво беше това? Какво означава?

— Означава, че сме загазили — отвърна кратко Ферн, когато се увери, че гласът ѝ вече не трепери. Извади касетата от видеото и я прибра в кутията.

Уил се окопити доста бързо.

— Беше като на влакче на ужасите — обяви той. — Никога не съм се чувствал толкова зашеметен. Никога! Леле! Леле майко! Ами сега какво ще правим?

— Ще се махнем оттук.

Уил се надвеси над перваза и протегна крак към най-горното стъпало.

— Внимавай — предупреди го сестра му.

Хрумна ѝ, че с ръкавицата вероятно би могла да отвори вратата, но после нямаше да може да я затвори по същия начин, а не искаше Алисън да разбере, че някой е влизал в стаята ѝ. Уил се изгуби надолу, а Ферн огледа за последно стаята, инстинктивно се сепна, когато погледът ѝ премина през огледалото, после видя статива и я обзе колебание. Приблужи се и дръпна покривалото. Площта, която приличаше на посипана с пръст, се беше увеличила и плъзеше към главата на коня: в дълбоките му очи се долавяше ужас. Ферн поглади картината с ръка. Още не бе свалила ръкавицата. Цветът на картината се промени тутакси, преля в тъмни петна, които се заизвиваха в нахъдрени гънки, чиито нюанси проблясваха и се сменяха като сенки в джунглата. Пръстите ѝ се плъзнаха към вратата на конюшната, подириха нарисуваната ключалка; при допира ѝ нещо изтрака и Ферн пак затрепери, но този път страхът беше различен — страх от нейното непознато аз, от ръкавицата, която обхващаше все по-голяма част от ръката ѝ, от изпълващата цялото ѝ същество сила. Отскочи назад и покривалото падна на мястото си — не ѝ се искаше да го пипа повече.

— Ферн! Ферн! — провикна се отвън Уил.

Тя дръпна ръкавицата. Очакваше да я свали трудно, но стана точно обратното — платът се изплъзна с лекота. Прибра я в чекмеджето, оправи покривката на леглото и излезе през прозореца. Спря се, за да го затвори внимателно, и едва тогава заслиза надолу.

— Дали ще заподозре, че сме влизали? — попита Уил. Очевидно беше забравил пренебрежителното си отношение към Алисън.

— Надявам се, че няма — отвърна Ферн.

Отдъхнаха си, когато Лугари се появи след вечеря и се протегна в краката им с доволния вид на животно, готово за нощната си почивка. Широката усмивка разкри кучешките ѝ зъби — остри като кама и жълти като слонова кост — но Ферн като че ли изобщо не ги забеляза. Настаня се на пода, за да се погрижи за заздравяващите рани на приятелката си и за пръв път се осмели да потърка буза о гъстата ѝ мека козина.

— Остани при нас — прошепна ѝ. — Остани тази нощ. Вдъхни ми малко вълчи кураж. В момента имам нужда точно от това.

Сама не разбра как бе започнала да приема Лугари такава, каквато е. Мислеше си, че това означава да порастваш, че усещането е такова — да бъдеш сам, да нямаш на кого да разчиташ, да няма никой между теб и тъмнината. Най-накрая започна да осъзнава колко всъщност винаги е разчитала на баща си, вероятно не толкова заради силата му, а заради положението му, заради сигурността, която съпътства бащинството и майчинството. Вярно, тя се грижеше за къщата, но той винаги ѝ бе давал тази възможност, бе я подкрепял и я бе слушал, бе я пазил. А сега Америка беше толкова далеч. Не им остави даже телефонен номер. Госпожа Уиклоу и семейство Динсдейл бяха добри приятели, но не можеха да се справят с Алисън. Трябваше ѝ скала, на която да се опре. Но камъкът се бе превърнал в Рагинбоун и ѝ бе заръчал да намери ключа. След това изчезна по някаква си своя работа. Като че ли всичко беше в нейни ръце, макар че тя нямаше представа нито какво, нито как да го направи. Беше съвсем сама.

— Не е така — клекна до нея Уил. Явно бе изрекла последните си мисли на глас. — Трима сме.

Лугари се обърна и я близна по бузата.

Нощта постепенно обгърна къщата — дълбока нощ, раздирана от плачливия вой на вятъра, който тътнеше покрай стените и в пролуките на неуплътнени врати и паянтови дъски. Ферн погледна през прозореца и видя луната, увенчана с жълтеникав ореол, около който се стелеха тънки като дантела облаци. За пореден път чу мотора, който ръмжеше насам-натам по пустия път. Хрумна ѝ, че мотористите обикновено се движат на групи, докато този беше все сам. Може би беше самотник, Черният рицар на магистралата, с кожена броня, анонимен зад шлема си. Досега не го бе виждала да спира, да слиза от мотора, да маха каската си. Не бе чула името му. Госпожа Уиклоу веднъж подметна нещо за онзи проклет мотор, но явно и тя не знаеше нищо за собственика му.

Сякаш в отговор на мислите ѝ двигателят изведнъж замлъкна, при това доста близо. Лугари скочи на крака с наострена козина и оголени зъби, но не за прозявка. Измъкна се през задната врата като бърза сянка и се върна няколко минути по-късно, след като бяха чули как моторът се отдалечава. Не излая, нито изръмжа — Лугари не издаваше такива звуци — ала опасността, ако наистина ставаше въпрос за опасност, бе отминала. Не може да има още хора, настроени

срещу нас, помисли си Ферн на ръба на нервите си. Този моторист може да е досаден, но не представлява заплаха. Вярно, любопитен е, но едва ли е злонамерен. Затвори вратата, но не я заключи, направи какао за себе си и за Уил, макар че сезонът не предполагаше сладка топла напитка. Знаеше, че ще ѝ подейства успокоително и ще ѝ създаде чувство за уют.

— Какво е Атлантида? — попита Уил, стиснал чашата, за да стопли ръцете си.

— Не знам точно — отвърна Ферн. — Никой не знае. Това е една от онези легенди, които са толкова древни, че никой не помни откъде са дошли. Доколкото съм чувала, е остров или град. Или и двете. Потънал в морето. Мисля, че някои археолози го свързват с Минойската цивилизация на остров Крит. Нали се сещаш — Тезей, Минотавъра, лабиринта на Дедал... Но макар Крит да е преживял редица земетресения, все още си е на мястото. Май някъде четох, че Атлантида била велика цивилизация, съществувала векове преди Гърция и Рим. Но жителите ѝ открили някаква ужасна тайна или създали мощно оръжие и заради това били унищожени. Но може да е чиста измислица. Нямам представа откъде го знам.

— Звучи интересно или поне би било интересно, ако не бяхме замесени във всичко това. Е, можем ли да направим извода, че търсеният от нас предмет произхожда от Атлантида?

— Предполагам — въздъхна Ферн. — Поне така се твърдеше в касетата.

— Не беше касета. Беше реалност.

— Виртуална реалност? — Опитът ѝ да се пошегува прозвуча неубедително.

— Значи трябва да го открием, а? Каквото и да е. Трябва да го намерим преди нея.

— Да.

— Дали да не напънем ключалката на писалището в кабинета на братовчеда Нед? — рече замислено Уил. — Или да отворим сандъка на тавана. Предполагам, че си претърсила почти всички други места.

— Къщата е голяма — рече Ферн. — Има толкова ъгълчета, шкафове и скривалища, да не говорим за бъркотията, която братовчедът Нед допълнително си е създал. Още сме в самото начало — приеми го.

Поговориха още по темата, докато какато им поизстина. После се качиха заедно по стълбите и си легнаха. Лугари остана в кухнята, очевидно заспала.

На сутринта дойде строителят да си прибере стълбата.

— Е, успяхте ли да влезете? — поинтересува се госпожа Уиклоу.

— Не, прозорецът се оказа закован — отвърна Ферн.

— Не ми харесва тая работа — полуизсумтя-полуизръмжа госпожа Уиклоу.

— На нас също.

Започнаха да избягват спалнята на втория етаж, внимаваха да не доближават вратата и прозореца да не би някой да ги види — не че имаше кой. Усещаха, че тайните, скрити в тази стая, са толкова мощни, че могат да изригнат от нея и да взривят цялата къща — та дори и хълма, заедно с ливадите и дерето — във внезапен изблик на сила и накрая да остане само черна дупка и една-единствена звезда, трепкаща в дълбините.

Когато Алисън се върна в петък, им се стори различна. Тя бе човекът, който не ги пускаше в стаята си и настояваше да не припарват до вратата; който носеше онези ръкавици, сливащи се с кожата и ръката; който използваше най-обикновен телевизор, за да надниква в бездната. Според Уил сега вещерските ѝ черти личаха по-ясно: стесняването в ярките ѝ студени очи, изменчивите линии, които танцуваха около прозрачната ѝ като вода усмивка, чупливата ѝ коса, която я обгръщаше като неясно наметало. Но Ферн долавяше и нещо още по-необичайно — глад, който излизаше извън рамките на обичайния апетит на смъртните хора; желание, по-силно от всички земни копнежи. Сякаш под крехката ѝ обвивка се криеше дух, отдавна изгубил връзка с човешкото в себе си.

„На колко ли години е всъщност?“, запита се тя, забелязала смъртната бледност на Алисън и опънатата по костите ѝ кожа — сякаш плътта се беше стопила. „Невъзможно е да се определи.“

В главата ѝ нахлу образът на една различна Алисън, с бузи, налети с плът като устните ѝ. Стоеше, затънала в калта наред някакво поле, на хълма отсреща се виждаше къща, а в очите ѝ проблясваха

първите искрици на този страховит глад. Някой я викаше: „Алис! Алис!“. Този зов отекна в главата на Ферн.

Погледът ѝ намери очите на Алисън, които за миг се ококориха, сякаш тя също бе чула вика. В следващия миг гласът и видението се изпариха и между нея и Алисън остана само масата. Телефонът в коридора иззвъня. Ферн се добра първа до него и с облекчение чу гласа на баща си. Алисън я следваше по петите, грабна слушалката от ръката ѝ, преди тя да е успяла да каже нещо, усмивката лъсна на лицето ѝ, ръката ѝ стисна китката на Ферн като менгеме. Ферн се дръпна, стресната от силата на пъргавите ѝ пръсти, ядосана на себе си, че си позволи да изпита страх. Мисълта за Лугари ѝ вдъхна кураж. Откакто Алисън се върна, вълкът изобщо не бе идвал наблизо, но Ферн мървеше сянката ѝ в градината или силуета ѝ, очертан на хребета, на фона на небето. И знаеше, че не са сами.

— Съжалявам — извини се Алисън, като се върна в кухнята. — Нямах намерение да обсебвам Робин така, но трябваше да го питам нещо важно, а после той пък бързаше...

— И какво е това толкова важно нещо? — не се стърпя Уил.

— За плевнята. По една случайност моят приятел се оказва наблизо, та утре ще намине да я види. И вероятно ще се наложи да изкараме кораба. Чакат ни доста измервания.

— Няма да повредите кораба, нали? — попита Уил.

— Измервания — включи се Ферн. — Звучи адски важно.

Погледът на Алисън бе по-леден от всякога, но Ферн си придаде най-наивен и чистосърдечен вид. Надяваше се все още да я смята за достатъчно малка, че да ѝ се размине.

През нощта сънува Алисън, нагазила боса в калта. Човекът, който я викаше, се оказва опърпан циганин, но тя изобщо не го чу. Вниманието ѝ беше съсредоточено върху къщата на хълма. Извиси ръка и влагата се вдигна от земята и попи в облаците, блесна светкавица, гръм удари островърхия покрив, мъжът се свлече на колене в полето, но Алисън не го видя. Бумтежът отшумя и при следващата светкавица Ферн видя промяната по лицето на Алисън, което започна да се свива, докато кожата ѝ не стана съвсем прозрачна и отдолу изплуваха костите, видя се дори сърцето ѝ, чието червено сияние пулсираше в клетката на ребрата ѝ.

Ферн се събуди в треска, по челото ѝ беше избила ледена пот. Имаше чувството, че я е събудил някакъв шум, може би гръм, който я изтръгна от съня, но навън бе тихо. После чу стъпките в коридора — леки, уверени стъпки, които се придвижваха към стълбището. Нямаше го сумтенето, нищо не подсказваше за присъствието на нежелания посетител. Отвори вратата и надзърна навън.

Беше Уил. Повика го едва чуто, безкрайно предпазливо, но той не отвърна. Докато се обръщаше да тръгне надолу по стълбите, тя забеляза, че очите му са затворени. Малко след смъртта на майка им той бе започнал да ходи насън, но това продължи съвсем кратко и Ферн бе решила, че брат ѝ вече няма такъв проблем. Последва го, наясно, че не бива да го буди, и решена да го насочи обратно към леглото му при първа възможност.

При първия завой на стълбата Ферн спря. Коридорът долу трябваше да е тъмен, но сега се виждаше самотна ивица светлина, сякаш прорязана пътека. Уил тръгна по нея като привлечен с магнит. Светлината не беше мъждива като от слаба лампа — беше ярка и студена, все едно концентрирано лунно сияние. Идваше откъм вратата на дневната до долната стълбищна площадка, където рязко секваше, макар Ферн да не виждаше никаква реална преграда за нея. Откъм дневната се чуваха гласове, но не успя да долови отделни думи. Прошепна името на брат си, но гласните ѝ струни не произведоха звук, пък и бездруго беше твърде късно. Той вече бе влязъл през отворената врата.

Тя слезе още няколко стъпала, като внимаваше да се движи съвсем безшумно и да действа разумно, без да изпада в паника, макар че вътрешно цялата кипеше от емоции. Но нещо по-дълбоко от инстинкт ѝ нашепваше, че това е моментът, че отвъд тази граница дебне опасността: това, което се случваше в стаята, бе несравнимо по-опасно от нощния ловец, който не оставяше следи, или от личното светилище на Алисън. Щом стъпи на долната площадка, заобиколи светлинния сноп най-внимателно. Гласовете вече се чуваха съвсем ясно. Бяха двама души — жена, вероятно Алисън, макар че от обичайната ѝ пискливост не бе останала и следа и сега гласът ѝ звучеше плътно и непреклонно; другият глас беше някак безличен и атонален, доста по-басов, звучеше с тремоло, сякаш камък се остъргва о камък, дрезгав в изговарянето на гласните, стържещ в съгласните.

Изведнъж между тях се промъкна трети глас, който отговаряше на въпросите им като в транс. Уил. Неотложната нужда да действа бързо се вкопчи във Ферн по-мощна от страха, по-отчаяна от любопитството. Промъкна се към вратата, прегъната одве. Малко по-навътре в стаята видя широката облегалка на фотьойл, която препречваше част от светлинния сноп и хвърляше сянка, протягаща се в коридора. Ферн запълзя в нея, водена от непреодолим импулс, надхвърлящ всяка смелост. Движенията ѝ оставаха безшумни на фона на силните гласове, съпътствани от неопределено съскане и пукане, сякаш пращане на мокри съчки в огън. Съвсем внимателно, почти опряла брадичка в пода, тя изпълзя покрай фотьойла, за да види какво става в дневната.

В отдавна неизползваната камина по средата на дългата стая гореше огън, но нямаше нито дим, нито пепел, прозирното гориво пращеше в синкавобели пламъци и бълваше яростни искри, които прогаряха тапицериата на близките мебели. Килимът точно пред камината беше отметнат назад и върху пода бяха нарисувани пламтящи линии: кръг, вписан в пентаграма и други символи, които Ферн не успя да разгадае. Не беше сигурна дали странното студено сияние идва от камината или от живите линии.

Алисън стоеше извън пентаграмата, срещу камината. Носеше червена вълнена рокля, която изглеждаше като нажежена от огъня и бе тъй впита в слабото ѝ тяло, че плоските ѝ гърди, твърдите зърна, както и бедрата ѝ се очертаваха съвсем ясно. От лицето ѝ струеше синкаво сияние, дългата ѝ вълниста коса изглеждаше неестествено зелена. В центъра на кръга стоеше Уил, очите му продължаваха да са затворени. На ниска поставка край огъня бе повдигнат източникът на гласа. Идолът. Ферн видя как каменните устни се движат, изпод набъбналите клепачи струеше бледа светлина. Разумът ѝ нашепваше, че това е невъзможно, че слухът и зрението ѝ явно я лъжат. И въпреки че умът ѝ надаваше възмутени писъци, гледката не се променяше. Бе толкова шокирана, че ѝ бяха нужни няколко секунди, докато се съсредоточи и започне да следи разговора.

— Опитал ли си се да отвориш вратата на стаята ми? — попита Алисън.

— Да — отвърна Уил.

Ферн, спотаена зад фотьойла, настръхна, коленете ѝ сякаш бяха залепнали за пода.

— Успя ли?

— Не.

— Защо?

— Беше залостена и нещо ми щипеше ръката.

— Не знае нищо — включи се идолът. — Губиш си времето.

— Трябва да съм сигурна. — Алисън сновеше нервно покрай пентаграмата, роклята плющеше покрай бедрата ѝ. — И сестра ти ли опита? — Уил потвърди. — Със същия резултат ли? Добре. Може би в бъдеще няма да правите подобни опити.

— Момчето спи — рече идолът. — Остави го на мира.

— Ами ключът? — не се отказа Алисън. — Намерихте ли го?

— Кой ключ? — Уил изглеждаше озадачен.

— Ключът, който търсите.

— Ключът от сандъка на тавана и от писалището на братовчеда Нед.

От прикритието си Ферн си помисли колко малко ѝ оставаше да му каже, колко близо са били до катастрофата. Ако Алисън бе задала грешния въпрос...

— Какво очакваш да намериш там?

— Съкровище — отвърна Уил след кратка пауза.

— Какво съкровище?

— Съкровището, което братовчедът Нед е донесъл от плаванията си.

„Мисли за дублони, Уил“, рече си Ферн, скована от ужас. За човекоподобни маймуни и пауни. За златни монети. *Не мисли за Атлантида!* Мисли за „пиратско“ съкровище.

— Остави го този глупак — прекъсна я идолът. — Хлапето си играе на нещотърсач. Пращай го в леглото.

— Чудесно. — Алисън го освободи с махане на ръка. — Върни се в стаята си. Спи. На сутринта няма да помниш нищо.

Уил излезе от кръга и се запъти към коридора. Ферн остана на мястото си. Частичното премахване на опасността я остави разтреперана, твърде скована, за да може да помръдне. Можеше само да се надява, че фотьойлът е достатъчно надеждно прикритие.

— А сега момичето — рече Алисън.

— Не.

— Защо не? Тя е ужасно хитра и прекалено умна. Нима мислиш, че не мога да я контролирам? Някакво си недорасло тийнейджърче! Ще проникна в мозъчето ѝ като в кал. Ще опъвам нишките на мислите ѝ, докато в съзнанието ѝ не остане абсолютно нищичко. Ще...

— *Не!* — Забраната бе категорична. Ферн, обуздавала порива си да се опълчи срещу неизвестното, усети как опасността за пореден път преминава покрай нея. — Момичето е в опасна възраст. Ако притежава Дарбата, сега е моментът тя да бъде събудена. Призовеш ли я в кръга, докосването на силата може да отприщи нежелан отклик. Нима искаш да ти се наложи да я унищожиш?

Алисън тръсна нетърпеливо глава.

— Дарбата се среща рядко. Днес малцина я притежават.

— Напротив. Семето на Атлантида е посято надлъж и нашир. Мнозина смъртни живеят живота си в неведение, без да знаят какво крият в себе си, какви скрити заложби притежават, като орган, чиято употреба днес е станала неясна. Съвременният човек е ограничен от собствения си цинизъм. Момичето е чувствително по отношение на това, което нарича по-добра преценка. Не я поучавай.

— Тя докосна картината — продължи да настоява Алисън. — И коня вече го няма. Длъжна съм да я разпитам.

— Конят си беше на мястото след нейното докосване — уточни идолът. — А тя не е влизала в стаята ти. Проявила си небрежност. Забрави. Не сме дошли да гоним вятъра. Израстъкът, за който копнееш, е уродливост...

— Отне ми двеста години да го уловя в капана — избухна Алисън. — Нямам намерение да се предам толкова лесно.

Застана с лице към кръга, вдигна ръка и заговори на език, какъвто Ферн никога в живота си не бе чувала — кристалночист и студен като лед, при все това звънлив като гласа на огъня. Сиянието, което струеше от кръга, се вдигна и се съсредоточи около пръстите ѝ, завъртя се в конус, от който след малко се оформи шеметно въртяща се цилиндрична колона. В средата ѝ се появи и изчезна фигурата на кон, прозрачна като мъгла, мятаща се насам-натам, като че се съпротивляваше на натиска да придобие ясни очертания. Конят от картината. Ферн успя да различи смътните уплътнения около хълбоците, опашката, която се движеше като дим край задните крака,

гротесковият израстък на удълженото чело, който сега се различаваше ясно. Беше дълъг десетина сантиметра. Рог.

Устните на Алисън нареждаха напевна молитва; съществото отстъпи назад и се хвърли; цвиленето му разтърси къщата.

— Пусни го! — извика идолът. — Ще нарушиш кръга! Пусни го!

Главата на Алисън клюмна напред, светлината около пръстите ѝ угасна и искрите се отдръпнаха към пода. Очертанията на коня затрептяха във въздуха.

— Овладей се — извика властно идолът, дрезгавият му глас прозвуча застрашително, сякаш думите се откъсваха с усилие от каменното гърло. — Прахосваш сила, от която имаме отчаяна нужда. Времето ни изтича. Съсредоточи се върху разпита.

Ферн бе дотолкова погълната от сцената, която се разиграваше пред очите ѝ, че изцяло забрави за дебнещата я опасност. Фактът, че Уил също бе въввлечен, мина на заден план. Сега всичките ѝ мисли бяха съсредоточени върху заплетения диалог и явленията, които човешкото съзнание трудно можеше да възприеме. Усещаше, че има конкретна причина за присъствието ѝ в тази стая, може би дори не само една. И че по време на разпита на Алисън не ги е спасил само късметът им. Проточила врат и изопнала скованото си тяло, Ферн проследи с ужас как пред очите ѝ се материализират група странни същества: закачулена жена с кухи очни ябълки, стиснала в шепата си око; рогат мъж със злокобно ухилена физиономия, в която имаше нещо детинско, но и не съвсем; и накрая — старица с извити като куки нокти, облечена в разложени кожи, чиято смрад изпълни стаята мигновено.

Алисън им зададе един и същи въпрос: какво знаят за ключа. Първите двама отговориха уклончиво и изглеждаха силно незаинтересовани, дори ядосани, че ги занимава с проблеми, които не ги засягат. Рогатият, напомнящ дете, се изпари, без да каже дума. Жената остана да се рее във въздуха, въпреки че Алисън я освободи — явно искаше да се възползва от възможността да излее някъде злобата си. Беше отблъскваща далеч повече от обичайните представи за грозно. Половината ѝ череп лъщеше без коса и обсипан със струпеи, от другата половина стърчеше остра като четина коса; бялото на очите ѝ беше жълтеникаво, ирисите ѝ — кървясали; устни нямаше, а от устата ѝ стърчеше един-единствен зъб.

— Лицето ти те напуска, Алимонд^[3] — подигравателно рече тя. — Някой ден ще установиш, че въпреки всичките си способности няма да можеш да го възстановиш. След около хиляда години ще се превърнеш в стара вещица като мен. Ще носиш красотата си като рокля по пълнолуние, отвяна от преминаващ облак. Илюзията е крехка — няма да можеш да я задържиш. И тогава рибата няма да идва толкова лесно в мрежата ти... Ха, ха!

— Отдавна не се занимавам с лунна магия — рече Алисън. — Дарбата ми е по-силна от подобни отживелици. Мога да променя лицето ти, Хексате^[4] — на определена цена.

— И то каква цена! — извика възмутено качулатата. — Винаги си била безскрупулна, Алимонд. Когато реша, и сама мога да си го променя. Силата ми е древна, но още не е ръждясала. Пък и бездруго си харесвам лицето — върши страхотна работа, като искаш да плашиш пияници и хлапетии. Магията на родените с Дарбата ни най-малко не ме касае. По-добре да бяха наречени прокълнатите — прокълнати в дълбините. Тяхната Дарба ги е обрекла на водния им гроб. Запази си дарбата. Предпочитам клетвите си. Проклятията залепват като пресен тор. Да те прокълна ли, Алимонд? Някога те обучавах, изпитвах чувства към теб...

— Проклетата да си — избухна Алисън. — Не ме научи на почти нищо, а що се отнася до обичта, тя беше само заради Дарбата ми, която те отвращаваше. Когато не ти позволих да я контролираш, ти ме прокле. Нямаше нищо да ти сторя. Научих си уроците от самата Моргус, а дори тя не можеше да контролира мислите ми. Кажи ми за ключа, Хексате. Не може да не си чула нещичко. Къртиците и червеите носят всичките земни слухове до вонящата ти дупка.

Но вниманието на качулатата се бе отклонило в друга посока и тя си мърмореше нещо едва чуто, сякаш изпаднала в старческа слабост. Ферн я чу да произнася думата „Моргус“.

— Не споменавай пред мене тая Моргус. Затлъстяла мързелана, подпухнала от сила, която вече не е в състояние да използва. Да изгние дано! Аз съм привърженик на старата школа. На мене ми дай топлината от жертвоприношението и гърченето върху жертвеника, пулсирането на силата в сърцето на планетата. Искам пак да вкуся кръвта, да усетя аромата на разполовения човек върху влажната почва. Няма я днес едновременно магия. Съвкупявала съм се с козел,

палувала съм с таласъми и сатири, обезобразявала съм луната, заличавала съм звездите... Какъв е този ключ, за който говориш? Никой никога не е споменавал ключ.

— Тя бълнува — прекъсна я Алисън. — Нищо няма да изкопчим от нея.

— Лъже — обади се идолът. — Искан да си помислиш, че притежава познание, недостъпно за теб. Копнее за приятелство, пък било то и с теб. Разкарай я.

С един жест на Алисън качулатата изчезна.

— Това е безсмислено — продължи идолът. — Периметърът няма да изтрае още дълго, а Хексате губи ценно време с празни приказки. Призови Каракандал^[5].

За пръв път Алисън се поколеба.

— Той е прекалено могъщ. Не знам дали ще успее да го задържа в кръга.

— Могъществото му отслабва, чезне. Той е най-обикновен смъртен. Нали не те е страх от някакъв си човек! Призови го!

Алисън вдигна ръка в обичайния жест, но зовът ѝ не прозвуча толкова ясен, колебанието ѝ пречеше. Фигурата, която се появи в кръга, носеше развисната тумбеста дреха, наподобяваща палто; качулката беше отметната назад и отдолу се виждаше чорлава глава с коса, проскубана като козината на Лугари. При вида му Ферн се вцепени.

— Дойдох, Алимонд — рече Рагинбоун. — Какво искаш?

— Знаеш какво искам — отвърна тя. Тонът му беше достатъчно мек, но колебанието в гласа на Алисън продължаваше да се долавя и думите ѝ не звучаха толкова остро. — Да не би да си мислиш, че не съм усетила как наблюдаваш? Не че има значение — това е единственото, за което все още те бива. Какво видя, безполезен магьоснико?

— Видях как някой грабва секира, за да разкъса паяжината. Доста непохватно. Трябваше да се досетя, че си ти. Кой друг би изпратил хрътка, надушваща кръв, по следата на нещо, което не е нито кръв, нито има мирис. Доста недалновидно.

— Искан да отклоня любопитните — изсъска тя с леден глас.

— Ще се опитам да го запомня — изчурулика звънко той.

— Нали щеше да задаваш въпроси! — скастри я идолът. — Какво си се развряскала като някой начинаещ. Хрътката беше сериозна грешка. Ловец, който се вижда толкова ясно, привлича вниманието към следата.

— Какво стана с него, Каракандал? — попита Алисън. — Не се отзовава, когато го викам.

— Попитай Лугари — отвърна той. — Ако ти стиска.

— Стига толкова! — Светлината, която струеше от хлътналите очи на идола, засия по-ярко, целият камък като че започна да излъчва жар. — Ключът. Искаме го.

— Къде е? Ако знаеш, ако си надушил следа — кажи ми, Каракандал. Заклевам те, заповядвам ти — кажи ми!

Алисън за пореден път вдигна ръка и направи странно вълнообразно движение, при което ивиците светлина от ръба на кръга се втурнаха към пръстите ѝ. Тя стисна юмрук, сграбчи самия въздух и започна да извива конуса около Наблюдателя, докато натрупаното напрежение го уви плътно в собствената му дреха, обеси го на косата му и разкриви чертите му. Ферн забеляза съсредоточеното му чело, яростния отпор, сблъсъка на сила, борбата за надмощие не на мускули, а на воля. Постепенно напрежението се уталожи, косата му се отпусна, плътта и чертите на лицето му възвърнаха нормалния си вид. Алисън посегна към конуса, но светлината се изплъзна от шепата ѝ и се разпиля около кръга. Линиите изгубиха яркостта си, огънят загасна. Рагинбоун се извиси мрачен и застрашителен в центъра на кръга и последните искрици закръжиха плавно около него, докато накрая и те угаснаха.

— Не... се справи достатъчно добре — рече той. Дишаше учестено и накъсано, но стоеше непоклатим като скала — скалата, която Ферн бе видяла преди. Стабилна като земята. Неподвижна.

— Не притежаваш силата! — ахна Алисън. — Не можеш...

— Не ми е нужна сила. — Гласът му вече поукрепваше. — И навикът е достатъчен. — Сложи си качулката и изчезна.

Кръгът отново заблестя; огънят заподскача. Ферн усети как ледените му езици пърлят лицето ѝ и неволно се отдръпна по-навътре зад облегалката. Чу Алисън да проклина, после долови и възмутения дрезгав глас на идола.

— Нима се справи добре? Страхуваш се от него, той го знае и го използва. Държи те в плен на страха ти и те контролира чрез него. *Използва собствената ти сила срещу теб.* Един най-обикновен старец, комуто не е останало нищо друго, освен възрастта. Силата му тлее. Кръстосва баирите с мисия, която цял живот не е успял да изпълни. И въпреки това ти се страхуваш от него. Съумяваш да хванеш дивия еднорог за рога, да призовеш хрътката от глутниците на Арон — и въпреки това се страхуваш от него. Научил е триковете си от някой шарлатанин, продавал е арсеник на най-обикновени вещици и афродизиак на кралските любовници, проправял си е път през вековете, играейки си на магьосник, прахосвал е дарбата си. *И въпреки това ти се страхуваш от него.* По-разумно е да се страхуваш от мен. Тази нощ не ми показва нищо, освен дълбините на невежеството си. Потуши огъня. Заличи кръга. Достатъчно.

— Чакай! — извика тя. — Има един, когото не съм разпитала. Може да се окаже безполезно, но...

— Побързай — рече идолът: — Огънят скоро ще изтлее. Нямам време за губене.

Този път силуетът в кръга се материализира бавно, сякаш извикан от някое безопасно невидимо място, изтръгнат от анонимното си съществуване, за да се покаже. Беше приведено, тантуресто създание, около метър високо, с хлътнала към гърдите глава и щръкнала накриво гърбица, деформираща раменете му. Плешивото му теме бе увенчано от огромни като криле на прилеп уши, които се движеха всяко само за себе си. Стоеше сгушено в дрипите си, сякаш пъхнато в проядена от молци торба, и притискаше тялото си с ръце, от които стърчаха множество пръсти в жалък опит да прикрие мизерното си състояние и грозотата си. Лицето му беше сбръчкано, очите му, под които висяха огромни торбички, гледаха тъжно и уплашено.

Ферн събра смелост да надзърне пак иззад облегалката и разбра, че го е виждала и преди. Беше го мярнала в коридора пред стаята си, след като хрътката си отиде. Внезапно осъзна какво е това създание — духът на къщата.

— Малморт^[6] — започна Алисън. — Малморт Безформения — нали така те наричат? Един от стотиците, които се крият в сенките, ужасени от собственото си отражение. Или си имаш и друго име?

Малкото създание изскимтя нещо, но Ферн не различи думи.

— Пегуилен^[7], така ли? Децата ли те нарекоха така? Онези деца, с които си играеше през всичките тези години? Какво стана с децата, Пегуилен? Помниш ли? Помниш ли какво си и кой си? Да ти кажа ли къде отидоха всички? — В печалните очи се появи умоляващ поглед, към Алисън се протегна възлест пръст. — Умряха — продължи тя. — Дойде един мъж с бръмбари в главата и брадавица на ръката и те пукнаха до едно. Ти беше там, Пегуилен, но нищо не можа да сториш. Колибата бе опожарена заедно с телата и ти остана сам. Вечно сам. А когато построиха тази къща, ти се промъкна вътре и зачака, но децата не се върнаха. Никога повече.

Противната твар затвори очи, смазана от горчивия спомен за изживяната болка. В погледа на Алисън нямаше и капка състрадание.

— Ами мъжът? Онзи морски капитан, който дойде да живее тук в последните години. Помниш ли го?

Съществото поклати глава съкрушено.

Ферн виждаше пред себе си злочесто създание, обречено на вечна самота, безплодно ровене в стая, пълна с вехтории и забравени спомени, търсене на отдавна забравена вещ.

— Както искаш — продължи Алисън. — Да видим ли какви други спомени можем да извикаме?

Създанието я гледаше с ужас, разтреперано и съсипано. Сбръчканото му тяло беше толкова преизпълнено със скръб, че на Ферн вече не й изглеждаше грозно, а само жалко.

— Мъжът — продължи Алисън. — Забеляза ли го? Добре. Къде си носеше ключовете? Можеш ли да отговориш на този въпрос?

— В джоба.

— В кой джоб? — попита Алисън пресилено търпеливо. — Обикновено хората имат по много дрехи с много джобове.

— В джоба на дрехата, която носеше — отвърна гоблинът. Гласът му едва се чуваше, но Ферн вече разбираше думите.

— И къде другаде ги слагаше, когато не използваше джобовете си?

— В бюрото.

— Писалището в кабинета — така ли?

— Да.

— Онова, дето е заключено с един от липсващите ключове?

— Да.

— Стига с тия глупости — прекъсна я идолът. — Това същество е откачило. Съвсем му хлопа дъската. Нищо няма да научиш от него, главата му е пълна с паяжини. Отпрати го.

— Може да ни каже нещо — възпротиви се Алисън. — Все пак през цялото време е бил тук.

— Освободи го.

Тя направи кратък нервен жест и духът изчезна в небитието. Сияйните линии избледняваха и Ферн реши, че е време да си ходи, след като си даде сметка за рискованата ситуация, в която се намира. Беше стояла на колене твърде дълго и сега краката ѝ не можеха да помръднат. Започна бързо да масажира схванатите си прасци. Светлината угасна заедно с огъня, сенките избледняха, скривалището ѝ вече не беше толкова сигурно. Алисън говореше нещо на непознатия език, който бе използвала и преди — може би изричаше финално заклинание. Тръгнеше ли към вратата, със сигурност щеше да забележи свитата зад фотьойла фигура.

И тогава в стаята нахлу мощен вятър, нещо профуча покрай Ферн, разби кръга и символите на пух и прах и скочи пред Алисън, която се бе привела напред, сякаш готова за атака. Ушите на Лугари бяха прилепени назад, козината ѝ бе настръхнала, сякаш наелектризирана, изпочупените ѝ зъби блестяха в синьо на чезнещата светлина на огъня. Тишината, която нахлу с нея, бе осезаема като мирис — аура, която поглъщаше всички околни звуци. Безгласното ѝ ръмжене изпълни цялата стая.

— Вън! — изкрещя Алисън. — Не съм те викала, демоне! Връщай се при господаря си! Вън!

— Убий я! — заповяда идолът.

Алисън за последен път вдигна ръка...

Ала огънят угасна напълно, изригна облак от искри и вятърът зави като глутница вълци, единственият източник на светлина във внезапната тъмнина бяха очите на идола, които продължаваха да изпускат гибелен блясък. Нечия малка ръка се протегна и дръпна Ферн — беше ръка с много и различни по дължина пръсти. Тя чу яростните писъци на Алисън, по-унищожителни от всякога, понеже бяха примесени със страх. Нещо тупна на земята, чу се ругатня, но тъничкият гласец в ухото на Ферн беше най-отчетлив.

— Бързо — рече той. — Бързо. Бързо. — Тя бе отведена от настъпилия хаос. — Стълбите — рече водачът ѝ и тя се заизкачва след него, погледът ѝ привикна с тъмнината, докато накрая ѝ се стори, че различава очертанията на мъничката торбеста фигура пред себе си.

— Пегуилен? — прошепна.

Щом стигнаха площадката, ръката се изплъзна от нейната и торбестата фигура като че ли се сви и избледня, и Ферн остана сама в пустия коридор, застанала край вратата на спалнята си.

Влезе и затвори, едва устоя на порива да залости с нещо бравата. Пъхна се в леглото си. Цялата се тресеше от емоции, опитваше се да осмисли видяното през този последен час — струваше ѝ се цяла вечност — откакто бе проследила брат си надолу по стълбите. Бе прекрачила границата на свят, чието съществуване повече нямаше да има право да отрича. Беше се върнала, но действителността никога повече нямаше да ѝ се струва същата.

Малко по-късно по коридора се чуха приближаващи стъпки. Не беше Уил. Това бе отмерена, сигурна крачка. Спряха пред стаята ѝ, изчакаха, после с неохота — поне тя така реши — отминаха към стълбите за горния етаж.

---

[1] Лугари — това име почти със сигурност произхожда, както предполага Гъс Динсдейл, от френското *loup gaou*, върколак. Нейното истинско име Ваштари има източно звучене, което — след като Рагинбоун споменава „северни гори“, когато се връща към нейната история — загатва за връзка с някоя от азиатските страни, граничещи с Русия. — Б.а. ↑

[2] Атлантида — на атлантиски името на острова се изговаря горе-долу като на френски, с озвучаване на последната съгласна. Тоест получава се нещо като Атлонтид (носовото ан от втората сричка, както е и на френски, звучи почти като он). — Б.а. ↑

[3] Алимонд — името, което Алис Гидингс приема в чест на своята Дарба. Произходът му най-вероятно е латински: от *alius* — друг, и *mundus* — свят. Но също така не е изключено да го е избрала и поради близостта му до собственото ѝ име. След потъването на Атлантида повечето от Даровитите приели различни имена, под които да продължат да изпълняват магическите си функции — имена, които не използвали във всекидневието си. С това правило не се

съобразявали само най-дръзките и най-глупавите. Понякога те си избирали име по свой вкус, но по-често то им се давало от техния наставник. Няма ограничения за езика, от който произхождат имената, но обикновено те са по някакъв начин свързани с човека, който носи конкретното име. Отчасти това би могло да се дължи на желанието да се скрие Дарбата от другите хора. Атлантидите били достатъчно могъщи и без други имена, без нова самоличност. Но след потъването на Атлантида Даровитите често бивали наричани Прокълнати и приели множество имена, за да се скрият. — Б.а. ↑

[4] Хексате — среща се и изписано като Хекс-Ате — в зората на почитането ѝ като богиня. Името вероятно произхожда от гръцкото Хеката, богинята на вещиците, и от немската дума *hex*. — Б.а. ↑

[5] Каракандал — името на Рагинбоун, определящо го като Даровит, с латински или италиански произход, производно на рожденото му име Кандидо, което означава бял или чист — нетипично значение, което вероятно иска да покаже качество на духа му, а не на външния му образ. Прибавянето на *кара*, скъп, предполага, че името е избрано от някой, който е бил силно привързан към него. — Б.а. ↑

[6] Малморт — среща се и като Малморф, тоест „обезформен“. От смесен латинско-гръцки произход, името е подигравателно и се прилага почти изцяло към гоблини. — Б.а. ↑

[7] Пегуилен — предполага се, че това име е дадено на домашния дух от неговите другарчета в къщата. Идва от Пиг Уилям, герой от народна приказка. Най-малкият от трима братя, той е изключително грозен и очевидно глупав, и по-умните му и красиви братя го оставят да се грижи за прасетата, докато те отиват да се борят за ръката на местната принцеса. Разбира се, те не успяват, докато здраво стъпилият на земята Пиг Уилям надхитрява злия великан, нападнал царството, а откритостта и непринудеността му спечелват симпатиите на нетипично разумната кралска особа. — Б.а. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утрото напомни на Ферн за времето непосредствено след смъртта на майка ѝ, когато всеки ден отваряше очи и осъзнаваше, че светът никога повече няма да бъде същият. Един от крайъгълните камъни на съществуването ѝ бе отместен, обкръжението ѝ вече не беше убежище; сякаш духът ѝ трептеше на ръба на скала, надвесен над невъобразимата бездна на несигурността.

С годините се опита да изгради нещо като бариера от устойчиви ежедневни модели между себе си и тази бездна: краткосрочни планове, постижими мечти, материални утехи, стени, издигнати вътре в самата нея. Опитваше се да забрави съществуването не само на бездната, но и на самата гледка към нея. А сега всички стени се бяха срутили, широкият свят се бе приближил агресивно, придружаван от всичките си тъмни тайни. Почувства се гола и уплашена, заобиколена от сенки и в същото време интригуващо жива, сякаш въл поток хаотична енергия бе започнал да се процежда през вените ѝ, за да ѝ даде свежи сили и да ѝ подсказва безразсъдни ходове.

Седна да закусва, като си придаде най-нормален вид, все едно нищо не се беше случило, но не пропусна да огледа тайничко Алисън — видя ѝ се недоспала и обсебена, с бледи устни и сенки под очите, с миниатюрни бръчици, които сочеха издайнически мимики.

— Мярнах бездомно куче да обикаля района — подхвана госпожа Уиклоу. — Ако го видите, прогонете го. Не искам да ми се мотаят разни помияри. Може да е опасно, пък и сто процента е пълно с бълхи.

Ферн ритна брат си под масата.

— Госпожа Уиклоу не обича кучета — рече тя и подири с очи погледа на икономката.

— Вярно е, не ги обичам — измърмори госпожата, но не каза нищо за Лугари.

— Добре ли си? — обърна се Ферн към Алисън с подчертана загриженост. — Май не си спала много добре.

— Разбира се, че съм добре — тросна се в отговор Алисън.

По-късно сутринта дойде приятелят ѝ, за да огледа плевнята. Беше плешив индивид с бронзов тен, излъчване на работохолик и глас на говорител от Би Би Си с подчертан лондонски акцент. Носеше италиански джинси, прилепнали в ханша и бедрата, и кожено яке с отпорени ръкави, щедро обсипано с декоративни кабари. Алисън го наричаше „Роло, скъпи“; той се обръщаше към нея със „съкровище“, „бонбонче“, „любима“ и други подобни. Явно имаше желание да установи подобни фамилиарни отношения и с двамата собственици на къщата и подозрително често потупваше Уил по косата, но Алисън кротко го отклони от по-нататъшни усилия в тази посока.

Ферн и Уил ги последваха в плевнята, за да държат под око „Морска вещица“, но скоро се отегчиха от разговорите за архитектурни промени, постройки на няколко нива, планове, чертежи и Фън Шуй. По взаимно съгласие отидоха да се поразходят и не след дълго стигнаха до една могила, откъдето спокойно можеха да наблюдават имота си. Беше слънчево, денят обещавахе да бъде горещ. Подухваше лек ветрец, който разнасяше песента на щурците, жуженето на пчелите, далечните арии на пойните птички. Някъде нежно ромолеше поточе, претичало през каменист бързей. Високо в небето белите облачета гонеха сенките си по хълмистия терен.

— Такова спокойствие — рече Уил. — Направо да не повярваш, че е възможно тук да съществуват зли вещици и магии.

— Злото е навсякъде под слънцето^[1] — цитира Ферн с толкова сериозен тон, че брат ѝ се обърна и я изгледа изпитателно.

Мина известно време, преди Ферн да събере достатъчно смелост и да заговори за онова, което я глождеше отвътре.

— Снощи те видях да ходиш насън.

— Така ли? Не помня. Но си спомням, че сънувах кошмар. Беше наистина много странно. Поне... си мисля, че го сънувах.

— Разкажи ми.

— Събудих се — продължи Уил, — имам предвид в съня си. Имах чувството, че съм буден, но в същото време знаех, че е само сън. Сигурно ми е било облекчение. Така се изплаших по-малко. Предполагам, че щях да си изкарам ангелите от ужас, ако знаех, че е наистина.

Ферн понечи да му направи забележка за езика, но реши да не го прекъсва.

— И после?

— Слязох долу и прекосих коридора, за да вляза в дневната...

— Защо?

— Ами не знам. Това си беше в съня ми. Човек не знае защо прави определено нещо в съня си. Както и да е, дневната беше съвсем променена. Уж беше същата стая, ама изглеждаше много по-голяма, таванът беше много високо, почти не го виждах, камината бе огромна, като пещера, вътре гореше огън, но пламъците бяха сини и от тях лъхаше хлад. Цялата стая беше обляна в бледа светлина, от която всичко изглеждаше синкаво. Онзи отвратителен каменен идол беше поставен край камината върху някаква платформа и изглеждаше огромен, почти като статуя в езически храм. Очите му бяха живи, сякаш не от камък, от тях струеше светлина — като звяр в тъмна нощ.

— Говореше ли? — бързо попита Ферн.

— Не помня. Странно — сега като го описвам, звучи ужасяващо, но в съня си не бях притеснен, по-скоро се усещах като вцепенен. Отидох и застанах в един кръг, очертан в средата на стаята, а той като че ли се уголеми, стените се отдръпнаха, така че в един момент престанах да ги виждам. Все едно стоях в средата на огромна ледена пързалка, под светлината на ослепителни прожектори. Около кръга гореше огън, но от него навяваше студ, не топлина. И тя беше там, извън кръга.

— Алисън ли?

— Предполагам. Мисля, че беше тя, но изглеждаше по-различна.

— По-голяма ли? — подметна колебливо Ферн.

Уил се намръщи, съсредоточен върху спомена си.

— По-висока — заключи накрая. — Сигурен съм, че беше по-висока. И повече приличаше на вещица. Огънят хвърляше дълбоки сенки върху лицето ѝ, като дупки на череп, устата ѝ беше аленочервена, носеше рокля в същия цвят, която се променяше до кървавочервена при движение; косата ѝ изглеждаше зеленикава. Задаваше ми въпроси, а аз бях принуден да ѝ отговарям, макар дълбоко в себе си да знаех, че не е добре да го правя. — Беше забил поглед към долината край реката, но внезапно извърна глава и се втренчи в сестра си с тревожни очи. — Не беше добре, нали? Колкото повече се замислям, толкова повече се убеждавам, че не е било сън. Ферн...

— Спокойно, няма проблем. Кажи ми само — помниш ли някой от въпросите?

— Не точно. Може би само един. Попита ме за изгубеното съкровище и аз понечих да ѝ разкажа за Атлантида, но в главата ми нахлу друга картина — пирати, стиснали между зъбите си къси саби, гърдите им обсипани със златни монети, а над „Морска вещица“ се вее знаме с череп и кръстосани кокали. Та в крайна сметка не отворих дума за Атлантида. — След кратка пауза додаде: — Май съм постъпил добре, нали?

— Страхотно — окуражи го Ферн.

— Та значи си ме видяла да ходя насън?

— Аха.

— И къде отидох?

— В дневната. Тръгнах след теб. На мен всичко ми изглеждаше нормално, но си прав, че имаше кръг, вписан в пентаграма, също и син огън, а идолът беше оживял. *И говореше.* За разлика от теб, аз бях будна. Не бях изпаднала във вцепенение. Никога през живота си не съм била по-изплашена.

Слънцето ги обливаше с топли лъчи. Пчелите жужаха в близките треволяци. Скакалците озвучаваха целия хълм с буйни ритми. Въпреки всичко сянката на нощта и кошмарите сякаш дебнеше съвсем отблизо.

— Явно започваме да губим следите на това, което става около нас — заключи Ферн. — Нужна ни е помощ.

— Гъс?

— Не. Предлагам ти да оставим Алисън и нейното приятелче да кроят планове за плевнята и да се поразходим. Само двамата с теб.

Запасиха се с еднолитрова бутилка лимонада от хладилника, госпожа Уиклоу им направи сандвичи.

— Не се отдалечавайте много — предупреди ги тя. — И да не се загубите! Тия хълмове са много коварни, особено като падне мъгла. Някога са ги наричали Самодивските хълмове. Е, все пак днес денят е чудесен и няма изгледи времето да се развали. Пък и самата Ферн си е същинска самодива. Нищо чудно духовете да те вземат за сродна душа. Какво да кажа на госпожицата, ако пита за вас?

— Нищо — отвърна Ферн. — Не я щем да ни се мотае в краката.

— Какви са тия духове? — попита Уил, докато се катереха по пътеката.

— Не знам и изобщо не ме интересува. Имаме си достатъчно проблеми.

Лугари ги чакаше оттатък хълма, притаена в тревата и толкова незабележима, че една пеперуда беше кацнала на сантиметри от носа ѝ. Като се надигна, разклати тревите и пеперудата отлетя като цветче, отнесено от вятъра.

Ферн се запита дали вълчицата, подобно на Рагинбоун, не притежава способността да се слива с околния пейзаж и да се променя така, че по своя воля да се превръща в неразделна част от природата, да приема някоя от многобройните ѝ форми, да става стръкче трева или диворасло цвете, неподвижна земя или политнал вятър, и пожелае ли, да възвърне предишния си вид.

Ферн се замисли, че всички хора са част от една обща необятна схема на Битието, истинският свят и светът на сенките, слънчевата и отразената светлина, човекът и духът. И че да осъзнаеш и приемеш това е първата крачка към отхвърлянето на собственото ти аз и от утвърждаването на душата. Да разбереш вятъра не като движение на молекули, а като пулс на въздуха, като пулс на собствения си пулс, означава да се превърнеш сам във вятър, да се носиш с него през танцуващите тревы към ръба на небето...

— Ферн! — изкрещя Уил тревожно и я стисна за ръката.

— Да?

— За един миг си помислих... стори ми се някак призрачна, сякаш... не, сигурно съм си въобразил. В момента всичко ми изглежда някак особено.

— Да, явно си въобразяваш.

Последваха Лугари встрани от пътеката, през ливадите към оголено възвишение, отърсило се от зелената си пелерина и извисило рамене към небесата. Рагинбоун ги чакаше на завет от другата страна, овехтялата му дреха се сливаше с мъха и лишейте, накапали повърхността на камъка. Загърнат в топлата си груба дреха, изглеждаше доста по-сърдечен, но в същото време непроницаем както за дъжда и вятъра, така и за слънчевите лъчи.

— Е, намерихте ли го? — попита той.

— Не — отвърна Ферн, — освен това се появиха някои проблеми.

Представи му брат си и заедно се настаняха от двете страни на стареца, внезапно осъзнали, че от дългата разходка под палещите лъчи на слънцето са доста ожаднели. Известно време Ферн се бори безрезултатно с капачката на лимонаденото шише, докато Рагинбоун не го взе от ръцете ѝ и не го отвори с лекота, пръстите му се впиха в гърлото като клещи. Уил му предложи да си разделят сандвичите.

В компанията на Наблюдателя тревогата на Ферн, допреди това граничеща с паника, леко се поуталожих. Той беше техен съюзник — поне така се надяваше тя. Възрастен, на когото можеха да разчитат в този враждебен свят, където се чувстваше безпомощна като дете.

— Лугари наистина ли е твоя? — попита го Уил, като ѝ подаде шепа, пълна с трохи от филията.

— Не, тя принадлежи единствено на себе си. Сама избра да бъде с мен, вече мина доста време оттогава. Прибързан и необмислен избор — казах ѝ го още навремето.

— Викарият Гъс твърди, че Лугари идвало от *your garou* — продължи Уил. — Наистина ли е върколак?

— Може и да е — въздъхна Рагинбоун. — Или поне някога е била. Обичаш ли приказки?

Натъпкал устата си с храна, Уил само кимна.

— Чудесно. Тогава нека ти разкажа нещо. Имало едно време... имало едно време една чародейка, която живеела в горите далеч на север от тук и ловувала, превърната във вълчица. В началото била много внимателна, избягвала човешките следи по пътеките, когато била в животинския си облик, но постепенно се увлякла по лова, забравила за предпазливостта и започнала да вреди на собствения си род. След време местните жители се обърнали за помощ към един магьосник. Той бил много могъщ и съвсем наскоро много се променил и бил решил да въздава справедливост. Заключил чародейката във вълчия ѝ облик и постановил да остане негова пленница, докато не открие, макар бидейки звяр, човешкото в себе си. Наредил ѝ да му се яви след сто години и ѝ обещал, че ако жената в нея се е пробудила, ще възвърне истинската ѝ самоличност. И така тя била прогонена от селото, в което живеела, както и от глутниците, понеже вълците усещали, че не е като тях. Сто години кръстосвала сама гората. Препускала и препускала, докато останала съвсем без сили, пила гореща кръв, докато прогорела гърлото си, а когато отворила уста, за

да даде воля на самотата и отчаянието си, не се чул никакъв звук, понеже върколаците са безмълвни като духове. Когато годините на наказанието ѝ изтекли, отишла да намери магьосника, а той надзърнал в хищните ѝ очи и видял в тях душата на жена.

— Не ѝ ли върнал човешкия вид? — попита Уил. Брадичката на Лугари бе отпусната на коляното му, жълтите ѝ очи не мигаха.

— Няма възможност да го направи — продължи Рагинбоун. — Бил загубил силата си, а никой друг не притежавал някогашните му способности, за да го стори вместо него. И така, тя останала с него, отначало с надеждата, че все някой ден той ще намери начин да ѝ помогне, а после... кой знае... може би по навик или водена от необяснима привързаност. Най-хубавото човешко качество е способността да се привързваш. Разбира се, тя би могла да го убие и така да развали магията. Но чудовището в нея било умряло и тя направила друг избор. — Той се усмихна на Уил, който го гледаше с известно съмнение, но и с дълбоко съчувствие. — Е, все едно, това е само приказка.

— Как е възможно магьосник да изгуби силата си? — попита Ферн.

— Като надхвърли възможностите си; като се опита да направи нещо, което не му е отредено да може. Когато амбицията надскача способностите, винаги се стига до катастрофа.

— А ще си я върне ли някога?

— Едва ли. — Рагинбоун я изгледа сурово изпод свъсените си вежди. — Веднъж изразходвана или прахосана, Дарбата не може да бъде възстановена.

Дарбата, така се бе изразил и идолът. *Ако тя притежава Дарбата...*

— Какво представлява тази Дарба? — попита Ферн.

— Това е друга история — отвърна Наблюдателя. — Вече ви разказах достатъчно, сега е ваш ред. Доколкото разбирам, имате доста за разказване.

И така, те му разказаха. Ферн му описа всички действия на Алисън или Алимонд, не пропусна да спомене и за проникването в стаята ѝ и какво са открили вътре. Уил включи и преживяванията си по време на съня, а Ферн допълни разказа му със собствените си

преживелици през изминалата нощ в дневната. Отначало Рагинбоун вметваше по някой и друг коментар.

— Драконова кожа — рече той за ръкавиците, — притежава редица свойства. — А когато Ферн стигна до телевизора, додаде: — Съвременни измишльотини. Нов начин за извършване на древен трик. Като кристалното кълбо, само че във формата на куб. Алимонд обича да върви в крак с модата. Въпреки всичко не мога да не призная, че е научила доста неща, които не са ми известни. Наистина доста...

По време на втората половина от разказа обаче той не каза почти нищо. Веждите надвиснаха още по-ниско над орловия му нос. Устните му се вкоравиха. Като че изобщо не забеляза кога Ферн спря да говори. Бе потънал в дълбок размисъл.

— Не е ли време да ни кажеш какво става? — попита тя накрая. — Или ще ни оставиш да паднем в яма, без изобщо да подозираме за съществуването ѝ.

— Може и така да стане — отвърна Наблюдателя, все така намръщен. Изглежда ги продължително един по един. — Знаете прекалено много за безопасността на другите и твърде малко, за да пазите себе си. Това не ми харесва. Много сте малки за подобни проблеми, макар че проблемите не се съобразяват с възрастта.

— аз съм вече голяма — обиди се Ферн, забравила доскорошното си чувство за непълноценност. — Пък и нали ти лично ме помоли за помощ. Всъщност помоли и двама ни.

— Помолих ви да намерите нещо — призна Рагинбоун. — Но вие намерихте...

— Неприятности — прозорливо отбеляза Уил.

— Може и така да се нарече — разсеяно отвърна Наблюдателя и взе лимонадената бутилка. Известно време мълча, докато те стояха в очакване.

Ферн си помисли, че е все едно да чакаш цвете да напъпи.

— Откъде да започна? — промърмори накрая той. — Понякога е трудно да се започне отначало. Историите се коренят толкова дълбоко в миналото, че...

— Започни от Атлантида — предложи Ферн.

— А, да, Атлантида. За нея се знае съвсем малко. Най-древните цивилизации, най-красивите градове, хора, родени с Дарбата, обречени хора. Днес Атлантида е скрита от погледа ни. Нейните духове не ни

навестяват. Все пак потомците на хората, които са я напуснали, продължават да съществуват, макар да са останали малцина — отритнати от всички времена. Те съхраняват древни документи, които никой историк не е зървал. А слуховете са по-упорити и от най-силните възбрани. Атлантида бил остров, разположен на място, което вече го няма; дързък град, столица на могъща империя, съществувала преди зората на историята. Могъществото ѝ се основавало на необикновен камък със сферична форма, голям колкото змийско яйце. Наричал се Магнита. Никой не знае как се е озовал там, нито откъде е произлязъл. Вярва се, че е дошъл от друг свят, при това не просто от друга планета, а изцяло от друга вселена. Но не е известно как се е родило това поверие. Както и да се е появил, Магнита не съответствал на нито един от физическите закони на земята. Всичко наоколо просто се прилепило към него, а хората били променени завинаги. Докато изучавах научните изследвания от онези времена, се запитах дали е възможно този камък не просто да е бил от друга вселена, а да е бил вселена сама по себе си, цялостен и самодостатъчен свят, смален от финален взрив до сфера с изключително концентрирана структура. Това би обяснило необичайното му могъщество.

— Това е невъзможно — възрази Уил. — Първо на първо, би трябвало да е с размерите на главичка на карфица. И второ на второ, гравитацията около него щеше да се изкриви.

— В контекста на два различни свята гравитацията може да означава различни неща — подчерта Рагинбоун, — а размерът на главичката зависи от големината на карфицата. Както и да е, вече казах, че това е само хипотеза. Това, което знаем със сигурност, е, че атлантидите използвали силата си, за да се обучават и да обучават, да строят и да създават, да управляват и да доминират, а впоследствие и да угнетяват. Обичайното движение по наклонена плоскост. Наричали се Даровитите, а онези, у които Дарбата се проявявала най-силно, били тачени и уважавани и постепенно се превърнали във владетелите и аристокрацията на кралството. Магнита влияел на гените им, които те разпространявали като завоеватели из далечните покорени земи; по този начин свръхестествените способности се предавали от поколение на поколение, та до наши дни. От Падението насам обаче, Даровитите са получавали множество имена, кое от кое по-малко ласкателни: Вещерите, Уродливите, Децата на Просперо.

— Какво представлява Дарбата? — прошепна Ферн. — Би ли ни обяснил по-точно?

— Телепатия, телекинеза, телегностика. Способността да се придвижваш между Времето и Вечността, между миналото и настоящето, между света и неговата сянка. Изтощителен живот и неуморно тяло. Дарбата се проявява по най-различни начини. Но човек трябва да усети, че я притежава, да се научи да я използва. Без това познание и без нужната практика тя атрофира като закърнял орган. Неслучайно е била наречена шести пръст. Мъдър е онзи, който се страхува от Дарбата. Глупаво е да не ѝ обръщаш внимание, смъртоносно е да злоупотребяваш с нея.

— Смъртоносно за кого? — попита Ферн.

— В крайна сметка се оказва, че е било смъртоносно за Атлантида. Хората били обсебени от идеята за затворено размножаване, имало закони, забраняващи брака с чужденци. Целта била да се създава все по-можещо и по-способно потомство. Неизбежно това довело до логични последици — създаваните между близки роднини деца се раждали с увреждания, с вродени заболявания, дори със слабоумие. Имало идиоти с гигантски ръст, диктатори, обсебени от унищожителни страсти и мании. Зохрейн^[2] — последната кралица, притежаваше невъобразима мощ, но се лакомеше за още... — Ферн изведнъж си припомни неистовия глад, който бе регистрирала в изражението на Алисън. — ... Копнееше да излиза извън рамките на самия свят, още жива да прекрачи Дверите на смъртта и да се завърне непроменена. Разбира се, беше луда. Само мъртвите могат да преминат през тази врата. Дали човешкият дух ще се прероди тук или някъде другаде, е въпрос на догадки и вяра: не ни е дадено да знаем със сигурност. Древните духове, които наричаме безсмъртни, са свързани с този свят до края на дните. Ала смъртните, дори Даровитите сред тях, трябва да умрат и да се отправят към неизвестното със завързани очи. Зохрейн искаше да поеме по този път ококорена, като наруши първия закон на битието. Тя вярваше, че може да използва материята на друга вселена, за да превърне себе си в ключа, който ще отключи Дверите, за да попадне в измерението, от което произтича цялата материя. И така, тя използва дарбата си, за да унищожи източника ѝ. Тя счупи Магнита.

— Не разбирам — обади се Уил, дълбоко замислен. — Тези Двери, за които говориш... са символични, нали? Те не се *виждат*. А

дори да се виждат, откъде знае тя, че ключът пасва?

— Разполагаш ли с ключа, можеш да направиш и ключалката — бе отговорът на Наблюдателя. — А имаш ли ключалката, не е проблем да отвориш вратата. Дверите са символ, но всеки символ представлява фундаментална истина. Ако искаш, ще ти покажа Дверите. Те постоянно са около нас.

Изправи се и плъзна двете си ръце във въздуха. Постепенно, като фокусиране на обектив, от камъка започна да изплува дъга, която впоследствие се оказа сводеста врата. Изглеждаше неимоверно стара, отвъд всяка възраст, с надвиснали ципести образувания, с пълзящи по разпадащия се трегер гъбични организми, отдавна изгубени за еволюцията. Сама по себе си вратата изглеждаше ужасно паянтова, скована надве-натри от нескопосано одялани посивели талпи, желязната брава беше ръждясала от времето. При все това между талпите нямаше пролуки и отникъде не се процеждаше светлина. Беше почти незабележима врата, вдълбана в стена, подобна на милиони други стени и паметна единствено с възрастта си. Но излъчваше една магнетична енергия, която въздействаше едновременно притегателно и застрашително. Ферн се почувства неустойимо привлечена, макар че краката ѝ се подкосиха от ужас.

— Не приближавай — предупреди я Рагинбоун кротко и изображението постепенно избледня, докато накрая камъкът не възвърна предишния си вид. — Когато настъпи моментът да се отвори, ще разбереш. Дотогава може да я видиш много пъти, а може и нито веднъж, може да изглежда същата или различна, но винаги ще я разпознаваш. Страхопочитанието към нея не угасва никога.

— А Зохрейн? — попита Ферн, след като дойде на себе си. — Тя отключвала ли е вратата?

— Едва ли. Силата ѝ се усеща дори когато е затворена. Ако бе дори съвсем леко открехната, привличането на Отвъдното би било толкова силно, че би дестабилизирало целия космос. Но не ни е дадено да знаем какво точно се е случило. Заради извършеното от Зохрейн Атлантида е била забранена за сладкодумците и търсачите на истината. Археолозите знаят съвсем малко за нея, Даровитите не могат да прозрат назад в хилядолетията, за да узнаят тайните ѝ. Според някои разместването на Магнита довело до разклащане на основите, върху които се издигал островът; други твърдят, че било заради

нарушаването на върховния закон. Каквато и да е причината, островът бил потопен от огромна приливна вълна, която донесла със себе си невиждана по мащабите си буря. Променена била формата на континентите, планините се превърнали в острови, океанът залял равнините. Атлантида потънала под водата и морските дълбини отворили прегръдките си да я приласкаят. Не останал камък връз камък и дори морските същества изгубили дирите ѝ. Можем само да гадаем какво се е случило с ключа. — Замълча, въздъхна и се втренчи в отворената си длан. — Поне досега.

— Значи си го намерил — извика Ферн, осенена от прозрение. — Ти си бил, нали? Видях те на касетата. Ти беше човекът до алхимика, с когото се вирахте в пушека. — Усмихна се неволно. — Ти беше чиракът на магьосника.

— Клетият Фантоди. Не беше кой знае какъв магьосник. — В очите на Рагинбоун изплува споменът за едно далечно минало. — Що се отнася до мен... не бях особено прилежен чирак. Бях твърде умен за възрастта си и далеч надхвърлях възможностите на учителя си. Кандидо^[3] Гоби... — Повъртя името в устата си, все едно принадлежеше някому другиму. — Кандидо, който не беше чак толкова безхитростен. Бездомно хлапе, амбициозен шарлатанин, безскрупулен, безнравствен. Порасна и се превърна в Каракандал, получи познания, които смяташе за мъдрост, рискува Дарбата си, която не съумя да оцени, и загуби. Загуби уважението, силата и самоличността си. Трудно се живее без обвивката, съставлявала собственото ти аз. Това е най-трудното нещо. Какво е един магьосник без магьосничествата си? Просто човек, останал без работа. Казват, че при подобно оголване си личи истинският дух на човека. Но така говорят хората, които са си намерили цел в живота и които никога не са били лишавани от нищо.

— Какво е Каракандал? — попита Ферн. — Истинското ти име ли?

— Името, което приех в знак на почит към Дарбата си, както Алисън прие Алимонд. Такъв е обичаят.

— Тя много ли е опасна? — поинтересува се Уил.

— Изключително. Водена е от неутолим глад. Пътят, по който тръгва човек, зависи от това как и защо е открил Дарбата си. При нея нещата са се объркали още в детството ѝ и така тя е придобила сила, която е била неспособна да разбере и която е отприщила в нея дълбока

омраза и желание за мъст. Именно този акт е оформил цялото ѝ бъдеще. — Той се вторачи мрачно във Ферн, замислен над онова, което вижда пред себе си. Лицето ѝ беше младо и недооформено, гладко като коприна, едва загатващо за характера, който тепърва предстоеше да се развие. Долови колебание, смелост, напъпило желание, но — бе почти сигурен — неспособност да изпитва омраза. Шестият пръст, рече си. Ако го имаш, използвай го. *Използвай го.* Нужна ни е сила.

— Защо се мъчи да затвори коня в клетка? — попита Ферн, припомнила си всичко видяно.

— Всъщност това е еднорог. Сигурно вярва в силата на неговия рог, макар по всичко да личи, че той вече не притежава предишната си мощ — с други думи, че не е нищо по-различно от рога на белия носорог, да речем. Но Алимонд е родена в епоха, пълна със суеверия, която така и не успя да надрасне — въпреки всичките ѝ модерни увлечения. Еднорозите са мутанти. Този, който ти си видяла, по всяка вероятност е кон вихрогон, тоест въздушен дух, а не истинско животно. Предразположен е към свръхмутации. Притежава само мимолетните магически качества на своя вид. — В настъпилото мълчание Рагинбоун плъзна поглед по ширналата се пустош, заслушан в жуженето на насекомите, отдаден на спокойствието на летния ден.

Когато проговори отново, гласът му беше поомекнал и въпреки това в него се долавяха тревожни и предупредителни, а може би изпълнени със страх нотки.

— Най-много ме притеснява идолът. Бях призован само духом, не виждах ясно зад човека, който ме призова, а възприятията на Уил бяха повлияни от транса, в който бе захвърлен. Ти обаче видя всичко. Действа безразсъдно, но извади късмет: Алисън се бе съсредоточила изцяло върху кръга и не забелязваше нищо друго. Що се отнася до идола... той е просто парче камък и не може да си върти главата.

Ферн потрепери, по тялото ѝ премина ледена вълна въпреки лятната жегата.

— Но устните му се мърдаха.

— И това явно е било в резултат на върховно усилие. Този идол е рецептор — статуя на езическо божество, която може да бъде използвана като предавател от безсмъртните, чийто представител е. В миналото редица от Древните духове са били почитани като божества: те мразели човека почти толкова силно, колкото жадували да го

поробят. Религиите отдавна не са това, което бяха, и днес повечето духове спят или са изгубили част от силата си. Но все пак има и оцелели, които са се приспособили към новите методи, възползват се от слабостта на смъртните, намират преки пътища към сърцата на хората. Ти видя трима от по-нисшите, Ферн, когато Алимонд ги призова в кръга: Старицата, Ловеца и Детето. Най-могъщите рядко приемат физическа форма. Те предпочитат да използват рецептори, духове роби, амбуланти...

— Какво е това амбулант? — прекъсна го Ферн.

— Живо същество — или човек, или животно — обладано от външна сила. Най-лесно става с животни. Хората имат повече съпротивителни сили, но пък след това човекът приема натрапника, разбира се, срещу подобаващо поощрение и впоследствие заживяват като едно цяло.

— Звучи ужасно — рече Уил. — Това означава, че хора, които познаваме...

— Вселяването оставя белези — успокои го Рагинбоун. — Процесът на стареене спира, кожата се разваля, очите си личат. След шока от първоначалното нахълтване косата може да посивее или да побелее. За вселяващия се дух също има рискове. Ако се всели прекалено дълбоко в нечие тяло, при унищожаването на приемника духът може да изгуби голяма част от силата си. Но най-могъщите духове са в състояние да контролират множество амбуланти, множество рецептори, като вкарват във всеки от тях само частица от мисълта и силата си. Като предприемач, който поддържа десетина телефонни линии и води разговор едновременно по всичките; или като осморък кукловод, който има по една марионетка във всяка ръка. Опасявам се, че Алимонд е сключила убийствена сделка.

— Кой е този дух? — попита Ферн.

— Просто дух — отвърна мрачно Рагинбоун и бръчките по лицето му изпъкнаха още повече. — Това, което знаеш, ти е достатъчно.

— Нима си няма име?

— Напротив, има много имена. Но така или иначе, си остава един Дух, един разум. Една празнота, която никога няма да може да бъде запълнена. Магнита е нещо, за което той винаги е копнял. Не го познавам лично, известно ми е само онова, което съм чувал за него —

казвам го с радост. Макар че веднъж се осмелих да проникна в Азмодел, Красивата долина — долината на дъното на света. Веднъж ми бе достатъчно: не бих повторил това приключение. Колкото по-малко знаеш за него, толкова по-добре. Той е най-старият от старите, най-могъщият от могъщите: хватката му не отслабва, мисълта му не заспива, омразата му е вечна. Това говори ли ти нещо? Ако Алимонд се е обърнала към него, алчността ѝ е замъглила не само преценката, но и целия ѝ разум.

— След като е толкова могъщ — попита Уил, — как ще се преборим с него?

— Не можем — призна Наблюдателя. — Нито вие, нито аз притежаваме тази сила. Все едно да се опиташ да се пребориш с вихрушка.

* * *

Разговорът не беше особено обнадеждаващ, но въпреки всичко Ферн се почувства по-окуражена. Щом се прибраха в къщата, отвори речника, за да провери какво означава телегностика. „Познание за далечни събития, което се смята, че е получено без помощта на какъвто и да е нормален сетивен механизъм“ — това гласеше определението. През нощта сънува болка. Беше болка, каквато никога не бе усещала и не си бе представяла, че е възможно да изпита; беше се вкопчила в корема ѝ, в дълбините на самата ѝ същност, разкъсваше я, впиваше в тялото ѝ невидимите си зъбци. Коремът ѝ беше подут от болката, бедрата ѝ бяха разчекнати и кръвта от раздраните ѝ вътрешности изтичаше на талази между краката ѝ. Струваше ѝ се, че крещи, но явно никой не я чуваше.

„Алис Гидингс!“ Над нея се бе надвесила жена с изпито лице. „Засрами се, каква е тая врява! Ти си ми седмата и никой досега не ме е вбесявал толкова.“ А зад нея се чу друг глас: „Твърде рано е. Непростимо рано“. После болката се уталожи и от слузта между краката ѝ изплува скимтящо голо телце, приличаше на мишле без козина. Тя го взе и изпита такава неимоверна любов, че мигом забрави цялото си страдание, чак се разрида от любов. Но щом го постави на гърдта си, мъничето не засука, беше стиснало здраво очета, а

крайниците му висяха отпуснати като на кукла. „Мъртва е“, обади се единият глас. „Вземете я от нея.“

В следващия миг се озова на някаква морава, покрай нея мина ездач с изваян като от порцелан профил, със златни къдрици, блеснали на слънцето; извърна се, но не я забеляза. Сърцето ѝ биеше лудо от глад и гняв, запълнили празнината, отворила се на мястото на любовта ѝ.

Най-сетне се озова пак сред полето, както преди, и Ферн бе Алис, а Алис беше Ферн, усещаше калта между пръстите на краката си, сърцето ѝ излъчваше сияние, което сгряваше цялото ѝ тяло, а когато погледна дланта си, сякаш видя планетите да кръжат под тънката ѝ кожа. Някъде в далечината изплува къщата с островърхия покрив, над нея плаваха облаците, тя призова мълнията, която ѝ отвърна, а гласът ѝ бе гласът на вятъра. Не забеляза тъмната фигура, която протегна ръце към нея, видя само светлия силует пред къщата в далечината, с озарени от свещта изваяни къдри. Но пламъците постепенно започнаха да се уголемяват, докато облизаха тавана. Бурята се спусна ниско над земята, за да ги посрещне. Порцелановият профил се пропука от топлината. Тя усети вкуса на огъня и на кръвта, но не беше достатъчно. Угасналата любов бе оставила една празнина, която едва ли някога щеше да бъде запълнена.

Внезапно Ферн изпита страх, вкопчен в капана на свирепа омраза и пустота; опълчи се, за да извоюва свободата си, ала сънят я обви като паяжина, омота се около мисълта ѝ като воал и когато най-сетне тя успя да намери изхода, попадна директно в друг сън, в следващ пласт.

На сутринта се чувстваше изтощена и този път Алисън обърна внимание на сенките под очите ѝ.

— Сънувах кошмар — отвърна кратко Ферн и се запита как ли би реагирала събеседничката ѝ, ако я нарече Алис или Алимонд вместо Алисън.

Денят беше особен. Разходиха се по брега със семейство Динсдейл. Алисън също се присъедини. Изглеждаха като най-нормална компания, излязла да отмори на чист въздух. Отливът разкриваше скални плочи, разделени с пясъчни ивици, тук-там застлани с гъсти пътечки от водорасли. В залива потъваха десетина ручейчета, които си проправяха път между камъните и бързаха да се

върнат в морето. Ниските вълни заораваха в пясъка, по плажа плисваха мимолетни дантели от пяна, които бързо се разпадаха под жарките слънчеви лъчи. Духаше освежителен вятър. Северно море бе ледено. Въпреки студа Алисън отиде да поплува. Мъжете огледаха дребното ѝ тяло и дългата ѝ коса, която се вееше като дим, понесен от вятъра. Мокра, тя изглеждаше още по-дълга, краищата ѝ стигаха чак до бедрата на Алисън. Червеният бански прилепваше по тялото ѝ като кожа.

— Приличаш на сирена — рече ѝ Ферн, припомнила си един мимолетен образ от касетата.

— Вярно — подкрепи я Уил. — Като Лорелай от тевтонската легенда — онази самодива, дето подмамвала горките моряци и ги водела към тяхната гибел. Не може да не си чувала поемата на Хайне. Подмамвала ли си някого напоследък, Алисън?

— Я стига глупости — отвърна с усмивка тя, а в погледа ѝ блесна отражението на морето.

Ферн се извърна и тръгна към водата, но усети как погледът на Алисън се връзва в гърба ѝ като студен пръст. Вълните бяха изкарали на брега нещо, което допреди миг го нямаше — беше бяло, ала не бе риба, въргаляше се и се мятеше по плажната ивица. Имаше тумбеста форма като шамандура, но по-тежко, зад него се носеха пипалца с възлести фаланги. Ферн веднага го позна от съня си с мъртвото бебе, но не отиде да погледне по-отблизо. Хвърли поглед към Алисън и я обзе внезапна жалост, ужас пред колосалната пустота, погълнала и любовта, и загубата, боязън пред ограбените желания, които напразно се опитваха да запълнят тази празнота. Улови се, че се пита как ли се е чувствала Алисън, като е знаела, че Дарбата ѝ може да ѝ даде всичко, освен онова, което желае най-силно. Отмъщението, триумфът, завоеванията — всичко това сигурно е изглеждало безсмислено и напразно, трохи, хвърлени да задоволят глада на един великан. Осени я внезапна разтърсваща мисъл — ето защо Алисън иска да отвори Дверите. Не защото се стреми към властта — независимо от твърденията ѝ пред Древния дух, а заради смъртта. Царството на смъртта, ако изобщо съществува такова място. Дори Рагинбоун не знае какво лежи отвъд прага...

Като че ли видя Алисън да се рее в царството на сенките, в търсене на люлка, където една мъртвородена душа спи като чепата

вейка, недокосната от зеленина. Обзе я внезапен ужас, от който я побиха тръпки: манията за величие бе нещо разбираемо, нещо, с което човек може да се бори и да контролира; ала майчиният копнеж по отрочето, умряло в утробата ѝ, бе фикс идея, която не се поддава на разумно тълкуване. Сега, докато наблюдаваше Алисън, Ферн за пръв път осъзна колко опасна всъщност е тази жена.

Неволно отвърна поглед и обгърна морето, ала вълните се бяха стопили; върху тях се бе разстлала само тънката дантела на пяната, сякаш храчка, лепната връз пясъка.

Нямаше начин да узнаят дали Алисън е предприела ново търсене на ключа.

— Естествено, тя не осъзнава, че има конкуренция — заключи Ферн. — Подозира, че търсим нещо, но мисли, че не знаем какво. Останала е с впечатлението, че продължаваме да преследваме пиратски съкровища. При тези обстоятелства вероятно е предволна да ни остави да поразчистим терена предварително. Вероятно си казва, че дори и да намерим ключа, няма да знаем предназначението му, а тя лесно би могла да ни го измъкне.

— Сигурно, но ти още не си го намерила, доколкото знам — изглежда я подозрително Уил.

— Поне го търсих — отвърна сестра му.

Алисън замина за Лондон едва във вторник следващата седмица. Робин се бе обаждал два пъти, но макар Ферн да успя да размени някоя дума с него, се отказа от всякакви по-нататъшни опити да разбуди заспалия му здрав разум. Вместо това нанесе удар под кръста, като придаде на гласа си скръбни хленчещи нотки и му припомни за плановете, които бяха кроили за лятото — нищо че ги бе заклеила, когато той ги сподели с нея. Накрая подчерта, че в Йоркшир изобщо не е забавно без него. В крайна сметка, разсъди насаме по-късно, настоящите им проблеми може да са всичко друго, но не и забавни. Робин отвърна с уверение за скорошно завръщане, при което Алисън изтръгна слушалката от ръката ѝ и се зае да му обяснява подробности около различни случаи на лов на вещици в САЩ и нейни приятели, пръснати из целите щати, които той не бива да пропуска да посети. На

Ферн не ѝ оставаше друго, освен да се надява бащинските му чувства да надделеят над изследователската страст.

В понеделник следобед, докато се напъваше да си представи баща си, нахлул на бойното поле като смаян рицар, озовал се насред неочаквана битка, ѝ хрумна, че всъщност Робин не може да направи почти нищо. Би могъл да помоли Алисън да си тръгне, но бе вероятно да я покани да остане още. А ако се натъкне на каквото и да е необичайно или свръхестествено явление, веднага би намерил разумно обяснение, колкото и невероятно да е то.

Увесила нос след това прозрение, Ферн заряза работата си, на която и бездруго не обръщаше особено внимание през последния половин час, и се запъти към селото под предлог, че отива за портокалов сок.

На връщане мярна Алисън, увлечена в задушевен разговор. Алисън не я забеляза и Ферн се спотаи край един зид. Мотористът бе спрял край самия банкет на шосето и Алисън като че разговаряше с него от известно разстояние. Държеше се рязко и властно.

Ферн осъзна едва по-късно, че при всичките ѝ досегашни срещи с моториста той никога не бе свалял каската си. Въпреки жегата черните ръкавици, черното кожено яке, лъскавите кожени панталони и тежките боти покриваха тялото му плътно, така че не се виждаше нито сантиметър от кожата му; каската покриваше и косата, и врата му; затъмнената маска скриваше лицето му изцяло. Моторът изглеждаше тежък и тромав, но палеше отведнъж и тръгваше уверено като кон, влязъл в ритмичен галоп. Отдалечи се бързо и Алисън се отправи към къщата с енергична крачка.

Ферн я последва, след като благоразумно изчака няколко минути.

— Видях те да говориш с един човек на мотор — подметна на Алисън по време на вечерята, внимателно оглеждайки лицето ѝ за каквито и да е следи от неудобство.

— Видяла си ме... а, да. Да. Онзи моторист. Ами беше се загубил. Питаше накъде е пътят за Уитби. Дано да не съм го объркала с обясненията си.

— Излъга ни — рече Ферн по-късно. — Не я е питал за пътя. Той е местен — виждали сме го вече толкова пъти.

Строителите се появиха на сутринта, след като Алисън замина за Лондон. Роло и двамата му помощници окупираха плевнята,

показвайки ясно на Ферн и Уил, че не е препоръчително да се мотаят насам-натам, докато се работи. А когато тримата си тръгнаха вечерта, заключиха плевнята. Прекалената фамилиарност на Роло при всяко влизане в къщата — особено спрямо Уил — действаше като още по-голяма спирачка.

— Кой ще плаща за това? — промърмори Ферн. — Татко не е имал възможност да направи нещо повече от устно потвърждение.

В сряда тя реши да попита.

— Назначени са от Алисън — докладва по-късно на брат си. — Което означава, че тя отговаря за заплащането според уговорката им с татко. Разбира се, той никога няма да откаже да плати, колкото и да е голяма сметката. Нали го знаеш какъв е. Въпреки това тя поема огромен риск. Питам се защо ли е толкова важно за нея?

На този въпрос нямаше точен отговор.

Рано на следващата сутрин пред Дейл Хаус спря много дълга бяла кола. Гюрукът ѝ беше вдигнат, купето блестеше от чистота, по металните части нямаше нито едно петънце. Изглеждаше съвсем не на място из тесните йоркширски пътища — като акула в аквариум за декоративни рибки. Косата на шофьора лъщеше като металните аксесоари, униформата му беше светъл спортен копринен костюм, който подчертаваше допълнително загара на кожата му. Като го видя, госпожа Уиклоу помръкна повече от обикновено, а Уил стана ненатрапчиво любопитен и подчертано намръщен.

Ферн предпазливо поздрави госта.

— Ако търсите Алисън — рече тя, — би трябвало да е в Лондон. Замина във вторник.

— Отбих се непредвидено — отвърна Хавиер Холт. — Бях на посещение при един от най-добрите ни клиенти — в Шотландия. Не представляваше трудност на връщане да мина оттук. Мога само да се гордея с добросъвестността на служителката си. — Начинът му на изразяване се стори на Ферн ненужно и твърде префърцунен. — Природата тук е превъзходна, а тази къща притежава удивителна атмосфера. Имам представа колко допада това на Алисън. Истината е, че тя сподели с мен колко се радва, че има възможност да погостува тук.

— Нима? — попита Ферн.

— Няма ли да ми предложите питие — промърмори той — или поне чаша чай? — Подигравателната нотка в едва доловимата му усмивка бе предназначена специално за Ферн.

— Чай — отвърна домакинята с любезна усмивка.

Госпожа Уиклоу им поднесе желаната напитка, като показва на Ферн готовността си да се намеси, ако Хавиер премине границите на джентълменското поведение. Уил, решил, че гостът е пълна досада, вече беше изчезнал. Останала насаме с Хавиер, Ферн все по-ясно усещаше заплахата, която се излъчваше от цялото му същество — лъскавата външност, показната вежливост, тънкото предизвикателство в гласа, което тя от време на време долавяше.

— Употребяваш ли алкохол? — попита гостът. — Имаш вид на скромен въздържател, но съм сигурен, че е измамно. Притежаваш излъчването на зряла жена и външността на викторианска госпожица. Днес рядко се среща.

— Знаеш много добре, че пия — сръза го Ферн. — В галерията ме видя с шампанско в ръка. Може би не си обърнал внимание.

— Моля за извинение. — Думите му бяха изтънчено неискрени. — Всъщност тогава гледах теб, а не чашата ти. Заинтригува ме. Идеалната дъщеря, която направлява безпомощния си баща със смесица от отдаденост и пресметливост. Питам се дали някога си позволяваш непристойно поведение. Пиеш, но никога не прекаляваш. Имаш приятели, но не и гаджета. Схванал ли съм картинката?

— Може би — отвърна Ферн. — Във всеки случай не виждам причина да ти разкривам картинката, както се изрази — нито на теб, нито на друг непознат.

— Нима ме смяташ за непознат? Дватамата с баща ти имаме общ бизнеспроект. Това би трябвало да ме издигне поне до нивото на познат, ако не нещо повече.

— Ти си познат на баща ми — отвърна Ферн. — Не на мен. — Осъзнаваше, че е прекрачила границата на добрия тон, но ѝ се стори любопитно вълнуващо.

Хавиер не изглеждаше обиден, в загладените му обноси се усетиха едва доловими признаци, че му е забавно.

— В такъв случай би ли ми дала възможност да задълбоча познанството ни. Ако Алисън беше тук, щях да я поканя да вечеряме

навън. Сега каня теб.

— На вечеря! — ахна в изненада Ферн. — Имаш предвид в ресторант? — Беше се случвало да хапне картопки с риба или пица с приятели от мъжки пол, но никога не бе вечеряла в истинския смисъл на думата сама с друг мъж, освен с баща си. Реакцията ѝ в този случай обаче се дължеше не само на шока от получената покана.

— Защо не?

— Намираме се насред Йоркшир — възмути се Ферн. — Не съм сигурна, че наоколо изобщо има ресторанти. Е, поне не реномирани. — Като лондончанка не беше склонна да вярва, че извън графствата около Лондон изобщо съществува добра кухня.

— Ако това е единствената причина, поради която ми отказваш...

— Не! Искam да кажа, защо ще искаш да ме водиш на вечеря?

— Ами познай.

Госпожа Уиклоу се възпротиви категорично. Уил остана като гръмнат („Човек би помислил, че си му любовница“). След първоначалното объркване Ферн взе решение. Нещо ѝ подсказваше да бъде нащрек, макар да не знаеше точно защо — не ѝ се вярваше, че Хавиер ще си позволи да я ухажда или да се държи непочтено по какъвто и да е начин. Каза на Уил, че ще използва случая да го поразпита за Алисън, но всъщност се поддаде на импулс, който само наполовина се дължеше на любопитството ѝ. Хавиер Холт ѝ се струваше едновременно отблъскващ и интригуващ: опасенията ѝ се дължаха на странното му хипнотично очарование.

Подбра внимателно тоалета си, без да е сигурна дали е в ролята на момиче, подготвящо се за среща, или на войник, тръгващ на война. Най-хубавите ѝ дрехи бяха останали в Лондон, но разполагаше с къса черна рокля, съвсем семпла, попаднала в Йоркшир случайно, понеже я взе в колата, след като я бе прибрала от химическото. Услужи си и с кремавото копринено сако на Алисън, което висеше в коридора. Обикновено не заемаше чужди дрехи, дори от приятели, но сега преглътна скрупулите си — импровизираните вечери налагаха спешни мерки.

— Не разбирам защо се стараеш толкова — вметна Уил, докато гледаше как сестра му се гримира. — Първо, е адски стар и второ — изглежда пълен тъпак.

— Казах ти — този човек е шеф на Алисън. Не е изключено да има пръст в цялата работа. Пък и съм любопитна.

— Любопитството състарява.

— Аз не съм стара.

Хавиер я заведе в старомоден пъб в близко село, чието име тя така и не разбра. Дългата бяла кола пърпореше кротко по селските пътища, по небето бавно се разстилаше зеленикав мрак, погнал бледата привечерна луна. Кръчмата представляваше тумбеста каменна сграда с дебели зидове като преграда за йоркширските студове, с ниски стрехи, надвиснали над прозорците, от които вече струеше жълтеникава светлина. Вътре имаше бар, около който седяха шепа хора, и ресторантска част с облицовани в дървена ламперия стени, където също нямаше много посетители.

Хавиер избра маса в най-тъмния ъгъл на помещението и поръча питиета. Сервитьорката запали свещ: треперливият пламък набра смелост и заблещука между двамата, удължен от невидимо течение до тънка огнена жилка. Лицето на Хавиер, премрежено от мекия блясък, изглеждаше като на византийски светец — златист овал, неестествено гладък, изваяни ноздри и бадемови очи, подчертани от собствените си сенки.

— Защо ме доведе тук? — попита Ферн, докато опитваше непривичния вкус на джин тоника си с преднамерена небрежност.

— А ти защо дойде? — И след малко: — Не съм ли виждал Алисън да носи подобно сако?

— Възможно е — отвърна Ферн. — Кремавите сака по принцип си приличат.

— Не е ли малко големичко за теб?

— Не! Аз съм малка за него.

Той се изсмя, като че наистина му беше забавно, но Ферн забеляза, че в смеха му има нещо неискрено, едва доловим дисонанс, сякаш смехът бе споразумение, което той бе приел, макар вече да не изпитваше никакво удоволствие от него. Скрытата заплаха, която усети под лъскавата външност, ѝ се стори далеч по-застрашителна от всичко, което бе доловила досега у Алисън Редмънд — макар да не можеше да определи причината. Устата му се разкри в иронична усмивка, в очите му пробягаха пламъчета — вълнички, след миг застинаха в маска, която криеше под себе си невидимо, но по всяка вероятност

злокобно присъствие. Имаше чувството, че просветлението ще я озари всеки миг; но менюто беше пред нея и беше време да си избере ястие и да отпие от чашата си, да подхване разговор. Спомнила си обяснението, което даде на брат си, попита Хавиер откога се познава с Алисън.

— От неотдавна — отвърна той, — ако говорим за познанство в тесния смисъл на думата. Макар че в известен смисъл имам чувството, че винаги съм я познавал, може би не само в този живот. Начертах формата на пространството и тя беше вътре, за да го запълни. Усещам настроенията ѝ, без да е нужно да ми ги описва с думи. Нищо, което тя прави, не ме изненадва. — „Защо ли“, запита се Ферн. — В живота на човек има съдбоносни срещи. Те са част от нещо, което е било писано да се случи, дребен, но значим детайл в огромна и неразгадаема схема. Усещала ли си подобно нещо?

Незнайно защо, тя се сети за Наблюдателя.

— Значи така усещаш срещата си с Алисън?

— Може би това важи и за твоята среща с мен.

След джин тоника на масата се появи вино; поднесоха им предястия. Хавиер вкуси храната си като познавач, но без насладата на неподправения апетит. Ферн почти не обърна внимание какво слага в устата си — това важеше и за яденето, и за пиенето. Бургундското беше плътно и тежко и скоро обгърна мозъка ѝ с леност.

— Какво трябва да покаже нашата среща? — попита тя най-накрая.

— Още не съм съвсем сигурен — призна той. — Схемата, както вече казах, е неразгадаема и на никого от нас не е дадено да прозре далеч напред. Твърде често сме принудени да вървим пипнешком по пътя си, слепи като къртици в тъмното; при все това дори къртицата достига целта си. Ти си на такъв етап в развитието си, че е време да вземеш някои решения. Нямам предвид курсове, колежи и кариера: говоря за нещо далеч по-фундаментално. Пред теб има много пътеки, но всички те са забулени. Принудена си да избираш на сляпо като къртица. Но пък, от друга страна, ние сме по-висши същества от всякакви пълзящи и гризачи: ние не живеем само водени от инстинктите си, умеем да разчитаме мимолетните знаци, които съдбата ни дава. Възможно е да притежаваш сила. Трябва да се научиш да я използваш. Аз мога да те науча.

— Сила ли? — Сърцето ѝ затуптя толкова яростно, че в гърлото ѝ заседна буца. В първите няколко секунди не успя да преглътне хапката си. — Какво... какво имаш предвид под сила? И на какво можеш да ме научиш *ти*?

Той не пропусна едва доловимото натъртване върху местоимението.

— Ти си млада и красива — подхвана лежерно. — Това е вид сила. Но младостта не знае как да борава със своите очарования, а когато се научи, те вече са започнали да изтляват. Мога да ти предоставя своя светски съвет.

— Благодаря — поотпусна се Ферн, — но не мисля, че...

— Не ти е нужен наставник? Жалко. Инстинктът невинаги е добър водач. Младите са склонни да се уповават сляпо, да вярват с цялото си сърце — но това го знаеш, нали, моя сериозна и чувствителна Фернанда? Знаеш твърде много... за възрастта си. — Лековатият му тон вече стана сериозен, насмешката бе изместена от заплахата, при това всичко стана тъй неочаквано, че Ферн бе слисана и объркана. — Не си готова да се обречеш във вярност, без да се колебаеш, без да поразпитаеш, без да проучиш другите възможности.

— Какво ми предлагаш? — прошепна тя.

— Образование. В живота е пълно с неща, на които и най-добрият университет не може да те научи. — Може би намекуваше за обичайните уроци за преминаване към зрелостта. А може би не.

По време на основното ястие Хавиер смени темата, заговори за изкуство и литература, поразпита Ферн за Бош и Дали, за Милтън и „Макбет“. Агнешкият котлет беше леко алангле в средата и тя се улови да наблюдава с любопитство как сътрапезникът ѝ захапва мръвката с изящна прецизност, как белите му зъби се впиват в полусуровата плът. При редките случаи, когато погледите им се засичаха, тя си въобразяваше, че искриците в тях се движат, че струят от зеницата с главомайваща скорост. („Това е дракон, не го гледай в очите...“) С мъка отвърщаше поглед.

— Макбет е интересен образ — рече тя, почувствала се подръзка от виното, — но според мен вещиците изглеждат нелепо. Като герои от пантомима.

— Пантомимата е за деца — възрази Хавиер. — В измисления свят на театъра е допустимо децата да се смеят на Страшното. Това е

един вид игра — вътре си на сигурно място, далеч от реалния свят. Ала възрастните знаят, че не подобава да се смееш на Страшното. Ти порасна ли вече, Фернанда? Пантомимата превръща действителността в игра, но от това светът не става по-малко истински. Ти вярваш ли във вещици?

— Разбира се, че не — отвърна Ферн, но пребледня.

— Нима никога не си мечтала да яхнеш вятъра, да погнеш облаците, да танцуваш като слънчев лъч по водата? Нима не ти се ще да надвърнеш в миналото през празно огледало, или да чуеш песента на звездите, или да придърпаш дъгата, да призовеш отдавна мъртви хора? Ти имаш въображение: използвай го, дай му жизненост и сила. Превърни го в свое оръжие — оръжие по-мощно и по-смъртоносно от всичките тромави машини, изобретени от съвременния човек. А красотата ти, Фернанда... нима не си мислила за това? Мимолетната ти младост, скоропреходния ти цъфтеж... Ти си като ранно цвете, като предпролетно кокиче — но можеш да превърнеш тази красота в образ от кристал и олово, който никога няма да избледнее или да изгуби свежестта си, няма да се промени, няма да угасне. Замисли се — да бъдеш завинаги красива, завинаги обичана. Нима не би се възползвала, ако имаше тази възможност? — Светлините в очите му бушуваха, ала тя избягваше погледа му. — Вярваш ли в магьосничества, Фернанда? Или все още си вкопчена в Страшното?

— Кой си ти?

Ала тя знаеше. От известно време отговорът на този въпрос витаеше в подсъзнанието ѝ, спотаен в очакване тя да събере смелост да му се опълчи. Знаеше го, когато попита Рагинбоун преди няколко дни. „Процесът на стареене може да бъде спрян... косата може да стане бяла или сива...“ Зад маската временният обитател се усмихна на прозрението ѝ.

— Кой си ти?

Ресторантът наоколо като че се разми, стояха в средата на огромна равна пустош. В долчинките се стелеше мъгла, от нея стърчаха голите клони на призрачни дървета. Звездите трептяха в натежания сумрак. От каменистите върхове се спусна вятър, който я прониза до мозъка на костите. Пламъкът помежду им не потрепваше.

Усмивката му се стопи, стените, облицовани с ламперия, се върнаха по местата си.

— Казвам се Хавиер Холт — отвърна той безучастно, без явно намерение да я лъже. — Кой да съм?

— Чувала съм гласа ти и преди, но идваше от устата на каменен идол. Предполагам затова звучеше доста по-различно. — Знаеше, че трябва да се страхува от него, че трябва да стои неподвижно и да мълчи, но виното бе проникнало в кръвта ѝ и един импулс, по-силен от алкохола, я тласкаше напред. Не беше любопитство, а необходимост — необходимостта да получи информация и да си изясни нещата, да види врага пред себе си, да се запознае с фактите, да има избор.

— Ти не бе призована — рече той и гласът му прозвуча едновременно остро и меко.

— Все пак дойдох, макар и непризована.

— Не беше, ни най-малко. — Забрави да се усмихне, било то и подигравателно. — Значи си видяла ритуалите в кръга. Все едно. Даровитите имат ярки сънища: да речем, че това е причината. Колкото до въпроса кой съм аз... какво има в едно име? Може да съм Яхве и Израил, Азимут и Азмордис^[4], Ингре Ману, Бабалукис, Ксикатли. Нима името може да ти разкрие същността на душата? Можеш ли да познаеш по някаква си нищо не означаваща табелка дали съм магьосник или демон, човек или свръхчовек? Нима е дадено на едно дете да съди кое е добро и кое зло, или на едно име, което е най-обикновена дума, да поставя нещата по местата им?

— Не съм дете — небрежно отвърна Ферн, захапала стръвта.

— Ще видим. Постарай се да намериш каквото търсиш, донеси ми го — Алисън ще ти го вземе, ако успее; другите, с които може би вече си се сблъскала, вероятно също ще опитат. Аз обаче няма да го взема, а ще ти разкрия тайните му, ще споделя с теб силата му...

Ето защо ѝ е казал да не ме призовава, помисли си Ферн. Не ѝ вярва и иска да ме използва вместо нея...

— Определил си ми място и роля, която да изпълня? — попита внезапно тя. — Ще успея ли някога да те изненадам?

Устните му изтъняха в кратка насмешка.

— Да ме изненадаш? Едва ли. Ти си в капана на собствените си страхове, от който няма да успееш да се освободиш. За да направиш своя избор, ще ти е нужен кураж. Да задържиш ли силата или да се освободиш от нея? Да прогледнеш или да си останеш къртица. —

Очевиден избор. — Предизвикателството може да се окаже твърде голямо за теб.

Тя вдигна брадичка — от рязкото движение за миг ѝ се зави свят. Хрумна ѝ, че е доста пияна.

— Не знам — подхвана колебливо. — Трябва... трябва да помисля. Моля те, отведи ме у дома.

Можеше да я отведе в Дейл Хаус или където пожелае — тя нямаше как да му избяга. Беше загубила връзка с Времето и Мястото. Когато се огледа, с облекчение установи, че още са в ресторанта, макар барът в дъното на помещението да тънеше в мрак, а всички гости и персоналът май се бяха изпарили. Пламъкът прашеше и се гънеше, свещта догаряше. Друга светлина нямаше. Ферн не помнеше Хавиер да е платил сметката, но явно го бе направил, понеже се канеше да става. Тя понечи да се изправи, но подът се олюля под краката ѝ. Пламъкът потрепна за последно и тя като че се озова на онова пусто голо място, под ледените звезди. Хавиер я пое в обятията си въпреки опита ѝ да се възпротиви и я отнесе до колата.

Нямаше спомен как се е прибрала.

---

[1] Отпратка към романа на Агата Кристи „Зло под слънцето“. — Бел.прев. ↑

[2] Зохрейн — буквално означава Винаги или Вечност; име от Древния език, където „зохр“ означава време, а „ейн“ — вечност. На атлантиски „зоор“ означава време, в смисъл на епоха или ера, а също и зона. — Б.а. ↑

[3] Candidus (лат.) — светъл, ясен, открит. — Бел.прев. ↑

[4] Азмордис — едно от многото имена на Древния дух, произнася се, както се пише. Вероятно става въпрос за вариант на името Асмодей, с което в християнството е наречен един от злите духове от най-близкото обкръжение на Сатаната. Възможно е Азимут да произхожда от същия корен; а може и да има връзка с Аштарот (Астарта) — злонравната финикийска богиня. Обикновено Азмордис се смята за дух от мъжки пол, но когато реши, използва женски амбуланти и самоличности. Сред другите имена, които споменава той, Яхвей е спорно, но е възможно да има връзка с Яхве, древноеврейския бог. Той винаги е предпочитал да се представя за бог, защото това му дава повече възможности от проявлението му като демон, макар че

съвременната теология преобръща някои гледища по въпроса. Израил може би има връзка с Азраел, ангелът на смъртта, Ксикатли — с Шиутекутли, ацтекският бог на огъня, Ингре Ману — с Ариман, духът на злото в персийската митология. Произходът на Бабалукис не е известен, но е възможно да е името на друг демон, извлечено от Бабел или Вавилон — и двете приемани от традиционното християнство за символи на хаоса и порока. Азмодел, долината в страната на реалността, където Древният дух все още е на почит, очевидно идва от същия корен като Азмордис. — Б.а. [↑](#)

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Уил я събуди с яростно блъскане по вратата на спалнята ѝ. Нахълта, без да дочака позволение, и се настани на ръба на леглото ѝ.

— Снощи беше пияна — обяви с укор. — Онзи мъж те внесе вътре. Бях буден. Всичко видях. И госпожа Уиклоу беше тук. Каза, че няма да се прибере, докато не се увери, че си добре. Сега е долу, упражнява си сърдитото изражение. Време е да ставаш.

Ферн не каза нищо, само примигна, за да прогони главоболието. Из пробуждащото ѝ се съзнание се носеха откъслечни части от снощния разговор, които постепенно се навързаха в непълен спомен. Махмурлукът ѝ бе смутен от новоизлюпени съмнения и смътни въпроси, които разколебаха и малкото неща, в които беше сигурна. Пулсиращата болка в черепа правеше невъзможно разумното осмисляне на ситуацията.

— Как мина с Хавиер? — продължи Уил. — Направи ли опит?

— Какъв опит?

— Ферн...

— Не, не направи. Поне не в този смисъл. Но опита нещо друго. Поне така ми се струва. — Разпознаваше в него врага си, но изкусните му думи бяха успели да я предразположат. Установи, че ѝ е нужно доказателство за приятелството на Рагинбоун. Инстинктът като че ли вече не ѝ беше достатъчен. Внезапно получи кошмарно видение, видя се плътно увита в паяжини, в мимолетни нишки предателство и лъжи, без да има представа как да си проправи път между тях. — Би ли ми донесъл един аспирин?

— Какво се опита да направи? — не се отказваше Уил. — Той замесен ли е в... в тези вещерски истории, в издирването на ключа и тъй нататък?

— Той е амбулант — обясни Ферн и внимателно се надигна, за да предотврати допълнителните болки в главата си.

— Моля?

— Амбулант. Нима не помниш какво ни каза Рагинбоун? Човешко същество, доминирано... обсебено от нещо друго. Притежава всички признаци: преждевременно прошарена коса, неестествено младо лице...

— Сигурна ли си? — Първоначалният шок на Уил бе изместен от недоверие. — Защото наистина беше ужасно пияна.

— Разбира се, че съм сигурна. Той беше идолът. Те са едно и също. Той сам ми го каза. Той е най-старият дух, онзи, когото Рагинбоун не назова. Онзи, с когото не можем да се преборим.

— Той ли ти го каза?

— В известен смисъл — продължи Ферн, като се опитваше да подреди спомените си. — Каза, че може да е Яхве или Израил... и други особени имена... Азимут, Азмордис... Другите не ги помня. Както и да е, беше ясно какво има предвид. Той контролира и статуята, и човека, той е много хора, много древни божества — един Дух с много лица. Точно както каза Рагинбоун.

— Азмордис — повтори Уил. — Звучи ми като нещо друго, което той ни каза. Някаква долина. Но не разбирам защо Хавиер... или както там му е името... защо е избрал да сподели всичко това точно с теб?

— Искан да ме използва — отвърна Ферн. — Явно той също вярва, че ще намеря ключа. Няма доверие на Алисън. Мисли...

Мисли, че аз притежавам Дарбата.

— Какво?

— Нищо. Моля те, донеси ми аспирин. Дано ми помогне да дойда на себе си.

Аспиринът прогони главоболието, но не проясни съзнанието ѝ. Обзета от необичайна колебливост, отказа предложението на Уил да отидат да потърсят Лугари и Рагинбоун, за да ги информират за последното развитие на нещата. Тя настояваше да остане сама и да се опита да подреди хаоса в главата си. В кухнята се постара максимално да успокои госпожа Уиклоу и получи неочаквано подкрепление.

— Каза, че виното било прекалено силно за теб, така каза — сърдито избоботи икономката. — Било негова грешка, че го поръчал, трябвало да бъде по-разумен. Взе да се извинява, даже малко се престара, мен ако питаш. Е, все пак, ако наистина се е държал като джентълмен...

— О, да, разбира се, държа се много добре — отвърна Ферн.

Вярно, че превърна ресторанта в пустош под ледено небе, но иначе се държа съвсем прилично.

Като се измъкна от Уил, тя излезе на разходка, но не тръгна нагоре по хълма, където можеше да срещне нежелани съюзници, а се спусна към реката. Намери крайбрежна пътека и пое по нея, след малко седна на един изпъкнал над земята корен с лице към водата. Загледа се в каменистия бързей, който разделяше потока на множество миниатюрни водопадчета. Отсрещният бряг бе забулен в мрачните сенки на чворести дървета. Дори в зеленината на лятото мястото изглеждаше странно зловещо, тайнствено и мистериозно. Листата на дърветата хвърляха сенки в тъмната вода и пропускаха само отбрани лъчи, които изтръгваха от повърхността на реката ослепителни отблясъци. Ферн остана така доста дълго, прехвърляше в ума си разговора от предишната вечер, анализираше собствените си колебливи изводи, заслушана почти несъзнателно в чуруликането и крясъците на невидими птички и в многогласната мелодия на водата, която ромонеше по камъните.

Постепенно съзнанието ѝ се изпразни от всички мисли; в съществуването ѝ нахлуха песните на птиците и реката. Както и преди, докато се разхождаше с идеята да открие Рагинбоун, усети как се слива с природата, неподвижните ѝ крайници и туптящото ѝ сърце станаха едно с покоя на дърветата и бавния пулс на земята. Тя бе лист и сянка, корен и вейка: въздухът дишаше през нея и мъзгата на живота се процеждаше през вените ѝ.

Един от невидимите певци реши да ѝ се покаже, миниатюрно кълбо кафяви пера с щръкнала опашчица и неспокойни очи; не забеляза присъствието ѝ, сякаш тя бе станала част от корена, на който седеше. По-късно над потока се стрелна водно конче, пъстрите му крилца трептяха неистово. Времето се процеждаше покрай нея непремерено и незабелязано.

Бе късно утро, слънцето отиваше към пладне, когато тя най-сетне се сепна. В течение на тези пусти часове страховете и подозренията ѝ не си бяха отишли, по-скоро бяха изтласкани встрани: тя вече знаеше какво трябва да направи. Трябваше да открие ключа. Рагинбоун ѝ каза, че именно на нея е писано да го намери; Хавиер вярваше в същото. С други думи, разковничето сигурно е някъде тук и само чака нея. Усещаше го, бе възбуждащо близо.

Нещо трепна в крайчеца на окото ѝ, неправилно прочетена дума, въпрос, увиснал на връхчето на езика. Спомни си как Алисън извика духовете в кръга, безскрупулното ѝ опипване, нетърпението ѝ, грубия начин, по който освобождаваше призованите. И насмешливата гримаса на идола — същата като на Хавиер — презрението на всевластното същество към дребните и крадливите. И изведнъж, макар все още да не знаеше въпроса, Ферн бе наясно на кого трябва да го зададе.

Когато се върна в Дейл Хаус, Роло и двамата му помощници бяха отишли да обядват в местния пъб.

— Забравиха да заключат плевнята — посрещна я Уил. — Хайде да надзорнем.

Оказа се, че няма много за гледане. Сега, когато „Морска вещица“ беше преместена, сградата сякаш бе загубила предназначението си: изглеждаше сумрачна, пълна със сенчести ъгли, празна до пустота, в навеса горе нямаше сено, стълбата, която някога бе осигурявала достъп до балите, сега стърчеше с изпочупени стъпала. Край стената бяха натрупани чисто нови бели талпи, заедно с нови дъски за черчеветата на долния етаж, които тепърва щяха да бъдат изработени. Навсякъде бяха разхвърляни сечива, подът беше застлан със стърготини. През дупка на покрива се процеждаше самотен сноп слънчеви лъчи, в който се виждаха танцуващи в бавни кръгове пращинки. А на стената точно срещу тях беше закачена висока картина или плоча, покрита със защитна обвивка.

С мисълта за еднорога, който Алисън бе затворила в картина, Ферн повдигна покривалото и надзорна крадешком под него. Видяното я накара да дръпне рязко плата, забравила за всяка предпазливост. Сводът бе по-висок, отколкото си го спомняше, може би достигаше до около три метра в най-горната си част, ръждясалата желязна халка изглеждаше лъсната, а над рамката висяха цветя, не гъбични организми — отвратителни, противни цветя във формата на осеяни с петна пръсти, кървавочервени устни и очи, забодени на стебла. По нескопосано обработените дъски пропълзя бронзово гущерче. Но като цяло нямаше съмнение, че е същата врата.

— Това са Дверите — прошепна Уил.

— А-ха...

— Рагинбоун ни каза, че невинаги изглеждат еднакво.

— Но трябва да ги чувстваш по еднакъв начин. Предназначението им е да бъдат Двери. Понеже такова е желанието на Алисън. Но нещата невинаги са такива, каквито ги искаме. От другата страна на тази врата има още нещо, нещо...

— Това е просто картина, дечковци — чу се зад тях гласът на Роло. — Наричат го *trompe l'oeil*. На френски означава зрителна измама. Трябва да я държим покрита, та да не се скапе от прахоляка и стърготините.

— Знаем какво е *trompe l'oeil* — отвърна Ферн, окопитила се след първоначалния шок. — Не разбирам обаче защо Алисън я е сложила тук? На тухлената стена изглежда съвсем не на място — нали все пак е *външна врата*. Поне да беше избрала обикновена вътрешна.

— И аз това ѝ рекох — рече Роло, явно докачен на професионална тема. — Поръчай си прозорец, викам. Или част от градина със симетрични лехи — нещо такова. Ха! Ама тя като си втълпи нещо... Обясних ѝ, че така изобщо не се връзва, ама кой ме слуша. Нашата Алисън е голяма вироглавка. Вярно, иначе е доста изискана — за вещица, имам предвид. — Хвърли кос поглед на Ферн, сякаш търсеше потвърждение на думите си, но тя не реагира. — Тъй бледа и смътна, тъй фино изваяна... Твърда като порцелан и мека като пластилин! Уви, природната ѝ креативност е осакатена от също тъй вродена липса на поглед върху нещата. Клетата лигла, да беше поръчала на Микеланджело да ѝ изрисува шибания под.

— Ти ли го нарисува? — попита Уил, сочейки *trompe l'oeil*.

— Ами да. По нейна поръчка. Лично мен тръпки ме побиват.

— Много си бил бърз — подметна Ферн.

— Ами, поръча я още преди няколко месеца — изстреля Роло на невъзможния си кокни^[1].

Ферн не каза нищо повече, но потъна в размисъл.

Същия следобед госпожа Уиклоу получи обаждане от Алисън, която я уведоми, че се налага да остане още малко в Лондон и ще пристигне в Йоркшир до събота. Хавиер е намислил нещо, рече си Ферн. Алисън може и да не знае, че той е амбулант. Вероятно му е полесно да я манипулира, ако я остави да вярва, че единствената ѝ връзка с най-стария дух е посредством идола. Сега я държи в Лондон, понеже иска аз да намеря ключа...

Лятната вечер дойде късно, ленивият залез постепенно отстъпи място на зеленикаво сияние, което увисна на хоризонта и остана там до късно през нощта. Ферн остави Уил в кухнята и се качи рано в стаята си с чаша мляко и чиния от курабийките на госпожа Уиклоу. Обяснението ѝ беше, че имала да учи.

Както обикновено, Уил възропта срещу липсата на телевизор, усили си касетофона и се отдаде на книгите на Джон Бюкан, които бе намерил в библиотеката на Нед Капъл.

Вече в стаята си, Ферн остави млякото и курабийките на пода, недалеч от прозореца, скочи в леглото и изгаси лампата. Бледите остатъци от деня изпълниха стаята със сребрист сумрак, омекотиха границите между отделните предмети, смесиха светлината и сенките, така че вече нямаше контрастни силуети и наоколо се възцари потайна призрачна атмосфера. Завесите бяха дръпнати и чашата и чинията стояха сякаш в очакване наскред нахлуващата през прозореца привечерна светлина.

Ферн седеше неподвижна, притиснала колене до брадичката си. Не се престори на заспала, просто реши да е търпелива, да устои на желанието да прошепне или да повика, призоваваше го само наум. Нямаше представа дали ще я чуе, но бе сигурна, че ще я види и в края на краищата ще дойде при нея. Вечерта, прекарана с Хавиер, я изпълни с тревоги и нерешителност, но оттогава, макар още да не го бе осъзнала докрай, тя бе придобила една прибързана увереност в собствените си способности: не се съмняваше, че сенките ще откликнат на нуждите ѝ. Изкуши се да почете на нощната лампа, но се боеше, че дори тази скромна изкуствена светлинка ще обезкуражи очаквания посетител. Представи си го как се сепва от извадената си на показ грозота или просто от истинската си същност, такава, каквато е — илюзорно същество, полупризрак, полуспомен, обвито в скръб, обезформено от самота, помътнено в течение на дълги векове от неясните спомени за чезнещо въображение. Беше докоснала ръката му с различните пръсти, но се бе научила да не вярва на сетивата си: нещата невинаги са така устойчиви, както ги усещаме, а духът закрилник на къщата — поне тя така си мислеше — съществува като смътно съзнание на пределите на реалността, което проектира променливия си образ в полусянката на живата вселена.

Изниза се повече от час, бавен и протяжен. Когато очакването ѝ се увенча с успех, от деня не бе останало почти нищо. Един-единствен пръст, неестествено дълъг, изкривен и възлест като клонче, протегнат от мрака под прозореца. Сенките като че се бяха сгъстили в прегърбена фигура, в мъничко същество, изплувало от последните искрици на деня, едновременно дебнещо и плахо, изкушено от този тъй обикновен, но мил дар, какъвто от стотици години никой не му бе правил. Към първия пръст се присъединиха още няколко, ръчичката пропълзя като паяк към чинията и чашата. Протегнатата ръка беше късичка и топчеста около лакътя. След ръката се изсули и тялото — непохватно кълбо, което се движеше дебнешком и едва се виждаше, макар очите на Ферн да бяха привикнали с тъмнината.

Тя го изчака да опита млякото и курабийките, преди да изрече името му. Гласът ѝ бе по-нежен от въздишката на вятъра, мек като припадаща нощ, звук, доловим само от сенките.

— Пегуилен!

За миг кълбото застина и тя се уплаши, че ще се измъкне, че ще се плъзне обратно в царството на илюзиите; ала съществото се обърна към нея и тя видя блясъка в отдавна угасналите му очи да се насочва към нея.

— Казаха ми, че обичаш мляко — подхвана.

— Кой...?

Ферн остана с впечатлението, че той се смущава дори когато му говорят, когато го споменават в разговор, когато го гледат или привикват. Тъй дълго нежелан и самотен...

— Някой ми подсказа, че имало такава традиция.

— Децата — прошепна той с гласец, тъничък като скимтене. — Помислих, че децата са се върнали. Малката Нан, Питър и Ват... онзи свенливият Ват... и Джоузеф, който вдигаше такава врява, и Тами, толкова кротичък... Бях сигурен, че един ден ще се върнат.

— Сега те си играят някъде другаде — нежно прошепна Ферн, все едно говори на дете.

— Другите пораснаха... после дойдоха още деца, винаги имаше още и още. Но Тами, Питър и малката Нан... те не пораснаха. А след тях не дойдоха други.

Черната смърт, заключи Ферн. Това е имала предвид Алисън. Цяло семейство, може би дори цяло село, заличено за броени дни.

Инстинктивно протегна ръка и в шепата ѝ се намести изтънял и дългнест пръст, за да остане там.

— Преминали са през Дверите — продължи Ферн, като думите сами влязоха в устата ѝ. — Дошло им е времето.

— Няма ги — прошепна Пегуилен. — Питър, Нан, моята Нан... няма ги вече... — Тъжното му мърморене потъна бавно в нощната тишина.

— Ами семейство Капъл? — попита Ферн след известна пауза. — Три, не — четири момиченца и едно момченце. Те трябва да са се появили доста по-късно след построяването на тази къща. Помниш ли ги? Сигурно първо са били деца.

— Не са били *мои* деца. — За духа закрилник на къщата явно съществуваша различни видове деца. — Имаше момиченца, цял рояк момиченца, с толкова много дрехи. С воланчета, с къдрички, с глъчка. И непрекъснато бродираха, и рисуваха, и готвеха... Едната си имаше своя градина. Аз направих така, че цветята ѝ да пораснат, но тя изобщо не ме забеляза. Никога не ми оставяха храна. Веднъж си откраднах кейк, ама имаше вкус на пясък. — Ферн се усмихна в мислите си. — Лицата им остаряваха, но не и дрехите. Всичките момичета...

— А момчето?

— То отиде да учи някъде на друго място. Беше такъв дългуч.

— А когато се върна — продължи Ферн, — вече е бил възрастен мъж, пенсионер. Обиколил моретата. Капитан Капъл. Помниш го.

Пегуилен измърмори, явно в знак на потвърждение.

— Имал е куче — продължи да опипва почвата тя. — Обичал е да се разхожда с кучето си из хълмовете и покрай брега.

Пръстът, положен в шепата ѝ, като че потрепна и се сгърчи. Думата „куче“ явно създаде неприятни асоциации у събеседника ѝ.

— Душеше — рече Пегуилен. — Дойде да души през нощта. Беше навън, искаше да влезе вътре. После вече беше вътре в къщата. Тя го пусна. Приличаше на куче, но не го *усещах* като куче. После дойде другото и го прогони.

— Другото ли? Имаш предвид Лугари?

— Видях ги как се бият. — Пегуилен потръпна при спомена. — Онова не издаде нито звук, дори когато зъбите на другото раздраха козината му. То подгони нейното куче надолу по стълбите, в тъмното, но така и не чух стъпките му. — Едно прилепово ухо се повдигна и

застана нащрек. — Тази нощ... Чувам как момчето диша въпреки онази кутия за шум. Ръцете му отгръщат страниците. Чувам добре. Ако слушам. Понякога забравям да слушам.

— Значи не се страхуваш от Лугари, а?

Пегуилен не отговори, но малката гърбица върху уродливото му тяло се сви още повече от неизречен ужас. Той се страхува от всичко, помисли си Ферн. Да гледа, да го гледат, от нови хора, от непознати, от натрапници, от зли сили, даже и от добри...

— Но от мен не се страхуваш...

Пегуилен поклати глава.

— Ти се криеш — обясни — като мене. Само че ти си смела. Аз не съм смел.

— Напротив, смел си — увери го Ферн. — Трябва заедно да бъдем смели. И тогава ще я победим и тя ще си тръгне. — В сумрака скръбните очи като че се поободриха за миг; после искрицата в тях пак угасна и ръчичката, пъхната в шепата на Ферн, започна да губи формата си.

— Не си отивай — примоли се Ферн, като се опита гласът ѝ да не звучи безнадеждно. — Нужна ми е само мъничко помощ. Останалото ще го свърша сама. Сама ще се оправя с нея. Обещавам.

Топлото гнезденце в шепата ѝ възвърна формата си; чезнещата сянка край леглото ѝ придоби плътност, потъмня.

— Помощ ли? — Във въпроса прозвуча недоверчивост. — От мен?

— Разбира се — рече Ферн. — Познаваш къщата му, познаваш всички, които са живели в нея, всичко, което се е случило. Прекарал си тук толкова време. Знаеш къде капитанът е скрил ключа — онзи, специалния ключ, дето го донесе от странство. Помниш ли го?

— Камък — неочаквано изстреля Пегуилен. — Камък и не камък. Понякога докосвам неща. Докосвам ги, за да разбера какви са. Докоснах този ключ. — Потръпна, но този път не беше от страх, просто инстинктивна реакция.

— Помниш ли какво направи с него той? Опитай се да си спомниш.

— Дойде *тя* — отвърна Пегуилен. — Взе да разпитва за мебели и за статуята, говорещата — само дето тогава мълчеше... — и за ключове. Стари ключове и стари брави. Той я отпрати, ама се

притесни. Долових тревогата по лицето му. Обичаше да си седи в кабинета, да си премята ключа из ръцете. Амулет за късмет, така казваше, амулет от морето. Ключът за шкафчето на Дейви Джоунс. — Докато изговаряше думите, които си бе припомнил, в гласа му потрепнаха нотки на слисване. — Веднъж през нощта дойде някой с боботеца машина. Нагоре-надолу, нагоре-надолу по пътя. Веднъж се опита да влезе, беше същество с маска, без лице, но аз сторих тъй, че прозорецът му премаза ръката.

— Браво на теб — похвали го сърдечно Ферн. — Видя ли, че си смел.

Не можеше да прецени дали на Пегуилен му стана приятно, но забеляза, че гоблинът продължи разказа си без повече подканвания.

— След този случай капитанът прибра ключа — всъщност всички ключове — в бюрото си. На тайното място.

— Къде? Би ли го описал по-точно? — Усети отдръпване, миг на колебание, потърси подходящите насърчителни думи. — Трябва да намеря този ключ. Ако не го намеря аз, ще попадне у *нея*. А... капитанът ни завеща тази къща заедно с всичко в нея. Ние имаме права.

Усети как Пегуилен се напруга в необичаен опит да се съсредоточи: капитанът — къщата — правата — ключът. И *тя*. Алимонд, която караше статуята да говори и тормозеше миниатюрния му дух с болка. *Тя*. Той вдигна очи и видя пребледнялото лице на Ферн, далеч по-ясно в неговите очи, отколкото той в нейните. Безукорно чисто и неопетнено младо лице. Колебанията изчезнаха, остана доверието.

— Зад чекмеджетата е — каза накрая. — Дупка. Цепнатина. Като отвориш писалището, има две редици чекмеджета. По три от всяка страна. От тази страна — посочи с дясната си ръка — чекмеджетата са по-къси. Най-горното се дърпа напред, за да стигнеш до цепнатината. Тази страна е неподвижна, другата се движи. Хитро измислено писалище. Става за скривалище.

— А ключът за самото писалище? Къде е скрит той?

— Взе го от връзката, за да заключи другите ключове. После...

— После?

— В джоба.

— Но нали са пребъркали джобовете му — рече Ферн. — Адвокатите, изпълнителите — или който и да е. Не може да не са. Помниш ли с какво бе облечен онзи ден?

— Сако.

— Какво по-точно?

— Любимото му. Старо. Не го сваляше.

— Какъв цвят беше? От какъв плат? Опитай се да ми го опишеш. Много е важно. Не ми се ще да насилвам ключалката на писалището, дори да е възможно. Алисън ще забележи... А татко ще получи удар.

Тъжното намръщено лице на Пегуилен се набръчка още повече до едва различима мрежа от мимики. Очевидното усилие, изписано по лицето му, прониза Ферн като с нож, въпреки че вече бе ясно, че духът не се страхува от нея.

— Беше вълнено. Дебело. Грубо на пипане. Като на точици.

— Туид — рече Ферн.

— С кожа на лактите — продължи Пегуилен. — С дупка в джоба. Видях го как обърна джоба, за да огледа, пхна пръста си. „Трябва да го дам на госпожа Уиклоу да ми го зашие“, така каза. Любимото му.

— Може би го е дал — замислено отрони Ферн, — а може да е забравил.

Пегуилен не каза нищо, изчакваше в колебливо мълчание, ръката му продължаваше да е в шепата ѝ. Сега ѝ се стори съвсем истински, по-скоро таласъм, отколкото призрак. Запита се дали плътността на фигурата му е знак за доверие.

— Вероятно не знаеш какво е станало със сакото след смъртта на братовчеда... на капитана...

— Взети — отвърна Пегуилен. — Всичките му дрехи бяха взети.

Ферн въздъхна и се прозя.

— Звучи безнадеждно — призна. — Сутринта ще питам госпожа Уиклоу, може пък да знае нещо. Все пак... питам се дали не можем да развием ключалката с отвертка. Или... може би с някаква магия. Ако взема назаем ръкавиците от драконова кожа на Алисън...

— Не с магия — намеси се Пегуилен и прекъсна поредицата от идеи и предположения. — Магията може да запечатва и отпечатва, да намества и размества. Но за ключалка е нужен ключ. Древен закон.

— Като този да не прекрачваш прага, без да си поканен — промърмори Ферн. Изведнъж ѝ се приспа ужасно много. — Разбирам.

Един вид благоприличие. Както изглежда, в магията нерядко се спазва благоприличие. Това ми харесва: така нещата стават някак по-подредени. Приятно е да си мислиш, че дори силите на хаоса са подчинени на известни морални, ако не на физически закони. Добрите обноси са едно от основните... — Отпусна се и легна, ръката ѝ остави неговата. — Не забравяй... да си допиеш млякото и да си изядеш курабийките...

Броени минути по-късно тя вече спеше.

Както често напоследък, сънят ѝ беше удивително реален. Тя заслиза по тясна пътека между високи скали. Теренът беше ужасно стръмен, тук-там кракът ѝ намираше стъпала, някои по метър — метър и нещо високи, но те всъщност не ѝ бяха нужни, защото тялото ѝ като че ли се носеше над земята, при това с все по-висока скорост. Пътеката лъкатушеше и се спускаше рязко, образуваше нещо като тунел под нея, а скалите над главата ѝ се събираха все повече, като притискаха небето в тънка светла ивица. Въпреки това нито ѝ се виеше свят, нито я беше страх, приемаше всичко с пълно спокойствие.

В следващия миг светлата ивица на небето изчезна и тя полетя в мрака, озарен от странни фосфоресциращи пламъчета, които пикираха по-светкавично от орел в атака и летяха към незначителни дълбини. Внезапно я обля светлина и тя се озова наред с камениста клисура, която сякаш бе издълбана на дъното на света. Скоростта ѝ намаля до плавен летеж над поредица от терасирани басейни, някои големи колкото езера, боядисани в невероятни цветове от минералите, разтворени в тях. Един беше бистро тюркоазен с изумрудени оттенъци, друг — отровнозелен, трети — аленочервен с тънки жилки в далечния край. Всичките басейни бяха с каменни корита. От двете страни на клисурата се спускаха бездънни пропасти с каменни стени — естествени главозамайващи бастиони. Слънцето бавно потъваше в цепката небе, която се виждаше точно отгоре. В аленочервеното езеро крачеше птица, която пиеше зловещата на вид вода. Беше по-едра и по-ярка от фламинго, с хищен клюн, с блестящ гребен и пера, озарени от огъня на слънцето. Напомняше ѝ на илюстрация в книжка с приказки, която бе виждала като дете. „Жар птица, помисли си, Феникс. Виждала съм жар-птица.“ Отдавна бе забравила, че сънува. Птицата разпери криле и се вдигна спираловидно във въздуха като струйка дим, зад нея изпаднаха искрящи пръски. Друго живо същество не се виждаше.

Пейзажът се промени рязко. Езерата останаха далеч назад, дъното на клисурата престана да се отдалечава и се просна пред погледа ѝ в цялата си пищност. Намираше се в градина. Невъобразима градина джунгла, която цъфтеше, без никой да я полива, цялата беше опасана с чворести дървета, прорязана от пътеки, стегната в пипалата на увивни растения. В първия момент ѝ заприлича на лабиринт, в който растителността е подредена на спирала, но постепенно осъзна, че всъщност градината не е дива, че джунглата е изкуствено създадена, че всяка извивка на всяко листенце си има свой скрит смисъл.

Птици нямаше, но беше пълно с насекоми, пеперуди, белязани с ярки цветове, оповестяващи отрова, с миниатюрни гъсенички, със стършели с огромни за размерите им жила. Видя богомолка, дълга колкото ръката ѝ, и водно конче с глава на гущер. Малкото цветя ѝ напомниха за онези, които се виеха над изображението на вратата, поръчано от Алисън за плевнята. Но едва когато забеляза самата сграда, осъзна, че има от какво да се страхува.

Отдалеч ѝ заприлича на огромен лъскав храм — кръгъл, с много колони отпред и полуразрушено, богато украсено кубе. Не можа да определи какво точно я уплаши, но се вкопчи в мимолетното чувство за страх, както човек, предусетил, че всеки миг ще припадне и вкопчен в изплъзващото се съзнание. Нещо я тласкаше неудържимо напред и тя инстинктивно разбра, че именно тук е средоточието и центърът на долината, че вътре има нещо, което я е повикало в съня ѝ и на което вече не може да устои.

Колкото повече приближаваше, толкова по-огромна ѝ се струваше вратата, възвисяваше се все по-нагоре, докато се превърна във величествен портал с колони от двете страни. В следващия миг храмът я всмука. Оказа се гигантски, по-голям от амфитеатър, по-голям от стадион, пръстите на грохналия му таван обземаха цялото небе. Краката ѝ докоснаха земята; видя насядалите покрай стените фигури и идолът точно отпред, по-голям от другите. Лампите не бяха запалени, слънцето мержелееше; огнището пред централния идол беше студено. По небето над рухналия покрив се стелеха облаци.

— Ела при мен — рече идолът. — Запали синия огън. Време е. Време. *Време!* — Гласът избоботи в празната зала, подет от още сто други усти; беше ѝ познат.

— Кой си ти? — попита Ферн. Собственият ѝ глас прозвуча някак немощен, като песента на изгубила пътя си птичка.

— Нима не ме позна? Аз съм Азмордис. (Азмордис. Азмордис.) Ела при мен.

И пряко волята си, пряко страха си, тя се чу да повтаря *Азмордис*. Направи крачка напред и се събуди.

Името все още бе на устните ѝ, въздухът около нея трептеше с този звук. Моментално разбра, че е сама в стаята си, при все това се чувстваше будна и нащрек, като че от дрямката ѝ я бе изтръгнал предупредителен крясък или камбанен звън. Може би я беше стреснал собственият ѝ вик, за да я изведе от онова незнайно място и да я върне на земята. Погледна часовника си: зелените фосфоресциращи стрелки сочеха почти двайсет и два часа. Стана, без да включва лампата, намери празната чиния и чаша и ги взе, за да ги отнесе долу в кухнята.

Беше ѝ нервно, не я свърташе на едно място, не можеше да се върне в леглото и да се отпусне да заспи. Сънят ѝ, ако наистина беше сън, ѝ се струваше твърде близо, за да се почувства уютно. Вече познаваше къщата, така че премина с лекота по тъмния коридор към площадката и подири с крак най-горното стъпало. При първия завой забави ход. Откъм дневната не се виждаше застрашителна светлина, но ѝ се стори, че коридорът не е толкова тъмен, колкото би следвало. Тъй като нямаше прозорци, обикновено вечер ставаше тъмно като в рог, а сега, щом приближи долната площадка, успя да различи топката върху перилото и бледите очертания на вратата на дневната, която беше леко откrehната. Би трябвало да е затворена. Двамата с Уил винаги я затваряха. Вярно, госпожа Уиклоу сигурно я е отворила през деня и двамата с брат ѝ може би бяха пропуснали да я затворят. Или пък не са я затворили както трябва и тя да се е пооткrehнала сама — в тези стари къщи се случва.

Стори ѝ се, че в стаята зад откrehнатата врата тъмнината не е непрогледна, но не можеше да го твърди със сигурност. Нямаше желание да провери. Но знаеше, че е длъжна. Остави празните съдове и се запромъква през коридора.

Бутна вратата, но не прекрачи прага. Веднага забеляза, че пердетата са спуснати, така че се изключваше възможността да има външен източник на светлина. Пантите проскърцаха приглушено, но на фона на нощната тишина звукът ѝ се стори едва ли не оглушителен.

Вратата се отвори още малко. Ферн видя камината, зейнала като черна паст без устни, с двете железни подпори за дървата, като два остри зъба. На поставката до нея стоеше каменният идол. Именно там, както бе подозирала, както се бе опасявала, се криеше източникът на бледото сияние — каменните очи бяха оживели и изпускаха призрачна светлина, мъглявината на далечен, нетрепващ огън, мек като звездна светлина, докосваща ни от най-далечните ъгълчета на Млечния път.

— Азмордис — прошепна инстинктивно тя и светлината набра смелост, укрепна, филтрира по-бледите нишки от околния мрак и ги акумулира в себе си, създавайки отразено сияние, два ледени огнени езика, които не топлеха и не изгаряха. Камъкът бе изтънял до прозирна покривка, под която се виждаха двете огнища, чиито пламъци излизаха през очите и набираха сила при всяко изговаряне на името му.

Глупачка! Наруга себе си. Сама го повика. Ти го повика.

Отчаянието разпалваше изобретателността ѝ: направи жест с ръка, какъвто бе видяла да прави Алисън. „А сега — друм!“, извика тя и архаичният израз извика от дълбините на съзнанието ѝ друг — заповед на непознат език, който изсъска във въздуха като извадено острие. През тялото ѝ премина тръпка, която сякаш извираше от самите земни недра или от звездното небе — тръпката на неподправена мощ. Двата огнени езика се свиха и само след миг от тях останаха едва забележими светещи точки; издълбаните очи постепенно се превърнаха в камък.

Ферн затръшна вратата на стаята и изтича нагоре по стълбите, като се препъваше в завърналата се непрогледна тъмнина.

Последваха я безшумни стъпки, но не тръгнаха нагоре по стълбата. Жълтите орбити на вълчицата я изпроводиха до стаята ѝ. Ти ме призова, рече наум Лугари, забрави ли?

Но Ферн не я чу.

— Между другото — подметна Ферн на госпожа Уиклоу по време на закуската, — да знаеш какво са направили с дрехите на братовчеда Нед?

— Изпратиха ги за благотворителност — отвърна, без да се замисли тя. — Лично ги опаковах. Имаше няколко хубави костюма, вярно, старички, ама добре ушити, както се шиеше навремето. Тия

новите конфекции също вършат работа, ама качеството не е същото. И не изкарват толкова време. Би било грехота да се прахосват такива хубави дрехи. Не прахосвай и няма да изпитваш нужда. Има много хора, които биха се зарадвали на един хубав костюм.

Май ще трябва да отворим писалището с отвертка, помисли си Ферн. Или да разбием ключалката някак си. Дано само Алисън да не се прибере твърде рано.

— Запазих само един — прекъснаха мислите ѝ думите на госпожа Уиклоу. — Господин Капъл, баща ти, каза да взема каквото ми харесва, адвокатите също ми позволиха. Аз обаче запазих само този.

— Кой?

— Един доста старичък, от туид, за мъжа ми, да го слага, като работи в градината. Защо толкова се интересуваш?

— Мисля, че ключът може би е в джоба му — отвърна Ферн след кратко колебание. — Ключът от писалището в кабинета.

— И какво те наведе на тая мисъл?

— Това е било любимото му сако, нали така? Струва ми се логично да държи ключовете си именно там. — Уил вдигна глава от закуската си и я изглежда строго. — Е, възможно е.

— В джобовете му нямаше нищо — поклати глава госпожа Уиклоу. — Така де, ако не броим дупката. Откъде знаеш, че му беше любимото?

— Всички дядовци си имат по някое любимо сако от туид — внезапно Уил се притече на помощ на сестра си. — Всеизвестен факт.

— Мъжът ти дали ще има нещо против да хвърлим един поглед? — попита Ферн. — Ключът може... ами може да е изпаднал през дупката и да е отишъл в подплатата.

— Сигурно е в градината — отвърна госпожа Уиклоу. — Вървете да го питате. Третата къща в края на селото.

— Разполагаш ли с вътрешна информация? — поинтересува се Уил, щом излязоха на пътя пред Дейл Хаус.

— Говорих с гоблина — обясни му Ферн. — Ключът, който търсим, трябва да е в писалището, в нещо като тайник зад другите чекмеджета. Трябва ни само ключът за писалището.

— Като в руска матрьошка — отбеляза Уил. — Чекмедже зад чекмеджето, ключ към ключа. Трябва да си проправим път през

отделните пластове. — След кратка пауза додаде: — Не трябва ли да потърсим Лугари? Може да ни е нужно подкрепление.

— Няма я тук.

— Напротив, просто не се показва. Крие се, откакто дойде Хавиер Холт. — Сестра му не каза нищо и той продължи предпазливо: — Оттогава и ти се държиш странно.

— Опитвам се да осмисля всичко това — бавно отговори Ферн. — Ако приемеш ставащото, следващата крачка е да го проумееш. Нямам доверие на Хавиер: най-старият дух е твърде силен. Не мога да вярвам и на Алисън: тя е твърде гладна. Вече не съм сигурна дали мога да имам доверие и на Рагинбоун — него е още по-трудно да го разбереш, не ми е ясно какво крои. Каза ми, че няма представа какво да прави с ключа, ако се добере до него. Може и наистина да е така — а може би не. При всички положения намирането на ключа не е решение. То само ще измести проблема.

— Тогава защо трябва да го намерим?

— Защото трябва. Длъжна съм да го намеря.

Завариха господин Уиклоу превит над лежа зеленчуци. Беше по риза и с жилетка отгоре, но без самото. Лицето му беше пламнало от усилието, жегата и високото кръвно налягане, но щом му разкриха причината за посещението си, се изправи безропотно и ги поведе към оранжерията, където на пирон зад вратата висеше опърпана дреха от туид.

— Сакото — обяви кратко домакинът.

— Благодарим — рече Ферн.

— Провери джобовете — нетърпеливо прошепна Уил.

— Не е в джобовете — отвърна тя, докато ръцете ѝ опипваха подплатата по ръба, натискайки плътно до отънелия плат, готови да регистрират и най-малката неравност, разкриваща наличие на попаднал вътре предмет. Брат ѝ разбра, че е напипала нещо по изражението ѝ.

— Там ли е?

— Има нещо.

Намери джоба с дупката и придвижи предмета възможно най-близо. Още малко поразкъса дупката, после пхна ръка в нея и накрая извади малък меден ключ.

— Еврика! — извика Уил.

Ферн не изпита въодушевление. Напротив, дори тук, посред бял ден, скрита от любопитни погледи зад матови стъкла и корени домати, я обзе остро чувство за надвиснала опасност. Имаше усещането, че я следят потайни очи, съвсем, съвсем отблизо, иззад листата, между дървените решетки, надничат през пролуките в градинската ограда. Имаше внезапно видение — червени очи, които се взираха през пушек, за да я открият, този дебнещ поглед не бе на обикновено смъртно същество, търсеше цепнатина, през която да се шмугне и да я шпионира. Бе открила липсващата брънка, но докато ръката ѝ я обвиваше, тя бе наясно, че е дошла твърде близо до целта, че това може да ѝ създаде проблеми, че може да я изложи на опасност.

Както един-два пъти преди, усети страха като нещо съществуващо извън нея, като сянка, която ѝ диша в гърба с хладния си дъх. Наложи се да събере смелост, за да напусне оранжерията.

— Намерихте ли каквото търсехте? — попита господин Уиклоу.

— Да — отвърна Ферн и се озърна предпазливо. — Беше паднал вътре в подплатата. Боя се, че трябваше да разширя още малко дупката, за да го извадя.

— Няма проблеми, и бездруго не държа нищо в тия джобове.

Благодариха както е редно и поеха по обратния път през селото. Не срещнаха много хора: група туристи с карта, които само минаваха на път за друго място, двойка непознати с раници и неколцина местни, които Ферн и Уил познаваха достатъчно, за да им кимнат за поздрав.

Беше горещо и се спускаше мараня, сякаш пълзеше надолу по баира и скриваше хоризонта. Пътят извън селото изглеждаше пуст, нямаше къде да се скриеш. Двайсетте минути до къщата се проточиха в дълго самотно пътешествие. Мостът над реката все още бе облян в слънчева светлина, но щом се изкачиха по-нагоре, маранята се сгъсти в мъгла, която надвисна над тях, скри слънцето и открадна лятната жегата. Вървяха в блед свят без сенки, от време на време си разменяха по някоя дума, при това шепнешком.

— Възможно ли е някой да предизвика това време? — попита нервно Уил.

— Може би.

— Кой?

Не и Древният дух, рече си Ферн, избягвайки да го назовава по име дори мислено. Той иска да намеря ключа — истинския ключ. А

намеря ли го, ще ми го вземе. Значи сигурно е Алисън. Ако тя притежава подобна сила...

Доста смуцаващо ако.

— Може да е най-обикновена мъгла. Нажежено слънце и влажна земя. Сигурно изобщо не е свързано с нас.

— Земята влажна ли е? — попита Уил. А след още няколко крачки: — Снощи не е валило.

Продължиха в мълчание. Мъглата идваше все по-близо. Заоблиглите, скри слънчевите лъчи. Макар да познаваха пътя си чудесно, се почувстваха объркани, откъснати от познатите си ориентири, затворени в бял тунел, в който времето и пространството сякаш губеха обичайния си смисъл. Ромонът на реката не се чуваше; птичките и щурците също замлъкнаха. Когато след известно време доловиха шум, той бе някак изкривен, не можеше да се каже дали идва отблизо или отдалеч: беше жалостив вой, чийто източник беше някъде пред тях — поне така им се стори.

— Моторът — рече Уил.

— Стой на пътя, ще се скрия. Ще се видим у дома.

— Ще се изгубиш...

Но нея вече я нямаше, скочи вляво от шосето и тялото ѝ проряза мъглата като с нож. Миг по-късно, само на няколко крачки от Уил, изскочи моторът — тъмно озъбено чудовище, което летеше, без да забави ход, право към мястото, където се изгуби Ферн, сякаш Уил изобщо го нямаше и не му препречваше пътя.

Уил мярна празното стъкло на шлема, видя кожената ръка, стиснала кормилото. В следващия миг се метна встрани и се изтърколи по тревата, моторът прелетя покрай него. Усети свистенето покрай лицето си, от ауспуха го лъхнаха горещи пари. Чу как машината се приземи плавно върху неравния терен, без сътресения и забавяне, и избоботи нагоре с мощ, нетипична за обикновен мотоциклет.

Едва успял да си поеме дъх, Уил се опита да предупреди сестра си с вик.

— Ферн! Идва! Ферн...!

Но тя вече го беше чула. Тичаше с всички сили нагоре по баира, сърцето ѝ щеше да изскочи, но тя успя да определи посоката на преследвача си и чу как премина на по-ниска предавка. Нямаше време да осъзнае, че е невъзможно: през рамо видя как моторът излиза от

изтъняващата мъгла, с лекота подскача от хълмче на хълмче, настигаше я с такава скорост, че всеки опит за измъкване би бил безполезен. Въпреки всичко, въпреки пронизващата болка в ребрата продължаваше да тича, вече не гледаше нито пред себе си, нито през рамо, а само надолу, към пустошта, която спъваше краката ѝ и ѝ пречеше да се движи. Моторът вече я настигаше.

Забеляза препятствието пред себе си едва когато беше на няколко крачки от него. Някак инстинктивно вдигна очи — водена от вътрешен подтик, от неясно предчувствие. И го видя. Тялото му сякаш се бе сгъстило от мъглата наоколо, същество от неясна материя, чиято прозрачна грива и опашка сякаш се сливаха с влагата, сякаш развените кичури не свършваха в парата, а потъваха в нея. Прорасналият рог, вече изгубил мъхестата си покривка, прорязваше въздуха като ятаган, блестеше с бледа светлина, върхът му — наострен, тънък като игла. Дивите тъмни очи намериха нейните с непогрешимо послание.

Тя докосна извивката на врата му и го усети топъл и истински, събра последните си останали сили, за да се метне на гърба му. Но в мига, в който си помисли, че трябва да скочи, се намери отгоре, без да извършва съзнателно движение, ръцете ѝ се склчиха около гривата, краката ѝ натиснаха хълбоците му. Всичко наоколо бумтеше от грохота на приближаващия мотор, чак въздухът вибрираше, маската без лице щеше всеки миг да се нахвърли отгоре ѝ, гладка, овална и блестяща, ужасяващо анонимна. Знаеше, че кон не може да надбяга мотор, но той бе скочил устремно напред, злокобният преследвач бе изчезнал и плаващите мъгли бяха заличили всички следи от него.

Сега тя и спасителят ѝ препускаха из незнайни земи. Еднорогът тичаше толкова плавно, че Ферн не усещаше почти никакво друсане на гърба му, макар да знаеше, че теренът е неравен и насечен. Под бързите копита не се виждаше земя, нито от дясно, нито от ляво прозираше дори късче от местността, и при все това тя усещаше, че се движат все по-бързо и по-бързо, още и още, докато в един момент си каза, че земята повече не успява да ги следва и те са полетели с един постоянен вятър към онова далечно място отвъд звездите.

Ако чувството ѝ за реалност не бе изострено до крайна степен, би си помислила, че е попаднала в поредния си странен сън. За броени секунди пред очите ѝ изтече цяла вечност време, мъглата се вдигна и следващото, което Ферн видя, щеше да си спомня цял живот.

Хълмовете и пустошта бяха изчезнали. Тя се намираше на плаж, но не на ветровития суров йоркширски плаж край новата им къща: на този плаж беше нощ, която явно никога не свършваше. Брегът се простираше пред нея и образуваше огромна дъга, която погледът ѝ не успяваше да обгърне. Безкрайният пясъчен сърп блещукаше равномерно, като че бе поръсен с кристален пращец. Вляво се издигаха гигантски назъбени силуети, по-високи и от най-високата планина, обвити в кадифен мрак, който поглъщаше всяка светлина. Отгоре и надясно се простираше небе, обсипано с толкова много звезди, че между тях почти не оставаше място за черно. Най-близките съзвездия блестяха толкова ярко, че не можеха да се гледат дълго време, а и по-далечните пак бяха по-големи и ярки и от най-ярките звезди, наблюдавани от Земята, а зад тях трептяха най-отдалечените съзвездия, досущ диамантени зрънца, и треперливият дим на въртящи се галактики, и опашките на комети, и метеорите с огнени пискюли, които потъваха в море, танцуващо и искрящо не само с отразена светлина.

Не се виждаше хоризонт: звездното небе преливаше в звездно море на неподлежаща на измерване далечина. Нещо повече, самото море сякаш беше направено от звезди: далечните сърпове на вълните блещукаха с жив огън, пяната свистеше по пясъка, преди да се отдръпне, оставяйки пелена от искрици, които мъждукаха и угасваха след нея.

Еднорогът забави до лек галоп и Ферн видя как копитата му пропукват водата и от нея бликват фонтани от искри, а зад тях се надигат облаци, сякаш направени от сребристи светулки. Оглеждайки се, тя забеляза, че самият кон е станал прозирен и искрящ, а рогът му блестеше като че докоснат от пламъци. Дори голите ѝ ръце сияеха с перлен блясък. Не се чуваше друг звук, освен прибоя на вълните, а отвъд него, сякаш далечна хармония — твърде сложна или твърде проста, за да я разбере човешко ухо, — жужеше една непозната вселена: ромонът на безкрайни води и пукотът на милиарди ледени огньове. Струваше ѝ се, че самият въздух мирише на звезди — чисто, остро, сребристо ухание, което пробуждаше дробовете с невъобразимата си непорочност.

Съзнанието ѝ се проясни. Забрави за ключа, за преследването, за хаоса и суматохата, нахлули в съществуването ѝ. Остана само магията

на пътуването ѝ и безкрайната ивица на брега, проснала се в краката им като извито тънко острие, което разделя обсипания със звезди космос от планините на предела на света. И някак си разбра, че е единственият смъртен, попаднал тук от началото на Времето и че където и да попадне от тук насетне, същността на това звездно място ще остане в нея завинаги.

Някъде далече в морето, на десет или на милион километра, във водата се вряза метеор, за да се разтопи в искрящо езеро, увенчано със серия от огромни обръчи, които пълзяха все по-навън и все по-големи, докато накрая не докоснаха брега, превърнали се в кротки вълнички, погалили плажа.

Еднорогът пак забърза ход и Ферн усети как вятърът роши късата ѝ коса, видя блещукащите крака под себе си да се размазват и да изчезват, а звездите се превърнаха в светли лентички. Пясъкът забърза под тях и в следващия миг брегът изчезна. Ферн проби мъглата и се озова наред хълмистата пустош, усети аромата на лятото, видя чучулига да се стрелва в безоблачното небе. Слезе от гърба на еднорога на едно възвишение и пред погледа ѝ се плъзна познатата пътека, която водеше до градината на Дейл Хаус. По слънцето прецени, че е късно следобед. Следващия път, когато се огледа, видя само трева и ниски храсти — еднорога го нямаше, а от мъглата не бе останала и следа.

---

[1] Лондонски диалект. — Бел.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

След като моторът го подмина, Уил се изправи, заслушан в рева на двигателя, който драпаше нагоре по хълма, и зачака, без да знае какво — внезапна тишина, писъка на сестра си. Чувстваше се безпомощен, ядосан и уплашен. „Трябваше да вземем Лугари“, рече си и я повика по име, без да таи големи надежди, но гласът му прозвуча едва-едва и се блъсна в заобикалящата го като стена мъгла. После шумът на двигателя се промени, като че по-скоро се запъна, отколкото спря, но вик не се чу — никаква реакция от страна на Ферн, само рязко вдигане на оборотите и облекченото боботене при слизането надолу.

„Връща се“, заключи Уил и напразно се огледа за някакво оръжие — камък, който да хвърли, пръчка, с която да го наръга, каквото и да е, стига да успее да накара моториста да изгуби равновесие и да спре машината. В следващия миг до него се озова Лугари и той въздъхна с облекчение, но тя не му обърна никакво внимание. Застана приведена, прилепила уши назад, тялото ѝ бе придобило аеродинамична форма като на ракета.

Шумът на двигателя премина в мощно боботене, моторът разреза мъглата във въздуха и отскочил от бабуна на хълма, прескочи банкета и се озова обратно на шосето. Миг преди моторът да докосне асфалта, Лугари нападна. Врълхлетя върху врага още във въздуха, свали го от седалката, но кракът на онзи се закачи за мотора и заедно с него се стовари върху пътя, а най-отгоре върху тях беше вълчицата. Колелетата продължиха да се въртят, двигателят пищеше възмутено.

Уил изтича и въртна ключа, за да спре двигателя. Мотористът беше проснат на чакълестата настилка. Над него блеснаха оголените зъби на вълчицата, ноктите ѝ се впиха в черната кожена гръд. Но кожената обвивка внезапно се спуска и под ноктите не остана плът, обсипаните с шипове ръкавици се изпразниха, каската се изтърколи и се заклатушка напред-назад, напред-назад по пустия път.

— Какво стана? — попита озадачен Уил, но вместо отговор Лугари само го изгледа и той не успя да прочете нищо в очите ѝ, както правеше сестра му. — Къде е Ферн?

Лугари се отдръпна от празните дрехи и се затътри нагоре по хълма, сведе муцуна и започна да се клатушка нагоре по баира.

Уил я последва. Малко по-нагоре вълчицата спря, обходи мястото в кръг, сякаш търсеше изгубена следа. Този път щом очите им се срещнаха, той разбра.

— Къде е отишла? — попита по-скоро себе си, отколкото своята спътница. — Не може да изчезне просто ей така, нали?

Известно време продължи да я вика, снова насам-натам. Лугари го следваше по петите, заслушана да долови звуци извън обсега на човешкото ухо. Но отговор нямаше. Лека-полека се върнаха обратно на пътя. Мъглата се вдигаше и край мотора спря преминаващ шофьор.

— Кофти работа — рече на Уил. — К'во ли се е случило с момчето? Странна работа, да зареже всичко — дрехи, мотор. Може да си е ударил главата. Ти видя ли нещо?

— Не, не видяхме.

— Не видяхте? А, имаш предвид ти и кучето. Забележително животно. Някаква алзаска порода ли е?

— Ами да.

По настояване на мъжа Уил му помогна да вдигнат мотора и да го добутат до банката — *да не стане друга беля* — макар да нямаше търпение да се прибере и да види дали Ферн случайно не се е появила. Шофьорът тръгна за Яроудейл, за да уведоми компетентните органи, а Уил се отправи за Дейл Хаус къде ходом, къде тичешком.

Но Ферн не си беше у дома.

* * *

Уил прекара следобеда в нервно кръстосване от стая в стая, без да може да подхване каквото и да било или да се съсредоточи.

— Ферн излезе да се поразходи — обясни той на госпожа Уиклоу. — Искаше да остане насаме.

Госпожа Уиклоу изглежда не се притесни, единствената ѝ забележка беше по отношение на обема — била сготвила излишно много (Но пък поне ти си тук, може да изядеш и нейната порция.) и не предвидила сандвичи за туристката. Мимоходом се поинтересува дали са намерили нещо в джоба на Нед Капъл.

Уил отговори преднамерено нехайно.

— В подплатата имаше някакъв ключ. Може да е от писалището, някой път ще го пробваме. — И побърза да смени темата. — Алисън да се е обаждала? Или татко?

Никой не беше звънял.

Госпожа Уиклоу си тръгна рано, защото трябвало да ходи на пазар в Уитби, и Уил, внезапно загубил иначе доста завидния си апетит, едва изяде и половината си обяд, а порцията на Ферн изобщо не погледна. Лугари омете всичко. Уил не знаеше дали да вземе пример от вълчицата — дивите животни винаги са гладни, рече си, и дори да са притеснени, тревогата им едва ли влияе на най-важното в живота им.

След като си облиза чинията, Лугари се измъкна през кухненската врата. Уил изтича след нея точно навреме, за да я види как прескача градинската ограда на едно по-ниско място и хуква нагоре по баира, за да се изгуби от погледа му след броени мигове. Явно нямаше нужда от компания.

Уил се върна в къщата с чувството, че тотално са го изоставили. В момента би се зарадвал дори на компанията на Роло и неговите хора. Но този уикенд строителите не се появиха. Качи се горе и прекара известно време в безрезултатно съзерцаване на писалището — тежка викторианска мебел, която изглеждаше достатъчно солидна, за да удържи на всякакви опити за физическо насилие и саморазправа. Донесе някакви шишове от кухнята и зачовърка с тях ключалката. В един момент обаче се уплаши да не я повреди така, че да не може да се отключи дори и с ключа, и се отказа. Накрая се качи на последния етаж и застана пред стаята на Алисън. Вратата не помръдваше, докосването до бравата му донесе иглички по ръката. Пък и нали двамата с Ферн вече знаеха тайните на тази стая — поне така се надяваше. Пак слезе долу и предпазливо пристъпи в дневната.

— Ти знаеш нещо — обвини той идола. — Нали?

Статуята си стоеше неподвижна и мълчалива като камъка, от който бе направена.

— Яхве — продължи Уил. — Израил... — Опитва се да си спомни имената, които бе споменала Ферн, но в главата му изникнаха само първите две, които беше чул.

Камъкът не помръдна. Уил излезе, тръшна вратата и се върна в кухнята, където се настани край празната маса, потънал в униние и разяждан от съмнения.

Когато Ферн слезе по пътеката от хълма и мина през задната градинска врата, го завари така.

— Къде беше? — възкликна той, посрещайки я с далеч по-голямо облекчение от обичайно демонстрираната братска нехайност. — Как успя да се измъкнеш? — Без да ѝ даде време за отговор, се впусна да ѝ разказва собствените си преживелици. — Лугари дойде... повиках я и тя дойде... и спря мотора. Скочи и го повали, но когато онзи падна на земята, кожените му дрехи изведнъж се спускаха, каската му отхвърча и вътре нямаше никой — никой! После тя хукна да те търси в мъглата, но на едно място дирята се загуби и тя не успя да продължи по-нататък. И се върнахме тук. Чакам те вече няколко часа.

— Къде е Лугари? — прекъсна го Ферн.

— Излезе. Не знам къде отиде.

— Сигурно при Рагинбоун. Госпожа Уиклоу?

— На пазар. От Алисън ни вест, ни кост.

— Добре. Трябва да отворим писалището сега, докато сме сами. Като намеря ключа, ще знам какво да правя с него, но не искам някой да ми го отнеме или да се опитва да ми влияе по някакъв начин. Хайде.

Уил я последва тичешком по стълбите, мислейки си, че макар сестра му винаги да е била решителна, подобна дръзка категоричност е нещо ново за нея. Сякаш тя инстинктивно усещаше, че е избрала най-рискования път и въпреки това бе твърдо решена да продължи напред, пренебрегвайки както инстинкта, така и здравия си разум, заобикаляйки всичките си страхове.

— Какво е станало с теб? — попита той, щом стигнаха кабинета.

— Срегнах еднорога. Онзи от картината. Беше по-бърз от мотора. — Още не беше готова да му разкаже за сребърния бряг по ръба на звездите.

— Но ти се забави ужасно много.

Ферн трескаво напъха ключа, но в бързането не успя веднага да улучи правилната позиция.

— Та какво, казваш, станало с моториста?

— Изскочи обратно на пътя, Лугари му се нахвърли, но дрехите на онзи се разпаднаха и в тях нямаше нищо. Мъча се да си го обясня.

Как мислиш, дали е бил друг вид рецептор, подобен на идола? Марионетка без конци, контролирана отдалеч.

— Възможно е — отговорът му явно не я бе удовлетворил. — Макар че едва ли е рецептор. Старите духове използват рецептори, но не вярвам Алисън да го може. А това нещо, каквото и да е било, го контролираше именно тя. Видях я да разговаря с него в селото. Не ми се нрави особено, но... — Замлъкна, понеже ключът най-сетне щракна на мястото си, тя го завъртя с неуверена ръка първо в едната посока, после в другата, докато накрая ключалката поддаде.

Ферн отвори капака и видя двете редици миниатюрни чекмеджета, точно каквито ѝ ги бе описал Пегуилен, затрупани с цяла камара писма — някои прочетени, други — неразпечатани — стари пликове и пресъхнали писалки. Ферн махна стара мастилница и пакетче скобички за телбод от дясната редица и като хвана гравирания ъгъл на чекмеджето, дръпна към себе си. То се премести съвсем лесно и двамата видяха скритата отзад ниша. Уил посегна, но инстинктивно се дръпна, усетил напрежението на сестра си и важността, която тя отдаваше на този момент. Светлината не проникваше много дълбоко в тайника; ако вътре наистина имаше нещо, не се виждаше от пръв поглед. Ферн опипа с ръка; пръстите ѝ не усетиха хладния метал, който търсеха, а намериха хартия. За миг сърцето ѝ спря. Извади кафяв плик, който изглеждаше асиметрично издут от нещо вътре в него.

— Ключове — въздъхна тя накрая. — Ключове.

Пликът съдържаеше голям старовремски ключодържател с половин дузина ключове, вероятно от различните спални, а може би и от сандъка на тавана. Единият ключ не беше от метал, бе по-малък и по-тежък от другите — много по-тежък. Ферн го свали от връзката и за секунда той ѝ се стори толкова тежък, че сякаш я теглеше надолу, през пода, все по-надолу и по-надолу, в дълбините на някаква бездна. Стисна го в шепата си и той изведнъж стана лек — най-обикновен ключ.

— Дай да го видя — помоли Уил и тя му го показва с необяснима неохота, сякаш издаваше поверена лично на нея тайна.

Беше съвсем обикновен на вид, дори грубоват, но ясно си личеше, че е много древен — като величествените океански вълни, като потайните кътчета на кралска съкровищница. По него сякаш и до днес личаха следите от докосването на алчни, безразлични или лукави

пръсти, усещаше се дори хладният допир на сирената отпреди толкова време. Всеки, който се бе доближавал до ключа, бе оставил своята пот, своя леден дъх, своята тайнствена и мрачна енергия, които го обвиваха като пипала и го зареждаха с историята на неизброими години.

За нейна изненада се оказа топъл на пипане, като нагрял от слънцето камък, сякаш черпеше топлина от ръката ѝ. В един момент ѝ се стори, че самият му строеж се променя, вече не беше толкова ласкав и приветлив, а отблясъците като че попиха дълбоко в плътта на камъка.

Това е частица от друга вселена, каза си Ферн — ключът към Дверите на смъртта. Обзе я страхопочитание, свят ѝ се зави от големината и силата на тази миниатюрна вещ, тя заедно с Уил и цялата стая се завъртяха пред погледа ѝ като листа около окото на буря. Погледна брат си и видя същото страхопочитание, изписано и на неговото лице, ръката му намери нейната — или нейната бе намерила неговата — докато накрая успяха да се закрепят на място и аурата на предмета в ръката ѝ угасна.

— Как мислиш, и на братовчеда Нед ли е подействал по този начин? — попита Уил, след като се поокопиха.

— Може би с нас стана така, понеже знаем какво представлява — предположи Ферн, — и ключът просто реагира на познанието ни.

А ние отвърщаме на онова, което знае ключът, помисли си. Камъкът сякаш бе престанал да черпи топлина от нея, напротив, започна да я сгрява, отначало усети леко гъделичкане в шепата си, то проникна под кожата и плътта ѝ, докато достигна до кръвоносните ѝ съдове и благодарение на тях обиколи цялото ѝ тяло, премина през сухожилията и костния мозък и Ферн се почувства прозрачна, започна да излъчва енергия, а сиянието в гърдите ѝ заплашваше да я задуши. Представи си сърцето си, видя го да пулсира като нажежен рубин под тънката обвивка на тялото, точно както бе видяла искрящото сърце на Алисън наред кишата в съня си. Отзоваваме се, каза си. Не, аз се отзовавам. *Аз се отзовавам.*

— Добре ли си? — попита я Уил. — Цялата си пламнала, а очите ти искрят като на котка в тъмното.

— Вземи го — отвърна тя и пхна ключа в ръката му. — Ти го дръж. Аз не мога. Причинява ми нещо.

Уил го взе, леко изненадан, но явно ключът не му действаше по никакъв начин. Пусна го в джоба на дънките си, след това дръпна

тениската си отгоре — за всеки случай.

— А сега какво?

Би трябвало да мога да му отговоря, помисли си Ферн. Бях напълно убедена, че като намеря ключа, ще знам какво да правя...

В следващия миг най-неочаквано издрънча звънецът на входната врата. Не беше пронизителен звук от електронна машинка, а плътен звън, който отекна в цялата къща: бим-бам, бим-бам.

Всички — от Лугари до викария — използваха задната врата. Само Алисън би минала отпред, а тя разполагаше с ключа на Робин. Пък и Ферн би чула колата й да приближава по алеята. Бим-бам, продължи да настоява звънецът — призив на безпощадна нормалност, настоятелен и обикновен. Застрашителен. Няма как да обърнеш гръб на нормалността.

— Аз ще отворя — рече Ферн. — Ти оправи тук. Затвори писалището и го заключи.

— А какво да правя с ключа от него?

— Глътни го.

Тя изтича долу и със свито сърце се приближи до входната врата. Хранеше тайна надежда, че след като не е получил отговор, посетителят си е тръгнал. Но звънецът издрънча за пореден път — бим-бам, оглушително силно в притихналият коридор. Човек с богат опит в светските обноски, Ферн отвори вратата.

— Да?

Беше Наблюдателя. Качулката бе свалена от главата му, прошарената му коса стърчеше невчесана, в пълен безпорядък, като сламената перука на плашило. До него стоеше Лугари.

Застанал на прага, Рагинбоун повече от всякога приличаше на бродяга — смътно непочтен, леко откачен, дрипльо, който обикаля страната с опърпания си помияр и чука от врата на врата, за да получи безплатен обяд или изгубен идеал. Но очите върху отънялото му лице искряха живи и проникателни, захождащото слънце им придаваше зеленикав отблясък.

— Защо звъниш? — попита Ферн, изненадана от официалността на това посещение. — Лугари винаги влиза през задната врата.

— Не мога да вляза, ако не ме поканиш — отвърна Рагинбоун.

Тя понечи да го покани, но изведнъж се спря. По погледа му пролича, че е разбрал. Прагът между тях бележеше невидимата

бариера, границата, която той не можеше да прекрачи непоканен. Пределът, който я закриляше.

— Какво щеше да стане, ако просто бе прекрачил прага? — Представи си някакъв вид енергийно поле, мълния, внезапно унищожение. Едва ли щеше да се случи нещо подобно.

— Щях да наруша древен закон — отвърна мрачно той. — А на подобно нещо не се гледа с добро око. Възмездие идва бързо. Дори най-старият дух се страхува от такова прегрешение.

А аз поканих Хавиер да влезе, помисли си Ферн, когато дойде във вторник. Поканих го. Сега обаче се колебая за Рагинбоун...

— Ключът е у нас — каза тя гласно и го погледна в очите.

— Сигурна ли си, че е истинският ключ?

— Изгори ме. Не остана белег, но ме изгори *вътрешно*. На Уил обаче не му стори нищо.

— Той е много млад. Дори да притежава Дарбата, тя не е застрашена. Докосването на Магнита пробужда твоята собствена сила — когато си готов.

Ферн не обърна внимание на намека.

— Ще възстанови ли твоята, ако ти го дам? — попита.

— Възможно е.

— Затова ли го искаш?

— Може би. — Въздъхна. — Когато бях млад и гладен, използвах силата за егоистични цели, както правят мнозина. После открих изкушението на благосклонността и щедростта и на това да си играеш на господ, като раздаваш справедливи наказания. Едва когато загубих силата, започнах да се мъча да правя добро заради самото добро — или може би за мое добро, кой знае? А тогава вече не ме биваше почти за нищо. Аз съм Наблюдател. Действието е за другите. Въпреки това съм си мечтал да мога отново да действам. — Лицето му внезапно се разведри, очите му заблестяха игриво. — Аз съм просто човек, както се казва, въпреки че съм живял доста. Колко много смисъл е скрит в това безполезно клише! Аз съм обикновен смъртен, отчаян, трескав. Духовете прекарват векове, без да вършат нищо, ако решат, но смъртта притиска хората да действат бързо. Близо или далеч, крайт винаги настъпва. Нямаме време да стоим и да се гледаме. Избирай, Фернанда. Като стана въпрос за време, ти прахосваш своето. Ако не ми дадеш ключа, какво ще правиш с него?

— А ако ти го дам, ти какво ще правиш с него?

— Не знам със сигурност — призна той. — Винаги съм си мислел, че като се сдобия с него, ще знам отговора.

— По дяволите — изруга Ферн, но веднага след това се усмихна. — Аз си помислих същото, но се оказа, че греша. Е, май е по-добре да влезеш.

Извика Уил долу и му прошепна засега да пази ключа в джоба си, после всички влязоха в кухнята. Докато гледаше Рагинбоун, настанил се на голямата дървена маса, да посрбва много сладък и много силен чай от порцеланова чаша, Ферн остана озадачена, понеже установи, че приема гледката много нормално: той се вписваше в домашната обстановка с безспорна лекота, също както се бе сливал с хълма. Лугари легна край печката, отпусна глава на лапите си, наостри уши като куче, което си е намерило най-топлото местенце, независимо от жегата навън.

Би трябвало да ѝ е трудно да признае, че тази леко ексцентрична фигура, която пийва чай и похапва курабийки като най-обикновен гост, някога е била магьосник, който и до днес бе запазил авторитета, ако не силата си, докато спътницата му, която се припичаше край огъня, е ловувала като върколак из северните гори и е утолявала жаждата си с човешка кръв. В крайна сметка Ферн установи, че промяната е вътре в самата нея, че е разширила кръгозора си, за да помести в него два свята — старият, сигурен тесногърд свят, в който щеше да остане детството ѝ, и новият, ужасяващ, непознат свят на нарушените правила и на заклинанията — светът, който я учеше да порасне.

Сега двата свята се сливаха по естествен начин, светлината и отражението ѝ, сянката и нейният оттенък, тук, в тази кухня, където Уил пазеше ключа от Дверите на смъртта в джоба си и Ферн се отнасяше към събитията от изминалите няколко дни, сякаш са най-нормална част от всекидневието ѝ.

Започна разказа си от търсенето на ключа, после премина към Хавиер, не пропусна и съня си, и случката с идола. Рагинбоун я изчака да довърши и едва тогава направи своя коментар. В известен смисъл Ферн остана изненадана, че най-силно впечатление му бяха направили сънят и идолът.

— Азмодел — рече той. — Опасявах се от това. Никого ли не видя там?

— Само изображенията в храма.

Лицето му помръкна, сякаш застлано със спомен, който едновременно ненавиждаше и желаше.

— Прекосявал съм градината на Изгубения смисъл, когато между листата танцуваха гоблини и сатири, а от скришни скални ниши струеше музика. Стоял съм с богомолците в храма, за да вдишам парите на тамян и ароматни вещества и да видя как по краката на идолите шурва жертвена кръв. Само цветните езера винаги са пусти. Никой не е в състояние да издържи дълго на изпаренията, които се надигат от тях — ни птица, ни звяр дръзват да отидат там.

— Аз видях птица — прекъсна го Ферн, — пиеше от едното езеро. Но съм сънувала, нали?

— Дали е било сън? Опиши ми птицата.

— Познах я, нали разбираш, в съня си я познаех. Беше жар-птица.

— Виж ти, виж — възкликна Наблюдателя, изпълнен с необяснима благодарност. — Може да е било знак, а може би не. Може да е било най-случайно, просто образ, роден от внезапен порив на въображението. Мнозина са чакали дълго, за да видят как жар-птицата отива на водопой, но само им е прилошавало от лошия въздух и нищо не са успявали да видят.

— На мене не ми прилоша.

— Ти си сънувала — отбеляза Наблюдателя с типичната си странна логика. — Както и да е, има много видове сънища. Даровитите имат способността да се внедряват в съзнанието и спомените на други, често пъти благодарение посредничеството на съня. А могъщите сред тях внушават сънища, за да предават съобщения, да генерират идеи, да общуват, да мамят, да вменяват реакции или да проникват дълбоко в подсъзнанието. Подозирам, че в този случай е станало нещо такова. Може да си пътешествала отвъд тялото си в подобно на сън състояние или да си била подложена на изкусна халюцинация — второто ми се струва по-вероятно, само да не беше жар-птицата. Целта обаче при всички положения е била да ти бъде заложен определен отговор. Когато видиш идола, да изречеш името му. В разговорите ни досега съвсем съзнателно не споменавах името на Древния дух: да изречеш това име означава да го призовеш, а той има много уши. А споменеш ли името на рецептора, призоваваш Духа. Определено не е добра идея.

— Но аз опитах — призна си Уил. — Днес следобед, като се върнах в къщи. Ферн не се появи и аз не знаех какво да правя. Извиках Яхве и Израил, другите имена не можах да си ги спомня. Нищо не стана.

— Спасила те е слабата ти пакет — отвърна Рагинбоун и го изгледа с укор. — Да се опиташ да направиш подобно нещо е възможно най-глупавото от всички глупави неща на света. За твое щастие идолът представлява демонът бог и не реагира на други имена. Друг път гледай да не действаш толкова глупаво — може да се окаже фатално. Сега трябва да направим следното — рече той и се обърна към Ферн, — да изтрием заложения отговор от съзнанието ти. Стига сме губили време в празни приказки. Залавяй се за работа.

— Аз ли? — заекна Ферн. — Ама аз не знам как...

— Ще ти кажа. Първо, трябва да го намерим. Затвори очи, отвори съзнанието си. Пусни светлината да се влее в него. Изпразни мозъка си от всяка мисъл. Позволи на светлината да докосне всяко ъгълче. Скоро ще го видиш. Ще се появи като петно, като мъничка сянка, която светлината не успява да разсее. Виждаш ли го?

Затворила покорно очи, макар и без особена надежда, Ферн се опита да прогони от главата си всички други мисли. Въглените на въображението ѝ примигнаха и угаснаха, потушени от отворилата се в главата ѝ празнина; остана удивена да установи, че може да почувства — съмняваше се, че правилният глагол е да види — някаква светлина, която влиза в нея някъде отгоре и изпълва съзнанието ѝ. И ето че нежеланият отговор дойде като тъмно петънце, изплувало върху мъждеещата повърхност на съзнанието ѝ.

— Да, видях го.

— Сега го изтрий.

— Как? — Не изгуби концентрация. Съсредоточи се върху сянката и се опита да я застопори. Бе изпълнена със странна увереност, която нямаше време да анализира и проумява.

— Използвай светлината, за да го потушиш.

Без да губи време в колебания или разсъждения, Ферн разшири съзнанието си допълнително и пусна в него още и още светлина, която сякаш извираше от самата себе си и не допускаше съществуването на тъмнината. Сянката започна да се свива, да се откроява и потъмнява, докато накрая се превърна в черна точица, по-черна и от най-черната

дупка. Тогава Ферн събра цялата си сила и я съсредоточи в юмрук от светлина, стисна здраво, продължи да стиска и постепенно започна да заличава точицата.

Уил видя как лицето на сестра му пламва в аленочервено, по челото ѝ избиха капчици пот.

— Тя добре ли е? — попита той Рагинбоун.

Постепенно лицето ѝ възвърна нормалния си цвят и тя прошепна едва чуто:

— Няма го.

— Браво на теб — похвали я Наблюдателя и Ферн почувства, че одобрението му е искрено. — Това е доста трудно. Толкова трудно, че реших да не ти дам време за мислене и колебание. Както се надявах, ти притежаваш силата, която аз загубих. Трябва да ти призная, че залогът беше наистина огромен. Натискът на тъмнината би могъл да унищожи навеки съзнанието ти.

— Да не би да намекваш, че не си бил сигурен дали ще се получи? — уморено попита Ферн.

— Нищо в живота не е сигурно — отвърна Наблюдателя.

Ужасена до мозъка на костите си, Ферн само го изгледа.

— Така или иначе, трябваше да го направиш — продължи той. — Ако Древният дух бе успял да превземе дори частица от съзнанието ти, последствията щяха да са катастрофални. Нима не разбираш? Безсмъртните не могат да използват силата на Магнита: той принадлежи на света отвъд Дверите, а безсмъртните са свързани устойчиво с този свят. Духът е искал ти да упражняваш контрол върху камъка. Алимонд явно е започнала да му се изплъзва и да предприема действия на своя глава. Ти, от друга страна, си млада и по-лесно се поддаваш на въздействие, на изкушения, на управление, така да се каже. Или поне той така си мисли. Всъщност подценява както упорството ти, така и твоята Дарба.

— Ферн притежава Дарбата? — попита Уил.

— Разбира се. — Вниманието на Рагинбоун бе изцяло съсредоточено върху момичето. — Как мислиш, защо еднорогът се върна при теб?

— Защото го освободих от картината. Бил ми е благодарен.

— Тези същества не изпитват благодарност. Дошъл е, защото си имала нужда от него — защото те обича. Откликнал е на силата ти, на

младостта и непорочността ти...

— На кое?

Под свъсените вежди на Наблюдателя проблесна дяволито пламъче.

— Нима не си чувала легендата? Еднорогът може да бъде опитомен само от истинска девица. А ти все още си такава, убеден съм. Възползвай се максимално от това си предимство — защото то е до време.

Ферн усети, че се изчервява, което я изпълни с яд към самата нея.

Уил се ухили.

— Къде те отведе? — продължи Рагинбоун.

— На един плаж — отвърна Ферн, макар все така да не ѝ се говореше за това. — Беше през нощта, имаше звезди.

Веждите му се повдигнаха, Рагинбоун за пръв път ѝ се стори озадачен.

— Дали е било илюзия? — промърмори той. — Едва ли — еднорогът няма такива способности. Трябва да е било истина... Но пък кой е виждал сребърните плажове от Предела на света — освен във въображението си, разбира се, или в сън, в кристална сфера, която вижда надалеч? Говори се, че това място не съществува извън царството на приказките — или ако съществува, кой би могъл да попадне там? Явно този въпрос получава своя отговор. Съдбата ти е странна, Ферн — или може би просто си имала странен късмет. Но каквато и да е била причината, трябва да се действа внимателно. Появили са се сили, които не очаквах да се намесят.

— Какви сили? — попита Уил.

— Дори аз не знам отговора на всички въпроси — тросна му се Наблюдателя. — Не ми достигат няколко хилядолетия, за да ти отговоря. А сега бихте ли ми показали ключа?

Уил погледна Ферн, която му кимна в отговор. Той вдигна тениската и бръкна в джоба си. В следващия миг пребледня.

— Няма го — едва пророни. — Беше тук, беше у мен... сега го няма.

— Не може да е изчезнал! — Ферн скочи и издърпа брат си от стола. — Дай да видя. Обърни си джоба. Не ми казвай, че имаш

дупка... — Обърна се към Наблюдателя, който стоеше, потънал в размисъл. — Възможно ли е да е бил откраднат посредством магия?

— Не, чрез магия — не.

— Но в къщата няма никой друг, освен нас.

— Е, не е точно така.

— Не, изключено... — поклати глава Ферн. — Той е на наша страна.

— Той не е на ничия страна — Рагинбоун се изправи в целия си ръст, оказа се по-висок, отколкото си го спомняше Ферн, и определено по-стреснат. На лицето му се изписа строгост, бръчиците от скръб и веселост изчезнаха и под тях се оголиха мършави скули, очи, които блещукаха в орбитите като потънали в пещера съкровища. Ведрото нехайство падна от него като воал: за пръв път след кръга ѝ приличаше на обикновен човек. — Иди да наблюдаваш за Алимонд — заповяда той на Лугари. — Ако можеш, я забави. — Лугари бутна с муцуна бравата на задната врата и изчезна, преди Уил да е успял да ѝ помогне.

Наблюдателя втренчи поглед във входа към коридора, като направи лек, но категоричен жест и заговори на езика, на който бе говорила Алисън, за да призовава и освобождава, думи и ритми, които започваха да звучат на Ферн странно познато. Докато Рагинбоун изричаше непонятните думи, гласът му се промени, зазвуча някак могъщ, гръмовен, загуби своята благост и придоби известна рязкост, започна да съска на съгласните, сякаш самият език генерираше електрическа енергия. Призован от яростта му, вързопът се материализира и се сгуши край рамката на вратата, разкривеният юмрук притискаше нещо в корема. По изнуреното лице не бе останала и следа от предишната тъга и сега то бе разкривено от ужас.

— Малморт... — подхвана Наблюдателя, но Ферн го прекъсна и се намеси в разговора с угризение, което Пегуилен винаги събуждаше у нея.

— Не го наранявай! Той не ни мисли злото. Никога не би ни предал по своя воля.

— Той не знае що е вярност и предателство. Забравил е значението на тези думи, ако изобщо някога го е знаел.

— Не е вярно. Той е домашен дух, верен е на обитателите на къщата. Какво ти стори тя, Пегуилен? С какво те заплаши? Спокойно, кажи ми.

Когато очите му намериха лицето на Ферн, паниката в тях като че се поуталожиха.

— Тя ме призова — прошепна Пегуилен. — Не можех да не се явя. Няма начин да откажеш. Дори той — посочи Рагинбоун — не може да откаже. Тя ми каза... заплаши ме, че ще изпрати чужденеца с червената болест, като миналия път; и че вие с момчето ще отидете при Нан, Ват и Питър и никога няма да се върнете. Каза, че никой няма да стъпи повече в тази къща. Щяла да се погрижи да остана сам-самичък тук завинаги. Завинаги. И няма да мога нито да спя, нито да забравя. Сам-самичък тук...

— Не може да го направи — прекъсна го Ферн с увереност, необяснима дори за самата нея. — Не притежава тази сила. — Рагинбоун, овладял гнева си, я изгледа с любопитство и задоволство. — Тази болест е минала оттук преди много време. Никой не може да върне миналото.

— Тя може — поклати глава Пегуилен и понечи да се отдръпне. — Тя е много силна. Няма равна на себе си.

— Дай ми ключа и ще направя всичко възможно, за да я победя — помоли го Ферн.

— Ще успееш ли?

— Не знам. — Каквото и да й струваше това, тя инстинктивно усети, че не бива да лъже. — Винаги е по-добре да опиташ, отколкото да се предадеш без бой.

Той стоеше в коридора, скрил свитата си в юмрук ръка зад гърба, другата му ръка аха да се протегне, аха да се върне назад, най-дългият пръст започна да се разгъва. Уродливостта на тялото му подчертаваше раздвоението му, сякаш бе видимо дърпан в противоположни посоки, гърбицата му се отдалечаваше от Ферн, главата му бе усукана в колебание.

— Пегуилен — подхвана наново тя, хем кротко, с молба в гласа, но в същото време и достатъчно твърдо. — Дай ми ключа. — Той помръдна към нея, сигурна бе, че го видя, по лицето му пролича, че се е предал...

Но беше твърде късно. Входната врата се отвори с трясък и Алисън влетя като буреносен облак. Вече не беше Алисън, а Алимонд, категорично и завинаги Алимонд, косата се полюшваше около тялото ѝ

като огромна паяжина, очите ѝ бяха като остриите ръбове на парчета счупено стъкло.

Уил извика от ужас; в изненадата си Рагинбоун изстреля някакво заклинание, което вече нямаше силата да направи. Ферн се хвърли към ключа, но Пегуилен като че се бе отдръпнал от нея, Алимонд сграбчи юмрука му и разтвори пръстите му с такава сила, че те изпукаха като съчки.

— Ключът! — ахна Алисън и изведнъж дъхът ѝ секна.

Ферн видя как енергията на Магнита преминава през тялото ѝ, както бе станало със самата нея при допира до ключа, огънят започна да струи през вените ѝ, да пулсира в мускулите ѝ, главата ѝ се отметна назад в екстаз и болка, през плътта, кожата и дрехите ѝ заструи кървавочервеното ѝ сърце. Разтърси я неистова тръпка, мощна като земен трус, в следващия миг тя се тресеше от смях, но макар устата ѝ да се смееше, гласът, който излизаше през нея, не беше весел.

— Пусни ме! — изплака Пегуилен. — Нали обеща...

— Освобождавам те от товара на съществуването ти — обяви Алимонд и го отлепи от земята, набута главата му в гърбицата, после ръцете му в търбуха, моделира го като топка пластилин, завъртя го и започна да го мачка, докато накрая той се отпусна в ръцете ѝ и миг по-късно изчезна като прашинка на вятъра.

Ферн застина неподвижна — бе толкова слисана, че нямаше глас, с който да извика.

— А сега... сега, Каракандал — подхвана Алимонд.

Наблюдателя се изправи в целия си ръст, от съществуването му се излъчваше умора, но в същото време личеше, че не го е страх, че е запазил гордостта си въпреки изгубената надежда, че е човек с достойнство въпреки всичко. Сега, когато Магнита се докосна до нея, тя преодоля всичките си колебания.

— Ти ме наблюдаваше, преобразен като камък. Предполагам чувстваш някакво влечение към неодушевени предмети. Е, така да е. Щом си избрал камъка, остани си камък. *Фиасе! Руач фиасе!* — Замахна с ръка, като че хвърляше нещо, и в къщата се надигна вятър, който заблъска всички врати по пътя си, разроши косите, изсуши сълзите, метна Уил върху кухненската маса, залепи Ферн за стената. За секунда ѝ се стори, че Рагинбоун се съпротивлява, дрехата се надигна зад гърба му, след това тежкото му палто се превърна в купчина дрипи,

тялото му се вгъна и смачка и бе завихрено като купчина листа и когато Ферн погледна през прозореца, видя на хълма, на същото онова място, където бе стоял винаги, камък, който нямаше да проговори никога повече.

Нямаше време за скръб или гняв, остана ѝ само отчаянието. Щом Уил се поосъзна, Ферн получи просветление, сякаш безизходното положение, в което се намираха, мобилизира всичките ѝ сили и отключи съзнанието ѝ. Знаеше, че трябва да предприеме *нещо*. Трябваше да прекоси коридора, но Алимонд, насочила вниманието си към останалите си двама врагове, ѝ препречваше пътя. Тъкмо вдигаше ръка, когато в кухнята влезе Лугари. Усетила присъствието ѝ, Алимонд се завъртя, устните ѝ се опънаха в усмивка, остра като бръснач.

— Е, дъртата кучка най-после ме намери. Закъсня, вече не можеш да помогнеш на господаря си. От тук насетне той ще бъде камък, забит на хълма. Някъде дълбоко в него мисълта му работи, сърцето му чувства, но никога повече няма да може да ме шпионира и да ме проклина. Да беше побързала, помиярка проскубана. Не знам дали щях да се справя толкова лесно с двама ви едновременно. Оставих те да намериш колата ми, паркирана край пътя, и ти изобщо не ме видя. Сигурно косата ми ме е скрила. Каква само двойка бяхте — отчаян просяк и полусляпата му кучка. А сега се измитай, псе. Докато все още имаш тази възможност. *Увале! Чиани неандуу!*

Стената зад нея изпращя. Ферн усети тръпката, която премина през цялата къща, чу хрущенето на разпукващи се тухли. Използва моментното разсейване на вещицата, за да се шмугне покрай нея към дневната, но подът се разклати и тя залитна. Подпря се на масата в коридора. В килнатото на една страна огледало видя пукнатината в черната плоскост, под която се виеше вихрушка от искрящи светлинки. Те се трупаха към отвора и с приближаването си до него ставаха по-големи и по-големи, превръщаха се в полегати пламъчета от неотразена светлина. Преброи осем... десет... двајсет... и изведнъж сърцето ѝ трепна.

— Лугари, бягай — прошепна. — Нищо не можеш да направиш. Спасявай се. Бягай!

Вълчицата бе прилекнала напред, устните ѝ бяха извити в безмълвно ръмжене, жълтите ѝ очи бяха странно спокойни. Не помръдна.

Усмивката на Алимонд се разтегли, все едно бе от ластик, разшири се, изтъня, разстла се като прорез с червени ръбове върху бледата рамка на черепа ѝ. Плътта ѝ като че съвсем се бе стопила: от нея бяха останали само кости и усмивка. Дрехите ѝ висяха като на закачалка.

Увале! Лайррасе! Буквата „р“ трепереше дрезгаво в гърлото ѝ, дългите „с“-та съскаха като нажежено желязо върху плът. Докато Алимонд говореше, първото същество изпълзя през процепа — наподобяваше куче, но безплътено като сянка и същевременно мрачно и едро, неестествено яко в раменете, с притъпена муцуна и извити челюсти, от които бе провиснал червен език. Другите след него се изсипаха накуп — мастиленочерен облак с много крака, осеян с очи, пулсиращ от тихо, злокобно ръмжене, което Ферн си спомни, че е чувала и преди. Един-единствен звук, излязъл от множество гърла. Спряха се за миг, за да фиксират врага. Лугари не отстъпи.

— Бягай! — изкрещя Уил от кухнята.

— Бягай! — поде като ехо Ферн, възвърнала гласа си. — Бягай, Ваштари, бягай! — Името ѝ дойде изневиделица, изплува от незнайни дълбини в мозъка на вълка и докато го изричаше, Ферн разбра, че това е истинското име на Лугари, името на жената, която тя е била преди омагьосването.

Лугари скочи изведнъж, излетя от къщата и се понесе по хълма, кучето облак я следваше по петите. В един миг цялата стая се изпълни с преследвача — крайници, мускули, трополене на лапи по пода. Минутата, в която Алимонд проследи с копнеж хайката. В същия този миг Ферн стигна до дневната и отвори вратата.

Мисълта ѝ беше замъглена: остана като втрещена от случилите се събития в последните няколко минути, а именно нахълтването на Алимонд и последователното изчезване или прогонване на Пегуилен, Рагинбоун и Лугари.

Идолът, тумбест и злокобен, грозен и непоклатим, чакаше. Потръпна, щом Алимонд затвори цепнатината — двете половини се сляха, тухлите се наместиха, хоросанът възвърна целостта си, върху избледняващата пукнатина се върна неосвежаваната от десетина години боя. Ферн се залови за работа незабавно, нямаше време дори да се стресне. Когато отвори уста, нямаше представа какво ще изрече, но

гласът ѝ отекна в къщата ясен като звън, силен като заповед. Уил се спусна по коридора към нея; Алимонд се завъртя на пети.

— Азмордис — занарежда Ферн. — Ела при мен, призовавам те. Азмордис!

— Не! — изкрещя Алимонд и подхвана заклинание на непознат език, в който Ферн като че разпозна звуци от други, по-близки ѝ езици, вероятно произхождащи от него.

Въпреки цялата суматоха и припряност през главата ѝ мина мисълта, че сигурно е атлантиски. Да, сигурно... Но Алимонд, разконцентрирана от цялата ситуация, не съумя да изрече думите както трябва и сиянието започна да изпълва празните очни орбити на идола, с всяка изминала секунда набираше сила, за да се превърне в студения бял поглед на духа, който не знае що е топлина. Очите внезапно оживяха и тежките устни с усилие произведоха звук.

— Фернанда — рече той и в главата ѝ изплува споменът за голото пусто поле под студени звезди. — Браво на теб, Фернанда.

Тя осъзна, че той е възприел реакцията ѝ за противодействие. Че няма представа, че го е повикала по своя воля.

— *Алимонд*.

Тя не отвърна. Бе затворила плътно очи, чертите ѝ бяха болезнено разкривени и изразяваха строга концентрация. Лявата ѝ ръка притискаше ключа към гърдите ѝ толкова здраво, че кокалчетата ѝ изпъкваха под кожата и стиснатият ѝ юмрук изглеждаше като на скелет. Ферн усети енергията, която пулсираше от Магнита. Вече не бе видимо течение, а бавно наслойване на сила, от която целият въздух наоколо бе натежал.

Уил се промъкна зад Алимонд, но сякаш нещо го блъсна назад.

— Няма да успееш — проговори идолът. — Твърде силен е, за да го управляваш. Може да ти помогне, може и да не ти помогне, но в никакъв случай няма да приеме да го управляваш. Без моята помощ няма да успееш да го подчиниш на волята си.

Но Ферн мигновено разбра, че предложението му е безсмислено. Магнита бе сила, несравнима с никоя друга, и Алимонд не се опитваше да я подчини, а само да я насочи в желаната посока. Най-старият дух допусна фатална грешка: прие, че Камъка е нещо, способно да изпитва чувства и мисли. Не, Камъка не можеше да мисли, той просто съществуваше. Ферн разбра, че Азмордис гледа на него като на

противник, който трябва да бъде пречупен и покорен — не като на същностен елемент от една различна вселена, случайно захвърлен в погрешно измерение, а като на реално същество, затворено в Камъка като дух, попаднал в капана на собствения си рецептор.

Би трябвало да върви в крак със съвременната физика, рече си тя, и фактът, че забеляза подобен пропуск в познанията му, като че я пообнадежди. В следващия миг усети как натежалият от силата въздух я смазва, изпразва дробовете ѝ, изцежда и последната капчица надежда.

Но Алимонд разбираше природата на Камъка. Тя беше смъртна и бе наследила изродените гени на Атлантида — както силата, така и гладът. В нея се зараждаше прозрението. В ръката си държеше не само ключа, но и частица от наковалнята, върху която бе изкована душата ѝ. Силата растеше в нея и около нея, докато натежалият въздух се нажежи дотолкова, че започна да пращи от напрежение, пронизван отново и отново от мънии. Косата ѝ сама се повдигна, от нея блъвнаха микрочастици енергия. Лицето ѝ, като че всмукано навътре, се опъна по черепа и скулите.

— Алимонд — подхвана идолът, — ти се нуждаеш от мен... нуждаеш се от мен! — Гласът му бе дрезгав и грачещ, все едно извираше от дълбините на земята.

Ферн имаше чувството, че усеща треперене под краката си. Но вещицата не се стресна. Пъхна ключа между гърдите си, долепи го до сърцето си, бавно повдигна ръце, все едно носеше огромна тежест, после рязко ги забодя пред себе си и насочи цялата си сила към идола. Нагнетен, въздухът затрептя и зажува.

Каменната уста зейна в огромна дупка, от която избълва вулкан от ярост, очите се облешиха, сякаш готови всеки миг да излязат от орбитите си. И тогава главата започна да се разцепва, по тялото плъзнаха тънички цепнатини и след броени мигове всичко се взриви с трясък. В стаята бликна фонтан от отломки, които се забиха по мебелите и в стените; едно парче поряза Алимонд по бузата, ала плътта ѝ дотолкова се беше стопила, че кръв не потече. Ферн се залепи за стената, неспособна да мръдне от ужас и учудване. Вещицата се превърна едновременно в инициатор и проводник, преви се одве, затрепери неконтролируемо от силата, която бе освободила. Но Азмордис го нямаше. Сега, когато рецепторът бе унищожен, а тялото

на Хавиер се намираше далеч, той нямаше в кого друго да се всели. Алимонд беше свободна да прави каквото си пожелае.

Когато след броени секунди Ферн се окопоти, видя Уил свит на кълбо до нея, а отгоре им — надвесената фигура на Алимонд.

Тя ги заключи в мазето.

— Изобщо не ме вълнува дали ще ви унищожа или не — каза им. — Вие не сте важни, просто застанахте на пътя ми.

Ферн за пореден път установи, че хватката на вещицата е убийствена. Завлече ги през коридора и ги бутна надолу по стълбите, после заключи вратата зад тях. Уил бе твърде уплашен, за да може да ѝ се противопостави, а Ферн още не бе дошла изцяло на себе си.

— Така или иначе, щеше да използва магия срещу нас и нямаше да можем да направим нищо — каза по-късно брат ѝ.

— Да, но... — Ферн събра сили, за да се опита да проясни замъглената си глава. — Все пак мисля... мисля, че малко се престара. Рагинбоун беше прав — тя е човек на крайностите. Не беше нужно да е чак пък толкова... мелодраматична точно сега.

— Мелодраматична ли?!

Седнала на пода в мазето, Ферн полагаше всички усилия да звучи убедително.

— Да унищожи Пегуилен... да вкамени Рагинбоун... да изпрати адски хрътки след Лугари... Беше малко прекалено. Разбираш ли, според мен изобщо не бе наложително да постъпва така с Пегуилен — той не представлява никаква опасност за нея. А що се отнася до другите, можеше да го направи далеч по... кротко. Тя е отмъстителна, невъздържана. Предполагам, че вече не са ѝ останали никакви сили. Не е очаквала да ѝ се наложи да се разправя и с идола. А сега... ще ѝ трябва енергия, за да отвори Дверите. Затова не ни направи нищо — не иска да пражосва каквото ѝ е останало. Страх я е да не свърши като Рагинбоун, да се изтощи до край, до последната капка. Ще ѝ трябва малко време за възстановяване, преди да се опита да използва ключа. Това ни осигурява малко време.

— Време за какво? — попита Уил.

— Да се измъкнем — отвърна Ферн, леко изненадана от въпроса му.

— А после?

— Стига вече си питал — скастри го сестра му и се усмихна. — Първо да се измъкнем оттук.

Мазето не предлагаше много възможности за излизане. Вратата не помръдваше — чува как Алимонд залоства всички резета отвън. Под свода имаше две прозорчета, които отвън бяха на нивото на земята. Уил можеше да ги достигне, ако се протегне. Други изходи нямаше.

— Веднъж бях в една къща на южното крайбрежие. Имаше таен изход от мазето — подметна той. — Бил предвиден за браконieri.

— Не знам дали по тези места браконьерството е било добре развито — разсеяно му отвърна Ферн. — Пък и бездруго не виждам таен изход. Вече да си го открил, ако имаше такъв. Ще трябва да използваме прозорците.

Стойката за вино се оказа доста тежка и неудобна, но някак си успяха да я затърят под едното прозорче. Краката ѝ зачегъртах по неравните плочки и няколкото останали върху нея бутилки затракаха застрашително. Ферн понечи да ги махне, за да не се разбият в пода, но Уил настоя да ги оставят, за да придържат етажерката малко по-стабилна с тежестта си.

Въпреки всичко изкачването до прозорчето се оказа доста трудна работа. Уил каза, че ще опита, защото бил по-подвижен; Ферн се постара да му помогне, като го повдигна колкото може. Така или иначе, първите няколко опита се оказаха неуспешни, тя си позволи да използва думи, които никога досега не бе изричала в негово присъствие. Накрая Уил все пак се покатери, но вече и двамата усещаха, че са изгубили ценно време и че обстановката се нажежава все повече и ги притиска. Нямаха възможност да се отдадат на мъката си по Рагинбоун и Пегуилен, нито да отделят минутка, за да помислят за Лугари. Трябваше да излязат, да направят нещо, да измислят план... Не успееха ли да спрат Алимонд, никой нямаше да успее: нямаше кой.

Уил се протегна към прозорчето и стойката се наклони опасно.

— Не поддава — рече.

— Счупи го.

Натрупал богат опит от гледане на трилъри по телевизията, той си свали тениската — доста трудна маневра на горния рафт на поставката — уви я около ръката си и натисна. Стъклото, макар и

старо, се оказа доста упорито. След няколко удара Уил не постигна нищо, освен насинени кокалчета и чувство на раздразнение и гняв.

— Не мога да замахна като хората — оплака се на сестра си. — Подай ми една бутилка.

Ферн се подчини, като мислено се извини на баща си. Миг покъсно се чу трясък, който тя се надяваше Алимонд да не е доловила — издрънча натрошено стъкло и се разнесе натрапчива миризма на червено вино. Голите гърди на Уил бяха обилно залети и той избълва цветиста псувня.

— Хайде! — не му обърна внимание Ферн. — Щом не е чула шума, значи е в плевнята. Което означава, че е започнала.

— В плевнята ли?

— Какво, забрави ли — *trompe l'oeil*? Всичките тия приказки за преобръщания бяха само за камуфлаж. Интересуват я окултните действия. Именно там ще се опита да отвори Дверите. Трябва да се измъкнеш през прозореца и да ми отвориш вратата. Хайде!

Но на Уил му бе нужно известно време, докато разчисти парчетата стъкло, а рамката се оказа доста тесничка. В крайна сметка бе принуден да се промъкне през квадрат със страни около трийсет сантиметра. Все пак успя да се добере до високата трева отстрани на къщата, само дето не забеляза, че наред с другото има и коприва, и си опари доста сериозно ръката. Ако бе малко по-едър, особено в раменете, никога не би могъл да се измъкне през прозорчето. Като се появи на вратата на мазето, представляваше забележителна гледка — целият залян с бургундско, тук-там омазан с кръв от порязванията със стъклото, а отгоре на всичкото полепнал с пръст и назеленен от тревата. Ферн го прегърна, без да обръща внимание на петната от вино, и след известно колебание той ѝ отвърна — нетипична демонстрация на чувства помежду им.

— Няма я в къщата — потвърди предположението на сестра си Уил. — Явно наистина е в плевнята. Какво ще правим сега?

— Каквото можем — отвърна тя, а гласът ѝ потрепери, като че всеки момент се канеше да се разплаче. Пусна брат си и обърна лице, преди той да успее да я види.

Избледняващата светлина навън бележеше края на дългия летен ден. Издължените сенки полягаха мързеливо на изток; камъкът, в който бе превърнат Рагинбоун, се забелязваше трудно на фона на

тъмнеещото възвишение. Ферн бързо отвърна поглед, в гърлото ѝ заседна буца. Струваше ѝ се, че е минало ужасно много време, откакто му отвори вратата и го пусна в къщата. Че са изтекли години, откакто двамата с Уил ходиха в селото сутринта, за да потърсят ключа от писалището. Сякаш един-единствен ден се бе разтеглил до безкрайност, а тя бе хваната в неговия капан като мишка в колело, която бърза, без да отива никъде. А нощта може би вещаеше край, който и най-развихреното въображение не би могло да си представи.

Сенките пълзяха към плевнята, но покривът и малките прозорчета все още блестяха, облени в разтопеното злато на последните слънчеви лъчи. Едва ли някоя постройка можеше по-малко да прилича на вещерско обиталище. По-скоро наподобяваше викторианска картина, изобразяваща провинциална Англия, изоставена сграда, придремала на меката светлина на фона на зеленината на хълмовете и клисурата. Едва когато приближиха вратата, Ферн усети от там да струи вече познатото ѝ чувство за натиск, сякаш недодяланата провинциална сцена наистина не бе по-истинска от платно, а зад нея се бе притаил мрак, който светлината не допускаше до себе си. Пробва да отвори голямата врата възможно най-безшумно, за да не я усети Алимонд, макар да ѝ се стори, че чу гласът ѝ да нарежда напевно заклинание.

— Трябва да влезем — каза на Уил.

— През прозореца ли? — сбърчи лице той.

— Аха. Тоя път е мой ред.

Нямаше време да търсят стълба и Уил се качи на един кухненски стол, който му се видя по-стабилен, а Ферн се изкатери непохватно на раменете му, като се подпираше на стената на плевнята. Когато най-сетне успя да се изправи, главата ѝ беше точно пред прозореца. Стъклото отдавна беше счупено и тя пхна ръка в празната рамка, за да напипа дръжката.

Гласът на Алимонд вече се чуваше съвсем ясно; имаше и друг звук, едва доловимо слабо съскане, като дихание на огън, но далеч по-нежно. Рамката не помръдна. Ферн натисна с повече сила и залитна страховито, едновременно с това се чу пукане, при което сърцето се качи в гърлото ѝ. Вещицата продължи отнесено заниманията си. Ферн си спомни думите на Рагинбоун, че е нужно пълно съсредоточаване, за да удържиш кръга. Окуражена, тя се прехвърли през перваза и тупна

върху дъските на втория етаж, без да привлече вниманието на Алимонд. Отърси няколко сламки от тялото си и се наведе през прозореца.

Уил я гледаше с очакване.

— Всичко наред ли е?

— Аха.

— Какво смяташ да правиш?

Поредният труден въпрос.

— Ще се опитам да си върна ключа. — Не прозвуча особено обнадеждено. — Виж, няма смисъл да висиш там. Иди в селото да повикаш Гъс. Може пък да помогне с нещо.

— Дали може да се оправи с Алисън? — попита колебливо Уил.

— Едва ли. Но така или иначе ни трябва подкрепление, а не виждам по-подходящ от него.

— Успех!

Усмихна му се в отговор — странна, неестествено стегната усмивка, от която лицето ѝ изведнъж му се стори доста по-възрастно. Сякаш вече не беше голямата му сестра, а млада жена, при това непозната. После лицето ѝ се скри. Той постоя облегат на стената, заслушан да долови и най-незначителния шум отвътре, но в плевнята цареше пълна тишина. Тръгна към селото, след няколко крачки го удари на бяг. Запита се какво, по дяволите, ще обяснява на Гъс.

Вече вътре, Ферн се промъкна до ръба на плевника и надзърна.

Първото, което видя, беше trompe l'oeil, който сега беше открит. Във вечерния здрач детайлите като цветни филизи и излезли на припек гущери не се виждаха много ясно. Картината беше поставена в средата на широк полукръг, който свързваше две срещуположни стени и бе описан с огън, извън кръга се виждаше не част от пентаграма, а по-скоро звезда с множество лъчи. Този път Алимонд стоеше вътре в кръга — разлика, която Ферн осъзна инстинктивно. Тя се обвързваше чрез собственото си заклинание, което бе доста деликатна процедура. Ако нещо се объркаше, щеше да попадне във вихъра на катастрофата без възможност за бягство. Беше се преоблякла с червена вълнена рокля, а в сумрачното помещение лицето и ръцете ѝ се открояваха призрачно бели. Последните слънчеви лъчи се процеждаха през западния прозорец и обливаха отсрещната стена със златисти петна. Друга светлина нямаше. Огнената дъга тлееше съвсем слабо и не

осветяваше Алимонд. Дългата ѝ коса бе потъмняла и се сливаше с цвета на сенките. Червеният цвят на роклята ѝ беше тъмен като на старо кърваво петно. Лявата ѝ ръка стискаше здраво ключа, дясната извършваше поредица криволичещи движения, толкова гъвкави, сякаш ръката ѝ беше без кости — сякаш бе получила собствена коварна идентичност, а пръстите се гърчеха и гънеха като змии.

Втречена в сцената, която се разиграваше долу, Ферн в един миг осъзна, че е на път да изпадне в транс. Отърси се от замайването и се съсредоточи върху атлантиските думи, които изричаше Алимонд, с тайната надежда да запомни някоя, в случай че ѝ се наложи да я използва по-късно. С напредването на напева между пръстите на Алимонд заискри светлина, към вратата се стрелнаха мълнии, които затанцуваха по картината като блуждаещи огънчета и озаряваха отделни фрагменти от нея. Като се увери, че вещицата е изцяло отдадена на действията си, Ферн се приближи до счупената стълба. Светлината в плевнята рязко угасна и я принуди да застине на мястото си. Сигурно слънцето се бе скрило зад планината и плевнята бе останала в сянка. Остана да блещука само описаната от огъня дъга — тънка ярка ивица, която плаваше свободно в призрачното сумрачно море. Изведнъж на Ферн ѝ се стори, че стената на плевнята е станала прозрачна, че кръгът и звездата са довършени и Дверите се издигат самотни в средата като портал към нищото.

Напипа най-горното стъпало с крак и започна да слиза бавно и внимателно. Когато стигна до мястото, където липсваха стъпала, залитна и се приземи на пода почти изцяло на ръце. Алимонд не чу нищо. Напевът ѝ набираше сила, укрепваше, гласът ѝ звучеше все по-уверено, дори в един момент на Ферн ѝ се стори, че се е разпаднал на цял хор гласове. Чу се свистене на пара, в периферията на кръга изникна огнена стена и Алимонд и Дверите останаха затворени в един прозрачен цилиндър от матовосини пламъци, които тук-там бяха прорязвани от гневни жълти езици. Стената на плевнята изчезна и Ферн виждаше ясно отвъд нея, погледът ѝ обходи гладката окръжност, зад която блестеше ярката звезда с множество лъчи. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се породиха съмнение, нещо сякаш ѝ нашепваше, че нещата не са както трябва. Дверите на смъртта би трябвало да се отварят към друго измерение. Ако са извън този свят, то значи би

трябвало да са и извън кръга. Тогава това, което отваря Алимонд, със сигурност не са Дверите...

Забравила, че двете са врагове, понечи да я предупреди с вик, ала от устата ѝ не се изтръгна никакъв звук — все едно се намираше в кошмар. Хорът от гласове на Алимонд се обедини в една обща мощна дума, която превърна всички огньове в сребро, по огнената завеса затанцуваха сребърни пламъци и думата и светлината се строполиха надолу като пресъхнал фонтан, за да се стопят в заглъхващо ехо и искряща пяна. Границите се смалиха до най-обикновени светли ивици, но в Дверите се появи ключалка, която засия със собствена ярка светлина. Както бе казал Рагинбоун, сдобиеш ли се с ключа, ще можеш да направиш и ключалката. А имаш ли ключалката, ще отвориш Дверите. Алимонд се приближи до прага и като разтвори шепата си, погледна ключа. По пода претича гущерче, което изчезна в кръга. Забравила всяка предпазливост, Ферн се спусна и прескочи огнените очертания на кръга.

Но той бе запечатан, а тя не бе призована. Силата се стовари отгоре ѝ като мощно поле и тя се просна на пода. Успя да се изправи, започна да блъска във въздуха, все едно пред нея имаше тъмнична стена, и да крещи някакви думи. Но Алимонд бе глуха и сляпа. Протегна се и пхна ключа в ключалката. За една секунда, която сякаш се проточи безкрайно дълго, Ферн запомни тази поза на Алимонд, назъбения ѝ профил със светли контури, дългите ѝ бели пръсти, обвили като пипала безценния предмет.

— Розалин — промърмори тя и Ферн знаеше, че това е името на мъртвородената ѝ дъщеря и че Алимонд отново е Алис Гидингс, отдавна изгубеното момиче от село, копнеещо за любов и лишено от възможността да стане майка.

И тогава Алис завъртя ключа. Чу се тихо прещракване, все едно падна карфица — в този миг това бе единственият шум в целия свят. Ферн моментално различи неясната фигура, която започна да изплува от другата страна на кръга, там, където би трябвало да е стената, толкова близо до Дверите, че спокойно би могло да е и отражението на Алимонд, което да засенчва всяко нейно движение. Щом вратата се отвори, ключът изчезна в небитието.

Ферн се видя паднала на колене. Осъзна се и изтича към звездата, докато застана почти в гръб на вещицата и успя да надзърне в

разширяващия се процеп. Алимонд се сепна и застина на място.

Зад Дверите се появи огромна зала, която замъглените очи на Ферн видяха като облицована със злато. След сумрачната плевня тя трудно различаваше подробностите, виждаше само част от помещението и светлина като от приказен залез, обливащ позлатени колони и сияен под. А срещу Алисън имаше жена със златно лице, която бе застанала в точно същата поза като вещицата и която приличаше на нея по нещо, но бе несравнимо по-красива от нея. Черната ѝ коса бе вдигната на висок кок отгоре на главата; дрехите бяха прилепнали по тялото ѝ и искряха. В дясната си ръка стискаше нож, от който все още капеше кръв — червеното бе единственият цвят, който се открояваше на фона на златното.

Атлантида, рече си Ферн, прозряла истината. Това е Забраненото минало. Зохрейн, подобно на Алимонд, се е опитала да отключи Дверите на смъртта и също като Алимонд е била измамена. Ключът е призовал сам себе си. Единственото, което двете са намерили, е било една друга. Двете жени стояха и се гледаха, без да помръдват.

Ферн смени мястото си, за да се опита да види по-голяма част от помещението. Стори ѝ се, че извън кръга чакат и други хора, високи фигури в роби, които блестяха като доспехи. На пода зад жрицата кралица имаше сгърчена фигура колкото на дете, чиято буза бе долепена в аленочервено езеро. Обзе я внезапен студ.

— Смърт — изрече Алимонд и гласът ѝ прозвуча неузнаваемо различен, дрезгав и смутен. — Къде е смъртта? Искях Смъртта!

— Ето ти я — обади се другата, макар Ферн по-късно да осъзна, че разговорът е протекъл на атлантидски.

Красивите черти на жената бяха изкривени от гняв, произтичащ от съзнанието за осуетено постигане на висшите цели, сякаш на пълновластната господарка ѝ бе отказано нещо в последния момент. Захвърли ножа на пода и вдигна ръка в жест, подобен на извършения от Алимонд, но далеч по-категоричен, обигран и властен. Вещицата, онемяла от преживяния провал, явно не забеляза заплахата. Но преди Зохрейн да е успяла да изрече фаталните думи, златната стена внезапно почерня. Откъм вратата се чу шум, който постепенно започна да се усилва, за да се превърне в грохот, който пречеше не само на говора, но и на мисълта. Върху бляскавия свят падна черна сянка, която прогони всяка светлина. Ферн успя да различи неясни образи,

изпаднали в паника. Зохрейн вдигна глава и на лицето ѝ се видя изписан ужас, какъвто чертите ѝ не познаваха досега. Твърде късно, си даде сметка Ферн. Това бе Атлантида — крайт на Атлантида.

„Затвори вратата!“, изкрещя тя към Алимонд, но не с думи, а с мисълта си. „За бога, затвори вратата!“ Ала съзнанието на вещицата беше празно — дупка, от която бе избягала дори пустошта. Земята се надигна като вода — сеизмична вълна се спусна към вратата и я извади от пантите ѝ, разби заклинанието на пух и прах, разруши кръга и силовото поле. Подът на плевнята се пропука и разцепи.

Ферн успя да реагира светкавично и да се добере до изхода, трескаво започна да се бори с бравата и резето и изхвърча навън в последния възможен миг. Сградата зад нея изригна, разхвърчаха се отломки. После придойде морето, за да отнесе вещицата и тайнствените ѝ заклинания. Изригна от плевнята като могъща вълна, която помете Ферн и я заподмята като камъче, за да я претърколи по хълма към небитието.

ВТОРА ЧАСТ

ДВЕРИТЕ

СЕДМА ГЛАВА

Някой се давеше, беше съвсем наблизо. Тя го чуваше как кашля, как се задушава, усещаше острата липса на въздух в собствените си дробове. Започнаха да натискат ритмично гръдния ѝ кош, Уил викаше името ѝ, сякаш решен да я изтръгне от топлия мрак и да я издърпа колкото се може по-близо до неуютната действителност. После ѝ просветна и тя осъзна, че всъщност се дави самата тя; че не друг, а тя се бори за глътка въздух; че именно тя повръща трескаво морска вода върху тревата.

— Страшното мина — рече Гъс Динсдейл, който явно се бе заел да ѝ оказва първа помощ, — ще се оправи. Но първо трябва да я затоплим хубавичко.

Какво ли прави Гъс тука, та нали тя би трябвало да е в Атлантида. В следващия момент се сети, че преди ужасно много време помоли Уил да отиде да доведе викария, само дето не си спомняше защо. Беше нещо, свързано с Алисън... не, не с Алисън, по-скоро с Алимонд — Алимонд застанала пред Дверите, лицето ѝ озарено от светлината на друга епоха. Споменът постепенно започна да се прояснява и Ферн се опита да се поизправи.

Установи, че лежи на хълма. Беше привечер. Не можеше да определи къде точно се намира, но май беше някъде по-надолу от къщата, защото ромонът на реката се чуваше съвсем ясно. Тялото ѝ се затресе конвулсивно. Мокра до кости и с подгизнала коса, тя се чувстваше направо отвратително. Гъс метна отгоре ѝ сакото си, вдигна я на ръце и я понесе нагоре.

— Явно е имало страхотен порой — отбеляза викарият. — Като идвахме с Уил, видяхме по хълма да се излива пълноводен поток, който влечеше всичко по пътя си. От плевнята ви май не е останало почти нищо. По едно време беше същински Ниагарски водопад, а после изведнъж — край. Направо не е за вярване. Не съм чувал по тези места да е имало такива катаклизми. Извади голям късмет: беше се закачила за едно дърво. Според мен това ти е спасило живота. Ако течението те беше завлякло до реката... — не се доизказа. — Маги е в

Дейл Хаус — продължи след миг. — Ей сегичка ще се стоплиш и ще ти стане по-добре.

Вече в кухнята, сгушена в хавлиени кърпи, стиснала гореща грейка, Ферн пийваше какао, щедро подправено с бренди, докато Маги Динсдейл белеше картофи, за да ги добави към задушеното месо, което госпожа Уиклоу бе оставила в печката.

— Е, ще ни разкажете ли какво става тук? — попита Гъс. — Уил връхлита у нас обезумял от паника и крещи, че Алисън била намислила нещо, а вие двамата сте загазили. И като пристигаме, заварваме да се лее потоп, все едно се е спукала главната тръба на тръбопровода — само дето оттук не минава главна тръба, доколкото ми е известно. Намираме те полужива, закачена за едно дърво. Това изисква обяснение.

— Като стана дума, къде е Алисън? — намеси се Маги. — Вътре я няма.

— В морето е — отвърна Ферн и потръпна, този път не от студ.

— В морето ли? — възкликнаха едновременно Уил, Маги и Гъс, всеки учуден посвоему.

— Както изглежда, пороят наистина е бил доста мощен — успя да продължи Гъс след дълга пауза. — Но все пак не ми се вярва да я е отнесъл толкова надалеч. Така или иначе, ако смяташ, че е изчезнала, трябва да уведоим полицията. Ще я открият за нула време. Но имай предвид, че няма да се размине без въпроси. Пък и с баща ви трябва да се свържем. Ей, какво има?

— Само не полицията! — Уил звучеше ужасен.

— Татко сам ще се обади — додаде Ферн. — Той е в движение, нямаме негов актуален номер. Моля те, нека да не го тревожим. И бездруго се тревожи прекалено.

— А полицията какво ви притеснява? — попита Гъс подозрително.

— А, нищо — измънка Ферн и скрита брат си под масата. — Просто...

— Май ще е най-добре да ни разкажете всичко — от начало до край.

— Не мога — рече Ферн. — Не си... не си спомням.

— Какво иска Алисън? — въпросът на Маги беше към Уил. — Или и ти не си спомняш?

— Няма да повярвате, ако ви разкажем всичко както си беше — отвърна откровено Ферн. — А съм твърде уморена, за да ви лъжа. Не вадете душата на Уил — не е честно. Не може ли просто да приемем, че не си спомням?

Тишината се проточи достатъчно дълго, за да стане ясно, че думите ѝ са били убедителни.

— Виж, на мене никак не ми е трудно да повярвам на каквото и да било — обади се Гъс след малко. — Такава ми е работата. Така че защо не опитаме?

— Е, добре — въздъхна Ферн. — Алимонд — това ѝ е истинското име — дойде тук, за да намери един предмет. Нещо, което братовчедът Нед си е донесъл от чужбина.

— Някаква антика — кимна с разбиране Маги. — Винаги съм знаела, че не ѝ е чиста работата.

— Не я прекъсвай — сопна ѝ се викарият. — Продължавай, Ферн.

— Да, би могло да се нарече антика — произхожда от Атлантида. А по-антично от това, здраве му кажи. Ние първи го намерихме, ама тя го взе и ни заключи в мазето. Щом успяхме да се измъкнем, пратих Уил да ви викне. Проникнах в плевнята през един от горните прозорци — трябваше да се опитам да ѝ попреча.

— Да ѝ попречиш за какво? Какво се е канела да направи? — попита Гъс.

— Онзи предмет, дето го намерихме — продължи Ферн, като не смееше да погледне никого от присъстващите, — беше ключ. Според сведенията това би трябвало да е ключът за Дверите на смъртта. Алимонд беше поръчала да ѝ направят изображение на Дверите и го бе поставила в плевнята — *trompe l'oeil*. Мисля, че се е опитвала да стигне до душата на мъртвороденото си дете. За целта си послужи с магия — тя беше вещица. Но в крайна сметка не попадна на Дверите, а на най-обикновена врата. Когато Алимонд я отвори, попадна на Атлантида, на Забраненото минало и на приливната вълна, надигнала се да погълне града. Помъчих се да я накарам да затвори вратата, но мислите ѝ вече бяха другаде. Не успях да стигна до нея и да наруша кръга. Усетих приближаването на земетресението и хукнах да бягам с всички сили, но водата ме застигна и повече не помня. Сериозно ви

казвам — нищо не помня. — Плъзна поглед и го спря върху Гъс. — Това е.

— Никога не съм я харесвала — обяви накрая Маги.

— Трябва да ни повярвате — рече Уил. — Моят учител твърди, че съществуват милиони паралелни светове, устроени по различен начин, че пътуването във времето е възможно, поне на теория — доказано е.

— Не казвам, че не ви вярваме — успокои го Гъс. — Видях потопа в крайна сметка. Не вярвам сестра ти да взима халюциногенни хапчета, нито пък е показвала признаци, че е хроничен лъжец. Но въпреки всичко сме длъжни да повикаме полицията. А междувременно май и на мен ще ми дойде добре чашка бренди.

Полицията дойде, полюбува се на плевнята, превърната в руина, и си замина с обещанието, че на дневна светлина ще потърсят Алисън Редмънд.

Маги поднесе задушеното.

— Сигурни ли сте, че ще се оправите? — попита ги няколко пъти.

— Да, всичко е наред — увери я Ферн.

— Ще се погрижа за нея — додаде с тон на възрастен Уил.

Семейство Динсдейл оставиха младежите да вечерят и хванати за ръце, поеха бавно надолу по хълма.

— Какво разбра от цялата й история? — попита Маги. — Измисля ли си, въобразява ли си разни неща или...?

— Във всеки случай не смятам, че лъже — отвърна Гъс. — В състояние на шок човек обикновено не лъже.

— Не е шизофрения, нали? Та тя е такава сладурана! Би било ужасно. Макар да казват, че от шизофрения страдат предимно млади хора. Може да е имала някакви параноични фантазии и сама да си е измислила наводнението.

— Изключено — възрази Гъс. — За броени секунди по хълма се изляха буквално тонове вода. Беше като... като приливна вълна. — Настъпи дълго мълчание, после той продължи: — Понякога си мисля, че човечеството е опасно арогантно. Научим се да събираме и изваждаме и започваме да се бием в гърдите, че Вселената ни е ясна

като две и две. Измерваме разстоянията между звездите и обявяваме, че там няма нищо. Слагаме граници на безкрайността. Държим се като хора, хвърлени в заключена стая — след като сме изучили всичко в рамките на пространството, което обитаваме, гордо обявяваме, че стаята и нещата вътре в нея са единственото съществуващо. Отвъд вратата няма нищо. Не съществува нищо, което не сме видели и не сме опознали, което не сме изброили и не сме изказали. Това е то. А от време на време Бог повдига крайчеца на воала — дръпва завесата — и ни позволява да хвърлим по едно око, ей така, колкото да надзърнем и да видим, че има и нещо повече. Сякаш с това иска да ни покаже колко сме късогледни, какви тесни граници сме си поставили. Докато слушах разказа на Ферн, ме обзе точно такова усещане. Мина през главата за секундичка: истина е, отвъд неразбираемия език на скептицизма съществува цял един друг свят.

— Не може да си й повярвал! — не се предаваше Маги.

— Аз вярвам в Бог — призна Гъс. — Съвременната църква е скептично настроена към Неговите възможности, но някога вярвахме, че Бог е всемогъщ. Точно в този случай се срамувам, че допуснах колебание във вярата си. Щом Бог може всичко, значи всичко е възможно. Във всеки случай, поне за момента възнамерявам да остана отворен към външния свят.

— Не ни вярват — отбеляза Уил.

— Разбира се, че не ни вярват. Но пък и няма значение. — Бутна чинията си настрана и зарея замислено поглед в опит да осмисли събитията от този безкраен ден.

— Ще ми разкажеш ли? — попита той. — Имам предвид истинската история, с всички подробности.

— Мислех си... за Лугари. За Рагинбоун. За клетия безпомощен и неверен Пегуилен, смачкан на топка като парче пластилин и издухан като пращинка на вятъра. За Алимонд, измамена от собственото си заклинание, озовала се срещу Зохрейн от другата страна на Дверите, слисана до неописуемост.

Уил не каза нищо, взря се да разгадае мислите, изписани върху безмълвното й лице.

— Как разбра какво цели Алисън? — попита впоследствие. — Онова, дето го каза за душата на мъртвороденото ѝ дете — откъде би могла да знаеш подобно нещо?

— Веднъж я сънувах — отвърна Ферн. — Не, всъщност не беше само веднъж. Но в този конкретен сън аз бях Алисън, знаех какво чувства, познавах копнежите ѝ. После, онзи ден, докато се разхождахме по брега, го разбрах. Тя беше доста... неуравновесена. — Изражението ѝ се промени, белязано от странна тъга. — Клетата Алимонд. Сигурно е ужасно да се чувстваш по този начин. Ограбена... празна... отчаяна. А на всичкото отгоре после, когато отвори Дверите, установи, че дори ключът я е предал... — След малко продължи с известно усилие: — Чудех се дали... Дарбата е допринесла за неуравновесеността ѝ. Рагинбоун каза, че атлантидите започнали да се израждат, защото се размножавали само помежду си, но няма откъде да го знае със сигурност. Може би самата Дарба започва да ти влияе по определен начин.

— Нали и Рагинбоун притежава Дарба, а си е нормален. Така де, посвоему. Тоест беше нормален.

— Но той е загубил Дарбата — припомни му Ферн. — А докато я е притежавал, я е използвал по доста странен начин.

— Нали той твърдеше, че и ти я притежаваш — сети се Уил.

— Но не е сигурно.

— Пък и ти си най-нормалният човек, когото познавам. Даже бих казал досадно нормална. — Усмивката му имаше за цел да я успокои.

— Някога наистина бях такава. — Тя не се усмихна. — Това лято изживях толкова много нови неща. Сякаш моята... уравновесеност... вътрешният ми баланс изгуби устойчивостта си и започна да се лашка насам-натам като люлка. Вече не познавам самата себе си. Вътре в мен израства една нова личност, една Ферн, която ми е почти чужда. Не познавам себе си, но чувствам, разбирам... да, понякога разбирам неща, до които изобщо не ми се ще да се докосвам. Предполагам така се чувства гъсеницата, когато се превръща в пеперуда. Само дето не съм сигурна в какво точно се превръщам аз. Може би в някакво отровно насекомо. Като Алимонд. — Накрая приключи темата с необичайна искреност: — Страх ме е. Страх ме е от самата мен.

На задната врата се почука — лекичко, но в същото време отчетливо. Сякаш самата рамка потръпна. Външният звук отекна в

последвалата тишина като единствен камък, захвърлен в езеро, над което не лъхва ни дъх. Уил и Ферн, и бездруго достатъчно напрегнати, застинаха по местата си.

— Кой е? — попита Ферн и в гласа ѝ се усетиха напрегнати нотки.

— Може ли да влезем? — чу се познат глас, който накара и двамата им да скочат на крака, Ферн се препъна в халата си, Уил се метна към бравата. Отвън в тъмното стоеше Рагинбоун от плът и кръв, с развяно палто, островърхата качулка бе отпусната назад върху клечестата му като на плашило коса, Лугари стоеше до краката му. Козината ѝ изглеждаше проскубана, езикът ѝ висеше между зъбите. Гръдният ѝ кош се повдигаше и спускаше, отдолу изпъкваха ребрата ѝ. Изглеждаше видимо отслабнала, сякаш бе бягала до премаляване, изпълнена с безнадеждност и отчаяние, докато накрая преследвачите ѝ не се бяха изтощили и не я бяха оставили на мира, за да се върнат в дупката, от която бяха изскочили.

— Смъртта слага край на проклятието — обясни Наблюдателя и се усмихна така, че лицето му изведнъж се набразди от множество бръчици. — Какво, забравихте ли? Мисля, че спокойно можем да приемем, че Алимонд е мъртва. Щях да се обадя и по-рано, но ми се сторихте доста заети, а и приятелката ми току-що се върна. Е, няма ли да ни предложите по чай? А после можете да ни разкажете всичко.

Разговаряха до късно през нощта. Лугари, след като излочи две купички вода и дояде задушеното, от което те бяха хапнали едва-едва, се бе настанила на обичайното си място и слушаше, наострила уши, като едва държеше очите си отворени. Уил прояви съобразителност и наля голяма чаша бренди на Рагинбоун, Ферн небрежно сипа малко и на себе си.

— Държала си се много храбро — отбеляза Рагинбоун, щом чу разказа ѝ за събитията в плевнята. — Всяка намеса в заклинание, било то и най-маловажното, е опасна. Може да има неочаквани последици. А при подобно мащабно нещо...

— Не можах да вляза — продължи Ферн. — Въздухът беше станал плътен като стена. Не бих го нарекла храброст — по-скоро се чувствах безполезна.

— Смелостта ти е в това, че изобщо ти е хрумнало да опиташ — окуражи я Рагинбоун. — Може би си оцеляла именно поради тази

причина. Магията понякога може да ни се струва нехайна, като електричеството или вятъра. Но тя е свързана със сили, които идват от епохите преди отмерването на Времето; докосва се до непознатите и непознаваеми сили, които следят съдбата на всички светове. Фактът, че си преживяла всичко това, подсказва, че тук става въпрос за някакъв модел — малка, ала съществена нишка в по-голямата мрежа, от която всички ние сме част.

— И Хавиер спомена нещо за модел — сети се Ферн.

— В някои отношения ние не се различаваме чак толкова — продължи Рагинбоун. — Магните доближава хората до Древните духове не само що се отнася до способности, но по отношение на погледа ни върху космоса. Ето защо Духовете едновременно го ненавиждат и желаят. Без него извънземните сили биха им принадлежали изцяло. Те сигурно са наблюдавали потъването на Атлантида, тържествувайки, ала в същото време със страхопочитание: силите, освободени при този процес, са по-мощни от която и да е сила, с която някога биха разполагали те. Нали видя бурята от касетата на Алимонд? Според легендата вълните били по-високи от планини, а въздушните духове били запратени отвъд небесата; самата Ненхийдра^[1], гигантската морска змия, се събудила от нескончаемия си сън и напуснала бушуващите води, за да отиде на лов.

— Наистина ли има същества като морски змии? — прекъсна го Уил хем войнствено, хем тъжно.

— Всъщност е само една — отвърна Рагинбоун и разсеяно отпи малка глътка от брендите си. — Най-великото сред всички живи същества. Тя се появила много-много отдавна, още в зората на Времето. Древен дух, който придобил физическа форма, за да победи първите чудовища и да пирува над всички плътски твари. Земята се оказала тясна за нея и тя се приютила с гигантската си спирала в океана. По онова време континентите още ги нямало. Змията заспала чудовищен сън, като се будела само за да се храни. Колкото по-дълга е една змия, толкова по-дълъг е сънят ѝ. Един ден тя се събудила от продължителната си дрямка и установила, че чудовищата вече ги няма и светът се е променил. Оказала се предадена от собствените си размери — сред оцелелите същества малцина можели да заситят глада ѝ. Само огромните китове, които обаче ѝ пеели приспивни песни, за да я замаят...

— Затова ли пеят китовете? — не се сдържа Уил.

Ферн като че ли не вярваше много на чутото.

— И така, тя ловувала все по-малко и спяла все повече — заключи Рагинбоун и повдигна вежда, — докато накрая не потънала в морските дълбини, за да не се събуди никога повече. Казват, че дългият риф по средата на Тихия океан се е образувал от най-голямата гънка на тялото ѝ. Това, разбира се, е само легенда. Макар че повечето легенди са родени от зрънце истина и се подхранват с въображението на хората. Ние се нуждаем от своите демони. Те са символи — може би преувеличени, но при всички случаи полезни. Те ни предлагат простишко противопоставяне между Доброто и Злото. Войната, гладът и болестите далеч не са толкова директни.

— Искаш да кажеш, че Морската змия не съществува? — попита объркан Уил.

— Кой знае? — вдигна рамене Рагинбоун. — Какво е действителността?

— Едно не разбирам — прекъсна го Ферн. — Какво е станало с ключа. Когато Алимонд го завъртя в ключалката, той просто изчезна. Къде се е дянал?

— Моето предположение е — отвърна Наблюдателя, — че след като е бил пхнат в ключалката, просто се е слял с нея, а когато Дверите са били отворени, той се е пренесъл в Миналото. Не може да съществуват два аспекта на един и същи предмет в един периметър на пространството и времето. Следователно, когато ключът от Тук се е преместил Там, се е превърнал в ключ Там. Не е изчезнал, просто се е озовал от другата страна на Вратата. Това се нарича капан във времето. Ето защо, ако отпътуваш в Миналото, трябва много да внимаваш да не се срещнеш със самата себе си. Възможно е да се случи и при хората.

— Бих запомнила такава среща — отвърна Ферн.

— Дверите са били унищожени — продължи Рагинбоун. — Атлантида е била унищожена. Ключът сигурно е на морското дъно. Именно там е бил намерен.

— А какво се е случило с парчетата? — попита Ферн.

— С кои парчета?

— От вратата. Те Тук ли са или са Там?

— Има ли значение? — сви рамене Уил.

— Надявам се да няма — отвърна Рагинбоун, но челото му се сбърчи.

Разговорът секна. Брендито в бутилката постепенно намаляваше. Лугари остави очите ѝ да се затворят, макар че ушите ѝ останаха нащрек дори в дрямката.

— Искаш ли да останеш да преспиш тук? — предложи Ферн колебливо, без да е сигурна, че е редно да го кани. — Място колкото щеш.

— Благодаря — отвърна Рагинбоун, като че някак изненадан. — Изгубил съм навика да спя под покрив. Вече свикнах с пещерите, там е по-различно, някак по-естествено. Ако се притеснявате от нещо, Лугари ще остане.

— Ще се оправим — отвърна Ферн. — Сега и Пегуилен ще се върне, нали? След като Алимонд е мъртва. Знам, че не го харесваш, но той е част от това място. Тук е неговият дом.

— Вече не — отвърна Наблюдателя, а на лицето му се изписа смесица между тъга и жал, споходила го, без да я желае. — Смъртта може да сложи край на проклятие, но не и да възвърне живот. Аз бях превърнат в камък, но гоблинът просто бе унищожен. Тези тъй тънки нюанси на отмъстителността! Алимонд държеше да погледна съдбата си в очите, да съзнавам страданието си. Докато за Малморт ѝ беше все едно. Изтръгна крехкия дух от уродливото му тяло и го захвърли на боклука като непотребна вещ. Така че... няма да се върне. Не скърби за него. В крайна сметка може би така е по-добре. Той твърде дълго бе разяждан от нищета и самота.

— Радвам се, че Алисън загина — рече Уил след минута-две. — Заслужаваше си го.

— Сигурно — подкрепи го сестра му.

Когато най-сетне тя си легна, повалена от внезапен пристъп на изтощение след този ден, чиято продължителност би могла да бъде измерена с векове, установи, че се взира с неясна надежда в тъгълчетата и сенките. Но там нямаше никого. Къщата сякаш бе загубила същината на физиономията си — сега се състоеше просто от стаи. В тъгълчетата и сенките вече не се криеха тайни. Гоблина го нямаше, вещицата я нямаше, а ключът към Смъртта и Времето беше изгубен завинаги.

На сутринта Ферн набра букет диви цветя и ги постави в буркан на перваза в кухнята.

— Не за да скърбим — рече си на глас, — а за да помним.

Откриха Алимонд привечер на същия ден — носеше се по реката там, където водите тъмнееха под дърветата. Косата ѝ, заплетена в гнездо от клони и плевели, се стелеше по водната повърхност като плътна пелена от безцветни водорасли. Младият полицаи, който помогна в изнасянето на трупа на брега, нямаше опит в тези неща. Не можа да издържи и седна на земята, заровил лице между коленете си. Дори по-възрастният му колега призна, че „всичко вътре му се обърнало“ — не толкова от подутото и насинено лице или от слузта, която излизаше между устните, колкото от онзи потресаващ празен поглед. Сякаш очите се взираха в пустота, по-ужасна и от най-покъртителните представи за Ада. В следствието бе потвърдено, че се е удавила.

Формалното разпознаване бе извършено от Роло. Вместо кожения елек художникът бе облякъл бледоморав копринен костюм, който явно считаше за подходящ, а от насмешливия му кокни нямаше и следа. Гъс Динсдейл описа тъй нареченото наводнение, а Ферн, придавайки си възможно най-детински и невинен вид, прибегна до версията с амнезията.

Съдебният следовател се държа мило. Робин бе разкъсван от чувство за вина. (Беше се прибрал светкавично от Щатите, въпреки обстоятелствените увещания на Ферн, и сега отдаваше всичко случило се на своеволното си отсъствие.) Ферн бе искрено благодарна, че Хавиер Холт пропусна да се появи. Беше почти сигурна, че в най-скоро време и това ще стане, и макар Алимонд да бе мъртва, а ключът — изгубен, тя продължаваше да се страхува от него с неясен свръхестествен страх, който не можеше да си обясни.

По-късно Маги Динсдейл завари съпруга си странно замислен.

— Говорих с младежа от патологията — рече той. — Не го е споменал в заключението си — явно е бил озадачен и съзнателно не е искал да усложнява нещата — но както изглежда, Алисън се е удавила в солена вода. — Замълча, после додаде: — „Тя е в морето“, така каза Ферн. *В морето...*

Без видима причина Маги потръпна.

Погребението беше в Лондон. Робин отиде, Ферн — не. Тя забеляза с облекчение, че след смъртта на госпожица Редмънд баща ѝ се е освободил от влиянието ѝ, при това в такава степен, че чак самият той сякаш бе озадачен от поведението си в последно време — объркване, което превъзбуденото му от вина съзнание лесно преглътна. Известно време Робин беше толкова свръхзагрижен за децата си, че се наложи Ферн да му измисля какви ли не допълнителни занимания, за да го държи далеч от Йоркшир.

— Заминаваме за Южна Франция за двайсетина дни — обяви той тържествено след погребението. — Пих кафе с Джейн Клиъри, поканиха ни на гости на вилата им. Тя остана дълбоко потресена, когато ѝ разказах за случилото се. Идеята си я бива, а? — Плъзна към дъщеря си поглед, изпълнен с надежда. — Пък и бездруго никога не сте си падали много-много по Йоркшир.

Ферн обаче отговори уклончиво. Макар че приключенията им явно бяха свършили, не ѝ се заминаваше оттук. Рагинбоун все още беше наблизко, а Лугари продължаваше да се навърта в кухнята.

— На един от местните е — обясни Уил на баща си. — Пада си малко особняк. От време на време се грижим за нея.

Робин, който усети, че от него се очаква да прояви любов към кучетата, макар да не изпитваше такава, прие новината без повече въпроси и дори започна от време на време да потупва Лугари по гърба, питайки се защо винаги му става неловко, когато усети върху себе си жълтия ѝ поглед. Това бе поредната подробност, която го караше да изпитва вътрешно неудобство. Останалите фактори за това му се струаха още по-обезпокоителни, понеже изобщо не можеше да ги опише и разбере.

— Все пак ви се ходи във Франция, нали? — настоя той, а гласът му прозвуча едва ли не умолително.

— Ами да, разбира се — отвърна Уил с малко повечко ентусиазъм.

Ферн, замислена за нещо, изобщо не отговори. Робин беше чувал от други родители, че тийнейджърите обикновено са разсеяни и това е типично за възрастта: мисълта им се реела около гаджета и приятели, тормозели ги разни въпроси, тревожели се за изпити и подобни, обвивали се в мъглата на отчуждението, като това би могло да е в резултат от наркотици или пък да се дължи чисто и просто на

хормонални промени. Само че Ферн никога не беше проявявала подобни обичайни за другите тийнейджъри признаци. Както отбелязваха злостни странични наблюдатели, тя се държеше твърде прилично, за да повярва човек, че всичко ѝ е наред. Рано или късно, предричаха те, ще кривне от правия път.

— Наред ли е всичко, малката? — попита непохватно баща ѝ.

— Да, татко, разбира се, че е наред.

— Обикновено посрещаш с възторг идеята да прекараме някоя и друга седмица във Франция.

— Просто не съм в настроение, това е.

Сигурно е развълнувана от случилото се с Алисън, рече си той. Сигурно. Вероятно обвинява себе си.

— Иначе е супер — продължи Ферн, като направи почти убедителен опит да се усмихне. — Не се тревожи, татко. След седмица-две ще ми мине.

— На погребението се видях с Хавиер Холт — продължи Робин след малко. — Разбрах, че те е водил на вечеря при предното си посещение тук. — Някъде дълбоко в съзнанието му изплуваха неясни подозрения.

— Аха. — Ферн се постара гласът ѝ да прозвучи отегчено и нехайно, макар стомахът ѝ да се бе свил на топка.

— Е, как мина?

— Отидохме в някакъв пъб. Всичко беше съвсем нормално. По тия места май нямат много свестни ресторанти. Отдалече си личи.

Робин като че се поотпусна.

— Ами знам ли. Все пак йоркширските специалитети са известни — ростбиф, пудинг, такива неща.

— Менюто беше френско — продължи Ферн.

— Хавиер обеща да намине да ни види някой ден. На път за Шотландия. Каза, че Алисън била донесла в къщата някои неща, собственост на галерията — някаква картина, доколкото разбрах. Все едно, щял да дойде да вземе каквото е оставила. Аз пък мислех, че онзи младеж Роло е прибрал всичките ѝ вещи.

— Ами да — отвърна Ферн. — Лично му помогнах да ги опакова.

— И аз така казах на Хавиер. Но той пак ще намине, така или иначе.

Ферн и Уил влязоха в стаята на Алимонд в деня след нейната смърт. Бравата не им оказа никаква съпротива; вътре килимът беше избелял, всички предмети и тъкани бяха възвърнали предишната си форма и окаян вид. Лугари изтопурка подире им с настръхнала козина.

— Е, какво ще правите с всичко това? — попита Рагинбоун от коридора и посочи книгите, видеокасетите, картините, познатата кутия край леглото.

— Ами сигурно трябва да изгорим магическите й вещи — предположи Уил. Не звучеше особено сигурен в думите си. — Дали пък не можем да пренастроим телевизора, така че да хваща обикновените канали? — Поигра си с дистанционното, но постигна единствено прашене.

— Засега няма да изпълнява магическите си функции — направи кисела физиономия Ферн.

— Важните неща трябва да запазите — посъветва ги Рагинбоун. — Кутията, ръкавиците, някои книги. Повечето са безполезни глупости — Алисън си падаше по всякакви безсмислени джунджурии и ритуални накити. Ама все пак знае ли човек. Може би има нещо любопитно.

— Но дори и да има, не е наше — възрази Ферн. — Не може да не е написала завещание. Вещите принадлежат на наследниците й.

— Единственият законен наследник на една вещица е друга вещица — рече Наблюдателя.

— Какво искаш да кажеш? — попита с предизвикателство в гласа Ферн.

— Може да се появи някоя. Някой ден.

В крайна сметка всичко, което Рагинбоун счете за по-ценно, бе скрито в гардероба на Ферн, в дъното на най-горния рафт. Самата Ферн, водена от неясно влечение, си присвои една от картините и я скри под леглото, като за по-сигурно я пхна между камара стари одеяла. Очакваше скритата в стаята й магическа вещ да наруши съня й, но през следващите няколко нощи спа като новородено, а сутрин не помнеше сънищата си. Уил запази телевизора въпреки заключението на Роло, че е безнадеждно развален.

И ето че сега, точно както очакваше Ферн, щеше да се появи Хавиер. Нейният жив ужас.

— Как мислиш, какво иска да докопа? — попита Уил на другата сутрин.

Госпожа Уиклоу бършеше прах, а Робин се опитваше да върши работа по телефона. Братът и сестрата излязоха навън, за да разговарят на спокойствие.

— Каквото му падне — сви рамене Ферн. Беше решила, че е важно поне да се прави на безразлична.

Разходката им ги отведе до останките от плевнята. Уил, който през последните няколко дни беше отделил купчина останки с обяснението, че идват от Атлантида, се взря напрегнато в тревата. Далеч от пътя на водната стихия, в дъното на двора лежеше покритата с брезент „Морска вещица“. Щом я приближиха, Уил възкликна шумно и се хвърли да хване нещо, което явно се опитваше да му избяга. Ферн надникна в шепата му и забеляза раче, не по-голямо от нокът. Крехката му прозирна черупка бе оцветена в особен нюанс, смесица между сиво, зелено и златно. Тя го погали с пръст и усети щипване на мъхнати щипци.

— Мина повече от седмица — удиви се тя. — Как е оцеляло?

— Измъкна се от „Морска вещица“. Може би се е почувствало у дома си сред останките от потъналия кораб.

Водени от общ импулс, двамата се приближиха до „Вещицата“ и отметнаха брезента. И се ококориха в няма почуда.

Изваяната женска глава, която Уил толкова старателно бе почистил, беше обвита във водорасли, които висяха на дълги фитили, лъскави като лачена кожа, тук-там заплетени и стегнати във възли. Дървенията на кораба беше мокра, но не от дъжда, а подгизнала от морска вода. Миришеше на океан, лъщеше от кристалчета сол, които бяха започнали да изсъхват. По дъските се бяха налепили нови образувания; от заплетената мрежа на водораслите се подадоха боязливи пипалца, по кърмата забързаха миниатюрни охлювчета, ярки като цветя. Нещо, наподобяващо змиорка, се измъкна от пукнатина и потъна в тревата.

Ферн се окопити първа и успя да каже само:

— Това е невъзможно...

— Водата не стигна дотук — додаде Уил. — Пък и изобщо...

Корабът сякаш беше изваден от морското дъно преди няма и десетина минути.

— Тук става нещо странно — заключи Ферн, макар че нямаше нужда от приказки. — Трябва да кажем на Рагинбоун. Може би той ще има предположения. — Опитът я бе научил да се съмнява във вездесъщите познания на Наблюдателя.

Лугари се отзова веднага щом я повикаха, но посрещна молбата да отиде да доведе Рагинбоун с неподвижен поглед.

— Винаги когато имаме нужда от него, той изчезва — оплака се Уил. — Каква е ползата от магьосник, който е изгубил силата си и изобщо не се появява, когато човек се нуждае от помощта му?

— Ще се върне — успокои го Ферн, решила да гледа оптимистично на нещата. — Надявам се.

Върнаха брезента на мястото му като съзаклятници, които се опитват да прикрият уликите на местопрестъплението. Изпитваха необяснима вина от факта, че крият тайна, която дори не разбират, макар че очевидно ги касаеше съвсем пряко. Тайна, която би трябвало да опазят от дебнещия взор на зложелатели.

Целия ден им беше неспокойно — бяха им се случили доста неприятни и ужасни неща, но мисълта, че не всичко е приключило, изпълни и двамата с нервна превъзбуда и неясно очакване. По настояване на Уил целия следобед оглеждаха околността, тръгнаха по пътя на пороя надолу по хълма и продължиха покрай коритото на реката. Уил, чийто ентусиазъм граничеше с вманиаченост, претърсваше терена като детектив, попаднал на улики.

Ферн се шляеше покрай реката, докато накрая не се настани на любимото си място и не потъна в дълбок размисъл. Почти несъзнателно влезе в ритъма на заобикалящата я среда — безкрайният копнеж на дърветата, въздишките на вятъра, вековното туптене на земните недра. Клокоченето на потока ѝ се струваше самотен глас от пищна мелодия — песента на морето, чието ехо тя бе доловила на брега на предела на съществуването. Докато слушаше, мисълта ѝ отплава надалеч, надалеч, към легендарния бряг, където се срещат Въображението и Действителността, и тя подуши мириса на звездите, сякаш преварено сребро, вдиша въздух, какъвто не бе изпълвал дробовете ѝ никога преди, чу съскането на пяната като огън по пясъка. Къде ли съществува този бряг, запита се. Или е бил сътворен от магия, за да изпълни един кратък сън и да осъществи моментна нужда, подчинен на собственото ѝ въображение? Дали е място във

въображението на Бога или само на Човека? Но със сигурност целият свят е просто едно място във въображението на Създателя — просто случайност или божествено вдъхновение, зависи в какво вярваш. Самият Човек е роден от искрица във Висшето съзнание; Бог пък изплува от искрица в съзнанието на Човека. Кой кого си е представил пръв? Мисълта ѝ се рееше в безкрайни кръгове, сякаш диплите от падането на звезда в безбрежно море, докато накрая се докоснат до речния бряг, а тя седеше под дърветата в късния следобед, някъде наблизко пееше птичка. След малко до нея се настани и Уил, носеше огромна черупка, в чиито поочукани извивки отново звучеше музика, подобна на лек дъх.

— Търсих те — рече той. — Къде беше?

— Наоколо и около — отвърна тя уклончиво. — Всъщност никъде. Толкова е красиво.

— Жалко, че не се е запазило цяло.

— Нищо, ти го прибири. Все пак е от Атлантида.

Изправи се, готова да върви, но щом се обърнаха, кракът на Уил се оплете в нещо. Наведе се да го освободи и видя, че около глезена му се е увила странна твар. Приличаше на змия със защитна окраска, лъщеше от влага. Стегна се като примка около глезена му и го задърпа към реката.

— Ферн! — изкрещя той. — Какво е това? Ферн...!

Тя сграбчи един паднал клон и започна да удря съществото, което поотпусна хватката си и побърза да се плъзне в тревата. Ферн отскочи точно навреме, преди да попадне на свой ред в примката. Уил освободи крака си, задъхан от ужас. Ферн продължи да удря яростно пипалата. Съществото се оттегли във водата и Ферн се наведе да види накъде ще отплава. Река Яроу не беше дълбока; косите слънчеви лъчи достигаха до каменистото дъно, по което тук-там бяха разпилени вейки. Но слънцето вече захождаше и в сенките полягаше мрак.

Ферн проточи шия, забравила опасността, опита се да пробие мрака. Лицето ѝ бе на сантиметри от водата, когато тя започна да се променя. Речното корито се превърна в дълбока като нощта бездна, към повърхността се завихриха огромни спирали от водорасли, мярна се неясен силует с множество пипала, който тутакси изчезна в сумрака и се сля със сенките. Ферн се дръпна, сграбчи Уил за ръката и го повлече нагоре по хълма почти тичешком.

— Какво видя? — попита я той, когато стръмнината ги принуди да забавят ход.

— Не знам, но каквото и да е, съм сигурна, че не би трябвало да е тук.

Тази нощ тя *сънува*. Рееше се в онова странно безтелесно състояние, което вече познаваше. Под себе си виждаше река Яроу, която се спускаше по долината и се отдалечаваше към морето. Над нейната пътека се надвесваха дървета, клоните им развяваха водорасли, чиито дълги филизи шумоляха и се вълнуваха. По повърхността на водата се плъзна огромна риба — в първия момент Ферн я взе за щука, но после разбра, че е риба меч. Щом се плъзна от реката към морето, краката ѝ обърсах гребените на вълните, врязаха се плавно във водата, през тялото ѝ преминаха пръски пяна. Потъна в зеленикав сумрак, движенията ѝ се забързаха, докато накрая като че ли станаха по-чевръсти от мисълта: гигантската маса на океана я погълна. Покрай нея прелитаха светкавично вълнообразни гори и потънали планини; от ниши и ями надзъртаха да я видят потайни очи; по океанското дъно се заклатушка безкрайна процесия от сини омари; видя се безпощадната клопка на акулска паст. Ала едва оставили отпечатъците си в съзнанието ѝ, виденията и опасностите бяха безвъзвратно отмити, изгубени в бушуващия безкрай на морето.

Щом забави ход, Ферн видя, че се носи над коралов риф. Сякаш водата над нея бе напръскана със сребро. Накрая осъзна, че плува сред огромно стадо риби, които, блещукайки, се гмурнаха и потънаха в безкрайното синьо. Пред погледа ѝ изплува градина — приказен оазис с полюшкващи се туфи от спагети и макарони, с плаващи цъфнали тръбички и риби с ярка окраска, същински пъстри цветчета. До нея се настани огромен костур, плътните му червени устни бяха увиснали в гримаса на вечно недоволство. Тя се запита дали той я вижда. Но костурът продължи по пътя си, а тя се плъзна напред към скалистия перваз, от който се виждаха странните дори за подводна градина коралови образувания: тънки и дълги клони, проснати от край до край; неочаквано равномерно подредени стъпалца; куха сфера, загладена от морето, проблясваща сред мътните води като синкава слонова кост. Бе ѝ нужно известно време, докато осъзнае какво вижда, и може би

защото сънуваше не изпита страх, а само любопитство. В една празна дупка цъфтеше анемония; от отпуснатата челюст вече се подаваха миниатюрни полипи. Ферн си каза, че мястото е прекрасно за полагане на тленни останки, че тук океанът ще ги разгради и върху трохите от отминалия живот ще разцъфти нещо ново. Протегна прозрачната си ръка, за да докосне черепа в необяснимо нужен жест на почит.

И тогава всичко започна да се променя. Кораловите полипи се стопиха и анемонията се дръпна обратно в дупката си, за да изчезне само след миг. Скелетът се прегрупира, липсващи парчета от кокали се материализираха от нищото, започнаха да набъбват вътрешни органи, сякаш родени от самия планктон, който до този момент се бе хранил с тях, накрая върху костите запълзя плът, която се наслаяваше върху оглозгания скелет като надигащ се прилив. Щом тя дръпна ръка от челото му, той вече бе завършен. Той. Млад мъж, най-много две-три години по-голям от нея — „Твърде млад, за да умре“, рече си тя — гол; по тялото му висяха само опърпаните дрипи от неразпознаваеми дрехи. Очевидно не бе умрял от естествена смърт — не и на това място. Дрехите му бяха пълни с камъни, очите му — с мидени черупки, тъмната му коса бе омотана с водорасли. Лицето му изглеждаше бледо на фона на морското сияние, наред с това бе спокойно и странно познато. (Едва по-късно ѝ хрумна, че всъщност е бил красив.) А на верижка около врата му висеше ключът. Чудно как, но не си спомняше касетата на Алимонд, запечатала разказа за миналото, и тласкания от бурите кораб, и сирената, и давящия се мъж. Сякаш съдбата бе вързала очите ѝ с черна лента, заличавайки всичко, което би могло да ѝ попречи.

Спомените я побутваха, опитваха се да ѝ кажат, че е пропуснала нещо, но съзнанието ѝ се съсредоточи единствено върху това неясно усещане, че го познава, напразно се опитваше да му постави някакъв етикет и да го класифицира. Беше убедена, че го вижда за пръв път в живота си, и въпреки това... го познаваше.

Постепенно объркването ѝ прерасна в бавен гняв, задето той лежи тук наред океанските дълбини, умрял преди хиляди години, вместо да си е съвсем истински и жив... Сега. Чувството изпълни тялото ѝ като вино прозирна чаша, придаде ѝ цвят и плът, контур и образ. Сънят се отдръпна от все по-настойчивата действителност, пещерата се превърна в синя точка в дъното на дълъг тунел, докато

накрая бе погълната и Ферн, борейки се със замаята, изплува над пластовете мрак и се събуди. Щом отвори очи, продължаваше да изпитва гняв, макар да ѝ бяха нужни няколко минути, за да си спомни причината.

На сутринта Рагинбоун все така го нямаше. Преди закуска Уил отиде в градината и повика Лугари, но тя не дойде. Над къщата тегнеше тревожност, която обхвана дори госпожа Уиклоу, тръгнала на планиран голям пазар в Гисбъро.

— След онова наводнение стават странни работи — отбеляза тя. — Хората виждат неща, дето не би трябвало да се виждат. Вярно, момчетата се самонавиват, превъзбуждат се и си въобразяват какво ли не, от зверове до зли духове, ама пък господин Снел не е от тия, дето им се привиждат разни врели-некипели.

— Кой е господин Снел? — попита Ферн.

— Какво е видял? — додаде Уил.

— Живее точно над нас — обясни госпожа Уиклоу. — Всяка вечер си разхожда кучето по брега — ако времето е добро. Вчера се отби покрай нас на връщане, бяхме в градината — беше адски развълнуван, блед като мъртвец, а кучето му цялото трепереше и се скъсваше да лае. А то е голяма гадинка — веднъж ухапа едно дете. Питаме го какво е станало, а той рече, че видял нещо на брега. Не каза какво. Та така де, викаме си, то момчетата да си ги разправят, ама господин Снел...

Ферн и Уил зарязаха закуската, пътом измърмориха някакво извинение на баща си и изхвърчаха към морето. През лятото плажът се пълнеше с народ, но сега лошото време бе разколебало повечето туристи. Докато вървяха нататък, над слънцето се спусна плътна пелена от облаци и задуха режещ вятър. Долу на брега приглушената светлина обливаше всичко в сивкаво; покрай водата се разхождаше скитник, но освен него на пясъка нямаше жива душа.

Ферн и Уил оставиха обувките си край стъпалата и се запътиха към мястото, където вълните се разбиваха на пяна и обливаха камъните в бяло. Нагазиха във водата, като трескаво търсеха с очи нещо необичайно или смущаващо. На едно място Уил подскочи, стреснат от дебело водорасло, което за миг му заприлича на пипало. Изпревариха

самотен турист, поздравиха го и скоро останаха съвсем сами. Устието на Яроу остана далеч зад гърба им, пред тях морето и брегът се сливаха и притискаха плажа към ронливата скална маса и влажната кал.

По пясъка имаше следи. Ферн и Уил се надвесиха и ги заразглеждаха, по-скоро учудени и объркани, отколкото уплашени. Виждаха се отпечатьци, които образуваха две успоредни линии в посока към скалата. Разстоянието между най-раздалечените стъпки надхвърляше метър. Постепенно в главата им се оформи картина. Детайлите по нея не бяха ясни, но определено включваха множество крака с настървени остри нокти, които топуркат в синхрон, някаква кръстоска между омар и мокрица. Само че по-голямо. Много по-голямо.

Приливът заля плажната ивица с обилна вълна, която почти напълно заличи ясните допреди миг отпечатьци, превръщайки ги в миниатюрни ровчета.

— Нямаме много време — отбеляза Ферн. — Има опасност да се окажем откъснати от прилива.

Но Уил вече бе тръгнал по следите, които изчезваха под огромен камък. Падна на колене. Ферн се приближи и го видя да наднича в дупката под камъка. Несъмнено беше затлачен с тиня, но нещо бе драскало на входа и бе разчистило място за минаване — нисък, но достатъчно широк тунел, за да погълне следите; процеп, прорязващ непрогледната тъмнина.

— Може би ще успея да пропълзя... — подхвана Уил не особено ентусиазирано.

— Не! — отсече Ферн по-рязко от необходимото. Дори за още повече категоричност го сграбчи за фланелката.

Той не се дръпна да се освободи, но се свлече надолу, близо до отвора.

— Уил!

— Само да хвърля едно око...

В следващия миг отскочи рязко назад, като едва не събори сестра си.

— Вътре е — задъхано отрони, — не знам какво е, ама е вътре. Видях... очи. Стрелкат се. Всяко в различна посока... като... като две очи, които блестят в тъмното. Какво мислиш...?

— На стълбчета ли са?

— Сигурно е от Атлантида, а?

— Да изчезваме... Веднага!

Лапата се стрелна тъй светкавично, че ако Уил вече не бе започнал да се отдалечава, не би имал никакъв шанс. Въпреки краткото време двамата успяха да забележат всяка една подробност. Приличаше на щипка на гигантски рак — непробиваема и нащърбена. По древната черупка бяха полепнали дребни ракообразни и коралови полипи, покрити с водорасли, с неизсъхнали петна морска вода по тях. Но се движеше съвсем плавно, а щипките щракваха здраво като гилотина. Още милиметър-два и кракът на Уил щеше да бъде прерязан на две. Щом Ферн дръпна брат си, щипките се отдръпнаха и потънаха в тъмнината под скалата.

Уил изруга.

Този път Ферн не му направи забележка.

— Хайде — рече, без да пуска фланелката му.

— Ами ако някой друг попадне на това нещо?

— Няма. Приливът идва. Ще го отнесе.

— Сигурна ли си?

— Не.

Забавиха ход едва след като си взеха обувките, изкатериха стъпалата и стъпиха на пътя за селото. Уил се отби при викария, за да порови в богатата библиотека на Гъс и да се опита да намери допълнителна информация за древните ракообразни. Ферн се прибра, но завари къщата празна. На кухненската маса имаше оставена бележка, която я известяваше, че Робин и госпожа Уиклоу са отишли на пазар в Гисбъро.

Тя си препече филийка и си направи кафе, за да компенсира пропуснатата закуска, но потънала в дълбок и безплоден размисъл, остави кафето си да изстине, а филийката — да изсъхне. Без потайното присъствие на гоблина Дейл Хаус ѝ се стори някак ограбена и тя се почувства потискащо самотна. Затова, когато чу по алеята да приближава кола, скочи, без да се замисли, и се втурна да отвори вратата.

Оказа се, че колата, спряла пред къщата, не е аудито на баща ѝ. Беше дълъг, нисък, искрящо бял автомобил. Шофьорът се измъкна от предната седалка с грациозността на пантера и се приближи към Ферн.

На устата му грееше познатата многозначителна усмивка. Косата му блестеше като стоманена каска.

Ферн пристъпи обратно във фойето, понечи да затвори вратата, но беше бавна, твърде бавна. Знаеше, че той е амбулант, проявление на Азмордис, най-древния дух, всемогъщ и озверял от глад — но наред с това бе и приятел на баща ѝ и непоклатимото ѝ възпитание и навикът да бъде любезна я накараха да се поколебае.

— Ще ме пуснеш ли да вляза — подхвана той, — или смяташ да ми затръшнеш вратата под носа?

Тя, разбира се, не би могла да направи подобно нещо. Дори сега, при всичко, което вече ѝ бе известно, бе длъжна да продължава да играе тази игра, да се държи прилично.

— Извинявай. Имахме ли уговорка?

— О, струва ми се, че да — отвърна той и прекрачи прага.

Ферн не бе сигурна дали гостът затвори вратата след себе си или тя сама се затвори зад него, но ключалката прещрака звучно.

— Казах на баща ти, че ще намина някой ден. Къде е той, между другото?

— Излезе — с неохота отвърна Ферн. — Няма да се бави. — Докато говореше, осъзна, че Хавиер по някакъв начин знае, че тя е сама в къщата, че го е знаел още преди да дойде, че е избирал момента, разчитал е на слабостта и реакциите ѝ, оформени в резултат на благопристойното ѝ възпитание.

Добрите обноски могат да те отведат в гроба, рече си тя...

— Би могла да ми предложиш кафе — подхвърли той.

Стори ѝ се дори още по-висок от обичайното, а самата тя се почувства ужасно дребна.

— Бих могла, но вече изстина.

— Притопли го.

Последва я в кухнята. Тя постави кафеника на печката и зачака, като се замисли с отвращение за пасивната си роля и се опита да скрие и напрежението, и страха си. Сега той беше на ход. Тя намери ключа и го изгуби. Призова присъствието му в идола и идолът бе унищожен. Опита се да попречи на Алимонд да отвори вратата, но се провали. От тук насетне играта водеше той.

— Какво стана с Алисън? — попита гостът.

— Мисля, че знаеш. Поръча си изображение на Дверите и ги отключи, но действителността се размина с очакванията ѝ. Това не бяха Дверите на смъртта, а друга врата, която водеше... другаде.

— Къде по-точно?

— В Атлантида. — Не виждаше смисъл да го крие от него. — Зохрейн отвори Вратата от другата страна, а Алимонд оттук. Двете се срещнаха.

— Ти присъства ли?

— Наблюдавах. Опитах да ѝ попреча, но не можах да проникна вътре. Не успях да вляза в кръга — беше прекалено силен.

— А как се удави тя? Удави се, нали?

— О, да — потръпна Ферн, може би заради спомена, може би от близостта на Хавиер. — Вратата се отвори и разкри момента на настъпването на Края — потъването на Атлантида. Морето нахлу и помете всичко.

— Но ти оцеля...

— Сигурно съм извадила късмет.

— В магията няма късмет. Какво стана с ключа?

— Познай.

Тя се запъти да сипе кафето, но той я сграбчи за ръката и я обърна с лице към себе си. Погледът му сякаш премина директно през очите ѝ, заровичка в мозъка ѝ, търсейки слабото ѝ място, където да окаже натиск, да остави белег. Тя инстинктивно си помисли: „Той не бива да узнае, че ключът е изчезнал. Ако му разкрия истината сега, той ще реши, че може да ми има доверие и няма да е толкова нащрек, ако се наложи да излъжа по-късно...“.

— Ключът беше и у двете — отвърна гласно. — Зохрейн в миналото, Алимонд в настоящето. Когато Вратата се отвори, двата ключа попаднаха в една времева зона, така че вероятно са се... слели. Когато водата придойде, ключът беше в Атлантида. Вече никой не може да се добере до него.

Той въздъхна и я пусна, лицето му се разкриви, разместено от потъналия в размисъл дух. В това отпускане на физиономията му имаше нещо едва ли не скверно, сякаш плътта за миг се отлепи от черепа.

Ферн усети как губи връзка с реалността и сграбчи кафеника, доволна да намери убежище в това най-просто и обикновено действие.

Когато пак се обърна към Хавиер, изражението и чертите му бяха възвърнали предишния си вид. Тялото продължи да му служи по стария начин. Докато си пиеха кафето, той подхвърляше непоследователни забележки, главно по отношение на Алисън, прекъсвани от неловки паузи.

Щом приключи, той остави чашата си с интригуваща категоричност, сякаш с този скромен жест приключваше цял ритуал. Или пък започваше.

— Всъщност пазиш ли картината ми? — попита той, сякаш присетил се между другото, като че въпросът не бе от толкова голямо значение.

Но Ферн остана с точно обратното впечатление. Щом Хавиер пита, значи има защо. Цялото това разпитване за Алимонд е било просто прелюдия, ей така, за заблуда. Истинската причина, довела го тук, е именно последният въпрос.

— Сигурно се сещаш коя картина имам предвид. Дори мисля, че преди ти харесваше. „Изгубеният град“. Цветен офорт на Белкуш, доста необикновена картина. Бих казал... доста... ценна.

Иска да ме накара да се чувствам като крадла, заключи Ферн. Мисли, че така няма да ми позволи да се занимавам с вредни мисли. Но според информацията, с която разполага, картината е била у Алимонд — няма как да е сигурен, че е при мен...

— Да, спомням си я — отвърна. — Защо смяташ, че е тук?

— Алисън... я взе назаем. — Ферн долови колебанието му. — Не я открих в апартамента ѝ. А тя не пътуваше никъде без картините си. Просто си беше такава.

— Нямам спомен да съм я виждала тук — сбърчи чело Ферн, сякаш дълбоко замислена.

— Сигурна ли си?

Тя не забеляза Хавиер да помръдва, но ето че китката ѝ се озова в ръката му. В очите му заблестяха жълтеникави пламъчета. Хватката му беше като менгеме. Този път погледът му не просто я пронизваше, а я омагьосваше и замайваше, изстискваше жизнените ѝ сокове и разколебаваше увереността ѝ. Устата му се изкриви в гримаса, която съвсем бегло наподобяваше усмивка, но напълно лишена от топлина. По същия начин ѝ се бе усмихнал и в ресторанта — тогава, когато

стените изчезнаха, а ледените звезди затрептяха над студеното огнище...

В кухнята притъмня. Таванът сякаш се свлече ниско над главата ѝ, прозорците се смалиха. На мястото на плочата, където бе сгряла кафето, зееше дупка, пълна със студени черни въглени. По пода се валяше слама...

А на сламеника в срещуположния ъгъл под одеялото се гушеха две дребни фигури. Потънали в сенките. Ферн не искаше да ги гледа, ала не можеше да откъсне поглед от тях: стори ѝ се, че различава ръка... детска ръка... изкривена неестествено, от долната ѝ страна като че бяха провиснали черни гнойни циреи. Фигурите не помръдваха. Миризмата на смърт изпълни дробовете ѝ и сви стомаха ѝ на болезнено кълбо.

Навън нещо се раздвижи, блещукане на факли в мрака. Ферн знаеше, че би трябвало да чува крясъци, но бе мъртвешки тихо, само съскането на пламъците гризеше кирпичените стени, от време на време пропукваше горящия сламен покрив, по пода се стрелкаха бързи крачета на мишки и плъхове, насам-натам, насам-натам, в отчаяно търсене на изход. Ферн си спомни Пегуилен, другарчетата му, станали жертва на чумата, заличената от лицето на земята колиба. От покрива капеха насекоми. Стелеше се гъст дим. Маранята от огъня създаваше илюзията, че ръчичката на детето помръдва.

— Къде ми е картината?

В един момент останаха само очите му — очите на Хавиер, очите на Азмордис — озарени от огнените отблясъци. В миниатюрните гънки на мозъка си, които все още бяха непокътнати, тя си помисли — още не. Още не казвай нищо. Това е миналото, отдавна е свършило, не е истинско...

Той дръпна рязко китките ѝ към огъня.

— Къде ми е картината!

— Роло я взе! — изохка Ферн. — Прибра всички вещи на Алисън. Сигурно е взел и картината...

Очите ѝ сълзяха от дима — надяваше се сълзите ѝ да не са истински. Известно време не виждаше нищо. Успя да се изтръгне от хватката му и нещо изтрополи, а когато отново можеше да вижда, огъня го нямаше, колибата беше изчезнала, по вратата на фурната

течеше кафе, а металният кафеник се търкаляше с тропот по плочите на пода.

— Мили боже — кротко възкликна Хавиер, — изпусна кафеника.

Качиха се на горния етаж, за да огледат стаята на Алисън. На слизване Ферн с привидно безразличие проследи как Хавиер отваря вратите и наднича в шкафовете. Но явно не се стараеше особено, понеже беше убеден, че тя не знае нищо. Ферн още не можеше да се освободи напълно от натрапчивото му присъствие. Част от нея все още му беше подвластна — или поне той така си мислеше. Ферн се надяваше Хавиер да се лъже.

Когато Уил се върна, бялата кола тъкмо се отдалечаваше.

Завари сестра си седнала на кухненската маса, подпряла брадичката си с ръце. Трепереше едва доловимо, но гласът ѝ не издаваше никаква емоция.

— Не се тревожи, добре съм. Искаше си картината. Онази, която задържах.

— Даде ли му я?

— Не.

— Но нали е негова?

Ферн не му отговори.

— Какво си направила с хляба? Черен е като въглен!

— Така ли? — отрони тя, внезапно съкрушена. Хлябът бе стоял близо до печката, точно до мястото, към което Хавиер дръпна ръката ѝ. Сега беше напълно овъглен. — Ами... стана случайно...

Уил се приближи и се вгледа тревожно в лицето ѝ.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Ей сега... само минутка.

Около половин час по-късно се появи Лугари. Отвори си сама, като бутна задната врата с муцуна. Не се излегна на обичайното си място край печката, а застана наред стаята с потрепваща опашка, втренчила настойчив поглед в двамата.

Уил тъкмо правеше опити да опише на сестра си някои от най-невероятните чудовища, които бе видял в книгите на Гъс, но като видя вълчицата, се отказа. Тя не отвърна на топлото му посрещане,

продължаваше да чака. Потрепването на опашката ѝ може би изразяваше нетърпение.

— Вика ни да я последваме — каза Уил.

— Крайно време беше.

Лугари ги поведе през ливадите към скалистия хребет, където се бяха срещнали с Рагинбоун. Забелязаха го едва когато се приближиха почти до него — естествените цветове на палтото му се сливаха почти неразлично с околността.

— Не ти ли е топло? — запита, без да се замисли, Ферн.

Той се засмя и вдигна ръкава си, за да ѝ покаже ръката си — само кожа и кости, възлеста и разкривена като клоните на стар дъб, с изпъкнали релефно вени и преплетени мускули, които, вместо да се отпуснат, с годините се бяха превърнали в камък.

— Не усещам нито студ, нито жегата. Почти не ми е останала плът. За да започна да се потя или да треперя от студ, температурите трябва наистина доста да скочат в едната или в другата посока. При всички положения, с годините се научих да не обръщам внимание на подобни неща. Устоявам на сезоните като дърво или камък, постепенно се приближавам до по-издръжливите характеристики на природата, превръщайки се в това, на което приличам. За човек на моите години не е уместно да бъде подвластен на плътта.

Седнаха, облегли гръб в нагрятия от слънцето камък. Докато Уил разказваше последните събития, лицето на Наблюдателя се изопна и застина в съсредоточена гримаса.

— Атлантида е, нали? — прекъсна го Уил. — Някак си е изтекла в настоящето, ако може така да се каже. Заради стореното от Алисън.

— Морето е — отвърна Рагинбоун. — Океанът е материя, която се отличава със свой дух, със свой разум. Някога е бил неопитомен, свободен, с неразчертани и неизследвани дълбини, свърталище на сирени и чудовища, неизменно враждебен към сухоземните смъртни, които се опитвали да го обуздаят. Но времената се променили. Хората се научили да избягват бурите и да черпят от богатствата на океана, пък и водната шир свикнала с тях, макар и да продължавала да се отнася с известно недоверие към присъствието им. И то с основание. И сме започнали да жънем там, където не сме посели, без благодарност и разбиране. Прониквали сме в най-дълбоките тайни на морето, замърсявали сме водите му, унищожавали сме живота в него. А сега...

морето се обръща към морето. Границите на времето са нарушени: то прониква до Забраненото минало и призовава чудовищата да извоюват неговото отмъщение — додаде той, едва ли не на себе си. — Тук сте близо до брега. Реките и потоците, дъждовете и росата — всички те са част от Великата вода, която съставлява по-голямата част от света. Това е Разум, който сме откъснали от себе си на свой риск.

— Сигурен ли си? — попита Ферн. — Не е ли възможно тези проявления да са... да речем, случайни?

— Възможно е — призна Рагинбоун. — Но морето е живо. Планетата чувства. Това са неща, на които не обръщаме внимание, а би трябвало. При все това, каквото и да се случва, трябва да му се попречи. Пролуката във Времето ще се разширява все повече, докато през нея преминават сили от миналото, а никой не би могъл да предположи какви биха били последствията. Времето е там с определена цел — за да поддържа ред сред нещата. Промениш ли хронологията, променяш историята. Миналото изяжда настоящето, процепът може да се разшири, да разпука и другите измерения, цялата Вселена може да се сгромоляса вътре в себе си. Или пък ударът може да остане съсредоточен на едно място. Гигантски октопод може да похити човек, който си разхожда кучето край реката, левиатан може да потопи рибарска лодка край Уитби, сирена може да излезе в залива. Нито едно от трите не е за пренебрегване. Трябва да направим нещо.

— Какво? — попита Уил. — Засега всичките ни опити се оказаха напразни. Решаваме един проблем, но веднага се озоваваме пред друг. Сутринта вкъщи е идвал Хавиер, заплашвал е Ферн. Тя не казва какво точно е станало, но виждам, че я е стреснал.

— Човек трябва да се страхува от Древния дух — мрачно отбеляза Наблюдателя.

— Търсеше онази картина — продължи Уил. — Онази, дето Ферн я хареса. Тя му каза, че Роло я е взел — оня приятел на Алисън с кожените дрехи. Това означава ли нещо?

— Не е изключено. Фернанда...

Но Ферн, потънала в собствените си мисли, не ги слушаше.

— Ако не се лъжа, ти спомена, че Даровитите са способни да пътуват в миналото — намеси се тя. — Без Вратата, без всичките тези усложнения. Сънищата, които имах...

— Различно е — отвърна Рагинбоун. — Можеш да изследваш чуждо съзнание, можеш да пътуваш духом, стига тялото ти да остане в настоящето, за да те прикрепя към отреденото ти място във Времето. Обхватът на душата е ограничен единствено от въображението. Човек е в опасност само тогава, когато вземе със себе си и своето тяло. Има начини и без да оставяш Вратата отворена, но са опасни. Мнозина са опитали, малцина са се върнали. Както ти казах, срещнеш ли себе си, си загубена. Ако влезеш физически в миналото, то ще те погълне, ще изгубиш пътя към настоящето: това е защитният механизъм на историята. Правил съм го веднъж — само веднъж. Прецених, че имам достатъчно основателна причина. Връщането беше неописуемо изтощително. — По лицето му изплуваха бръчки, каквито не бе виждала досега. Болката му бе очевидна.

— Е, добре... — подхвана след малко Ферн. — Знаем, че Вратата е отворена. Вратата към Забраненото минало. То е заличено, но отворът си съществува, при това не е просто обикновена пролука във Времето, а един вид срыв, който, ако не се запечата, може да се уголеми. Можем ли да направим нова Врата, по примера на Алимонд, посредством *trompe l'oeil* или с магия, и после да я затворим?

— Без ключа е невъзможно. — Гласът на Рагинбоун беше слаб, сякаш нещо го издърпваше съвсем бавно от някакво далечно кътче на съзнанието му. — Силата на Магнита я отключи. Само тя може да я заключи. Поради това е толкова трудно да се затвори. И ключът е в Атлантида. Завинаги.

— А не би ли могъл... някой... да отиде там духом? — попита Ферн. — Да, речем, в съня си — и да го намери?

— Духът може да бъде само свидетел, но не и участник. Мисля, че го обясних съвсем ясно. За да го направиш, трябва да отидеш лично. Така или иначе, Атлантида е Забранена дори за този, който я сънува. Човек трябва да осъществи пътешествието лично, като самия себе си, да премине през Вратата не към наскоро изминалите дни, а да се върне към момента, когато Вратата е била отворена, да открадне ключа въпреки пороя и бурята, да издигне Вратата наново и да я затвори. Опасностите са неизброими. Пък и изобщо, най-вероятно е невъзможно.

— Как е възможно да минеш през Вратата и да се озовеш в момент, предхождащ времето на отварянето ѝ? — заразсъждава на глас

Уил.

— Нали ти казах — невъзможно е. Но процепът така или иначе се увеличава. Ако имаш пред себе си ясна цел, ако си със смело сърце, има сили, които откликват на подобни неща. Така казват хората. И магията съществува, за да нарушава правилата.

— Можем ли да го направим? — попита Уил. — Можем ли да се върнем в Атлантида? — В гласа му прозвуча напрегнатост, очите му блеснаха.

— Ти не можеш — отвърна натъртено Ферн. — Още си много малък, пък и не притежаваш Дарбата. — Беше пребледняла като човек, застанал на ръба на зейнала бездна, който се страхува да не полети в нея. — Дори да имаше ключ, дори... по някакъв начин... да оцелееш след приливната вълна, пак ти е нужна сила, за да намериш Вратата. А Вратата е единственият ти шанс за връщане.

— Това е поредната трудност — въздъхна Рагинбоун. — Опасявам се, че Вратата трябва да бъде заключена от другата страна. Ключът трябва да остане в миналото. Нали не сте забравили, че е намерен на морското дъно. Ако се опитате да промените историята, със сигурност ще изчезнете. Вселената има своя естествен ход, който несериозно и повърхностно е наречен Поток на събитията. Тръгни по течението и тя ще тръгне с теб. Опитай се да го пренасочиш, да промениш съществуващото и ще бъдеш съкрушен. Магията прекрива правилата на Науката, но не и основните Закони на съществуването. Ако се върнеш в Атлантида и по някакво стечение на обстоятелствата успееш да се сдобиеш с ключа и да заключиш Вратата, ще се наложи да останеш от другата ѝ страна. И е възможно никога да не се върнеш тук.

— Човек трябва да пази Надеждата — подметна Ферн. — Това ли имаш предвид?

— Не. Надеждата има нужда от конкретни и реални опори. По-скоро трябва да се опираш на Вярата. Единствено Вярата би могла да устои на зъбите на реалността.

Ферн и Уил се прибраха привечер и завариха баща си, притеснен, в кухнята в компанията на госпожа Уиклоу, която се опитваше да го успокои.

— Нали ви казах — рече тя, щом двамата се появиха на прага. — Нищо им няма. Децата не си дават сметка, че някой може да се

тревожи за тях — те просто си правят каквото са си наумили, а после се сърдят, като ги питаш къде са били. Е, те поне си имат куче да се грижи за тях. То хич не ми беше симпатично в началото, ама признавам, че никога не се губи, познава отлично всяка ливадка и като е с тях, никой нищо не може да им стори.

Ферн забеляза, че Лугари още не се бе издигнала в очите на госпожа Уиклоу достатъчно, че да бъде удостоена с пол.

Веднага след вечеря Ферн се качи в стаята си, като остави Уил и баща им да си блъскат главите над загадките на маджонг. Картината под леглото ѝ сякаш я привличаше като магнит — изпитваше непреодолимо желание да я извади и да я разглежда, да потъне в градския пейзаж, да обикаля облените в слънце улици и сумрачните алеи, в търсене на незнайна цел — не ключа, не Вратата, а нещо, което не би разпознала, докато не го открие. Или докато то не открие нея. Устоя на порива, зарови се в постелята, закопняла за сън, и в същото време страхувайки се от него.

Събуди се няколко часа по-късно и осъзна, че в крайна сметка явно е заспала. Правоъгълникът на прозореца зад пердето тъкмо бе започнал да просветлява, чуруликаха птички. Мисълта ѝ бе кристалночиста. Не си спомняше да е сънувала, но явно докато бе спала, колебанията и съмненията ѝ се бяха разсеяли и сега я изпълваше тъй нужната ѝ решителност. Не че бе престанала да се страхува, но поне успяваше да контролира страха си. Стана и се облече, като мимоходом ѝ хрумна, че дрехите ѝ не са подходящи и че не говори езика, в същото време някак си беше сигурна, че тези подробности няма да са от значение. После извади картината изпод леглото.

---

[1] Ненхийдра — произходът на тази дума идва от Древния език, който предхожда атлантидския и се твърди, че е първият език, говорен изобщо от човека. Името, в груб превод, означава Тъмна змия, като Тъмна е използвано в смисъл на празна, бездънна. Думата поеап, която се използва в Древния език, се превръща в атлантидското пеап, докато hyadr, което означава гигантска змия, преминава в гръцкото хидра. — Б.а. ↑

ОСМА ГЛАВА

Уил пръв установи, че сестра му я няма. Събуди се рано сутринта с усещането, че нещо не е наред; сякаш секунди след като отвори очи, целият свят се бе завъртял с част от градуса, оставяйки всичко леко разместено. Инстинктивно разбираше, че е пропуснал нещо съществено, че ако се бе събудил само миг по-рано, би го забелязал, каквото и да е то. Но сега бе пропуснал шанса си завинаги. Стомахът му се сви в зловещо предчувствие.

Никой нормален млад човек не би се надигнал от леглото още в ранни зори, но след като полежа малко насила, Уил се измъкна от постелята, наметна някакъв халат и механично се запъти към стаята на сестра си. Почука и след като не получи отговор, натисна бравата и влезе. Гледката на празното легло го стресна. В крайна сметка, рече си, Ферн може също да се е събудила и да е решила да отиде да се поразходи. Няма причина да се притеснява толкова, да изпада в паника. После забеляза картината.

Сестра му я беше вдигнала на тоалетката си пред огледалото. Уил, който досега не я бе разглеждал подробно, усети как погледът му потъва в платното, докато започна да различава дори невидими за човешкото око детайли. За момент си представи, че този миниатюрен пейзаж е жив: огледа въртящите се колела, движещите се крака, разветите поли и рокли, всички те толкова малки, че достигаха до съзнанието му като някакъв измамен код, увеличен посредством усилие на въображението му до мимолетна реалност. Разтърка очи и край — престана да го вижда. Но и този кратък миг му бе достатъчен, за да го изправи на нокти.

Хукна надолу по стълбите, изхвърча в градината бос, с долнището на пижамата си, върху което бе навлякъл халата на голо, извика Лугари. Бе готов да изтича да потърси Рагинбоун някъде из ливадите, но вълчицата прескочи ниския зид и се озова в краката му.

— Няма я — рече ѝ той и клекна, за да застане право срещу жълтите вълчи очи. Животното го близна по лицето в непривичен прилив на нежност, сякаш се опитваше да го успокои. — Мисля, че е

отишла в миналото. Видях онази картина... дето е на Алисън, но сега е у Ферн. Досега не се бях замислял какво е нарисувано, всичко е толкова миниатюрно, но като я видях, изведнъж осъзнах, че е град, може би Атлантида... и се движеше. Доведи Рагинбоун. Тя няма да се справи сама. Трябва да ѝ помогнем.

Лугари го близна пак, погледът ѝ внушаваше спокойствие и загриженост. После се обърна, пак прескочи зида и изчезна сред ливадите.

Уил влезе в къщата, облече се и отиде в кухнята да закуси препечени филийки. Рагинбоун дойде след няма и час, но на Уил, който от време на време хвърляше в кошчето овъглени филийки, чакането му се стори безкрайно. Качиха се съвсем тихичко на горния етаж, за да не събудят Робин.

— А, тази картина значи — отрони Наблюдателя и се надвеси ниско над платното. — Трябваше да я разгледам по-обстойно. Какъв съм глупак. Но пък знае ли човек, може да е за добро. Вратата е отворена — макар да няма отчетливо изобразен коридор, ако е достатъчно наблюдателна, би могла да открие обратния път. Ако човек е убеден в действията си, все ще намери начин. — Изправи се, разтърка гърба си, който понякога му се струваше вкоравен като ствол на дърво. — Ами виж, в момента нищо не можем да направим. Отишла е там, където не бихме могли да я последваме. Боя се, че сме обречени да чакаме.

— Да чакаме ли? — избухна гневно Уил. — Да седим и да чакаме? Защо... защо не тръгнем след нея... защо не ѝ помогнем...

— Не можем. Не притежаваме Дарбата. Аз загубих своята, а ти все още не си я намерил, ако изобщо я притежаваш. Трябва да останем тук.

— Но Вратата е отворена! Усещам картината, усещам как ме дърпа към себе си. Усещам я!

— Възможно е. Ала ключът зове само Даровитите. Дори да бъдем пуснати да преминем, не бихме могли да осъществим намеренията си, още повече пък да се върнем обратно. Наред с другото може да се окаже, че сме допълнителен товар за сестра ти. Тя избра да действа сама, защото знае, че сама би се справила най-добре. Показа го в плевнята, нищо че в крайна сметка не пожъна успех. Тя притежава

нужната смелост, решителност и късмет. Какво повече бихме могли да ѝ предложим?

— Но нали е невъзможно! Как би могла да намери ключа, когато я залива приливна вълна? Как би могла да заключи Вратата, ако тя вече не съществува? Пък и нали самият ти каза, че няма да успее да се върне. Невъзможно е!

— Магията е възможна.

Слязоха в кухнята и Наблюдателя приготви на Уил сладък чай и безупречни препечени филийки.

— Кога ще разберем? — попита Уил. — Имам предвид, кога ще знаем дали ще се върне? Всъщност кога ще се върне?

— Това, струва ми се, е най-важният въпрос. Когато човек пътува физически във времето, няма какво да го държи свързан с настоящето, така че не може точно да се определи кога ще се върне. Макар да поддържаш тясна връзка с времевата зона, от която идваш, колкото повече оставаш в миналото, толкова повече отслабва тя и конкретните минути и часове губят значение. Може да се появиш обратно миг след напускането, а в същото време да си отсъствал цял месец. Но може да се появиш и след седмица, дори след година. Може направо да прескочиш настоящето и да се озовеш в бъдещето. Непредвидимо е.

— Направо ме окрили — отвърна Уил. — Започвам да разбирам защо Ферн невинаги беше склонна да ти вярва.

— Никога не бива да имаш пълно доверие на когото и да било — усмихна се Рагинбоун и лицето му се набръчка покрай устата. — Непредсказуемостта е важен елемент на интелекта.

— Стига си се правил на много умен. Виж, все трябва да мога да направя нещо. Не мога просто да стоя и да чакам...

— Можеш да се молиш.

Когато Робин слезе на закуска, Рагинбоун си беше заминал.

— Ферн излезе рано — нехайно подметна Уил. — Каза, че може да отсъства целия ден. Взе си сандвичи. — Реши, че споменаването на сандвичите ще придаде повече достоверност. И бездруго беше овъглил достатъчно филийки, така че не можеше да се каже колко точно хляб е употребен. Баща му изобщо не би забелязал несъответствието, но госпожа Уиклоу несъмнено би обърнала внимание.

Робин преглътна информацията заедно с безразборната си закуска.

— Сестра ти... хм, така де, искам да кажа, добре ли е? — Уил изглеждаше искрено безучастен. — Нали разбираш, дали не е влюбена или нещо такова? Ходи една такава отнесена, разхожда се сама... Това е съвсем непривично за нея.

— От къде на къде пък ще е влюбена! — сопна му се в отговор Уил, един вид, е, да, Ферн си има своите странности, ама чак пък да се влюби — абсурд. — И изобщо не е отнесена. Просто... много мисли. Сигурно е от възрастта. Както и да е, хората на село са различни. В Лондон като излезеш, отиваш някъде — на кино, по магазини, на среща с приятели. Тук няма много къде да се ходи, пък и не се намират много приятели, така че излизаме по разходки. Би трябвало да си доволен. Много е здравословно.

— Явно ви е наистина скучно — отрони Робин, връхлетян от обичайното си чувство за вина. — Можем да поканим ваши приятели...

— Да бе, какъв смисъл има — прекъсна го бързо Уил. — Нали и бездруго скоро заминаваме за Франция.

— Не ми се видяхте особено ентусиазирани.

— Ами знам ли... — сви рамене Уил в двусмислен жест, сякаш типично по тийнейджърски сменя настроенията си непредвидимо. — Като се замисля, идеята не е лоша. Като се върне Ферн...

— Като се върне ли? Че колко ще продължи тая нейна разходка?

Няколко хилядолетия, според мен, каза си Уил наум.

— Искях да кажа, че ще поговоря с нея, като се върне. Не се дръж като дете, татко...

Успокоен, Робин потъна в мълчание, нарушавано само от отпиването на чая, после се зарови в някакви оферти, заразглежда цветни керамични чинии и накрая — неизбежно — се оттегли при телефона.

Да можеше да си замине за Лондон, помисли си Уил. Беше парадоксално, но присъствието на баща му, който толкова им липсваше, докато беше в Щатите, сега му се струваше истинско проклятие. Де да можеше Робин да не се притеснява толкова, продължи мислено Уил, и без него си имам достатъчно грижи, а сега

трябва да се тревожа и за това, че той се тревожи. Само дано Ферн е добре, Боже мой...

Дали това минава за молитва.

Точно преди обяд, след като за пореден път го повика и не получи никакъв отговор, Робин се качи да потърси Уил, за да го покани на масата. Завари сина си в стаята на Ферн, взрян в картината на тоалетката ѝ. При влизането на баща си Уил се стресна и застана пред платното, но беше прекалено слаб, за да го закрие напълно.

— Не съм ли я виждал в галерията? — възкликна Робин. — Май е онази картина, която търсеше Хавиер. „Изгубеният град“. Спомена ми за нея на погребението. Ферн явно я е намерила в крайна сметка. Ще му звънна следобед. Спомена, че тази седмица ще е в Йорк, щял да обикаля художници ли, клиенти ли. Някъде май записах номера му. Да отметна поне тая задача.

— Не! — извика Уил. — Искам да кажа, изобщо не е спешно, нали така? За къде си се разбързал толкова?

— Хавиер си иска картината. Тя не е наша, както ти е известно. Какво ти става?

— Харесва ми — отчаяно заобяснява Уил. — Много... много ми се ще да я задържим. И на Ферн ѝ харесва.

— Ами тогава... ще му направя оферта.

Свали картината долу и я подпря на един стол в дневната.

— Доста е странна — отбеляза Робин. — Цветен офорт. Смесена техника. Има някак призрачен вид, не мислиш ли? Какво е това в средата?

— Би трябвало да е град. Само че е нарисуван ужасно миниатюрен. Направо не мога да си представя как е направено. Не се вирай толкова отблизо, татко — ще ти се кръстоса погледът.

— Странно — продължи Робин. — Почти съм готов да се закълна, че помръдна. Сигурно е някакъв визуален трик. Хитро измислено. — Обърна се и погледът му механично огледа стаята, бръчките на челото му се вгънаха още по-навътре. — Къде се е дянала фигурката? Онази, дето Ферн никак не я харесваше. Сигурно я е бутнала в килера, а?

— Ами не... — заекна Уил и трескаво се зае да търси подходящо обяснение. — Боя се, че... се счупи.

— Счупи ли се? Че тя беше от камък! — Уил, неспособен да измисли друго, по-убедително обяснение, реши да запази мълчание. — Беше антикварна рядкост — продължи Робин. — Вероятно струваше доста пари. Как, да му се не види, се счупи? Знам, че на Ферн изобщо не ѝ беше любима, но...

— Алисън я счупи — отвърна монотонно Уил. — Не знам как е станало, но вината е нейна. По килима сигурно още има парченца.

— Сигурен ли си, че е Алисън? Няма да се ядосам, ако... е, може би малко. След като казваш истината...

Синът му го изглежда с леден поглед.

— Сигурен съм.

— Съжалявам — подметна неловко Робин. — Просто наистина не разбирам... Изпусна ли я, имаш ли представа? Все пак имай предвид, че дори да я е изпуснала, на пода има килим... Та, значи, казваш, тука е станало?

— Така мисля — рече Уил без никакво желание да спори повече. — Поне Алисън така каза.

— Сигурно камъкът е бил пропукал — продължи да размишлява на глас Робин. — Имало е някоя от онези невидими пукнатини, които направо разцепват предмета, ако без да искаш го удариш на точното място. Или по-скоро там, където не трябва. И въпреки това явено ударът е бил доста силен.

— Ще обядваме ли? — попита Уил и подхвана баща си под лакътя. — Хайде да вървим, че ще изстине и госпожа Уиклоу ще се обиди.

— Обядът е салата.

— Ами, значи ще се стопли.

По-късно, докато Робин се обаждаше на Хавиер Холт, Уил се измъкна през задната врата и хукна да търси Наблюдателя.

— Не ми харесва тая работа — рече Рагинбоун, след като чу новината. — Трябваше да скриеш картината.

— Да ми беше казал по-рано.

— Смятах те за достатъчно разумен, без да е нужно да ти напомням такива неща. Е, може все още да не е твърде късно. Значи

казваш, амбулантът е в Йорк. Колко време мина, откак му се обади баща ти?

— Не знам точно. Поне два часа. Може би повече. Ти каза, че ще си наблизю, ама това е доста широко понятие. Търсих те къде ли не, идвам тук най-накрая. — Седяха на брега на Яроу, близо до мястото, където онази твар бе изпълзляла от водата. — Какво правиш точно тук?

— Чаках.

— Ферн ли?

— Просто чаках. Чаках знак — добър или лош. Ела. — Изправи се на крака. — Да вървим в къщата. Трябва да скрием картината. Ако се наложи, ще я унищожим.

— От какво точно се страхуваш? — попита Уил.

Но Рагинбоун вече се катереше по хълма, за да излезе на пътя.

Беше доста свъсен следобед, духаше упорит вятър, който успяваше да разсее жегата. По долината и околните хълмове пробягваха чевръсти сенки, които променяха осветеността на пейзажа толкова рязко, че човек имаше чувството, че светът се върти под неподвижно застиналото небе. За миг Уил си представи как потъва в хаотичния поток на Времето, докато сестра му се губи някъде далече назад, откъсната в незначайно кътче на миналото, където никога повече няма да проникне светлина и живот. Тъй като бе твърде млад, той имаше нужда от подкрепа и съчувствие. Още не се бе научил да се опълчва на необратимото без страх. Вкопчи се в ръкава на Рагинбоун, но още докато се намери да каже нещо, бяха стигнали шосето и внезапен мощен порив на вятъра отнесе думите му в незначайна посока.

В далечината забелязаха бледата лъскавина на кола, която тъкмо свиваше по алеята.

— Той е — рече Уил, забравил другите си грижи.

— Кой? — попита Рагинбоун.

Когато дойдоха пред къщата, завариха вратата затворена и изгубиха ценни секунди, докато изтичат до задния вход. Изпълнявайки заповедите на Наблюдателя, Лугари ги следваше неотлъчно. Госпожа Уиклоу посрещна с почуда и неодобрение нахълтването на непознат в кухнята си, още повече на човек с обрълено лице и дрехи като на плашило.

— Уилям! — възкликна тя, което в нейния случай бе категорична проява на строгост. — Нямам представа кой е този човек, но баща ти...

— Приятел е. Къде е Хавиер Холт?

— А, той ли. — Новият обект на неодобрението ѝ, за който ѝ припомни Уил, временно измести вниманието ѝ. — В дневната е, май взема някаква картина. Господин Робин го остави да си върши работата и се прибра в кабинета си...

Но Уил, непознатият и Лугари вече летяха по коридора. Госпожа Уиклоу ги последва. Чуха я да вика Робин по име, докато Рагинбоун отваряше вратата на дневната, мърморейки си нещо на атлантиски. Дневната беше празна. Картината беше облепната на стола точно така, както я бе оставил Робин, но предпазното стъкло бе счупено, от средата плъзваше гъста мрежа от тънки ивички, които се разпростираха чак до периферията. Миниатюрното изображение на града съвсем не се виждаше.

— Къде е? — попита Уил. — Сега Ферн изобщо няма да може да се върне.

— Тя и бездруго нямаше да може да се върне оттук — отвърна Рагинбоун с необичайно за ситуацията спокойствие и потупа картината по гърба, за да се увери, че е непокътната. — Нито пък той.

— Какво имаш предвид? Къде е той?

— Тръгнал е след нея. Или след ключа. При всички положения — към миналото.

Влизането на госпожа Уиклоу, следвана по петите от Робин, прекъсна всякакви допълнителни обяснения. Последваха безразборни въпроси, объркване (Робин), подозрителност (госпожа Уиклоу), неловък опит за запознаване.

— Това е господин... — подхвана Уил, но спря наскоро изречението, дал си сметка, че „Рагинбоун“ не е достатъчно сериозно име за достопочтен обитател на реалния свят.

— Уочман^[1] — помогна му възрастният мъж, като си послужи с името, с което го бе нарекла Ферн.

— Стопанинът на Лугари — додаде Уил.

— Щом той е Наблюдател — рече госпожа Уиклоу полугласно, — значи кучето му е Пазач. Ама кого наблюдават и кого пазят — ей това питам аз. Вижте, господин Робин, тука стават много неща, за които не сте уведомен, и според мен е крайно време да ги узнаете. — Беше явно, че в числото на неупоменатите включва и себе си.

— Точно така. Да започнем от там — къде, да му се не види, е Хавиер?

— Замина — отвърна Уил дръзко.

— Колата му е отпред — възпротиви се баща му.

— Заминал е без колата си — включи се Рагинбоун. — Изчезнал е като дим. Знаем, че не е използвал задния вход — госпожа Уиклоу щеше да го види. Не е минал и отпред — двамата с Уил бихме го засекли, нали в крайна сметка го видяхме да влиза именно оттам. Пък и би се качил в колата си. С две думи — изобщо не е излизал оттук. Просто изчезна.

— Абсурд! — възкликна Робин. Госпожа Уиклоу явно беше скептично настроена. — Хората не изчезват просто ей така. Може да се е заключил в мазето...

Погледнаха в мазето. За всеки случай провериха и на горния етаж. Мина известно време, докато се уверят, че цялата къща е празна.

— Няма го — заключи накрая госпожа Уиклоу. — Това поне е ясно, за разлика от всичко останало. — Изглежда Рагинбоун сърдито, но скришом. — Ще пийна един чай.

— Аз имам нужда от нещо по-силно — обади се Робин.

— Как ще обясним всичко това? — изсъска Уил в ухото на Рагинбоун.

— Никак — отвърна Наблюдателя. — Хората сами ще си намерят обяснения. Винаги става така.

— Мисля, че трябва да уведомя полицията — тъкмо казваше Робин, докато си наливаше от скоча, който наскоро си бе купил от безмитната зона. — Доста неловка ситуация, държа да отбележа. Мъж изчезва като с вълшебна пръчица, при това в моя дом. Полицията със сигурност ще реши, че има нещо подозрително. Нали така, все пак не може просто да се... изпари.

— Такива неща се случват — отвърна Рагинбоун и прие доста колебливо предложената чаша скоч, която му подаваше Робин. Капъл старши се питаше дали странният приятел на сина му е бивш предприемач или университетски преподавател, изпаднал в немилост вследствие на редовна злоупотреба с алкохол. — Светът е пълен с неразрешени загадки. И все пак ми се струва, че не е добре да се прибързва с уведомяването на полицията. В крайна сметка Хавиер Холт е възрастен човек — вие не сте отговорен за неговото здраве и

безопасност. А каквото е изчезнало, трябва да се появи — все някъде. Сигурно ще се върне.

— Колата му е тук. — Робин явно не беше съгласен с това предположение. — Не може просто ей така да я зареже пред къщата ми.

— И защо не? — попита Рагинбоун.

— Не ми харесва тая работа — поклати глава госпожа Уиклоу, след като гостът си тръгна. — Това, дето му викат тайнствени загадки, са си най-обикновени небивалици. Но хората не изчезват просто ей така. Особено противни мазни типове като нашия господин Холт. Той е от ония, дето все се появяват там, където най-малко им е мястото.

— Но така или иначе сега го няма — прекъсна я Робин. — Просто... го няма.

— Ако Хавиер е отишъл в миналото — подхвана Уил, щом двамата с Рагинбоун останаха насаме, — това означава ли, че и Древният дух е там?

— Не съвсем. Нещата са малко по-сложни. Не забравяй, че Древният дух вече съществува в миналото. Може би няма желание да се върне във време, в което има риск да бъде изправен лице в лице със самия себе си. Използването на амбулант го предпазва от този риск или поне той трябва да вярва в това. Във всеки случай Древните духове изглежда са отбягвали Атлантида — страхували са се от силата на Магнита. Така или иначе, доколкото ми е известно, той не би могъл да контролира амбулант в миналото от позицията си в настоящето — марионетката е твърде далеч от кукловода. Любопитна ситуация. В крайна сметка може да се окаже, че амбулантът не е просто обикновен приемател — той има своя воля, свой дух; вярно, душата му е отнета, но мозъкът му поддържа определено ниво на самостоятелност. За постигането на всичко това предполагам, че се е наложило да вкара част от своята сила в него.

— Искаш да кажеш, че е станал много силен?

— Възможно е. — На устните на Рагинбоун се появи подобие на усмивка. — Но ако амбулантът се изгуби, той определено ще изгуби и голяма част от силата си.

— И как това може да помогне на Ферн?

— Никак. Ние не бихме могли да ѝ помогнем по никакъв начин.
— Дори да имаше едва доловимо натъртване на местоимението „ние“, Уил не го долови. — Но ако амбулантът бъде унищожен или няма възможност да се върне, това би могло да ни е от помощ тук. Азмордис би изгубил голяма част от същинската си сила. А това може само да ни радва.

— Това изобщо не ме интересува. Аз се притеснявам само за Ферн.

— Продължавай да се притесняваш. Нима някой може да каже на какво е способна любовта? Безсмъртните са склонни да я презират, наричайки я „плътска слабост“, ала ние, човеците, я поставяме на висок пиедестал. Любовта на семейството, любовта на приятелите, любовта на влюбените. Харесва ни да вярваме, че тя устоява, след като всичко останало изтлее. Най-безценната суета. Може би...

— Стига вече философстване — прекъсна го Уил. — Не съм в настроение.

Рагинбоун се усмихна и млъкна.

Уил прекара най-дългия следобед в живота си — по-дълъг дори от онзи път, когато чакаше Ферн да се върне, след като ги подгони мотористът. Рагинбоун си тръгна — „Вятърът ще ми прочисти главата от философските мисли“ — а Уил се върна при реката, но сенките вече ги нямаше. Слънцето проблясваше сред облаците и вървеше в крак с въртящата се земя, сякаш отказваше да позволи на деня да поеме към своя заниз.

Както винаги, когато човек има време за убиване, Уил си помисли за няколко неща, които би могъл да свърши, и реши, по една или друга причина, че нито едно от тях не си струва. Часовникът му се бе счупил няколко седмици по-рано и когато се прибра, той по-скоро почувства, отколкото знаеше със сигурност, че става късно. Следобедът бе все така облян в златисто, вятърът бе стихнал и бе станало адски жежко. Колата на Хавиер си стоеше на алеята. За момент Уил си я представи как остава завинаги там — блестяща, застинала в очакване, без никой да влезе в нея, без никой да я потърси. Хавиер сигурно е взел ключовете у себе си, помисли си горчиво Уил. Какво ли ще прави с ключове от кола в миналото? И после, татко сигурно вече е ужасно разтревожен за Ферн. Какво ще му кажа? Ами

тя за малко отскочи до друго измерение. Не знам кога ще се върне... Да му се не види! Рагинбоун можеше да помогне малко повече...

Прекрачи прага на кухнята. Госпожа Уиклоу явно бе убедена да си върви у дома. (Уил беше сигурен, че не е минало без обстоятелствени увещания: икономката отдавна беше решила, при това не без основание, че семейство Капъл се нуждаят от далеч повече внимание и грижи от братовчеда Нед.)

Часовникът, който пъплеше едва-едва, уведоми Уил, че е седем и пет.

Баща му беше в хола.

И в края на краищата не се оказа толкова трудно.

— Къде е Ферн? — попита Робин. В гласа му не се долавяше страх, нито несигурност, само ужасяващата пустота, която поглъща далечната половина на тревожността.

— Няма я, татко. Също като Хавиер. Просто я няма. Няма я.

---

[1] Watchman (англ.) — наблюдател. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изкачваше стълбата вече доста време. Не си спомняше да е била на долната площадка, нито знаеше как изобщо се е озовала на стъпалата, но така или иначе се катереше все по-нагоре и по-нагоре. Не беше уморена. Стълбата се виеше непредсказуемо, завиваше ту наляво, ту надясно, после внезапно се навиваше на спирала. Но каквото и да ставаше, тя продължаваше да се катери и не изгубваше целта от погледа си — мъничкото светло правоъгълниче на изхода, рамка на прозорец или на врата, уж не много далеч, но неизменно на същото разстояние, макар да беше убедена, че вече би трябвало да се е доближила до него. Покрай нея от двете ѝ страни се движеха стени, тук-там прекъсвани от мъгляви отвори, от величествени полуразрушени колони, от коридори, които не водеха наникъде, от сводове горе към небитието.

Имаше паяжини, които изглеждаха като издялани от камък, през прозорчета се провиждаха късчета небе в цвят, който тя не можеше точно да определи. Светлината беше мека, сенките — бледи. Въздухът не беше застоял, но не беше и свеж. Не се чувстваше задъхана, но след известно време установи, че сякаш не диша. Опита се да си спомни как се е озовала на стълбата и защо за нея е толкова важно да стигне до горе, но мозъкът ѝ бе някак замъглен. Беше забравила целта си. Паметта ѝ се бе смалила до размери, по-миниатюрни и по-далечни дори от онова, което виждаше някъде пред себе си — жива микросцена, в която моделите и детайлите бяха неразличими.

Продължи напред. Нямаше друг избор. Времето беше спряло. Всичкото време бе изтекло. Изкачи стълбата и застана пред изхода — не беше далечен процеп, а ниска вратичка под каменен зид. Прекрачи през прага и бе обляна от слънчева светлина.

В миналото.

Стоеше на хълм над града. Оттук виждаше разклоняващи се на всички страни широки улици, които тръгваха като звездни лъчи от полите на планината, пресичани от други улици, и тесни, и широки, и се сливаха в безкрайна мозайка от покриви, стени и паваж, която се

разстилаше чак до хоризонта, докато пейзажът се превърне в мъглявина. Отвъд нея в далечината като че ли се мерзелееха кехлибарени поля, сред които горяха тъмните огънове на дървета. Тънки ивици зеленина маркираха пътя на невидими реки, но тя не можеше да различи подробностите. Централните градски артерии вероятно са били прокарани по предварителен план, но времето отдавна бе претопило първоначалния замисъл в лабиринта на блуждаещи улички, покълнали от главния корен като филизи, разклонени от лоза. Някои от сградите бяха на прилично разстояние една от друга, с веранди и колонади отпред, увенчани с кули, кубета и куполи, разделени от площади и широки булеварди, от градини и шадравани. Други се гушеха една в друга под закривените си стрехи и пропускаха помежду си само тесни сенчести алейки и задънени улички.

Планината гледаше почти изцяло на запад, градът бе облян в слънчева светлина, затъмнен в кехлибареножълто и карамеленокафяво, един златен град, излязъл от човешкото въображение в епохата, когато Еверест е бил пясъчна дюна, а Стоунхендж — просто камък на сред брега. Град, който вече е бил древен, когато всичко останало е било в младенческа възраст.

Неговите размери и причудливост я замаяха и опияниха — никога в краткия си живот не бе и сънувала подобно място. Това е Атлантида, каза си. Аз съм в Атлантида. И докато стоеше вцепенена и втрещена, в главата ѝ изплува гледката на друг град — със сиви стени, които се извисяваха като скали, с правоъгълни кули, целите в кристал и желязо, с пътища, които се врязваха като ждрела между умопомрачително високи сгради; във въздуха се стелеше задушлив мирис на изгорели газове, чуваше се неспирен грохот на лъскави коли, задвижвани от неznайна сила. Потисна ужаса и се опита да овладее описването от собствената си ексцентрична фантазия. Сякаш нещо в мисълта ѝ се бе изплъзнало и картината се бе шмугнала в процепа, за да се отпечата в мислите ѝ. Слабостта ѝ я плашеше. Шокът от пристигането ѝ тук, въздействието на този необятен и невъобразим град явно временно бе изместило всичко останало в съзнанието ѝ.

Опита се да проясни мислите си, но се почувства замаяна и дезориентирана, сякаш внезапно всичко около нея бе погълнато от гъста мъгла, забулила нещо в подсъзнанието ѝ, което не би трябвало да

е там. В главата ѝ се залутаха откъслечни спомени като снимка, която ту се избистря, ту се размива. Стегна се, огледа се да види точно къде се намира.

Всъщност планината представляваше отдавна угаснал вулкан, който се извисяваше в най-южния край на острова. Откъм морето проядената от лавата страна на скалата бе допълнително издълбана от яростния прибой, вследствие на което бе прокопан дълбок тунел в сърцевината на масива, който стигаше точно до някогашния кратер на вулкана. Сега това място представляваше естествено издълбано пристанище, заслонено от всички страни и потопено в спокойни зелени води.

Атлантидите бяха издигнали кейове и дървени мостчета, за да осигурят надежден пристан за всякакъв вид плавателни съдове — рибарски лодки, увеселителни корабчета, яhti, триреми, кораби за пренасяне на роби, търговски кораби. В скалните стени около пристанището имаше издялани пазарчета, механи и пещери, мрачни складове, скрити зад рибарски мрежи и пълни с топове въжета, котви, рибарски тризъбци и харпуни. Тунел в северна посока свързваше пристанището с централната градска порта, която се затваряше и заключваше в случай на нападение — колкото и малко вероятно да беше то — за да се брани не толкова градът, колкото самото пристанище.

Но тя не беше дошла от тази посока. Явно някак си бе успяла да се добере до една от няколкото тайни стълби — тесни, тъмни и стръмни — които се виеха през планината и излизаха до външните склонове през невзрачни вратички, чието предназначение бе отдавна забравено както от съседи, така и от случайни минувачи.

Тук планината бе терасирана и богаташките къщи с колониади отпред бяха надвиснали над чезнещия долу в ниското град, към който се виеха павирани улички. Долу вляво Ферн видя огромно кубе, първата ѝ мисъл беше, че е храм. Беше обковано със злато и поглъщаше жадно последните огнени пламъци на отминаващия ден, за да ги избълва с пълна мощ обратно към небето и да заслепи слънцето.

Атлантидите явно нямаха укрепления, за разлика от дървените крепости на Джена и каменните зидове на Скайър. Но нали все пак възприемаха себе си като първата крепост на цивилизацията в един все още примитивен свят. Уверени в своето превъзходство и в силата на

своята Дарба, те не се страхуваха нито от нашественици, нито от пирати. Няколко мига тя стоя смаяна, любувайки се на прелестта на техния град. Какво би могла да се надява да постигне тук — сама, без ничия помощ, чужденка, дошла от далечни земи, натоварена с обречената мисия да изпълни неизпълнима задача?

Ясно съзнаваше, че е смъртно уморена. Може би затова се чувстваше толкова особено, обзета от пораженски настроения още преди да е пристъпила към работа, заблудена от триковете, които ѝ поднасяше мисълта. Беше пристигнала по-рано същия следобед с кораб от Скайър. Помнеше как стоя, зяпнала в захлас нагоре, докато се плъзгаха под издълбания от океана мост, как огледа подредените в кръг скали около себе си, привързаните по кейовете плавателни съдове, после стъпи на твърда земя, но тя като че се люлееше под краката ѝ след дългото пътуване по море.

Едва ли бяха минали повече от няколко часа оттогава, но въпреки това образите ѝ се струваха странно далечни, като детски впечатления, извикани на живот трийсет години по-късно. Времето бе наситило цветовете им, но подробностите бяха избледнели. Като илюстрации от книжка — плод на богато въображение. Не помнеше как е открила тази стълба, нито как се изкачи по нея в тъмното. Знаеше само, че стъпалата ѝ се сториха безкрайни. Но беше явно, че по време на това изкачване с нея се е случило нещо — в главата ѝ се бяха настанили други спомени, други мисли, пропълзяваха в тайни кътчета, където тя не би могла да ги открие, надзъртаха в подсъзнанието ѝ в очакване на миг разсейване, за да се пръкнат. *Усещаше* ги там като чуждо присъствие, което криеше неясна заплаха и можеше да се надигне всеки миг. *Град* — тревожните видения се завърнаха, но сега пред погледа ѝ изплува тротоар, наблъскан със забързани фигури. Валеше дъжд, минувачите стискаха малки преносими навеси, закрепени на върха на дълги дръжки и оцветени в червено, синьо, черно, на ивици и на петна; те подскачаха и се блъскаха като цветя, набучени на колове, които танцуваха над течащия поток от хора. Зад една сграда, сякаш издигната от прозрачни тръби, осветени отвътре със зловеща бяла светлина, изплъзяха облаци.

Тя изтласка видението в дълбините на съзнанието си, натика го обратно в мъглявината, откъдето бе изплувало. Може би това е да си луд, рече си ужасена. Непрекъснато имаш чувството, че нещо се крие в

главата ти. Изпитваше остра нужда от сън. Де да можеше да поспи, със сигурност щеше да се почувства по-добре.

Заслиза по безкрайните стъпала, които се спускаха по склона и свързваха отделните отсечки на криволичещ път. Щом стъпи долу, теренът рязко се изравни. Вулканът бе опасан от широк път, по който се движеха предимно коне; роби, които явно нямаха друга работа, почистваха изпражненията. Около вратовете им висяха тежки железни пранги, голите им гърбове бяха набраздени от отдавна зараснали белези от камшични удари.

Тя пресече оттатък и скоро се озова на друга улица, която, общо взето, беше в посоката на храма. Беше толкова изтощена, че едва отлепяше погледа си от паважа, а когато спря, се олюля. Хората зяпаха втренчено варварските ѝ одежди, бледата ѝ кожа, късо подстриганата ѝ коса, след въшките, дето ги пипна в Скайър. (Извади късмет, че бяха само въшки — в Скайър човек можело да хване всякакви болести.) Влезе в магазин за вино да пита за странноприемница. Разваленият ѝ атлантиски издаваше северния ѝ произход. Мъжът в магазина ѝ каза да завие при следващата пресечка, а можело и по-нататък; беше сигурна, че ще се изгуби, но само миг по-късно стоеше пред арка, окичена с лавров венец — символ, който в цялата империя означаваше само едно: „Добре дошъл, страннико“.

Тя прекрачи прага и бе посрещната от жена, чиято любезност противоречеше на грубоватата ѝ външност и която я съпроводи до една стая на последния етаж, като настоя да ѝ помогне да си легне.

— Не съм гладна, благодаря — промърмори тя. — По-късно... — Завъртя се и мигом потъна в забрава.

Събуди се в малките часове, без никаква представа къде се намира и — още по-стряскащо — коя е. Мина ѝ през ум, че през рамката на прозореца, поприкрита зад полюшващи се пердета, би трябвало да се прокрадва сивкава светлина, ала в същото време съзнаваше, че това са глупости. Колибата на майка ѝ нямаше нито прозорци, нито пердета, само огънят гаснеше бавно в огнището и червеното пулсираше и попиваше в тлеещата жарава. А дали не се намираше в морето, под брезентовия навес до кърмата, разпънат за пътниците с билети, загледана към закованите на небосклона неподвижни звезди, полюшвана в хамака на необятния океан. Само че подът под нея беше стабилен, не помръдваше, а през сводестите

двойни прозорци със спуснати кепенци едва-едва се процеждаше нощта.

Аз съм в Атлантида, сети се най-накрая, успяла да събере парчетата от самоличността си сред бъркотията от противоречащи си изображения. Атлантида. Осъзнаването на този факт я изпълни с необяснимо чувство на паника. Понадигна се и остана така известно време, заслушана в звуците на нощния град: тътрузене на самотни колела, тропот на конски копита по паважа, викове, стъпки, тишина. Нещо липсваше — неизменния фон от приглушени гласове, сякаш жужащ пчелен кошер; плътната звукова стена, която в дълбините на съзнанието ѝ се асоциираше с думата „град“. Не можеше да определи какво липсва. След малко пак полегна, бавно се отпусна и заспа.

Когато се събуди, бе минало доста време. Надигна се, все още замаяна от съня, и отиде да отвори кепенците. Слънцето се бе вдигнало високо и прежуряше. Възползва се от оставената стомна с вода, напълни глинения съд и си изми лицето и ръцете. После се облече и изпита съжаление, че не разполага с по-подходящи дрехи. Бричът, с който бе обута, беше подходящ за планински климат — свободни бедра, плътно пристегнати прасци и слабини, коженият плат — омекнал и еластичен, отгънял от дългото носене. В Скайър си смени обувките със сандали и дрипата на гърба си със свободна риза от естествена, небоядисана материя, която изглеждаше сивкаво-жълтеникава. Въпреки това пак беше облечена прекалено топло. Кесията ѝ беше втъкната в пояса под ризата; надяваше се, че парите ще ѝ стигнат.

— Когато изпълниш Задачата си, няма да ти трябват пари — бе ѝ казал Пустинника, но неговият поглед се рееше из звездите; той рядко попадеше в клопката на практическите дела.

Мъжът, изпратен да ѝ бъде пазач и водач, носеше кесия, пълна с монети, но и той, и багажът му бяха отнесени през борда при свирепа буря по време на морското им пътешествие. А сега тя не помнеше дори името му.

— Ти си избрана — уведоми я Пустинника пред цялото село. Лицето му бе уморено, но погледът му искреше по-ярко от облян в слънце дъжд. — Записано е на небето и прошепнато с вятъра. Наблюдавам и слушам вече много-много време и ето че получих недвусмислено послание. Трябва ти само смелост и чисто сърце. Ако е

нужна помощ, ще бъде намерена. Ти си посочена от Съдбата, а тя не допуска изборът ѝ да се окаже погрешен.

Въпреки всичко странноприемниците струват пари, плащат се билети, такси, а дори Съдбата има нужда да ѝ се помогне. Старейшините в селото отделиха от личните си богатства, които бяха продадени в Джен, за да ѝ осигурят средства. Един-двама го направиха с подчертано нежелание — те нямаха добро мнение за Съдбата и още по-малко за безумното старче, което живееше само в планината и се вслушваше в гласове, неуловими за никого другиго. Но най-старият каза: „За селото е чест“, и толкова.

Тя намери масата, където ѝ бе сервирана закуска, в двора под обсипано с цвят дърво. Странноприемницата не беше нито голяма, нито луксозна, но в двора ѝ пръскаше шадраван, а по-нататък имаше басейн, където се бяха потопили неколцина от гостите. Тя с удоволствие би се присъединила към тях, но в северната ѝ родина климатът и свенливостта забраняваха нехайното разголване. Докато вдишваше букета от аромати и се наслаждаваше на слънчевите лъчи, ѝ хрумна, че откакто е пристигнала, нито веднъж не ѝ бе замирисало на бунище. В Джен всичко бе просмукано от неизменната воня на страшно много хора, които живеят плътно един до друг; при дъжд по улиците на Скайър се изливаха реки от мръсотия. Капитанът на кораба обаче ѝ каза, че Атлантида разполага с отточна система, която поддържа улиците чисти, а въздуха — приятен за дишане. Как не бе забелязала тази естествена свежест предната нощ! Явно наистина е била смъртно уморена, едва се е държала на краката си. Все още не можеше да си обясни защо.

Слънчевият часовник ѝ показва, че минава пладне. Беше твърде късно за закуска. Взе си малко пресен хляб, извара и маслини и седна да се храни, без да бърза, наслаждавайки се на спокойния двор и особеното място. Шадраванът се издигаше в нежна водна кула, задвижвана незнайно от каква сила над корито от дялан камък, който никога не преливаше; над калдъръмения двор като тънка дантела падаше сянката на кичесто дърво; в един момент някъде отдалеч, откъм града, се разнесе звук на тъпан или гонг — дълбок тътен, който сякаш извираше от самите земни недра, за да предвещае проблем, появил се дълбоко под повърхността.

— Какво беше това? — попита тя ханджийката, която се появи малко след звука.

— Храмовият тъпан.

— Какво оповестява?

— Предупреждава — вдигна рамене жената. — Предстои церемония. Храмовите площи са свещени. По време на церемонии обикновените граждани не могат да влизат вътре... не че има много желаещи. Все пак, както се казва, мълвата е семе, разнасяно с вятъра — не е нужно да си видял лично. Последните жертвоприношения минаха всякакви граници.

— Но нали атлантидите почитат Незнайния бог — рече момичето. — Учили са ме, че Той е забранил жертвоприношенията.

— Атлантида не се управлява от никой Бог — отвърна тихо жената. — Винаги сме се гордели с това, а сега то е нашето проклятие.

— Тогава кой ви управлява? — попита момичето и още докато задаваше въпроса, почувства, че знае отговора.

Жената я изгледа изпод вежди.

— Откъде идваш, та не си чувала за Кралицата на кралиците?

Тя се изчерви, почувства се глупаво. Разбира се, че е чувала за Зохрейн, потомствената кралица. Че кой не е чувал за нея? Понечи да отвърне „Аз дори съм я виждала“, но преглътна думите си, съзнавайки, че това е невъзможно. Сигурно си спомня някаква картина... или пък статуя на жена със златно лице и коса като втвърдена лава; ръката ѝ въздигната във властен жест. Споменът я притесняваше, понеже не можеше да го свърже с нищо конкретно.

— Внимавай — продължи жената. — Станали сме доста подозрителни към чужденци. Някога — в гласа ѝ затрептяха презрителни нотки, сякаш изпитваше ненавист не само към съгражданите си, но и към самата себе си — посрещяхме всички с отворени обятия, бяхме сигурни в своята защитеност и превъзходство. Сега се страхуваме от извънбрачните плодове, родени от утробите ни; от непризнатите внуци и правнуци; от мелезите, които могат да се върнат и да ни откраднат империята и Дарбата. Задължителна параноя, поне така се твърди. Но за теб няма опасност. Ти си прекалено бледичка, за да те вземе някой за кръстоска.

Момичето се усмихна учтиво и премина към по-важния въпрос.

— Защо са ѝ на кралицата жертвоприношения?

Жената се поколеба, но все пак отговори на въпроса.

— Говори се, че иска да контролира самата Смърт. Вероятно жертвоприношенията са ѝ нужни, за да я примамим по-наблизо и да установим своята власт над нея.

Тя ще се опита да отвори Дверите на смъртта, така ѝ каза Пустинника. Искане да премине отвъд и да се завърне жива, в нарушение на Върховния закон. Трябва да ѝ се попречи. Ако Дверите бъдат отворени насила и Стената на битието се пропука, животът ще изтече през пукнатината. Така тя ще унищожи Магнита и ще изкорени земята. *Трябва да ѝ се попречи. Задачата ѝ. Отчаяна и невъзможна. Ти си избрана. Във вените ти тече кръвта на Атлантида...*

След като се нахрани, напусна странноприемницата и се отправи към храма.

Улиците из целия град бяха покрити предимно с павета от жълтеникав камък, какъвто явно се срещаше най-много в региона. Само няколко по-крайни улички и алеи бяха оставени без настилка, жълтееха от пръст. Всичко тук е златисто, помисли си тя — пътищата, къщите, колонадите, прахолякът по земята. Дори хората. Атлантидите бяха високи, нито слаби, нито дебели, с цвят на кожата от охра до маслинозелено, косите им бяха в най-разнообразни тъмни тонове, от махагоново до виненочерно, постигано обикновено чрез къносване. Мъжете често ходеха разгърдени, препасани с колани и пояси, окичени с вериги, свободните им панталони, подобни на шалвари — пристегнати в глезените или под коляното, с къси кожени сетрета без ръкави, но обсипани с множество ремъци или с толкова плътна бродерия, че копринените парчета ставаха твърди като кора на дърво.

Жените като че ли предпочитаха дългите панталони пред роклите и носеха була, които бяха толкова прозрачни, че почти не се забелязваха; ефирните материи бяха с нежни щампи на цветя, бледи като жасмин, на ивички като перуника, на петънца като орхидея. Сигурно често се къпят, рече си — при разминаване я лъхваше ухание на парфюм, не на пот. Усещаше погледите, впити в гърба ѝ. Тук чужденците се набиваха на очи като недъгави. Дори робите, докарани тук от завладения континентални земи, повечето живели в плен поколения наред, бяха започнали да приличат на своите господари. Нямаше ги свинете и козите, които бе забелязала да ровичкат из бунищата в Джена; нямаше ги безбройните плъхове на Скайър; за

сметка на това беше пълно с котки, повечето жълтеникави, в тон с града, някои на ивици или на петна като дивите си сродници в джунглата, с огромни уши и удължени муцуни.

През прозорците влитаха мънички пъстри птички, за да кълват трошици от масите, дългокраки кучета с нашийници, обсипани със скъпоценни камъни, топуркаха след господаря или господарката си и с отвращение хвърляха по някой поглед наоколо. По главните улици боклукът се почистваше и изхвърляше най-редовно.

На тръгване от странноприемницата храмът ѝ се стори съвсем близо — виждаше позлатения му купол да се извисява над околните сгради. Но постепенно си даде сметка, че всичко е заради размерите: от планината ѝ се бе сторил доста голям, но от нивото на улицата изглеждаше направо гигантски, архитектурно изобилие, което сякаш бе построено от великани, не от хора. Умопомрачителното полукълбо на кубето поглъщаше слънчевите лъчи и потапяше погледа в чисто злато. Къщите в непосредствена близост до храма изглеждаха скупчени, мънички, сякаш притиснати една в друга, смутени от величието на могъщия си съсед.

Тя свърна от широката улица и се озова в лабиринт от улички, където явно се помещаваше някакъв пазар. Тук магазинчетата се бореха едно с друго за място под слънцето; над широко отворени фасади бяха надвиснали тенти и чергила, а по-скришните местенца се спотайваха свенливо зад забулени с платнища входи и шумолящи висулки. Подрънкваха монети, хората се пазаряха шумно, разменяйки си бързи реплики, обиграните търговци говореха провлачено, приглушени гласове сключваха потайни сделки.

Обзе я чувството, че няма нещо за ядене или за обличане, което да не се продава тук; предлагаше се всичко — от най-полезното до абсолютно безполезното. За малко забрави накъде се бе запътила и тръгна безцелно насам-натам, изпаднала в някакъв транс, окъпала сетивата си в калейдоскоп от нови впечатления. Обсипа я букет от аромати: натрапчиви и остри миризми на подправки и билки, уханье на масла, забъркани с цветя и мускус, остро жило на оцет и марината, вонята на мухлясало сирене. Хората отстъпваха да ѝ сторят път, преминаваща котка се отърка в глезена ѝ.

В следващия миг тя се закова на място. Атлантида изчезна и градът от кошмара ѝ се върна. Сивите му кули превзеха пазара и

главната улица, образът се втурна в главата ѝ трескаво, оглушително, с пищене и грохот... Затвори очи, усети мекото докосване на котката до прасеца си, чу мяучещия ѝ глас. Когато отново прогледна, пак се намираше на претъпкания пазар, сред плетеницата от паянтови навеси и чергила, а една жена зад близката сергия я питаше дали е добре.

— Да, да, всичко е наред, благодаря.

Дадоха ѝ да пийне лимонов сок, който я освежи в жегата. Не ѝ взеха пари. Пази се, заръча ѝ жената, тук има всякакви капани за чужденци. Момичето се усмихна и продължи.

И ето че най-накрая се озова на широката улица около храма и огромното кубе се извиси току над главата ѝ, така че вече не можеше да види горната му част. Сградата беше издигната над нивото на улицата, надвиснала над града, опасана с открита колонада от мраморни стълбове, които се врязваха в небето като дървета без корони. Към тях водеха множество стъпала, насечени тук-там от мрачни шахти с потънали в сенките капаци, които водеха към пъкъла на килии и подземия, зандани и катакомби.

Тук-там по стъпалата бяха насядали хора, други се разхождаха около колоните, но всички входи бяха завардени и стражите кръстосваха копия пред всеки поклонник без право на достъп в храма. Тя не приближи никоя от вратите, предпочете да се отправи към покрайнините, за да подири начин за по-незабелязано проникване вътре. На едно място стигна до подобие на мостче, минаващо над подредени една до друга арки, което свързваше храма с горния етаж на съседна постройка, вероятно конюшня.

Тя огледа внимателно мястото и околността. Под една от арките седеше просяк, кръстосал крака под себе си, с паничка за подаения отпред. Косата му, сплъстена на фитили и загубила цвета си от градския прахоляк, скриваше лицето му почти изцяло. Прахта беше проникнала и в кожата му и я бе обезцветила на петна. Вместо дрехи по тялото му бяха останали оскъдни дрипи. До него имаше пукната стомна за вода, но той не я докосваше, като че ли бе потънал в полусън, предизвикан от упойващи вещества, или пък просто се бе вцепенил от отчаяние. Щом го доближи, забеляза, че всъщност е доста млад. Може и да си въобразяваше, но ѝ се стори, че при звука от стъпките ѝ очите му се стрелнаха нагоре за частица от секундата и това я предупреди да застане нащрек.

Вниманието ѝ привлече приближаването на кола: край съседната постройка спря файтон, от конюшната излезе коняр и се зае да разседлава коня, за да го отведе през широката порта. След него тръгна и пътникът; коларят остана да чака завръщането му. Отиват в храма, рече си тя, и хвърли поглед към покритата алея.

Край конюшната имаше двойка стражи, но те не бяха въоръжени с копия и щитове, а само с къси мечове. Единият свали шлема си, за да се почеше. Докато тя оглеждаше обстановката, просякът, явно разбуден от пристигането на файтона, се размърда и закуцука към стражите, протегнал паничката си напред. Недокоснатата стомна висеше от дясната му китка. Единият войник му извика нещо надменно, другият подигравателно удари шлема си. И тогава просякът пусна паничката си на земята и с изненадваща бързина разклати стомната така, че от нея изхвърча нещо мъничко, което уцели по-близкия войник право в голите гърди и се изтърколи в обутите му в сандали крака. Онзи изкрещя. Другарят му се забави частица от секундата, зяпнал с шлема си в ръка. Чевръст ритник го уцели право в слабините и онзи се преви одве, но се удържа да не се строполи край нещото, паднало на земята. В следващия миг просякът се спусна към вратата и връхлетя в конюшната. Двамата стражи, единият стенещ, другият крещящ, се спуснаха подире му. Минувачите, включително коларят, явно останаха доволни да станат свидетели на нещо ново и наобиколиха предмета на земята.

Момичето се приближи внимателно. Беше скорпион, по-дълъг от разтворената ѝ длан, с бронзова коруба, с извита опашка. Скорпионът се заклатушка в едната посока, момичето безшумно се измъкна в другата, за да потъне незабелязано в сумрачните конюшни.

Успя да се шмугне в една от клетките за конете, размина се с коняря, притисна се до топлия хълбок на животното вътре, което я изглежда абсолютно безразлично. Щом конярят се отдалечи, тя си запроправя път през тъмното, вонящо на коне и засипано със слама помещение, докато се озова пред дървена стълба. Изкачи се по нея и попадна на отделението за сено вдясно; вляво тръгваше коридорче, което водеше към алеята. Прецени, че беглецът и преследвачите му са минали по същия път само минута-две преди нея. С малко късмет, всички постове по трасето щяха да са заети с преследването на просяка.

Алеята бе облъхната от хлад, слънчевите лъчи се процеждаха между решетъчната конструкция на каменните стени и образуваха на пода ситна мрежа. Вратата към храма бе отворена и неохранявана. Цареше пълна тишина.

Тя пристъпи напред, огледа се наляво-надясно — не се забелязваше жива душа. Нямаше представа накъде са отишли просякът и преследвачите му, но всъщност беше без значение. Просякът неволно ѝ помогна и повече не ѝ бе нужен. Съсредоточи се изцяло върху Задачата, всичко друго остана на заден план. При все това нямаше точна представа какво се иска от нея.

Стоеше наред широка кръгла галерия, опасваща храма околоръст под високото величествено кубе. Вътре, както и отвън, огромният купол бе обкован със злато. Всъщност всичко вътре като че беше от злато — вещите бяха или със златно покритие, или излети от злато, или от ковано злато, по мраморните колони пълзяха златисти нишки, цялата галерия бе потопена в кехлибарени сенки. Долу светлината нахлуваше през множество високи издължени прозорци, обвити в ефирни паяжини, по които проблясваха мимолетни искрици. Пламъци като привидения потрепваха над газените лампи и разнасяха миризма на пушек. Усещаше се ухание на лимон и сандалово дърво, други ароматни жилки, които тя не разпозна — благоухание, тежко и плътно като старо злато, но в същото време ефирно и разлято. Предположи, че някъде по периферията на купола вероятно има капандури, понеже въздухът, макар и неподвижен, не беше застоял.

Почувства, че тук, в храма, се намира в самата утроба на града, че това е пресятата същност на Атлантида, нейното златно сърце, което е не толкова символ, колкото неподправено проявление на благосъстояние и слава, на неопровержимо превъзходство. Не беше място, където идваш да се преклониш пред божество, а светиня, където да обожествиш поклонника.

Незнайният Бог отдавна е преместен и изглежда още по-далеч поради самия факт, че е Незнаен: тук атлантидските богове издигат себе си на Негово място, придобиват неземни сили, винаги жадни за повече, отколкото Дарбата може да им даде. Тя почувства, че те са обречени, макар страхът ѝ да нямаше нито основания, нито форма, и въпреки това храмът ѝ се стори страховит и красив отвъд всичко, сътворено от човешка ръка. Дори безумните сънища, в които ѝ се

явяваше Зохрейн, изведнъж като че докоснаха нещо дълбоко в нея — копнежа да надхвърли възможностите си, да се опълчи на съдбата, да наруши закони, които не бива да бъдат нарушавани. Защото такава е същността на човешката природа: от момента, в който Луцифер се опълчи, ние сме го признали за един от нас.

Тя изтласка съпричастието си, което явно криеше опасности, и тръгна към балюстрадата, за да погледне в търбуха на огромното помещение. Необятният под се бе проснал далеч под краката ѝ, като покриваше разстояние от близо двеста метра от стена до стена, огледалната му повърхност отразяваше златния таван като в езеро. Върху него, гравирани с тънки като паяжина и при все това съвсем отчетливи линии, беше изобразен кръг, който затваряше в себе си звезда или слънце с множество лъчи, а в самия център бяха изобразени няколко йероглифа или руни, чието значение тя не разбираше. В средата на залата бе разположен олтарът. Представляваше най-обикновено парче камък без никаква украса, може би поизгладен от морето, но с неправилна форма. Несъмнено имаше своето значение, макар и неясно за нея. Горната му част бе леко вдлъбната и отгоре бе поставено черно кълбо с размерите на змийско яйце. Щом погледът ѝ попадна върху него, усети притегателната му сила с такъв замах, че сърцето ѝ прескочи и дъхът ѝ секна.

И в следващия миг осъзна, че златният храм, та дори и самият град не са нищо повече от декор, издигнати, за да приютят тази смъртоносна вещ — великолепият венец около зрънцето безкрайна сила. Пред погледа ѝ енергията, която струеше оттам, сякаш се засили съвсем в синхрон с кипежа вътре в самата нея: въздухът запулсира, залата затрептя като мираж, потръпна на ръба на съществуването и само Магнита остана истински.

Тя се втурна през залата, стигна до една стълба и само след няколко широки крачки се озова долу, на нивото на земята. Силата, която я тласкаше напред, бе толкова могъща, че имаше чувството, че е прекосила просторния под буквално с две-три крачки. Олтарът внезапно се озова пред нея и тя положи ръце върху Магнита.

Не беше от камък — разбра го мигновено. Вярно, донякъде наподобяваше камък, просто защото беше по-твърд от всичко твърдо и по-тежък от всичко тежко на планетата. Ала тежината му бе някак вътрешна, не го дърпаше надолу, а някак го притегляше навътре към

самия него. Не бе нито жив, нито мъртъв; имаше Живот, но не и Мисъл; беше сила без воля. Представляваше кълбо, съставено от толкова плътна материя, че вътре спокойно можеше да са скрити цели светове. Тя го докосна и потръпна, през тялото ѝ премина вълна, като че съставена от пращинките на падаща звезда — опърли я с хиляди искрици, които пламнаха, ала не я изгориха. Ръцете ѝ станаха прозрачни, докато огънят, запален във вените ѝ, засия през тънката ѝ кожа.

Преодоляла ужаса си, замаяна и удивена, тя видя как скелетът ѝ фосфоресцира, а множеството сухожилия, които обвиват и свързват костите ѝ, се гънат като нишки жива коприна. После огънят угасна и ръцете ѝ възвърнаха обичайния си вид. Магнита я пусна, но я остави олюляваща се — все едно ѝ беше прилошало или бе пияна. Някъде долу отекна затръшната врата и чувството за надвиснала опасност се възроди в сърцето ѝ. Подтичвайки, се добра до сводестата колонада, опасваща галерията, строполи се в основата на една колона и се сгуши в сенките.

Жената влетя в залата броени минути след това. Закрачи по гладкия мрамор, от който отекна шумоленето на чевръстите ѝ и едновременно с това тежки стъпки. Беше красива като леопард, златисто-черна и смъртоносна; главата ѝ, килната леко встрани връз изящната крехка шия, излъчваше неестествена грациозност и лекота въпреки непогрешимото царствено високомерие: когато мъжът зад нея заговори, извъртането на брадичката ѝ бе плавно като плъзгане на змия. Този път косата ѝ не бе стегната в конус на тила, а падаше тежко в буен мастиленочерен поток от къдрици, в които тук-там имаше вътъкнати миниатюрни скъпоценни камъчета. Дългият воал, с който бе покрила тялото си, бе жълт и ефирен като цветен прашец, надиплен около хълбоците и раменете, пърхащ като нежна пеперуда зад гърба ѝ. При всяко нейно движение накитите по тялото ѝ издаваха едва доловим звън.

Момичето я позна веднага: Зохрейн Гулабей^[1], последната потомка на Тринайсетата династия, първожрицата на Незнайния бог, кралицата на Атлантида, императрицата на света — или поне на онази част от света, която вече бе попаднала под обширната мрежа на могъщия остров. Хроникьорите, които се занимаваха с историята на нейния живот, твърдяха, че е почти на сто и петдесет години, а

фигурата ѝ бе запазила външния блясък на тяло в разцвета на силите си. Злите езици подмятаха, че едва осемгодишна отровила по-големия си брат, за да си осигури трона, а от баща си, краля магьосник Фарок, Гулабей се отървала, преди да навърши дваисет. Майка ѝ, легендарната красавица Тамисандра^[2], се стопила от скръб и угаснала наскоро след това.

Никой никога не бил виждал Зохрейн да отрони сълза. Не се омъжила, понеже се заклела да не приема в сърцето си ни мъж, ни дете — никой, който би могъл да се доближи до нея достатъчно, за да има възможност да я убие. Предпочела компанията на роби, които сменяла често-често, екзекутирайки всеки, към когото усещала и най-бегли признаци на привързаност. Съветниците ѝ я ненавиждали съвсем малко повече, отколкото тя тях.

Докато я гледаше, макар и от разстояние, момичето усети позната грозота, която се излъчваше от царствената ѝ фигура, въпреки физическото ѝ съвършенство — хищна пустота, готова да погълне самия живот, за да засити безнадеждната си нужда. Беше гледка, която знаеше, че е виждала и преди; и този спомен я безпокоеше — отчасти защото не можеше да си обясни откъде идва, но също и заради неясния страх, който го съпътстваше.

Придружителят на Зохрейн бе висок колкото нея и изглеждаше доста по-възрастен. Беше с бръсната глава, бицепсите му бяха пристегнати с масивни гривни, които приличаха повече на бойни атрибути, отколкото на накити. Атлетичното му тяло бе изтъкано от мускули. Явно някога е бил изключително красив, докато нещастен случай или болест не бе обезобразила и набраздила кожата на половината му лице, а последвалото лечение я бе втвърдило и бе разрушило симетричността на чертите му. От цялото му същество се излъчваше заплахата, стелейки се около него като зловонно изпарение.

— Всички са тук — каза той. — Оставих ги в чакалнята. Оплакват се, но шепнешком — страх ги е, че дори стените могат да чуят хленченето им и информацията да стигне до твоите уши. Създали са си собствена йерархия.

— Разбира се — отвърна тя. — Когато се възкачих на трона, дадох на дванайсетте фамилии право на избор — да се предадат доброволно или да бъдат насилствено подчинени. Винаги има възможност за избор. Те избраха показността, самочувствието,

леността и безделието, малодушието и алчността. Избраха да запазят достойнството си и да ми се подчинят доброволно, вместо да се опълчат срещу мен. Великите аристократични фамилии бяха лишени от величието си още преди векове, репутацията на мъртвите не е достатъчна за живите. Казват си, че служейки на мен, служат най-добре на себе си. Така робството не им тежи.

— Но ти имаш нужда от тях — напомни ѝ той.

— Имам нужда от наследството им, от силата, която дреме в тях и която те вече не използват, понеже са станали твърде нервни или пък са твърде уморени. Те са потомци на онези, които първи докоснаха Магнита и бяха завинаги променени от него. Неговата сила все още кипи в кръвта им, в жилите им. Аз ще я изтегля, ще я обединя. И това ще бъде достатъчно.

— Сигурна ли си? — Внезапното безразличие в тона му разкри спотаена надежда, която надзърташе иззад привидната лоялност. Смръщеният клепач се спусна още по надолу и окото под него заискри студено и злобно.

— Нищо не е сигурно — усмихна се Зохрейн. Когато вървеше до нея, характерната за него смъртоносна заплаха, която струеше от съществуването му, губеше остротата си и изглеждаше не по-опасна от нож за разрязване на хартия, украсен със скъпоценни камъни. — Страх ли те е, Иксаво? — Вече приближаваха олтара. — Страх ли те е от Магнита?

— Ще го унищожиш ли? — Акустиката на мястото превърна изтърваната фраза в зловещ шепот.

— Ще го претворя.

— Той ще устои на унищожението.

— Всички вещи устояват на унищожението според собствените си качества. Скали, камъни, диаманти. Съществата инстинктивно се стремят към единство. То е без значение. — Тя метна думите през рамо като огризки, подхвърлени на просяк, и се извърна с лице към Магнита.

— *Ще те чуе.*

— Той не чува, не вижда, не чувства. Не е нищо друго, освен буца груба сила. Буца. Аз чувам и виждам, и чувствам. Аз притежавам силата да раздробя тази буца като най-обикновен камък и да му придам

каквато си поискам форма. Не ме е страх от някаква си буца, от един камък. А тебе?

Постави длан върху Магнита и на момичето му се стори, че вижда как по ръката ѝ пробягва вълна, която се нажежава и се стрелва, готова да се забие в мозъка ѝ. Рече си: Зохрейн е живяла твърде дълго в неговата аура, проникнала е прекалено надълбоко в същността му. Силата се е просмукала в съзнанието ѝ. Тя разсъждава, доколкото може да разсъждава един луд. Тя е наметнала останките от разсъдъка си като воал.

Най-лошото е, даде си сметка тя, че Зохрейн не познава страха, а страхът е спирачката на разума.

— Докосни го — рече кралицата на Иксаво. — Цели петнайсет години ти беше негов Пазител. Нима никога не си го докосвал? Наистина ли си толкова слаб и не си бил любопитен — глупав като стадните животни, които наричаме граждани? Имах по-високо мнение за тебе, Иксаво. Едно време си мислех, че заслужаваш моята ненавист.

Настъпи дълга пауза, в която се усещаха напрежение, колебание, размисъл.

— Веднъж го докоснах — призна си неохотно той. Момичето, което наблюдаваше от сенките, усети съпротивата му, ужаса, който му навя този спомен. — Изгори ме. Горещината пропълзява в ръката ми и разтапя лицето ми. Беше като огъня на боговете. Другия път може да изгоря.

— *Боговете.* — Презрението и възмущението ѝ закипяха. — Изобщо не ме интересуват боговете. Незнайният бог винаги е бил доволен нещата да си останат така, а що се отнася до жалките духове, които се наричат божества, поне тук, в Атлантида, проявихме достатъчно разум да ги презрем и да научим хората да не им се кланят. Дарбата излиза отвъд прословутите им умения. Ще взема Дарбата им и ще я попия така, че да не може да бъде дадена отново. Така наречените богове ще се стопят до легенда в моята сянка. Ще кръстосвам свят след свят, отвъд Смъртта и обратно, извън обсега на всеки безсмъртен. Божествената природа ще бъде моята основа.

— Какво искаш? — провлече той. — Ти управляваш половината свят. Нима има територия, която не си завладяла? Необитаема пустиня, гола планинска верига, шепа примитивни племена, които живеят в

пещери и кирпичени колиби? Защо си отваряш толкова работа, че искаш да покориш и тези?

— Ти не разбираш. — Тя пак протегна ръката си към Магнита, не го докосна, но сякаш ѝ се искаше да обходи скритото му магнитно поле. — Имах по-високо мнение за умствените ти способности. Управлението е подробност — аз искам да *бъда*. Да *бъда* последна и завинаги, единствена и върховна. Да не познавам граници. Цялата Атлантидска империя е като детски кът за игра в сравнение с неизбродимите селения, които се простират отвъд Дверите. *Няма да допусна* да остана затворена в една-единствена планета, в един космос, зад обичайните ограничения на живота и смъртта. Ще триумфирам над всички тях. Управлението е черната работа, но триумфът е завинаги сладостен.

— А после? — попита Иксаво. — След като завоюваш победа, тогава какво?

Дори от разстояние момичето успя да види, че под загадъчната маска на лицето му той разбира всичко. Кралицата бе бясна и той го знаеше, при все това не би направил нищо, за да я разстрои. Вероятно се страхуваше от нея прекалено много. Може би имаше намерение да я използва, с надеждата да си издейства някакви дивиденди от прибързаността и бурната ѝ реакция.

Тя не отвърна на въпроса; беше очевидно, че мисълта ѝ бе съсредоточена другаде и тази тема бе останала на заден план.

— Наближава моментът — рече накрая. — Сигурен ли си, че и другите ще са готови?

— Да, ще бъдат готови.

— А жертвата?

— Също.

— Трябва да е млад и силен. *Нимфелинът*^[3] тази сутрин бе красив, но накуцваше. Не искам да полагам отритнатите чедра на града пред прага на Дверите на смъртта, сякаш в подигравка на собствените си вярвания. Искam най-доброто сред младежта на Атлантида. Вземи дъщерите и синовете на дванайсетте фамилии: силата е вътре в тях, искам да я изцедя заедно с кръвта им.

Той не реагира. Явно бе прекарал в нейното обкръжение доста дълго време. А и не бе изключено да споделя вкусовете ѝ.

— Не би било... мъдро, Ваше Височество. Както вече споменах, нужна ви е тяхната подкрепа.

— Само за тази церемония. След това да вървят на боклука.

— Тогава започнете церемонията, а после...

Ала колебанията му не достигнаха до нея. Лудостта бе стеснила и съсредоточила възприятията ѝ върху обсега на собствените ѝ амбиции. Тя погледна Иксаво и пред нея се разкриха всичките му резерви, ходове, измъквания, лъжи, сякаш бе напълно голо, прозрачно същество, чиито най-тайни страсти биха били твърде предвидими, за да насочват нейните интереси. Тя вярваше, че той ще я последва като чакал, подмамен от надеждата да намери мърша, по-малкият хищник тръгнал след по-могъщия, оставяйки несъгласията си за себе си. Тя го ненавиждаше заради тази му прозрачност, за баналните му заговори, заради лекотата, с която ѝ се удаваше да го контролира: при все това презрението бе дотолкова част от естествената палитра на чувствата ѝ, че вече почти не го забелязваше. Той бе полезен инструмент: останалото бе излишно.

Тя го бе избрала, понеже беше син на атлантиски военачалник, убит зад граница, отгледан от жреците на Хекс-Ате в забранения град Култуум и поради това, въпреки подозрителното му религиозно възпитание, далечен на всякакви отцепнически фракции вътре в самата Атлантида. Бе се убедила с очите си, че той притежава известна сила, и знаеше, че я използва рядко, и затова я бе приела за по-слаба разновидност на Дарбата, твърде незначителна, за да ѝ се обърне внимание. Считаючи самата себе си едва ли не за всемогъща, тя го бе причислила към по-нисшите създания и не считаше за нужно да вижда в него заплаха.

Момичето, неподвижно в неподходящото си скривалище, за един кратък миг проникна в съзнанието на Зохрейн, без да иска прозря нещо и се отдръпна от осъзнатата пълна липса на човештина. Церемонията явно щеше да започне всеки момент и момичето знаеше, че е време да си тръгва или поне да се премести от полезрението на участниците. Но Пазителя излезе, а Зохрейн остана край олтара, втръпана в Магнита, сякаш изпаднала в транс, зяпнала алчно насреща му. Ръцете ѝ се плъзнаха сладострастно по повърхността му, но без да го докосват, просто описаха контурите му; притиснатите ѝ една в друга устни се изкривиха в потайна усмивка. Изглеждаше така, сякаш едва

ли не прави любов с Магнита: макар да не го докосваше, движенията ѝ бяха дълбоко чувствени, дори похотливи, докато изражението ѝ се разля в замаян до забрава поглед, граничещ с екстаза.

Наблюдаващото момиче си помисли с любопитство: тя ще го унищожи, понеже смята, че това е начинът да се сдобие с абсолютна власт. Като сляпо влюбен мъж, който души любовницата си, понеже тя го предизвиква и тормози и той смята, че по този начин ще я притежава изцяло. Но след това любимата е прекрачила отвъд притежанието и всичко, което му остава, е споменът. Може би това е, което трябва да предотвратя. Ала тя нямаше представа какво да прави, как да го направи и усещаше инстинктивно, че е твърде скоро, че не е дошъл моментът. Засега трябваше да остане и да наблюдава, без да я виждат. И въпреки това, а може би и поради влиянието на всичко това върху нея, тази странна връзка с върховния източник на сила, тя почувства, че би било по-добре да бъде унищожен. Беше твърде силно, твърде хипнотично, твърде ужасяващо безцелно, за да бъде оставено сред алчните, отчаяни смъртни: самата същност бе покварена. Прекършена, силата ѝ щеше да се разсее, а може би и да изчезне напълно. Нека Зохрейн я разтърси — ако може.

Няколко минути по-късно кралицата се отдръпна от олтара, замаята ѝ преля в оловен ступор, който бе същността на красотата ѝ. Придърпа ефирния воал около себе си, опакова се в кожа от жълтеникава паяжина, разкривайки детайлите на досега забуленото си тяло, и се отправи сковано към страничната врата, през която бе влязла.

Момичето се изправи и хукна да бяга през залата, за да стигне до стълбите и да се качи обратно в галерията. Оказа се по-далеч, отколкото бе предполагала; досегът с Магнита явно я бе дезориентирал. Жрец, който влизаше през главния вход, забеляза мимолетното движение и извика стражата. Веднага се отзова цял отряд гвардейци. Тя видя, че пътят ѝ е пресечен и за броени секунди се озова в хватката на здрави ръце, опаковани в кожа и бронз. Престана да се съпротивлява, разбра, че няма смисъл. Остана неподвижна, втреничила каменен поглед в похитителите си.

— Какво да правим с него? — попита капитанът.

— С нея — поправи го жрецьт. — Огледайте я добре. Иксаво ще иска да я прегледа по-обстойно, но не точно сега. Няма време.

Хвърлете я в килията при останалите. Време е да започвам с тъпаните.

Отведоха я, стискайки я здраво, но не болезнено, явно убедени, че е изключено да избяга. Смъкнаха я по сумрачна стълба и я поведоха по спираловидни коридори из подземията на храма.

Тъпанът започна да думка още докато слизаха по стълбата — същия звук, който чу от странноприемницата, но далеч по-силен — плътен и ритмичен тътен, от който стените завибрираха. Дори войниците се сепнаха. Беше шум, който прониква дълбоко в главата и отеква в черепа; който разхлабва връзките на всички стави.

Щом зъбите му престанаха да тракат, момичето осъзна, че го блъсват през прага на ниска врата в помещение, където цари пълен мрак. Вратата зад нея щракна, езичето се плъзна в познатия жлеб с глухия звук на камък, отъркан о камък. Резето проскърца; ключът се превърта с дрънчене.

После настъпи тишина — гъстата, яростна, потискаща тишина на топъл спарен въздух в затворено тясно пространство, разкъсван от дрезгавото ѝ дишане. Отпусна се бавно край предмет, който на допир приличаше на твърд камък, опрян до стената. Не виждаше нищо, освен отблясъците остатъчна светлина от собствените си очи, които блуждаеха в празното. Щом дишането ѝ се поуспокои, дочу същото тихо съскане да се повтаря някъде наблизо — сякаш ехо, попаднало в глухата стаичка. Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. И тогава тя си спомни. Онзи жрец го бе споменал.

— Ехо? — прошепна тя. В тъмното бе някак естествено да шепне. — Тук ли си?

— Разбира се — отвърна прозаично тъмнината. — Че къде да съм? — Гласът бе успокояващо нормален, хладен, но не жесток, леко саркастичен — като нож с пера вместо острие.

Тя постепенно се поуспокои.

— Кой си ти?

— Аз съм си аз. — Отговорът му дойде с насмешка и увереност. — Първо чужденците. Ти коя си?

— И ти си чужденец.

— Не колкото теб.

— Откъде знаеш? — попита тя с леко възмущение.

— Нали те видях... макар и за кратко... като те блъснаха вътре. Пък и по-рано. Отвън. Ти не си тукашна. Кожата ти е бяла, очите ти са

светли, а косата ти е с цвят на умиращи листа. По походката и гласа ти личи, че си момиче, макар че тялото ти сякаш още не е съвсем сигурно. Акцентът ти ми е непознат. Е, коя си?

Просякът, рече си тя, раздразнена на самата себе си, че не се сети по-рано. Странно, но нелюбезните му думи не я смутиха. Беше се съсредоточила върху собствената си самоличност: още докато посягаше към нея, тя като че се разпадна на парчета, блянът се сблъска с действителността, късове от личността ѝ се оттеглиха, оставяйки след себе си дупки, пълни с разместени спомени.

— Казвам се Фернани^[4] — отвърна тя, но не беше сигурна. Нещо не ѝ звучеше съвсем както трябва. — Някои ме наричат Ферн. — Това ѝ се стори по-добре. Ферн ѝ бе познато: пасваше ѝ като стара ръкавица.

— Откъде си, Фернани? И накъде отиваш?

— Идвам от едно село на половината път до планината Вез във Вирок. На север от Джена...

— Знам къде се намира Вирок — виждал съм го на карта. Значи си доста далеч от дома.

— Искях да обиколя света — отвърна тя, като старателно гледаше да не го предизвиква по никакъв начин.

— Тук няма да видиш много от него.

— Май те бива да изтъкваш очевидното, а? — Реши, че е време да му го върне. — Твой ред е — кой си ти?

— Рафарл^[5] Дев. Някои ме наричат Раф. Аз съм по-друг тип чужденец. — Тя усети как насмешливият тон се обърна към самия него.

— Какъв по-точно?

— Мелез. Копеле. Изменник по кръв, особняк по собствено желание. Изгнаник по рождение. Не познаваш ли местните закони?

— Естествено, че не. — Собственичката на странноприемницата спомена нещо подобно, сега си спомни.

— Мислех, че всеки в империята е длъжен да се интересува от града, който стои начело на всички градове.

— Както сам каза, Вирок е доста далеч от тук. Аз съм просто едно невежо селянче.

Долови призрака на смеха в мрака, привидението на топлината и приятелство.

— Явно. Ти си невежо селянче, аз съм нагъл гражданин. Извинявай. Въпреки съмнителното си положение продължавам да разсъждавам като жител на Атлантида. Ние сме убедени, че нашият град се намира в центъра на всички светове. Предполагам това е причината дванайсетте фамилии да се разтревожат толкова, когато се установи, че Дарбата вирее и сред хората от не толкова елитни региони. Осъзнаха, че разпространяват талантите със семето си, затова преди около четиристотин години женитбата с чужденци бе забранена. Естествено, това не доведе до особени резултати. Лошите навици на управляващите касти са всеизвестни. Но когато Зохрейн взе властта, издаде указ всички бебета със смесена кръв да бъдат убивани още при раждането, често заедно с блудните им майки. Малцина са избегналите тази участ. Моята майка е от династията Деворнин^[6]: семейството ѝ не позволило да бъде посечена по толкова отвратителен начин, макар че баща ми бил преследван като куче. Омъжили я за някакъв тъпак с чистокръвен атлантиски произход и майка ми го принудила да ме признае за свой син — това било нейното условие да приеме сделката. Каза ми истината, когато бях достатъчно голям, за да я разбера. Няколко години по-късно избягах и оттогава живея труден живот. От време на време се отбивам до вкъщи да хапна топла храна и да полегна на меко легло. И заради нея. Дава ми пари, които би трябвало да отказвам, но не го правя. Син пройдоха — само дето никой не би допуснал да се променя, дори да искам.

— Наистина ли си просяк?

— Значи си ме видяла.

— Ти се постара да те забележа.

Призракът отново избухна в смях — нещо средно между пъшкане и въздишка.

— Налагаше се. Трябваше да вляза тук. Просяк съм тогава, когато ми изнася. Прося по прищявка, крада при нужда, пиратствам винаги когато имам възможност да отмъкна кораб. Паразит, който се угоява в град на паразити, побрал в себе си половината население на земята.

— Градът е прекрасен — рече тя.

— *Ара-йе*. Прекрасен и покварен. Обичам го и го мразя. Това е двойното проклятие, което съм наследил.

— Защо държиш да влезеш в храма? Като гледам, не ти е помогнал кой знае колко.

— Мога да си тръгна, когато пожелаая. — Прозвуча й опасно спокоен. — Ако отсъствам прекалено дълго, мой човек навън ще уведоми майка ми. Династията Деворнин са трети по ранг сред управляващите фамилии и моята незаконност все така е неофициална, независимо от това колко лошо поведение съм решил да имам. Жреците няма да съберат смелост да засегнат майка ми. Но не би трябвало да имам нужда от помощта й. Щом церемонията приключи, ще намеря начин да накарам тъмничаря да отключи вратата.

— Как?

— Викам го. Казвам му, че в стената има дупка или че предишният обитател е оставил шепа монети на пода, или измислям нещо друго. Възбуждам любопитството му. Разпалвам алчността му. Средното ниво на интелигентност на храмовата охрана не е високо. Щом той се разсее, се нахвърлям отгоре му. Може да ми помогнеш да отклоня вниманието им.

— Мерси — промърмори тя. Ако е нужна помощ, бе й казал Пустинника, ще бъде намерена. Това е моята помощ, рече си тя, внезапно добила повече увереност. Затова съм тук.

Настъпи тишина, този път не беше враждебна. Тъпанът отдавна бе замлъкнал, отгоре не се чуваше нито звук.

— Как ще разбереш, че церемонията е свършила? — попита тя.

— Ще гадая. Обикновено не продължава повече от час.

— Още не си ми казал какво те води насам.

— Преди три дни улична стража прибра мой приятел по обвинение в дребно хулиганство. Вероятно недостовечно. Ууиноор е честен човек, той не води двойствен живот. Снощи научих, че са го затворили тук. Сигурно е в някоя от съседните килии. — Тя го чу как се намести, явно чакането го изнервяше. — Ако не го измъкна, може да го използват за жертвоприношението.

— Това се отнася и за теб.

— Забрави. Нали ти казах, че съм от Деворнин.

— Преди да ме заловят — продължи Ферн, — дочух разговор между Зохрейн и един от жреците. Тя го нарече Пазителя.

— Иксаво. Как успя? Явно си се промъкнала след мен...

— Аз съм естествено незабележима.

— От къде на къде... ти, едно невежо селянче... се промъкваш в храма и подслушваш кралицата на цивилизования свят? Това подобава на шпионин, но ти не приличаш много на такъв. Във всеки случай малцината останали врагове на Зохрейн са атлантиди.

— Не съм шпионин. Просто исках да разгледам храма, това е. Останалото е случайност. — Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Ти си в опасност. Дори не го осъзнаваш. Зохрейн изрично каза на Пазителя да се съсредоточи върху дванайсетте фамилии. Явно иска да увеличи значимостта на жертвоприношението. Каза, че последният, принесен в жертва, бил куц *нимфелин*. Смята, че Дверите на смъртта ще се отворят по-широко за тези, които са родени здрави и с благороден произход.

Последвалата тишина бе тягостна, сякаш мракът се беше сгъстил.

— Куц ли каза? — попита съкилийникът ѝ. Гласът му бе изстинал.

Паузата се проточи няколко ужасни мига.

— Съжалявам — пророни Ферн.

Откакто бе пристигнала в Атлантида, тя сякаш разви друго ниво на сетивност по отношение чувствата на околните. Сякаш бариерите, които отделят самостоятелността на отделния индивид, бяха паднали и тя успяваше да комуникира направо с оголения пред нея дух. Усети го и със Зохрейн през онези няколко секунди, когато успя да надникне в озверялата от глад празнота на душата ѝ — празнота, която ѝ напомни за някого другото, само дете не можеше да се сети за кого точно. А сега ѝ се случваше в тъмното — с човек, когото дори не виждаше.

Почувства остро жило на скръбта, което се заби в плътта му изневиделица; тежестта на обща вътрешна болка. Скръбта му сякаш ѝ бе смътно позната, а болката като че ли бе свързана най-вече с провал — с един от множество провали. Сякаш виждаше как животът му се разгръща в безкрайна схема от непостигнати дела, разочаровани приятели, врагове, които не би могла и не би опитала да пребори. Под булото на безгрижно лекомислие, ирония и самоирония тя сякаш го наблюдаваше как изследва самия себе си през кривите огледала, които показваха душата му грозна до уродливост. Тя дотолкова потъна в болката му, че почувства как острието раздира собственото ѝ сърце.

— Явно е станало тази сутрин — рече той след доста време. — Обикновено не действат толкова бързо. Приключиха с мен още преди да съм започнал. — Мълчание. — Не съм голям герой, а? Идвам със закъснение да спася човек, който вече е мъртъв.

Пак мълчание. Този път тишината сякаш възнамеряваше да се проточи до безкрай. Ферн се втурна да говори, търсеше трескаво точните думи, с които да навърже идеите си, едва наполовина сигурна какво точно иска да каже и твърде притеснена да не се изрази погрешно.

— Никой не е герой през цялото време. Героят всъщност е най-обикновен човек, който извършва нещо изключително. Той не е рядка порода, въпреки всичко, което се опитват да налагат законите на Атлантида. Всички ние сме обикновени хора — ти, аз, Зохрейн и... и жреците, и пазачите, и робите. И ако опитаме и се провалим, но продължаваме да опитваме, отново и отново... ако извадим късмет и запазим надеждата си, ако се държим храбро... понякога успяваме да постигнем нещо. Героите не се раждат и не се изграждат — те сами създават себе си. Няма значение. Няма значение, ако се провалиш. Важното е да опиташ отново. — Думите ѝ се изчерпаха и тя установи, че се е задъхала от бурния им поток, дори леко се изненада от порива си, явно изскачил от потайно кътче на съзнанието ѝ.

Настъпи тишина, в която тя не можеше да прогледне.

— Мислех те за дете — рече той после. — За избягало от къщи хлапе, тръгнало да дири късмета си. Но ти говориш... като че ли си на хиляда години.

Аз съм неродена, отвърна мисълта ѝ. Много векове неродена. Потръпна пред кошмара в главата си, вкопчи се в спомени, които сякаш се отдръпнаха в мрака, докато ужасът растеше и протягаше ръце към нея...

— Фернани?

— Наричай ме Ферн.

— На колко години си всъщност?

— На шестнайсет. — Имаше поне едно нещо, в което беше сигурна, един установен факт, в който да се вкопчи, без да бъде разколебавана от съмнения. На шестнайсет.

— Ууиноор беше на деветнайсет — пророни Рафарл след известно време. — Винаги е изглеждал доста по-млад.

— Добре ли го познаваше?

— Не бих казал. Бяхме близки със сестра му... той има близначка. Искам да кажа — имаше. Именно тя ме помоли да му помогна. Ти можеш да спасиш брат ми, така ми каза. Само ти. Ти си от рода Деворнин.

Известно време Ферн не каза нищо. Обзе я чувство, каквото рядко бе изпитвала преди — остро като игла, горчиво като злъч. Закипя вътре в нея като някаква емоционална зараза, обезцвети цялата палитра на духа ѝ. *Бяхме близки със сестра му...* Беше я страх да проговори, за да не би гласът ѝ да я издаде. Глупачка, укори се ядно. Глупачка. Та ти едва го познаваш...

Опита се да си го представи — просякът под арката, ала замъглените ѝ спомени явно нямаха почти нищо общо с мъжа в мрака.

— Ууинарда^[7] се надяваше да убедя майка ми да използва влиянието си — заговори Рафарл, — но тя отказа. Нямало да има никаква полза. Ядосах се и... Опитах това. Идиотски импулс, нямаше време за съставяне на подробен план. Бях сигурен, че тя никога не би ми изменила, независимо от отношението ѝ към моя приятел. — Ферн по-скоро почувства, отколкото чу последвалата въздишка, която облъхна бузата ѝ като зефир. — Аз не се държах нито геройски, нито храбро. Просто бях разгневен.

— Е, сега вече ще се наложи да бъдеш смел. — Ферн се окопити. — Нали ти казах — Зохрейн заповяда на Пазителя да ѝ доведе децата на дванайсетте фамилии. На него не му се ще — предполагам, че той е по-скоро разсъдлив, отколкото импулсивен тип — но се подчини. Ти си идеален за целта. Наполовина чиста кръв означава наполовина сериозни мерки. Половин подчинение, половин неподчинение — зависи на чия страна си. Нужна ни е хитрост, за да се измъкнем оттук. И се моли да е по-успешна от последния ти опит.

— На нас ли? — Призрачният смях се чу отново, разбълбука гласа му.

Тя си помисли: „Опасността го възбужда. Каквото и да говори“.

Останаха така, смълчани. Тя усети как той се съсредоточава, претегля възможностите, комбинира, дава простор на мисълта си. Тъмнината около тях се сгъсти, сякаш привлечена от мислите му. Тя усети как напрежението притиска и нея.

— Церемонията ще свърши всеки момент — отрони след малко Рафарл. За нейна изненада, звучеше като че е останал без дъх. И след малко: — Какво става? Чувствам се сякаш...

— ... сякаш се задушаваме — рече Ферн, като не успя да събере сили за повече от шепот.

Тук, под земята, бе по-хладно, слънцето не проникваше пряко, но температурата явно се бе покачила, без те да усетят, че става нещо, и сега изведнъж жегата се оказа смазваща. Ферн усети как потта избива между късите косъмчета на главата ѝ, как потича на струйки покрай слепоочията и тръгва по врата. Докосна лицето си — беше мокро.

— Нещо... нещо става тук — пророни Рафарл. — Може би... е пожар. — Тя го чу да се надига и да приближава до вратата, започна да думка с юмрук по нея. — Пазач! Пазач! — Никакъв отговор. — *Таркморрх... гниарре!* И двете думи бяха непознати за Ферн, но тя беше почти сигурна, че се досеща за значението им. — Или не иска да отговори... или си е тръгнал...

— Не е огън — внезапно се сети Ферн. — Зохрейн е. Опитва се да... — Замлъкна, за да се съсредоточи и събере сили, за да вдиша. Дишането вече не беше нещо, за което тялото ѝ можеше да се грижи само. Въздухът пулсираше в ушите ѝ като кръв. Смътно усети, че Рафарл се е приплъзнал на пода до нея. Кракът му докосваше бедрото ѝ, рамената им опираха едно в друго.

— Какво се опитва? — попита той.

— Да счупи... Магнита.

— *Какво?*

— Тя използва дванайсетте фамилии... съсредоточава силата им... връща го към източника му... — Ферн млъкна, давайки си сметка, че се опитва да обясни нещо, което самата тя не разбира достатъчно добре. Докато говореше, чу нов звук, който идваше отгоре, някакъв приглушен тътен, сякаш далечно жужене на рояк пчели в просторна пещера. След минута-две осъзна, че сигурно е опънатата кожа на барабана в храма, която вибрира от натрупаната енергия. Трептенето му звучеше като странен акомпанимент на ставащото над главите им. Звукът не бе толкова силен, колкото натрапчив: отекваше от под, таван и стени и въздухът вибрираше.

Покри ушите си с ръце, но това не облекчи нещата: звукът вече бе проникнал вътре в нея. Беше се отказала от опити да говори,

възмушението на Рафарл бе потушено, сграбчено в заглъхваща въздишка. Горещината се сгъстяваше около тях като юмрук, изстисквайки и последната капчица пот от телата им. Тя усети как ръцете му се плъзват около тялото ѝ и се притисна в него в отговор, склочи ръце зад гърба му, търсейки не убежище, а взаимна закрила, сякаш сливането на силите им можеше някак да ги предпази от неумолимото разрастване на заклинанието. Обляната ѝ в пот гръд се притискаше в непознатото му тяло; гръдният му кош ритмично се повдигаше с поемането на всеки дъх и тя усещаше какво му струва това.

Ти притежаваш Дарбата. Пустинника ли го каза? Използвай я. И вместо да се опълчи на силата, тя посегна към нея, към Магнита, неоттренираната ѝ способност набра сила, щом възвърна контакта си с матрицата. Тя се протегна мислено, положи усилия да ги опакова в нещо като пашкул, изтъкан от силата, която се опитваше да ги покори. Не беше сигурна, но дишането ѝ като че стана по-леко. Хватката на ръцете ѝ стана по-силна от стомана.

Изведнъж прещрака. Чу се звук, който разпука въздуха и се вряза като мълния дълбоко в земната плът. В черепа ѝ отекна нещо, което би могло да бъде звук или светлина, или и двете. За една много малка част от секундата мозъкът ѝ сякаш се разпадна, късчета памет, мисъл, личност се разхвърчаха във всички посоки. Нямаше представа какво се случва с тялото ѝ. Настана кратка борба, после я погълна черен мрак. Когато дойде на себе си, се намери превита одве, в устата си усещаше вкус на повръщано.

— Прилоша ти — рече Рафарл. — Върху мен.

— Извинявай.

Той продължаваше да я прегръща през рамо, помогна ѝ да седне изправена. Тя опипа с ръка пода пред себе си и изруга на език, който нямаше представа, че знае.

Близо до тях се бе отворила цепнатина в мрака — розовееше се извит надясно процеп. Източникът на светлина бе слаб, но след толкова време в пълния мрак на тъмницата им се стори ослепително ярък.

— Това е вратата — предположи Рафарл. — Това... земетресение... или каквото там беше... явно я е отворило. Мисля, че

резето се е счупило. — Изправи се и я повлече със себе си. — Хайде, ставай. Това е шансът ни да се измъкнем.

Вратата беше тежка, пантите — повредени. Наложих да напънат здраво, докато успеят да освободят парчето метал и каменната ключалка да падне.

— Пазачите ще чуят — промърмори Рафарл.

Но не дойде никой. На поставка, окачена на стената, мъждукаше гаснеща свещ. Друга се бе превърнала в червеникаво тлеещо купче. Ферн се помъчи да си припомни от коя посока бе дошла, но напразно.

— Насам — рече Рафарл.

— Имаш ли представа накъде отиваш? — попита тя след малко.

— Не. И ако искаш да вървиш с мен, по-добре не питай.

Зад ъгъла попаднаха на тъмничаря и един от стражите. От устните на двамата мъже бе избълвала кръв и пяна, под кожата им се виждаха тъмни петна, като че от ударено или от вътрешни кръвоизливи. Ферн нямаше нищо против слабата светлина, която не ѝ даваше възможност да ги огледа добре.

— Явно нещо ги е убило — но какво ли? — заразсъждава на глас Рафарл. Взе главния ключ от колана на тъмничаря и се зае да чука и вика пред всяка тъмнична врата, покрай която минаха, но никъде не получи отговор. Всеки следващ отчаян вик звучеше все по-мрачно и безнадеждно. Щом стигнаха до последната врата, той се зае да ровичка във връзката ключове, докато откри правилния, за да отключи. Бутна рязко вратата, направи крачка-две напред и се дръпна като попарен.

Ферн мярна сянка, която пресече светлинния сноп като ръка.

— Мъртви са — рече той. — Всички до един.

За миг тя сподели кошмара му да излязат изпод земята и да заварят Атлантида превърната в град на трупове, през който да се движат безцелно, без да знаят какво да сторят с остатъка от живота си.

— Чудно ми е как ние с теб оцеляхме — продължи той. — Може би стените на нашата килия са се оказали малко по-дебели от останалите. Странна работа. Никога не съм предполагал, че мога да бъда благодарен за съдбата си да съм хвърлен в тъмница. — Онзи призрак смях, който в тъмното звучеше страховито, тук ѝ се стори съвсем обикновен — едва ли заради светлината на факлата.

Не е заради стените, каза си Ферн. Аз съм причината.

Но не каза нищо.

Следващата врата бе по-различна. Това не бе тъмнична врата, а по-висока и по-широка, обкована с метал и украсена с атлантиската звезда слънце, изработена от някаква медна сплав, която на светлината на факлата изглеждаше кървавочервена. Имаше две резета. Отключиха я с най-големия ключ. Килията отвъд не се виждаше в тъмнината, но Ферн усети височина, дълбочина, простор. Лъхна я миризма, която тя знаеше, че усеща за първи път, ала въпреки това някъде дълбоко в съзнанието ѝ, в древните, незабравени кътчета на родовата ѝ памет ѝ се стори позната. По кожата ѝ пропълзяха иглички.

Рафарл взе факла от поставката на стената в коридора и прекрачи прага. Ферн го последва.

Таванът беше сводест; между арките прескачаха сенки, които потъваха зад колоните. Край стените имаше предмети, които бе виждала само веднъж преди — неща с шипове, решетки и вериги в антична крепост — не можеше да се сети къде — много отдавна и много далеч. Само дето онези от спомените ѝ бяха потъмнели от времето, ръждясали от бездействие. А тези тук бяха наточени, излъскани до блясък. Употребявани. В единия край имаше прекатурен мангал, вероятно пометен от вълната на заклинанието. По пода се бе разпиляла пепел. Вляво факлата се отрази в множество повърхности: цял куп ножове, подредени върху пейка; ножове от всякакъв вид и големина, прави и извити, широки и тънки, с куки на върховете, спираловидни, с по две и по три остриета. Всички педантично почистени, блеснали в мрака.

Обичани.

В средата на стаята имаше каменна маса, правоъгълна плоча, вдигната горе-долу на височината на човешки ръст. На съответно разстояние бяха прикрепени ремъци. В четирите края беше поставена по една лампа под такъв ъгъл, че когато бъдат запалени и четирите, да не хвърлят сянка върху плочата. Тази пустота и празнина изпълни цялото ѝ същество, погледа ѝ, мислите ѝ. Тя си каза: „Всичко е толкова безукорно чисто“. И после: „Откъде идва тази миризма, след като е толкова чисто?“. Но тя знаеше отговора на този въпрос. Чистотата беше неестествена, пречистване, което по никакъв начин не може да проникне през кожата. Но миризмата — тя беше стара и силна. Беше проникнала надълбоко, в сърцевината на камъка, в корените на сенките, в жилите на стените, беше се просмукала в тъканта на стаята.

Имаше и други неща — звуци, гледки — спотаени под тишината и зад светлината на факлата. Писъци и шепоти. Паметта на кръвта.

Тя стоеше заслушана, уплашена от ехото, което не можеше да чуе. Щом сведе поглед, забеляза ръката си, стиснала ръката на Рафарл. Той не казваше нищо, само движеше факлата, а сенките се гърчеха, отскачаха от ниша в ниша. Тя се замисли за позлатения храм горе, за зародиша на силата в сърцето му, който сега бе разтърсен от сладта и алчността на Зохрейн.

И това е Атлантида, каза си тя. Това е утробата на града. Обратната страна на монетата. Без нея не биха съществували храмът, палатите, целият град.

Залата беше непокътната — с изключение на прекатурения мангал. Сякаш вътре имаше нещо, устояло на унищожението, някаква ужасяваща отрицателна сила.

— Казват — подхвана Рафарл, — че тази стая се намира точно под олтара. Явно това е центърът на силата. — След малко додаде: — Така или иначе, е празна.

— Дали? — попита Ферн.

На излизане той спря да заключи. Да не влизат хора. Каквото е вътре, да си остане там.

Изминаха няколко минути, преди да подхванат разговор.

— Приятелят ти не е загинал тук — рече накрая Ферн. — Принасянето в жертва става бързо. (Поне така се надяваше.)

— Загубил съм много приятели.

Стълбата нагоре се оказа неохранявана — пазачът на долната площадка лежеше проснат в неестествена поза, неподвижен като статуя.

— Може би и Зохрейн е мъртва — подхвана колебливо Рафарл.

— Не е мъртва — отвърна с изненадваща категоричност Ферн. — Да огледаме.

— Но ако не е мъртва...

Но Ферн успя да се промъкне покрай него и вече внимателно отваряше вратата. Щом пролуката стана достатъчно широка, се шмугна през нея. Рафарл я последва с неохота, леко изненадан.

Първото, което Ферн забеляза, бе пукнатината на купола. Тръгваше от далечната стена и стигаше почти до връхната точка — назъбена ивица, която тук-там се разклоняваше на тънки като

косъмчета странични пукнатинки, а в един момент зейваше и откриваше гледка към небето навън.

По безупречния под бе нападала мазилка, валяха се парченца златни листа; дори в мрака се виждаше гъстата димна завеса, която още не се бе разсеяла. През процепа се бе промъкнал слънчев лъч, който падаше косо през залата и се стоварваше право върху пустия олтар. Крехката руна, която рисуваше върху мрамора, заслепяваше мандалата и всичко позлатено наоколо. Ферн така и не разбра защо ѝ отне толкова време, докато забележи труповете. Бяха проснати в накъсан кръг около нишата зад олтара: повечето се бяха отдръпнали към колонадата или бяха запратени срещу колоните, два-три лежаха по-близо до центъра. Някой наблизко стенеше. Те притежават Дарбата, напомни си Ферн. Не всички са загинали.

— Това е вуйчо ми — отбеляза Рафарл, без да изглежда видимо натъжен, и посочи един от силуетите, който нито помръдваше, нито издаваше звук.

Тя хвърли бърз поглед на спътника си, огледа чертите му в профил, изпъкналия нос, хлътналите бузи. На скулата му личеше пресен белег, вероятно останал от скорошното му арестуване. Очите му не се виждаха. Това бе същият онзи просяк, дето я изгледа толкова многозначително — мъжът, с когото се запозна в тъмното. По дрехите му личаха следите от повърнато, оставени от нея. Тя потръпна при допира на нещо едновременно непознато и неочаквано близко.

Звук от сърцето на залата я изтръгна от мислите ѝ. Едно от телата край олтара правеше опит да се надигне, сграбчвайки камъка. Ярката ивица слънчева светлина замъгляваше всичко отвъд, дори повече от предметите в далечината и фигурата едва се виждаха. Тъмнината я обгръщаше като разпуснати коси и жълтеникави паяжини се вкопчваха в крайниците ѝ. Движенията ѝ бяха тромави от слабост или болка, чуваше се накъсано дрезгаво дишане, което отекваше в просторното помещение.

Човекът не бе забелязал новодошлите: цялото му внимание бе съсредоточено върху нещо, което стискаше в ръката си. Сковано и олюлявайки се, фигурата се затътри към светлината. Главата бе клюмнала напред, пръстите бавно се разгърнаха. Слънчевият лъч падна точно върху отворената длан и освети предмет със странна

форма. От това разстояние Ферн не можеше да се надява да различи какъв е предметът, но въпреки това знаеше. Сякаш винаги е знаела.

Ключът.

---

[1] Гулабей — името на тринайсетата династия, последната сред управляващите фамилии, издигнала се до върховната позиция в йерархията на Атлантида. С характерната си безскрупулност и ненаситност те са считани от останалите представители на аристокрацията за парвенюта. Тринайсетата династия неизменно се споменава отделно от останалите дванайсет. Въпреки това Фарок, кралят магьосник, в много отношения бил умел и мъдър управник, сторил много за укрепването на империята и за нейното развитие. От спечелените богатства се възползват множество граждани, селяни и роби, така че Атлантида в последните си дни е по-благоденстваща от всеки друг древен град, включително Атина и Рим. — Б.а. ↑

[2] Тамисандра — съпруга на Фарок и майка на Зохрейн. — Б.а. ↑

[3] Нимфелини — човешки мутации, които се срещали само в Атлантида — в близост до Магнита мутациите били често явление, — а не вълшебни същества като сирените. Били родени плувци, които могат да задържат дъха си дълго време и очевидно не се влияят от морското налягане дори при дълбочина от няколко клафтера. Няма оцелели нимфелини, макар че не е изключено гените им да са предадени на определени раси в Южните морета. — Б.а. ↑

[4] Фернани — името е със северен, а не с атлантиски произход, но от кой регион или език е, е невъзможно да се определи. След потъването империята се разпада и много народности и техните езици са изгубени. — Б.а. ↑

[5] Рафарл — произношението на това име демонстрира двата вида атлантиско „р“. Атлантите използват „р“ като във френския език, тоест изговорено в дъното на гърлото, а също и като в италианския, превъртяно на върха на езика. Двойното „р“ обикновено е типично за френския език, единичното — за италианския, освен когато е предхождано от гласна. И така, в името Рафарл първото „р“ се изговаря на върха на езика, докато второто — в основата на гърлото — Рафарррл. — Б.а. ↑

[6] Деворнин — една от дванайсетте управляващи фамилии (т.е. най-даровитите) в Атлантида. — Б.а. ↑

[7] Ууинарда — френското „р“ се появява и тук, а двойното „у“ в началото е типично за име на нимфелина, така е и при брат й — Ууиноор. В атлантидския „уу“ и „оу“ обикновено се произнасят като „оо“, но предходно „х“ — „хуу“ — може да промени звука в „хю“. Единично „у“ винаги се произнася като „ю“. — Б.а. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да се махаме оттук — рече Рафарл. — Веднага.

Ферн кимна и му позволи да я дръпне обратно в сенките между колоните. Докато отстъпваше, тя забеляза нещо вградено в най-близката колона — клиновидна отломка черен камък с големината на човешки палец. Мраморът около парченцето се цепеше, тъничките ивици се разпростираха видимо във всички посоки. Магнитът, рече си тя. Сигурно навсякъде са се разхвърчали парчета от него. Но ключът... нали ключът е ядрото...

— Трябва да го вземем — пророни тя и се дръпна от него.

— Да вземем кое?

— Ключа. Не знам как точно го е постигнала, но когато е счупила Магнита, едно парче от него е приело формата на ключ. Вероятно е парче от ядрото. Ще го използва, за да отключи Дверите на смъртта.

Разговаряха съвсем тихо, защото някои от проснатите на пода тела бяха започнали да се надигат. Другите продължаваха да лежат неподвижно. Ферн забеляза, че от гърдите на един стърчи парче от Магнита, сякаш стрела без пера. Беше проникнало в него с такава сила, че сигурно бе разтрошило гръдната му кост. Парчето бе потънало в раната почти изцяло, около него лениво бълбукаше кръв.

— Смъртта не подминава никого, дори Даровитите — отрони мрачно Рафарл. — Защо да бързаме, преди да ни е дошло времето?

— Ти не разбираш. Когато умрем, напускаме този свят. Не знаем къде отиваме — на друго място, в друга вселена... просто някъде. Не ни е дадено да знаем. Но ако Зохрейн успее да отвори вратата, докато е все още жива, тя вярва, че ще победи Смъртта и ще може да прескача между световите, когато си пожелае. Това не е позволено. То е нещо като... — Опита се да си припомни думите на Пустинника. — ... пролука в Стената на битието. Самият живот ще бъде всмукан в нея. Това би било краят.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Рафарл. — Местните хора се страхуват от кралицата, но едва ли биха ѝ помогнали, ако

знаеха, че по този начин ще се самоубият. Що се отнася до самата Зохран, тя най-вероятно е луда, със сигурност е зла, но в никакъв случай не е глупава.

— Тя е ограничена — каза Ферн. — Това е част от нейната мания. Вече съм се сблъсквала с това.

— Имаш богат опит за шестнайсетгодишно момиче.

— Слушай, ще ми помогнеш ли или... просто ще си бъбрим?

Но всякакви шансове за разрастване на набъбващия спор бяха внезапно прекъснати. Пристигна отряд стражи, за щастие през друг вход. Зохран, стиснала ключа в дланта си, събра последни сили и се зае да раздава заповеди с обичайния си нетърпящ възражение тон. Оцелелите представители на управляващи фамилии започнаха да се надигат, като едни търсеха опора в хората наоколо, други прескачаха безжизнените трупове на своите близки.

Ферн забеляза Иксаво, който седеше с клюмнала глава, опрял гръб в една колона. Стана ѝ странно, че го вижда жив, знаейки за ненавистта му към Магнита. Щом той вдигна глава, светлината обля обезобразеното му лице, което изглеждаше още по-страшно след освобождаването на тези мощни свръхестествени сили. Увредената плът сякаш едновременно се бе разпростряла и свила, изкривявайки грозно устните му, придавайки на очите му злобен и циничен блясък. В излъчването му имаше нещо, което ѝ се струваше особено притеснително, нещо, което Зохран бе пропуснала, нещо необяснимо сбъркано. Притесняваше я все повече с всеки следващ път, когато го забелязваше, сякаш мисълта ѝ крещеше предупредително, но слухът ѝ не долавяше нищо. Ала каквото и да бе то, тя не успя да го задържи в съзнанието си, а Рафарл я стискаше за ръката и я дърпаше настрана. Този път не му се противопостави.

Той надзърна през една врата наблизо и веднага отскочи назад, метна се на пода, като повлече и Ферн със себе си.

— Прави се на умряла — изсъска в ухото ѝ. — Два трупа повече няма да им направят впечатление. — В мига, в който тя застина неподвижна на пода, в залата влетя втори отряд стражи.

Но Ферн и Рафарл имаха късмет. Новодошлите се отправиха направо покрай колоните към центъра на нишата с олтара. Зохран вече си тръгваше, като пътьом даваше разпореждания на вървящия плътно зад нея Иксаво. Той явно се бе възстановил доста бързо.

Заслушана в гласа му, докато той на свой ред раздаваше нареждания и крещеше заповеди, Ферн отклони вниманието си от надвисналата над главите им непосредствена опасност. В гласа му долови празнина, която знаеше — неясно откъде — че не би трябвало да я има. Беше глас, който някога вероятно е бил мил и приятен, стига да я нямаше тази грачеща нотка, от която звучеше едновременно мек и груб — едно тъничко пропукване, което променяше тона изцяло. Запита се дали увреждането на кожата му е повредило и гласните струни, унищожавайки тяхната красота и звучност.

— Като ти дам знак, бягаме — прошепна ѝ Рафарл.

Хукнаха в най-неподходящия момент. Иксаво се извърна, погледът му срещна очите на Ферн, ококорени в другия край на залата. Лицето му застина, устните му се разтвориха, за да изрекат дума, която тя не бе нужно да чува. Заля я вълна от тишина, която за момент ги вкамени. Думата, която той едва прошепна, отекна в главата ѝ. *Ти*.

Побягнаха.

Ферн чу зад гърба си бързи стъпки, придружени от вика на Иксаво: „Момичето! *Искам момичето!*“. Заповедта му предизвика пълно объркване. Късата коса и кожените бричове на Ферн объркаха хукналите най-напред войници, които забавиха крачка и се заоглеждаха отчаяно за момиче, което трябва да заловят.

Рафарл, който веднага усети забавянето, се погрижи да задълбочи колебанията им.

— Тръгна натам! — рече услужливо той и посочи надясно покрай колонадата.

Стражите хукнаха към изхода. Рафарл сграбчи Ферн за ръката и я задърпа надолу по стълбите. Спечелиха няколко безценни секунди, но не достатъчно. Преследвачите им щяха да разберат грешката си съвсем скоро и да се върнат след тях.

Рафарл пресече улицата и двамата потънаха в района на пазара, шмугваха се бързо и рязко в тесни криволичещи улички, осветени от мъждукащи светлилки. Двама-трима от преследвачите не се заблудиха и бяха по петите им, но Рафарл ловко усукваше глезен около краката на масите, покрай които минаваха и намираше силен съюзник в сергиите, като изсипваше разнообразното им съдържание на пътя зад себе си. Но на мястото на всеки повален преследвач се явяваше нов. Гражданите не показваха желание да се включат в преследването —

продавачите се нахвърляха върху стражите и ги обвиняваха за распиляната си стока, надигаха се възмутени скандалджийски гласове, сърдити хора ругаеха тичащите.

Рафарл се шмугваше през входи и попадеше сред дворчетата, където се вършеха потайни сделки и където никой не се обръщаше след бегълците, катереше се по стълби, изскачаше през прозорци, мяташе се на покриви.

Ферн мярна пред тях поредната врата — сводеста ниша, издълбана в каменна стена, най-обикновена на вид. Рафарл, който продължаваше да е начело, скочи от покрива върху балкон, от балкона на съседна тераса, сграбчи дръжката и напъна с рамо. Дървените прозорци и вратите не бяха боядисвани отдавна, боята се бе олющила от жегата и се бе обезцветила почти до бяло. През трегера пробяга гущерче. Тръпката, която пролази по тила на Ферн, проникна под повърхността на паметта ѝ и заслиза към центъра на съзнанието ѝ. Тя кресна предупредително, сграбчи го за ръката и го дръпна в мига, в който вратата поддаде. И двамата се проснаха по гръб на терасата. Вратата се залюля над празно пространство.

Сградата зад нея или се бе срутила, или бе частично унищожена: нямаше под, зееше пропаст, на дъното на която се провиждаха клоаки. Двамата се изправиха бавно, от градския прах бузата на Рафарл бе станала кафяво-зеленикава.

— Как разбра? — попита той. — Няма как да си видяла нещо.

Тя поклати глава. Бе мярнала само гущерчето и олющената боя. Но гущерчето вече го нямаше, а вратата бе от масивно дърво, грубо издялано. Не можеше да го обясни.

Нямаше време за приказки. Рафарл хукна през поредния прозорец, заредиха се други входи и изходи, слизаха и се изкачваха по улици и улички. Ферн го следваше доверчиво. Преследвачите им бяха изостанали, погълнати от тресавището на възмутеното гражданство, изгубени в лабиринта от безистени и алеи.

След известно време Ферн осъзна, че се намират в съвсем различна част на града. Улиците бяха станали по-широки, тълпите се поразредиха. Безкрайният поток от каруци, карети и файтони, който се изливаше през главните градски артерии, тук почти бе пресъхнал. Зад сводести порти се гушеха скрити градини, от които се разнасяха сладостни ухания на цветя и ромон на падаща вода. Спряха наскоро

площадче, където от отворената паст на зяпнал делфин се изливаше вода в кръгъл басейн.

Ферн въздъхна с облекчение и приседна на парапета, а Рафарл скоочи направо вътре и потопи глава под струята, наслаждавайки се на блажения хлад и на възможността да отмие мръсотията от лицето и косата си. Опърпаните дрехи бяха прилепнали за тялото му като кожа: виждаха се изпъкналите мускули, хлътналият релеф на плът, която бе лъскава и млада, недокосната от изпитанията на живота.

Прищя ѝ се да последва примера му, но се притесняваше, пък и знаеше, че кожените ѝ бричове ще полепнат по тялото ѝ от водата. Накрая той се изправи, разтърси къдрици и по краката и ръцете на Ферн пръснаха капчици. Той се обърна и тя за пръв път имаше възможност да го огледа на светло. Беше мургав като бронз, златист като града. Косата му полегна върху гърба в опърпана грива, подстригана напосоки, непипната на места. Имаше изпъкнали скули, над които грееха кристално кафяви, бистри като вода очи.

— Е? — попита той, очевидно разгадал любопитството в погледа ѝ.

Тя отвърна очи под предлог, че иска да измие лицето и врата си.

— Ела при мен — рече той.

— Не мога. Дрехите ми...

Той огледа кожените ѝ одежди и сбърчи чело, явно разбрал какво има предвид. Сви дланите си в шепи, поднесе ги под водната струя, после ги вдигна към устата ѝ, за да пие. Тя залочи като коте, но не постигна особен резултат, само си накваси езика, избухна в смях, после изведнъж стана сериозна. Щом той се засмя в отговор, тя забеляза, че му липсва долен зъб и това му придаваше по-скоро вид на хулиган, отколкото на двайсетина и нещо годишен мъж.

— Раф — рече тя. За пръв път се обръщаше към него така.

— Ферн — отвърна той по аналогичен начин. Оглеждаше я с вниманието, с която го бе изучавала тя, за да види в нея странник с варварски вид, приличащ на момче и не съвсем, с непрактични и неудобни одежди. Изглеждаше бледа и крехка като цвете, хладна като северен бриз, но въпреки това той усещаше у нея решителност, която можеше да се сравнява с неговата, ако не и по-силна, една сърцевина, по-твърда от диамант. А зад зеленикавите ѝ очи зърна искрящ кладенец на разум, познания, далеч надхвърлящи обичайните за

нейните шестнайсет години, едновременно несвойствени и неразбираеми.

— Почти сигурно е, че щях да загина през онази врата, ако не беше ме дръпнала — рече той. — А тъмницата в храма... там оцеляхме. Оцеляхме, въпреки че мнозина други умряха. Все някаква частица родова памет е оцеляла в главата ми, за да ми е ясно, че това не е нито късмет, нито случайност. Ти притежаваш Дарбата. Атлантидската нишка в теб вероятно идва от много далеч, но въпреки това е там. Сигурен съм. — Той млъкна, но тя не взе думата. — Защо не ми каза?

— Чух, че това може да ми донесе неприятности тук. Народът ти ревниво пази наследството си. Мога ли да ти се доверя?

— Можеш ли?

— Да.

— Тогава защо...?

Тя сведе поглед към дланите си, заровичка нещо из ръба на блузата си.

— Не знам. Пустинника край селото ми каза, че притежавам Дарбата... ти сам го каза... но аз не съм убедена. Понякога я усещам толкова силно... а друг път е абсолютно пусто. Може би просто ме е страх. Страх ме е да я притежавам, да я използвам... страх ме е да не навредя на някого. Нямам предвид, че ме е страх от местните власти. Вероятно би трябвало да ме е страх, но не е така. Явно нямам време за това. Откакто пристигнах, се чувствам ужасно объркана. Сякаш главата ми е потопена в блато, пълна е с мисли... с образи... които не разпознавам. Когато съм в опасност, когато усетя силата, когато се приближа твърде много до Зохрейн... тогава мисълта ми се прояснява. Трябва да има нещо, което бих могла да направя...

— Ти си шпионин — подхвърли с насмешка Рафарл.

— Не съм. Бях изпратена...

— От кого?

— От Пустинника... струва ми се. Не знам. Не знам. Но ти ще ми помогнеш — в това съм убедена. Нали затова се срещнахме.

— Напротив, грешиш — отвърна направо Рафарл. — Нямам намерение да се забърквам в някаква тайнствена мисия, при положение че дори пратеникът не знае нищо за нея. Цялата тая работа ми звучи твърде религиозно. Не вярвам в религията — в никоя

религия. Това е най-глупавото извинение за проблем, което някога е измисляло човечеството. Както и да е, вече не смятам да помагам на когото и да било — явно не ме бива много-много в тия неща. Достатъчно ми е трудно да помогна на самия себе си.

Очакваше възражения от нейна страна, ала челото ѝ се сбърчи в несвойствена мрачна гримаса — явно още не бе успяла да преодолее собственото си объркване.

— Какво смяташ да правиш? — попита я той.

— Не съм решила.

Той въздъхна, но тя като че ли не го чу.

— Най-добре ела с мен.

Излязоха от площада и се насочиха към планината, като пресякоха околоръстния път и се заизкачваха по една от множеството павирани пътеки, които се виеха между отделните тераси и заобикаляха почти отвесни стълби, врязани в хълма. Слънцето бе паднало съвсем ниско и един самотен облак с форма на протегната ръка впиваше дълъг пръст в западна посока. Връз града полягаха дълги сенки. Меката вечер обвиваше поляните от двете страни на пътеката; над обработените градини и сред кичестите корони на дърветата се носеше птича песен.

Въпреки всичките преめждия и ужаси, през които Ферн бе преминала този ден, чудото на Атлантида си оставаше в сърцето ѝ — във вечна опозиция на всяко събитие, на всяко чувство, и тя продължаваше да разглежда света около себе си с широко отворени очи, сякаш в стремеж да запечата всяка нова подробност в променящите се гънки на съзнанието си. Някъде в дъното на мислите ѝ блуждаеше неясната увереност, че един ден ще си тръгне и Атлантида ще бъде безвъзвратно загубена, ала въпреки че я глождеха по-тягостни мисли, винаги когато успееше да се откъсне от тях, бързаше да се съсредоточи върху гледките и звуците на най-красивия град в историята на света, за да направи така, че да запечата образа му в ума си за дълго, след като той престане да съществува.

Изведнъж се видя в един неопределен момент в бъдещето, как стои в странна стая край четириъгълен прозорец и съзерцава пейзаж, който няма нищо общо с Вирок — странно, колко трудно ѝ ставаше да си спомни родния си град. Знаеше, че мислите ѝ са насочени към

Атлантида, че се мъчи да улови гледки и сцени, които отминаваха бързо покрай нея дори в този миг.

Следобедът беше дълъг, но не достатъчно, часовете се бяха проточили, за да оплетат мрежа от вълнения и страхове и бяха побягнали напред, преди да е успяла да улови дори един-едничък миг и да му се наслади на спокойствие. Небето сякаш бе твърде необятно, за да успее слънцето да го прекоси само за ден, но в тропиците мракът пада бързо и кървавочервеният слънчев диск вече започваше да потъва в мъглявината над хоризонта, докато пурпурната ръка на облака сякаш добиваше повече плътност и се разстилаше над него, като разперваше широко пръсти и го натискаше към забвение.

Докато се взираше в последните лъчи светлина напред, Ферн забеляза мраморни стени, които бяха обагрени не само от залеза, иззад тях надничаха ниски обли кубета сред високите корони на кичести дървета с яркочервени листа.

— Какво е това? — попита тя Рафарл.

— Розовият палат. Фарук го построи за Тамисандра, понеже старият дворец в долната част на града не ѝ се нравеше. Но той умря месец след като сградата бе завършена и тя нямаше право да живее повече там. Прекара остатъка от живота си в къща край морето, доста далеч от тук. Сега Розовият палат е официалната резиденция на Зохрейн.

— Красив е — отбеляза Ферн.

— Много е висок. Тя обича да гледа на поданиците си отвисоко.

Той свърна надясно от пътеката и я поведе през една портичка към затулена горичка, където беше толкова сумрачно, че почти нищо не се виждаше. Изкачиха няколко стъпала и се озоваха на веранда; имаше няколко прозореца, облени в светлина, и сводест вход с поклащаща се пищна завеса вместо врата. Щом минаха през нея, кристалните мъниста, с която бе украсена, заблестяха. На диванчето отсреща седеше сама жена, която скочи насреща им с вик.

— Раф! О, Раф!

Прегърна го. Той отвърна хладно, очевидно смутен от милото посрещане.

— Миё...!

— Толкова съжалявам, скъпи мой... зная, че ненавиждаш бъркотиите... ала се случи нещо ужасно... Вуйчо ти Рахил^[1]...

— Знам.

— Знаеш ли?

— Бяхме в храма. Миѐ, искам да те запозная с една приятелка.

— Това ли е малката нимфелинка, за която ми спомена!

— Не — отвърна Рафарл.

Твърде безцеремонно, каза си Ферн, но острието на нежеланата емоция нямаше време да се задържи. Жената бе тръгнала към нея с протегната ръка и едновременно топла и неуловимо тъжна усмивка. Беше малко по-височка от Ферн, почти болезнено слаба, с огромни очи и остри черти, невъзможно крехка в китките и глезените. Тъмната ѝ коса падаше свободно върху раменете: тук-там светлееха по-бледи кичури, сякаш изтъкани от лунна светлина. Скрытата ѝ от слънцето кожа бе светла като слонова кост и тъй фина, че вените се синееха под нея и се сгъстяваха като белези от ударено. Вместо обичайните панталони носеше дълга рокля, която покриваше по-голяма част от тялото ѝ, отколкото бе прието; материята бе от матова коприна с цвят на привечер. Беше забулена с воал от горе до долу, който бе толкова ефирен, че за цвета му само можеше да се гадае. Прилепваше около нея толкова плътно, че сякаш бе движен от собствена воля. Виждаше се като лека мъглявина около косата ѝ, като мараня, потрепваща над плата на роклята ѝ. Голите ѝ ръце и шия не бяха украсени с никакъв накит, по лицето ѝ не се виждаха следи от грим, който всички жени в Атлантида използваша. Усмивката озаряваше лицето ѝ като бликнало поточе в засушлива градина.

— Да ти представя Фернани — рече Рафарл. — Ферн, това е майка ми. Сидам Езраме^[2] Деворнин.

Ферн знаеше, че в Атлантида жените от знатен произход запазват бащиното си име, ако се омъжат за представител на по-нисш род, като при това имат правото да дадат фамилията си и на своите деца. Съкращението Дев, което използваше Рафарл, си го беше измислил сам, вероятно заради положението си на човек извън закона.

Езраме сложи край на официалностите и посрещна Ферн, като стисна дланта ѝ в ръцете си.

— Та ти си още дете. Май си някъде от север. Какво правиш тук, в града? Боя се... че може да се отнесе негостоприемно с теб.

— Нямам такова впечатление — отвърна Ферн.

Рафарл ги прекъсна.

— Дълго е за разказване и би било по-добре да започнем с нещо за хапване. Умираме от глад. Баня също няма да ни е излишна.

— Разбира се, скъпи мой — възкликна майка му и продължи към Ферн: — Прости ми за припряността. Днес съм малко разстроена... Рахил е... тоест беше единственият ми брат. От години не бяхме близки — Рафарл измрънка нещо неразбираемо, — но сме израсли заедно, той бе част от моето семейство. Помежду ни винаги е имало искрица на привързаност. Беше голям удар.

— По-добре да вървя — прекъсна я Ферн, почувствала се изключително неловко. — Вероятно бихте искали да останете насаме със сина си.

— Не, съвсем не — бързо се усмихна в отговор Езрамè. — Нямах предвид, че не си добре дошла — напротив. Рафарл със сигурност не би ми съчувствал толкова, повярвай ми. Двамата с вуйчо му никога не са се разбирали добре.

— Не сме се разбирали нито добре, нито зле — кисело подметна Рафарл.

— Ела с мен — Езрамè подкани Ферн. — Предполагам, че би искала да се преоблечеш. Този панталон сигурно е ужасно неудобен в жегата.

Ферн се опита да откаже, но беше благодарна, че домакинята се оказа настоящелна. Сидам я поведе към една съблекалня, уви я в хавлиена кърпа и я остави сама в банята.

— Раф ще почака да приключиш. Зная, че обичаите на северняците се различават от нашите.

Ферн се потопи в топлата вода чак до врата, за да се наслади на едно непознато във Вирок удоволствие. Но Вирок ѝ се струваше невъзможно далеч, цялото ѝ детство изглеждаше нереално и въображаемо като приказка, спомените сякаш бяха отпечатьци, изложени в най-тайните кътчета на съзнанието ѝ. От известно време като че изобщо не се бе сещала за родния дом — сякаш го бе изтрила от ума си. Опита се да си спомни собствената си майка и в главата ѝ изплува картина — сдържана мълчалива фигура с коса, сплетена на дебела плитка. Но този образ бе странно изкуствен, като скован в дърворезба. Не можеше да си спомни дори цвета на косата ѝ. Езрамè Деворнин, жената, с която се бе запознала току-що, една непозната благородничка, ѝ се струваше не само по-близка, но несравнимо по-

истинска. Напомняше ѝ за отдавна изгубената нежност, за нещо, което нямаше място в живота на планинското ѝ село.

Пръкналият се наскоро страх се възроди, загриза периферията на съзнанието ѝ, но тя не му обърна внимание. Нищо не можеше да направи по въпроса, нищо не ѝ се правеше; трябваше просто да следва съдбата си и да вярва в звездите, които я бяха изпратили.

Излезе от банята и пак се уви с хавлиената кърпа. В съблекалнята я чакаха приготвени дрехи — свободни панталони, зелени и ефирни, пристегнати около глезените; сребърни сандали; елече, извезано с перлички. И неизменният воал, украсен с бледи листенца, като призрак на изчезнала гора. Не знаеше какво точно да прави с него, затова просто го метна на раменете си, а тъканта, наелектризирана от търкането на коприна в коприна, прилепна по тялото ѝ.

— Прекрасна си — посрещна я Езрамè. — Голям късмет е, че си такава дребничка. Дрехите ми ти пасват почти идеално. Панталоните са ти малко дългички, но няма значение.

— Толкова сте добра — подхвана Ферн, внезапно осъзнала, че носи дрехите на любезната домакиня, но Езрамè с рязък жест сложи край на разговора по този въпрос.

— Воалът не се носи точно така... дай да ти покажа, ето. Говори се, че някога жените го носели от свенливост. И до днес е прието да се мята на главата на обществено място, поне при тържествени случаи. Ала жените в Атлантида не обичат да крият красотата си и с течение на времето воалът започнал да става все по-прозирен, а днес се е превърнал едва ли не в модно допълнение. Е, има изключително редки и ценни екземпляри.

— Като вашия ли?

— Този е наследствен — призна Езрамè с леко мрачна усмивка. — Дело е на моята баба, Фаидè Деворнин, жената с най-силната Дарба в рода ни. Според легендата този воал предпазва всеки, който го носи. Не може да бъде нито изгубен, нито откраднат, а само предоставен на другиго. Виждала съм с очите си как украсата му се променя, но може да е защото е толкова голям и богато украсен, че още продължавам да откривам нови мотиви по него.

— Вие притежавате ли Дарбата? — попита Ферн, но почти веднага съжали за въпроса си. По изражението на Езрамè ѝ стана ясно,

че е навлязла в твърде лична територия.

— Донякъде — отвърна след дълга пауза.

— Но... — поколеба се Ферн, забелязала, че лицето на събеседничката ѝ носи белезите на умора и скръб, причинени от неизменното остаряване.

— Предпочитам да не я използвам. Не ми е притрябвала нито власт, нито дълъг живот.

— Разбирам — прошепна Ферн и наистина беше така.

Тримата седнаха да се хранят в салона, който гледаше към градината. Прозорците бяха с мрежи против насекоми. Вътре имаше много свещи, които обливаха помещението в трепкащо злато.

Така ще го запомня, рече си Ферн, изтласкала на заден план мисълта за каменната килия под храма, вечно тънещ в злато, и денем, и нощем. Ще го помня дълго след като вече го няма...

Внезапно през тялото ѝ премина ледена тръпка въпреки горещата нощ. Рафарл също се бе изкъпал и преоблякъл, огледа я, но не каза нищо. Един роб им поднесе ориз със стафиди и подправки, зеленчуци, наситнени и нарязани на странни форми, риба и морски дарове.

— Пастрокът ти няма да се върне — обърна се Езрамè към сина си. — Напоследък предпочита да прекарва нощите си другаде. Недей, скъпи, не казвай нищо. За мен също е по-добре, знаеш го. Пък и така имаме възможност да поговорим.

Вестта за смъртта на брат ѝ бе донесена от слугата, съпроводил го до храма; официална информация не бе получена и не ѝ бе позволено да се погрижи за трупа му. Рафарл ѝ разказа останалото — историята за собственото му задържане, срещата му с Ферн, разговорът между Иксаво и Зохрейн, който тя бе дочула, счупването на Магнита и унищожението, на което те бяха станали свидетели. Докато Рафарл говореше, майка му потопа лице в дланите си.

— Не знам дали да се радвам или да скърбя — рече тя. — Магнита е причина за толкова злини и въпреки това той не е, искам да кажа, не беше нещо лошо само по себе си, или поне аз така смятам. Злото се прави от хората, не от предметите. Силата на Магнита е създала нашия град и нашата империя, но аз се опасявам, че ние сме проядени отвътре. И без източника на тази сила кой знае какво ще се

случи с нас? — Вдигна чашата си, но не отпи. В очите ѝ блуждаеха сенки. — Чувствам... със сърцето си усещам, че наближава краят.

Рафарл протегна ръка да я докосне. В гласа му трептеше едва доловима закачлива нотка.

— Тъй като миналото беше мрачно, очакваш, че бъдещето ще е още по-мрачно. Корените на Атлантида, Миё, са дълбоки. Съмнявам се, че дори разбиването на Магнита ще им повлияе. Както и да е, Ферн е по-смела в предчувствията си дори от теб. Според нея амбициите на Зохрейн биха могли да унищожат не само града, но и целия свят. Тя смята, че би могла да предотврати това и че аз ще ѝ помогна, но то е като да гониш дъгата...

Странно, но Ферн не се засегна от насмешливия му тон. Инстинктивно разбираше, че иронията и самоиронията са неговите оръжия, с които се справя с чувството си за вина и безпомощност, с объркаността си. Майка му, не по-малко интуитивна, се вслушваше по-скоро в думите, отколкото в тона му. Тя наблюдаваше Ферн съсредоточено и строго, прекъсвайки всякакви опити за шеги.

— Как се озова тук? — попита тя.

— Не съм съвсем сигурна — призна Ферн, отвърщайки на откровеността с истината. — Помня, че пътувах по море, с търговски кораб от Скайър, но споменът е толкова мъглав, че е като в приказка. Истинските ми преживявания започнаха едва вчера... — направо не ѝ се вярваше, че е било само преди ден, — след като слязох на брега — на моменти имам усещането, че... съм пристигнала току-що. Ей така, от нищото. Това ме плаши най-много от всичко. Просто от нищото.

— Имаш червей в главата си — подметна неангажиращо Рафарл. — Гризе ти мозъка. — Беше жаргонен израз на човек, започнал да откача.

— Знам — отвърна Ферн, разбрала какво има предвид той, ако не точния смисъл на фразата. — И аз си го помислих.

— Глупости! — намеси се Езрамё. — Паднала си от звездите. От самото начало го подозирам. Нима не си бледа като звезда, бяла като лунен сърп? Излишно е да спориш — вече съм убедена. Виж, аз също съм поживяла малко на север, преди много години — баща ми беше консул там. Там расте едно цвете, винаги много съм го харесвала, местните му викаха „невелинде“. — Самата тя го произнесе като „невелинда“ — кокиче. — Приличаш ми на това цвете. Беше съвсем

мъничко и много нежно, ала се появяваше много преди пролетта, опълчено на зимните снегове. Казах си, че това е най-силното и най-храбро сред всички цветя. Тука не вирее — много му е топло. При нас ги има само ония изобилни и буйни цветя, дето си падат по лесния живот.

— Майка ми има богато въображение — усмихна се накриво Рафарл.

— Много сте мила. — Усмивката на Ферн беше съвсем искрена.

По-късно същата вечер в къщата се завърна слуга, изпратен навън да събира информация — същият, който бе съпровождал Рахил Деворнин по време на фаталното му пребиваване в храма. Иксаво разпространил описание на момиче, докладва той, като погледът му старателно избягваше Ферн. Гвардейците от храма били плъзнали из улиците, за да заловят нея и спътника ѝ, подкупвали всеки, готов да вземе подкуп, заплашвали всеки, който откаже.

— Не бива да идват тук! — възмути се Езраме.

— Но може и да го направят, Сидам — отвърна мъжът. — Нима някой ще посмее да им се опълчи? Единствено кралицата има право да се противопоставя на Пазителя, а в този случай нима има смисъл да го прави? Тя даде ясно да се разбере, че не зачита древните родове... дори своя собствен.

— Трябва да си вървиш — обърна се Езраме към Ферн. — Съжалявам. Надявах се да можеш да преспиш у дома тази нощ, но е твърде опасно. Синът ми ще се погрижи за теб. — Рафарл повдигна вежда. — Задръж дрехите, те не са включени в официалното описание. Покрий косата си с воала. Ще помоля Алиф^[3] да ти даде храна и мях с вода, Раф ще го носи. Ако мога да направя още нещо за теб...

— Да, има още нещо — подхвана колебливо Ферн. — Странноприемницата, където отседнах миналата нощ... имах намерение да се върна, затова не си платих стаята. — Затършува в кесията си, втъкната в пояса. — Имам малко пари...

— Задръж си парите, ще се погрижа. Кажи ми в коя странноприемница си преспала и Алиф ще отиде да се разплати утре сутринта.

— След като светът и бездруго ще свършва, какво значение има? — намеси се Рафарл.

— Човек не бива да напуска тази земя с неплатени дългове — отвърна Ферн.

Напуснаха имението късно през нощта. Оставаше съвсем малко до пълнолуние, месечината им се усмихваше жълта и обла и заслепяваше съседните звезди. Надвисналите преплетени сенки затрудняваха придвижването. По планинския склон полягаха само няколко откъслечни светлини, но долу в града улиците бяха озарени от горящи факли, от всеки праг се изливаше светлина, на фона на притъмнели сгради разтворените прозорци искряха като златни павеа върху мозайка от мрак.

— Чувала съм да наричат Атлантида Съкровищния град — прошепна едва чуто Ферн. — Сега разбирам защо.

— Грешка в превода — поправи я Рафарл. — Не е Съкровищният град, а Градът на съкровищата. Името не е метафорично, а съвсем буквално. Ние прочистихме реките на острова, преровихме рудниците, плякосахме хазните на слаби крале. Пълни сме със скъпоценни камъни. Аристокрацията вече не ги носи — смятат ги за нещо просташко и плебейско. Тук диамантите са нещо обичайно.

— Затова ли майка ти не носи накити? — подозрително попита Ферн.

— Не. — Той млъкна, явно съсредоточен върху намирането на подходящата пътека в тъмното. — Просто не ги харесва, това е. Носи само халката, подарена ѝ от баща ми.

Като избягваше по-оживените пътеки, той я поведе надолу по склона през чужди градини, слизаха от тераса на тераса по тесни стълбища, на едно място се свлякоха по ронлив зид, другаде намериха удобна за спускане скала. Ферн потисна страховете си и следваше Рафарл с увереност, каквато не изпитваше, просто се спускаше надолу по стръмнини, които изобщо не виждаше. На няколко места се наложи да скачат — единия път в храсталак, от който Ферн излезе цялата изподрана и насинена; другаде скочиха от височина близо пет метра върху ниско окосена ливада. Няколко секунди след приземяването Ферн стоя като замаяна.

— Добре ли си? — попита я Рафарл и тя установи, че нищо ѝ няма. След като той може да мине отнякъде, значи и тя ще успее, без

да се замисля и оплаква.

Прекосяха възможно най-бързо пътя под поредицата от стъпала и се гмурнаха в лабиринт от улички. Сградите се сгъстяваха все повече, луната почти не се виждаше. Тук-там през пролука между сбутаните покриви Ферн мярваше кубето на храма някъде далеч вляво, сякаш ръбчето на планета, която изгрява в синьо-черната вселена. По принцип не притежаваше добро чувство за ориентация, но предположи, че се намират някъде източно от странноприемницата, където бе прекарала предната нощ. Беше квартал, пълен с улични кръчмички и малки закусвални, с тайни механи, с безименни входчета, откъдето се чуваше глухият тътен на тъпани и където посетителите биваха щателно оглеждани от пазачите. По ъглите висяха жени с яркочервени или сини устни, повечето от тях разголили гръд под задължителния воал.

Рафарл свърна в толкова тъмен безистен, че пазачът на входа почти не се виждаше, само едрите му рамене се повдигаха в мрака.

— Търсят те, Дев — чу се гробовен глас.

— Знам.

— Теб и момичето. — Очите помръднаха, върху невидимото лице трепна искрица.

Рафарл пропусна покрай ушите си незададения въпрос.

— Знаят ли кой съм?

— Не. Разполагат само с описанието ти. Но ние знаем. Онзи номер със скорпиона... и преди си прибягвал до него. Това те издаде.

— Ипфор^[4] вътре ли е?

— Може би.

Раменете се поместиха. Рафарл пристъпи напред и попадна в почти пълен мрак. Ферн, прилепена плътно до него, го сграбчи за ризата.

— Стълби — предупреди я той.

Тя опипом заслиза по неравномерните стъпала, които се виеха умопомрачително дълбоко в земята. Щом слязоха, Рафарл блъсна още една врата и двамата с Ферн се озоваха в просторно помещение. Беше доста широко, но с нисък таван, сякаш тежестта на надвисналия отгоре град го притискаше бавно към пода. Самият таван беше сводест, от него тук-там се спускаха тумбести колони; стените бяха оживени с гротескни фигури. Повечето чудовища държаха в зейналата си паст

цветни лампи или свещи в прозрачни съдове. Светлината, обливаща стаята, бе мъждива и пъстра, образуваха се разноцветни петна в зелено, алено и пурпурно, като някои ъгълчета — а помещението изобилстваше от ъгли — оставаха да тънат в мрак. В една далечна ниша свиреха неколцина музиканти — ненатрапчива лека музика, изпълнявана предимно на струни и потропващи пръсти.

Рафарл обиколи стаята, надникна във всяко ъгълче, взря се в сенките и накрая застана край една ниша, където двама мъже, седнали съвсем близо един до друг, хвърляха зарове.

— Ипо.

Единият от мъжете събра заровете и с рязко движение на главата освободи другаря си.

— Сядай, Раф, очаквах те.

Рафарл се настани на пейката срещу него, Ферн приседна в крайчеца. Ипфор я стрелна с бърз поглед, който изглеждаше повърхностен, но не беше. Оскъдната светлина, която достигаше до тях, беше зеленикава и отблъскваща, отмиваше топлината от кожата на Рафарл и подчертаваше суровото грапаво лице на Ипфор, осеяно с белези от стари рани. Беше по-мургав от Рафарл, някак жълтеникав, лицето му беше хлътнало отвсякъде, сякаш на младини върху му се бе стоварил огромен юмрук и всичките му черти се бяха дръпнали навътре. Имаше провиснали в краищата очи, от които изражението му изглеждаше едновременно иронично и тъжно. Беше облечен в дрипи, но носеше златни обеци и на ръцете му блестяха пръстени със скъпоценни камъни. Печалбата от последните няколко игри бе втъкната под лакътя му.

Ферн веднага си помисли, че заровете сигурно са с тежести.

— Чувам, че бая си загазил — подхвана словоохотливо той. — Появиха се стражи...

— Тук ли?

— Наминаха ей така, от учтивост. Като се прави претърсване из улиците, е някак обидно да се пропусне едно или друго място. Командирът се държа съвсем сдържано и вежливо. Прекатури няколко сенки, шамароса един от постоянното присъствие, после се извини на управата. Има си някои кофти навици, за които не е добре шефът му да разбира. — Ипфор се ухили гадно. — Ама като се замислиш, полковникът е същият, само дето ходи на по-скъпо.

— Ще се върнат ли?

— Не. Знаят, че се познаваме с теб — знаят, че знаем, че те знаят. И няма да си тормозят късмета. И ти не би трябвало да го правиш. — Погледът му се плъзна към Ферн, но за кратко. — Казах, че нимфелината ще те вкара в морх-ду, ако успее.

— Друго момиче е — отвърна кратко Рафарл.

— При тебе няма празно, а?

— Остави това, Ипо, трябва да се махнем оттук, известно време да сме по-ниски от тревата...

— И аз така смятам. — Ипфор замислено задъвка нещо, което би могло да е тютюн. — „Норна“ е вързана на мястото си, а чичо ми няма да изтрезнее поне седмица. Какво ще кажеш да повилнеем малко в открито море? Нали уж винаги това си искал? Десетина от нашите със сигурност са готови да тръгнат с теб.

— Не. — Ферн по-скоро чу, отколкото видя как Рафарл изкриви лице. — Не мога да замина завинаги.

— Заради майка ти ли?

— Гледай си своята работа.

— Мен ако питаш, си се забъркал с прекалено много жени.

— Не е вярно.

— Е, тогава какво си намислил?

— Да отида някъде. Засега единственото, което ми е нужно, е да се махна от града. Бързо и съвсем безшумно. Предлагат се кървави пари, а мнозина нямат нищо против да си оцапат ръцете. Дори тук. И ти го знаеш. — Ипфор изпухтя нещо, което би трябвало да означава съгласие. — Трябва да стане тайно. Тази нощ.

— Ще ти струва скъпо.

Рафарл извади кожена кесийка и сложи на масата купчинка, която заискри.

Ферн понечи да каже нещо, но се отказа и млъкна.

— Накитите на майка ти. Виж ти, виж. Сам ли ги сви или тя ти ги даде? — Рафарл не отговори. — И защо си сигурен, че можеш да ми се довериш?

— Не съм — тросна му се Рафарл, взе огърлицата и я прибра обратно в кесията. — Плаща се за свършена работа. Изгубиш ли мен, губиш обещаното.

Ипфор изплю тютюна и се изсмя.

Напуснаха града през канализацията, в тъмнина, напоена от воня на изпражнения и натъпкана с плъхове. Ферн бе обиколила достатъчно градове, за да е свикнала с подобни миризми, но при все това с погнуса потопа крак в отвратителната вода. Нямаше никакъв начин да спаси дрехите си. Веднага усети как ефирният ѝ панталон става лепкав и неприятен около глезените.

И това ми било най-прекрасният сред всички градове, рече си. Утробата на Атлантида. Изведнъж ѝ просветна: позлатен властелин, който управлява империя на презрените и манталитетът на народ, който вярва инстинктивно в собственото си превъзходство. Грозотата тук бе скрита под земята, набутана в тунели и катакомби. Далече от очите, далече от носа. Каналите, затворите, килиите за изтезания. Безупречните улици и лъскавите кубета, пръкнали се над този зловонен лабиринт като рози върху тор. Нека местните се въргалат като животни в мръсотията си, Даровитите са сътворени от по-изискана кал; те са се издигнали над собствените си изпражнения.

Но изпражненията са си тук, продължи да разсъждава Ферн. Атлантидите по нищо не се различават от всички останали. Всички ние сме изпражнения — това е великият общ знаменател. Ако се правиш, че не го забелязваш, изпражненията ще се трупат, ще се трупат, докато завземат целия свят. В състоянието на Атлантида тя смътно долови началото на пагубна тенденция, но как щеше да се развие и докъде би могла да доведе, Ферн не можеше да си спомни, макар да ѝ се струваше, че би трябвало да знае.

— Изоставаш — обърна се назад Рафарл. — Гледай да вървиш плътно зад мен.

Факлата на Ипфор мъждукаше и димеше доста по-напред. Ферн се затича, за да ги настигне, и едва не се строполи на земята, когато нещо рязко изскочи изпод обувката ѝ и изчезна в слузестата вода. В тъмните канали се спотайваха и други същества, които не се гърчеха, носеха се плавно и мързеливо или се закачаха за някой невидим пън, твари с проскубани остатъци от козина или с олющени люспи, неизменно разтерзани и уродливи. По някои от тях все още личаха червени кървави белези. Каналът постепенно се разшири и вонящият поток стана по-дълбок и по-бърз: обектите започнаха да преминават

покрай тях, а не да остават зад гърба им. На едно място Ферн мярна назъбен гребен с дължина един-два метра, който проряза водната повърхност и насреща ѝ се облешиха чифт искрящи очи.

— Придържай се до стената! — предупреди я Рафарл, а Ипфор ускори крачка.

Ферн нямаше никаква представа колко време са вървели. Накрая спряха на дъното на вертикална шахта, която се губеше нагоре в черния мрак. В скалата бяха издълбани стъпаловидни жлебове с ръждясали метални ръкохватки от двете страни. Ипфор остави факлата в една поставка на стената.

— Ще трябва да се оправяте на тъмно. Нужни са ми и двете ръце.

Свали си обувките и тръгна да се катери. По знак на Рафарл Ферн го последва, увесила сандалите си около врата. Не попита нито колко е висока шахтата, нито колко време ще отнеме изкачването. Сграбчи първата ръкохватка и веднага почувства слабостта на пръстите си, ръцете ѝ явно бяха прекалено крехки, за да задържат тежестта на тялото ѝ за повече от няколко минути. Притисна се до скалата, вкопа пръстите на краката си в жлеба и се съсредоточи върху постигането на равномерен ритъм на катерене. Усети Рафарл плътно зад себе си, дори веднъж, когато тя залитна, той веднага я подпря с ръка върху кръста. Факлата под тях се смали до малко оранжево кръгче, което скоро стана колкото монета. Пред тях — вече на доста голямо разстояние — Ипфор пълзеше по скалата чевръсто като гущер.

Ферн не го виждаше, но чуваше бързите му движения и от време на време пъшканията, съпътстващи усилието на изкачването. На няколко пъти кракът му откъртваше парченца от скалата, които се посипваха по главата и раменете на Ферн. На фона на отдалечаващите се звуци от стъпките му нагоре и чезнещата долу светлина на факлата Ферн имаше чувството, че виси в тъмна бездна, че се катери безспир, че не напредва нито крачка, че не отива наникъде.

Спомни си за един съвсем скорошен инцидент — безкрайна стълба, сводести входи, сякаш излезли от приказките, безплътни като пара стени и колони... Но макар споменът да ѝ се струваше ужасно близък и жив и тя да бе сигурна, че е важен, не можеше да го задържи и да го хване. Беше отчаяно благодарна за присъствието на Рафарл, който я насърчаваше без думи, даваше ѝ кураж със самото си

присъствие. Тя не каза нито дума. Може би се опасяваше, че гласът ще ѝ измени.

В един миг шумовете над главите им стихнаха. Настъпи дълга пауза, после нещо проскърца бавно и мъчително, сякаш резе помръдна в ръждясала скоба, изграчи стара панта. Появи се смътен светъл кръг, който се откри на фона на черния мрак, но пред него бързо изплува Ипфор — кривокрак и пъргав, повече приличащ на насекомо, отколкото на влечуго. Ферн забърза. Едва когато се озова навън и отвори уста да вдиша с пълни гърди пълноценния въздух, сякаш номад, попаднал в дългоочакван оазис, тя осъзна, че краката ѝ треперят от напрежението, а пръстите ѝ са отмалели от стискането на дръжките и не може да ги разгъне.

— Къде сме? — попита Рафарл.

— Виждаш ли онзи път ей там? Води на изток към залива Луна. Пресича крайбрежния път на около километър и половина оттук. Накъде ще вървите?

— Като стигна, ще разбере. Заповядай. — Той хвърли кесията на Ипфор. — И благодаря.

Ипфор я отвори и механично провери съдържанието ѝ.

— Диаманти! Диамантите са за отчаяните. Иксаво би ми платил в твърда валута. По петстотин феникса на човек — най-малко. Или поне така ми казаха.

— Да ги беше взел — отвърна нехайно Рафарл.

— Ара-йе. — Заядливата усмивка обиколи лицето му и отмина. — Късно е вече.

Потъна обратно в шахтата, като затвори капака над себе си.

Ферн поседна на един крайпътен камък, който ги информираше, че се намират на три левги от града.

— Чака ни дълъг път — рече ѝ Рафарл. — Обувай се.

Нощта старееше. Бяха прекарали в шахтата доста време. Небето на изток вече започваше да просветлява. Ферн забеляза далечните силуети на планински хребети да изплуват на север — може би част от вулканична верига, чийто изолиран преден пост бе укрепеното пристанище на Атлантида. Пред тях се простираше необятно поле, едва различимо в полумрака, под пластовете надвиснали сенки, между раздалечените едно от друго дървета и единственият искрящ поток в далечината, който отразяваше лунната светлина далеч след като

месечината се бе скрила. Павираният път пресичаше местността с цялата категоричност и решителност на хората, които го бяха построили, простиращ се под права линия като стрела.

— Трябва да стигнем до разклона преди изгрев-слънце — рече Рафарл. — Веднага след това трябва да се скрием.

Поеха по пустия път, заслушани да доловят тропот на конски копита и глъчката на преследвачи, но чуха само напевната мелодия на цикадите и подвижванията на нощни птици, които бързаха да се приберат в гнездата си преди идването на утрото.

Стигнаха до брега малко след пладне. След мястото, където се кръстосваха няколко пътя, бяха повървели известно време, докато в един момент Рафарл не свърна надясно по тясна пътечка, която криволичеше колебливо между бледи треви и се приближаваше предпазливо към изоставено стопанство.

Но Рафарл бе намерил друга пътека, макар и не онази, която търсеше, придържаше се плътно до наличните дървета, докато накрая се спусна в дере, където немощна рекичка с мъка си проправяше път през корито, застлано с напукана засъхнала кал. Бяха поели по този път, следвайки извивките на речния бряг, докато каналът се превърна в цепнатина и ленивата вода напрегна сили, за да скочи от ръба на ниска скала и превърнала се в малък водопад, да поеме към морето.

Ферн и Рафарл заслизаха полупълзешком покрай водопада, пиха от езерцето, събрало се долу в ниското, което се оказа чисто, макар и не много студено, после заобиколиха плажа и прекосиха каменистия нос към съседното заливче, а оттам — към следващото.

Вървяха още около два километра, докато Рафарл определи посоката, в която да продължат. Целта им се оказа малка пещера, входът към която бе почти изцяло скрит от огромен паднал камък, явно отсечен от прилива, понеже целият вход бе плувнал във водорасли; но по-навътре подът тръгваше под наклон и мястото беше закътано и сухо. Ферн се отпусна върху пясъка, изтощена от дългия ден и още по-дългата нощ, замаяна от вървенето. Беше твърде изтощена, за да събере сили и да хапне от предложената ѝ от Рафарл храна, твърде изтощена дори да се изкъпе или да отмие мръсотията от дрехите си. Само се сви на кълбо на пясъка с глава върху един застлан с водорасли камък и веднага заспа.

Първото нещо, което чу, щом се събуди, беше морето. Последва познатото усещане, че не си е на мястото, но този път си каза, че отвън пред пещерата минава сребрист бряг, а по пясъка пръскат искрици огнени вълни. Не почувства страх, само леко жужене в кръвта си, последвано от миг на обречена борба, по време на който напразно протягаше ръце към един отдавна забравен образ, твърде скъп, за да го забрави, твърде вълшебен, за да си го спомня. Постепенно се осъзна напълно и установи, че пред входа на пещерата блести дневна светлина; в главата ѝ се върнаха всички подробности около бягството им от града и мимолетното впечатление се настани обратно в царството на въображението.

Стана и излезе сред кайсиевата мекота на ранна привечер. Бе настъпил отливът, а слънцето разтягаше сянката ѝ далеч напред по пясъка — невъзможно висока и тъничка; отвъд нея ленивите вълни се носеха неуморно към брега и се разбиваха в златото на последните слънчеви лъчи. На носа вдясно забеляза белите колони на къща, скътана зад рехава горичка, но следи от човешко присъствие не се забелязваха и дори от това разстояние ѝ се стори, че липсва част от покрива. Рафарл не се виждаше, но дрехите му се сушаха на един камък, а раничката, която му даде майка му, лежеше на пода на пещерата.

Ферн реши да последва примера му и да изпере дрехите си в близкото езерце, а после да ги просне до неговите. Напредващата сянка от ръба скоро щеше да ги закрие, но въпреки това беше доста горещо, нищо, че въздухът бе по-свеж, отколкото в града.

Изтича по плажа и се гмурна в златните вълни, завъртя се във водата, която бе почти толкова топла, колкото и ваната ѝ предната вечер. Поплува малко навътре, загледана в гаснещата бакърена червенина наоколо; върху необятната океанска шир бързо пълзеше бледоморава мрачина.

— Фернани! — извика някой и ето че край брега се появи Рафарл, нагазил до глезените във водата, само с една оскъдна препаска около слабините, ръцете, краката и раменете му лъщяха в медните отблясъци на залеза.

Той се втурна към нея в морето и тя изпита внезапна паника или нещо подобно на паника, понеже осъзна, че и тя е гола, затова се завъртя и се гмурна като тюлен, но беше твърде късно, твърде, твърде

късно, той я хвана и двамата потънаха заедно към дъното, спуснаха се в сините морски дълбини, сплели ръце и крака, сред водопад от виещи се нагоре мехурчета. После той явно се бе оттласнал от морското дъно, понеже движението смени посоката си и след миг главите им разпориха морската повърхност, а Ферн зяпна с отворена уста, за да си поеме дъха, който не бе имала време да преглътне преди малко, едновременно ядосана, но и развеселена, а ръцете на Рафарл я обгърнаха, гърдите ѝ бяха долепени до неговите.

Двамата заплуваха бавно към брега и полегнаха един до друг в плитчината, вълните се разбиваха около тях в пяна и с тих плисък. Той отвори устата ѝ с езика си, а тялото ѝ сякаш се пробуди при допира му, също както при докосването на Магнита, само че този път паренето беше по-различно, усещаше се повече жегата, отколкото пламък, беше по-близо до тъмното сърце на земята, до магията на този свят, на никой друг. Мисълта ѝ отплува нанякъде и тя се отдаде на чувствата си, а съпротивата ѝ устоя един кратък мимолетен миг, после усети рязко пробуждане, сякаш острие на нож бе проникнало дълбоко в нея, болка връз болка, тласък връз тласък, веднага след това всичко потъна в сладост, а по устните ѝ полепна соленият вкус на морските сълзи.

Задачата ѝ бе забравена; откъслечните спомени, които все ѝ се изплъзваха, унищожаването на Магнита, лудостта на Зохрейн, ключът — изчезнал и забравен. Съществуваеше само Сега. Слънцето отдавна бе заходило и над тях се спускаше тежък като пелерина мрак. А морето, неуморното море продължаваше да се надига и отпуска, надига и отпуска върху островния бряг.

* * *

По-късно през нощта се върнаха в пещерата и поспаха, защитени от настъпващия прилив. Станаха преди зазоряване и заплуваха към изгряващото слънце, а утрото се изля щедро върху водата, за да ги посрещне. Два-три перести облака бяха обзидили хоризонта като птици с разперени криле, коремчетата им бяха огненочервени от настъпващия ден.

— Някога хората биха повярвали, че това наистина са птици — подхвана Рафарл, — албатросите, вестители на Незнайния бог, които

му носят вести от всички краища на света. Днес вярваме само в себе си. Всичко друго са празни приказки и глупости.

Ферн се почуди дали острата нотка в гласа му е израз на гняв или на съжаление и дали той самият е наясно с чувствата си.

— Ти пред кое лице на природата би се прекланял? — попита тя. — Ако трябваше да си създадеш свой бог. Слънцето? Луната?

— Морето.

— Ами Любовта? — изпита го тя.

— Пред Любовта човек не се прекланя — отвърна рязко той. — Тя е, за да те изпълва с радост. С други думи, тя е за хората, не за боговете.

По-късно, щом се върнаха на брега, я попита:

— Къде си се учила да плуваш толкова добре? Планините на Вирок са доста далеч от морето.

Вирок? За няколко секунди главата ѝ сякаш се изпразни от всякакви мисли. Вирок...

— Сигурно имате езера — предположи той, смутен от внезапната промяна в изражението ѝ.

Езерото изплува в съзнанието ѝ като че по негова воля — синьо-зеленикава водна ивица, скътана между заснежени върхове, студена като ледник.

— Да, имаше едно езеро. Беше леденостудено дори през лятото. Сигурно... Явно съм се научила да плувам там. Както и да е, винаги съм си мислела, че всеки може да плува. Струва ми се съвсем естествено, като да тичаш. Не е нужно да се учиш да тичаш.

Втурна се по плажа, за да му покаже, а той хукна след нея. Разговорът прекъсна за известно време. После тя си помисли: „Вече нямам никакви спомени“. Образите, които бе носила със себе си навсякъде, сякаш бяха заличени; непостоянното ѝ притеснение бе престанало. Тя съществуваше само в настоящето, уловена в сълзата на Времето, лишена от минало и от бъдеще. Странно, но това не я смущаваше. Бе полегнала на гърдите на Рафарл, краката им бяха преплетени, туптенето на сърцето му отекуваше силно в главата ѝ. Каза си: „Аз съм му любовница“. Не си дадоха клетви и обещания; случи се нещо, което би могло да свърши със следващия залез или да се оттегли с отлива. При все това тя знаеше с увереността, присъща само на младите, че това е завинаги. Независимо дали разполагаше с година

или със седмица, или пък само с няколко часа, тя щеше да проточи този миг до безкрайността.

— Можем да останем тук, докато преследвачите ни загубят интерес — промърмори Рафарл, сякаш чул мислите ѝ. — Може да отнеме две седмици. Или по-малко. В храма сигурно си имат и други грижи, не им е до нас.

— Какво ще ядем?

— Плодове. Рибa. Или един друг. — Той нежно я гризна по ръката. — Питам се... Иксаво като че ли те познаваше. Виждала ли си го преди?

— Не. — Съмнението я направи рязка.

— Той преследва теб, не мен. Аз съм просто допълнение. Защо?

— Не знам.

Той разсеяно я погали по главата.

— Не знаеш прекалено много неща. — След малко добави: — Казват, че Даровитите прозират отвъд познанието. Може би те е виждал именно така — в петно лунна светлина, в дима на жертвен огън, с вътрешното си око.

— Възможно е — отвърна Ферн. Но не ѝ се вярваше.

Към обяд се качиха до изоставената къща на носа.

— Това е къщата, където Тамисандра е прекарала последните си дни — обясни Рафарл. — Вече никой не идва тук.

Беше тихо, огряно от слънце място, спокойно, с привкус на тъга. Градината зад ъгъла се бе превърнала в джунгла, няколко любопитни клона бяха покарали през порутения покрив, други бяха нахълтали директно в двора и бяха опрели здраво снага в зидовете.

Двамата откъснаха няколко сребристозлатни праскови и ги изядоха на терасата, която гледаше към морето. Градината бе тръгнала да завоюва и тази част на къщата, около колоните пълзяха настойчиви пипала, миниатюрни пълзящи твари с чворести дълги пръсти бавно настъпваха към балюстрадата и стените, като успяваха да пуснат корените си и в най-незабележимите пукнатини и пролуки.

Откъсната от континента още в края на ледената епоха, Атлантида неизбежно бе развила своя собствена екосистема, с флора и фауна, които се различаваха от всички други на континента. Силовото поле на Магнита бе предразположило и подтикнало към растеж всичко живо и сега островът процъфтяваше, превзет от хиляди видове

уникални създания. Рафарл ѝ каза имената на цветята, които успя да разпознае — миниатюрното бледо цветче с кървавочервената сърцевина, наречено звезда болка, китките жълти любовничета, които висяха от всяка гредя, ветросвила, петнистата вълшебна стъпка, смъртоносното отровниче. Птички, миниатюрни като насекоми, и насекоми, големи колкото птици, идваха да пият от изобилните количества цветен прашец. В небето прелитаха коралово-розови лебеди с черни клюнове и почти два пъти по-едри от събратята си на континента — сътворена в Атлантида жар-птица. Някъде високо в синевата съзряха орел с размах на крилата, пред който лебедите изглеждаха като джуджета.

Щом се нахраниха, извадиха вода от кладенеца и се снабдиха със съдове за готвене от изоставената кухня, после се върнаха на брега. Рафарл взе ловния си нож и отиде за вечеря, не след дълго се върна с богат улов черупчести твари. Сготвиха мидите и раците на огъня, но той научи Ферн да яде стридите сурови, макар тя да не остана особено впечатлена от вкусовите им качества.

— Не намерих друго — рече той. — Мярнах само една манта, която развяваше плащ в дълбините, и една дебнеща акула. А някога тук беше рай за рибарите. Обикновено ловувам с харпун. Не знаех как ще се справя с ножа. Но в случая нямаше значение. Нещо не е наред. Морските обитатели са изчезнали. Не разбирам. — Говореше намръщен, очевидно притеснен.

Често сменяше настроенията си, обичайната му вятърничавост и цинизъм биваха рязко заменяни от пристъпи на сериозност, под светлината се долавяше мрак, слабостта му бе набраздена със сила и безразсъдство, с нехайство, което пък се сменяше на моменти с прилив на истинско геройство и храброст. Човек на крайностите. Но сред цялата тази смесица от противоречиви качества, на позитивна и негативна енергия Ферн усещаше една стабилност, макар и още недоразвита, почти незабележима, сякаш потайните проблясъци на златна жилка в калаена мина. Обичам го, рече си, той няма да ме предаде. Това бе логиката на младостта — оптимистична, погрешна. Но въпреки всичко тя беше убедена. Бе готова да заложи главата си за това.

— Може би има някаква връзка със счупването на Магнита — предположи на глас.

— Това трябва ли да ме успокои?

— Не.

През нощта не спаха много. Радваха се на новооткритата си любов като хора, изправени пред свършека на света. Ферн не мислеше за Задачата си не защото я бе изоставила, а защото усещаше, че когато му дойде времето, Задачата сама ще ѝ се изпречи, а дотогава тя е в почивка, дадена ѝ от боговете — каквито и да бяха те. Лежаха в пещерата, а навън се надигаше приливът, после настъпваше отлив и тя си помисли, че в този живот, а навярно и във всички останали, ще си спомня завинаги, че любовта шепти като море, че туптенето на сърцето ѝ са вълните, блъскащи се в брега, и че ще чува ехото им в сърцевината на всяка черупка.

---

[1] Рахил — както Рахил, така и Рафарл вероятно са първоизточници на по-късното име Рафаил. — Б.а. ↑

[2] Езрамè — титлата сидам (морска дама) се давала на всички жени от управляващите фамилии след навършване на шестнайсетгодишна възраст; сиде е мъжкият еквивалент. Възможно е испанското ел сид да е по-късно производно. — Б.а. ↑

[3] Алиф — прислужникът на Езрамè. — Б.а. ↑

[4] Ипфор — популярно кръщелно име в Атлантида. — Б.а. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

На сутринта дойде *тя*. Появи се на прага на пещерата, понеже мястото ѝ беше познато, и застана там в сумрака, слаба колкото Ферн, но доста по-висока, с коса чак до коленете. Имаше мургава кожа, но не от загар, а зеленикавожълта; полегатите ѝ очи не бяха нито зелени, нито сини, а морско синьо-зелени; косата ѝ падаше мъртвешки права и мъртвешки черна, без нито една по-светла нишка. Беше обладана от ярост, лишена от всякакъв разум и основания, жив огън, който пука и пръска искри и пърли всеки, изпречил се на пътя му.

Ферн веднага я позна и онази тъй силна болка се върна десеторно усилена, за да я сграбчи в покварата на тишината.

— Знаех, че ще те намеря тук — рече нимфелината. — Знаех, че ще те открия да се спотайваш в пещерата като някакъв страхливец, какъвто всъщност си. Бягаш. Криеш се. В това най те бива, а? Да бягаш и да се криеш. Аз ти показах това място — нямаш право да се спотайваш тук. Зарови се в пясъка като червей! Пропълзи сред коралите като плужек! Върви да се спотайваш другаде, някъде, където няма да те намеря, някъде, където няма да те виждам и да те мразя. Избяга и го остави да умре. Остави го да умре! — Сълзите пробиха повърхността на яростта ѝ и замъглиха живите ѝ очи.

Ферн се отдръпна встрани и покри голотата си с воала — повече от приличие, отколкото от свян. Но Ууинарда изобщо не я забеляза.

— Той умря още преди да дойда тук — защити се Рафарл. — Не можех да сторя нищо. — Дори в зората на историята тази фраза прозвуча изтъркано.

Ферн усети как тялото му се напруга от възмущение към самия него.

Ууинарда не го чуваше, не я интересуваше.

— Ти ми обеща, че ще го спасиш! — Вече не криеше сълзите си, ридаеше, отдала се на мъката и отчаянието си, на болката, задавена в собственото си нещастие. — Даде ми дума — думата на един Деворнин! Думата на един малодушен страхливец, на едно копеле, на един мелез! Аз ти предложих любовта си...

— Ти никога не си ме обичала.

— Щях да обичам мъжа, спасил брат ми! Но всичките ти клетви, всичките ти гръмки обещания се оказаха празни приказки. Когато ножът опря до кокала, ти не помисли нито за него, нито за мен — хукна да спасяваш собствената си кожа. Просто избяга и повлече със себе си първата жена, попаднала пред погледа ти. Та тя дори още не е жена, някакво си момиченце от чужди земи... чужденка... нищожество. Аз бях готова да ти дам себе си...

— Не съм имал намерение да сключвам сделка с теб. — Тонът на Рафарл бе станал по-остър. — Не беше нужно да продаваш себе си, за да спасиш брат си.

— Да се продавам ли? Ах ти, ти... отрепка такава! Нищожество... фургане! Аурундуук! — Тя се хвърли към него и в ръката ѝ изневиделица се появи нож, острието му заблестя тънко и лъскаво.

Но зад нападението нямаше сериозно намерение. Рафарл изтръгна острието от ръката ѝ, преди Ферн да е успяла да стигне до двамата, и Ууинарда се хвърли в обятията му и зариде на рамото му. Рафарл я зауспокоява с механични движения, изглеждаше едновременно неохотен и неадекватен. При тази гледка ревността на Ферн избухна с пълна сила, изгоря за кратък миг и изтлея.

Щом пристъпът премина, Ууинарда бе сложена да седне и да пийне вода, после изтри лицето си с крайчеца на воала си. Все още не се чувстваше успокоена, но първоначалният порив бе изтлял от яростта ѝ и сега тя бе просто мрачна, враждебна и засегната. Тя бе от хората, които трудно понасят жестокостта, скрита в акта на неочакваното лишаване от нещо. И в резултат на това отчаяно търсеше човек, когото да обвини за случилото се — човек конкретен и близък, а не далечната безплътна фигура на управниците.

Ферн я огледа с голяма доза любопитство. Беше наясно, че под влиянието на Магнита мутациите са нещо обикновено. Нимфелините бяха резултат от подобно изкривяване на природата. Дълбоко в себе си знаеше, че тези същества имат способността да трупат кислород и да контролират пулса си по начин, който им позволява да остават под вода доста по-дълго от нормалното за един човек, но въпреки това те по принцип си бяха човешки същества, за разлика от сирените, за които рибарите говореха, че имали хриле, скрити зад ушите, освен

обикновените бели дробове за дишане. Би трябвало да се досетя, че не друг, а тя е открила тази пещера, каза си Ферн. Това е скривалище, каквото само една нимфелина би могла да открие. Тя е довела Рафарл тук, а той доведе мен. Зачуди се дали това е от значение и стигна до заключението — доста изненадващо — че не е.

Рафарл бе седнал до Ууинарда и слушаше остатъка от мъмренето, посветено на недостатъците и слабостите му, този път тирадата бе изречена полугласно, явно предназначена само за неговите уши.

— Ако наистина смяташ, че брат ти загина по моя вина — отвърна той с болезнено монотонен глас, — да ме беше издала на Иксаво. По този начин би получила възмездие и би спечелила пари.

— Оцапани с кръв пари! — Думите изригнаха като хракча от устата ѝ. — Ако ти си безчестен и мерзък, не значи, че и аз трябва да съм такава. — Хвърли яден поглед на Ферн. — А тя какво прави тук? Защо не каже нещо? Стои и ме зяпа с този леден поглед като риба на сухо. Кажи ѝ да си върви.

— Остави я — сръза я Рафарл, а крайчецът на устните му се изви в усмивка, предназначена само за Ферн. — Нищо не ти е направила.

— Тя е онази, която търсят — продължи Ууинарда. Гневът и раздразнението изчезнаха от лицето ѝ, на което сега бе изписана сериозност. — В града се говори, че Магнита се бил счупил сам. Опълчил се на волята на Зохрейн и се счупил, понеже не се предал, а сега Дарбата си отишла завинаги. Иксаво издирва една чужденка, момиче, което се появило в мига, когато Магнита се счупил; момиче, което не е нито момиче, нито момче, нито жена. Твърди, че дошла да ни унищожи.

— Вярваш ли му? — попита Ферн. — Той изпрати брат ти на жертвеника.

— Ти пък какво знаеш за брат ми? — избухна насреца ѝ Ууинарда.

— Аз самата имам брат. — Каза го, без да се замисли; в спомените ѝ от Вирок нямаше никакъв брат — поне липсваше от официалните сведения за живота ѝ. Въпреки това тя си го представяше мислено — русоляв, с бистър поглед, открит, пълен с ентузиазъм. Уил.

— Вярваш ли на Иксаво? — Рафарл повтори въпроса на Ферн, но в тона му прозвуча сериозен укор.

Ууинарда направи неволно движение — потръпна, сепна се.

— Разбира се, че не. Но във въздуха се носи нещо... някакво усещане... мирис. Мирише на край... на невъобразими промени... на съдба, надвиснала над главите ни като огромна сянка. Хората говорят за напускане на града, но засега само говорят. Остават, защото така трябва, защото се чувстват част от тази съдба, която не можем да видим. Всеки продължава да си върши обичайната работа, но това не е истинско, като в игра, където знаеш, че скоро ще се случи определено нещо. Нещо ужасно. Животните са нервни — кучетата вият, котките драцят. И рибата си тръгна — видях с очите си, като идвах насам; омарите крачеха по плажната ивица, раците пъплеха след тях. Видях още акули и делфини, скорпид и риба ангел — заедно. Дори най-миниатюрните създания и те си тръгват. И водите зад тях остават пуси. Като гробище.

— Какво означава това? — попита Ферн.

Ууинарда срещна погледа ѝ с очи, които гледаха нейде надалеч.

— Морето е ядосано. Докоснах скалите и усетих как целият остров трепери от страх. Рибата си търси по-безопасни плитчини. Морето идва. Скоро ще бъде тук. — Погледът ѝ смени посоката си и тя попита с неочаквана прямота: — Ти ли си духът на Магнита? Наистина ли се появи в мига на разпадането... за да ни спасиш?

— Мисията ми е да спася... нещо — отвърна Ферн. — Но не съм излязла от Магнита. Той не притежава дух, а само сила.

— Тя падна от една звезда — намеси се Рафарл, цитирайки майка си.

— Какво става със Зохрейн? — притисна Ферн нимфелината. Настроенията ѝ се меняха като времето; от облаците и мънните не бе останала и следа; сега я обвиваше мъгла и объркване.

— Не знам. Не е излизала от храма, сигурно крои нещо, организира нова церемония. Стражите не пускат никой да се доближи — дори отбраните градски първенци. Допускат се само старшите жреци. Носи се слух, че фамилиите заговорничат срещу нея, но всички знаят, че е твърде късно. На нея ѝ е все едно. Прорицателят Морбис казва, че вече е изсмукала в себе си цялата сила на Магнита, натъпкала се е с енергия и може да завърти света на пръста си и да го запрати в небесата, както жонгльор изпраща топка.

— Невъзможно е — заключи Рафарл.

— За кога е насрочена новата церемония — попита след минута-две Ферн.

— За утре. По пладне. Ще има много жертвоприношения; храмът ще прелее от кръв. Около счупеното кубе вече витае особен ореол, сякаш озарен от друга светлина, не от слънцето. Светлина от свършека на света. — През слабоватото ѝ тяло премина тръпка.

Рафарл се намръщи.

— Ти ще отидеш ли?

— Може би. Мога да тръгна след рибата, за да потърся спокойни води, където ще се чувствам в безопасност. — След малко додаде отнесено: — Вече нищо не ме задържа тук. — Изправи се рязко и нетърпеливо и се отправи към изхода. — Започва отливът. Далеч навътре. Вижте.

Застанаха до нея. Морето наистина се отдръпваше, при това побързо и по-надалеч от всякога; зад него оставаше маса от бързо съхнещи водорасли, счупени черупки и труповете на безброй твари, твърде миниатюрни, за да бъдат изброявани. Скалите надигнаха глави, досега неогрени от слънце.

— Това е краят — обяви Ууинарда и сянка ги докосна, макар небето да бе безоблачно. Красотата на малката пещера вече я нямаше — сега това бе място на разложението. Отдръпващата се вода разкри невидимото морско дъно, което им се стори някак непълно в голотата си. — Ще последвам рибата — рече колебливо Ууинарда. Махна воала и го върза на кръста си; под него носеше само къса рокля или туника от фина прилепнала материя. Беше босонога.

Запъти се към отдръпналите се вълни, поспря, за да се обърне назад. (Никога не поглеждай назад, се казва в легендите. Вещае смърт.)

— Желая ти късмет — рече Рафарл.

— Късмета вече го няма. — Вятърът отнесе гласа ѝ далеч от слуха им. — Отиде си с отлива.

— Ре виदेва — подвикна Ферн. — Довиждане.

— Съмнявам се — отрони Рафарл, щом нимфелината изчезна от погледа им. — Тя ще последва делфините. Ууинарда не познава любовта, не се чувства обвързана с никого друго, освен с брат си.

— Може би. Но ти си я обичал, нали?

— Така си мислех. За известно време — въздъхна той.

— А сега?

— Не знам дали те обичам. — Устата му бе разкривена. — Но знам, че никога не съм обичал никого другиго.

Ферн се върна в пещерата, облече се набързо и метна на Рафарл горните му дрехи.

— Колко ще ни отнеме да се върнем до града?

— Няма да се връщаме. Вече ти казах, ще изчезнем за седмица-две, докато им омръзне да ни преследват. Не възнамерявам да си променям плановете, защото една полудяла от мъка нимфелина твърди, че иде краят на света и водата се е отдръпнала прекалено навътре в морето. Водата ще се върне, както става винаги. Ако морето се разбушува, ще се качим горе в къщата. Сега градът е прекалено опасен за нас.

— Опасността не е важна — отвърна Ферн. — Трябва да присъствам на церемонията утре. Там ще се случи нещо, което съм длъжна да предотвратя или променя. Не знам какво точно, но когато започне, ще разбера. Ууинарда е права — наистина идва Краят. Поне един край. А след това... знам ли. Идваш ли?

— Не — отвърна направо Рафарл. — Ти също няма да ходиш никъде. Без мен ще се изгубиш.

— Ще се оправя. — Започна да си връзва сандалите, не искаше да го чуе.

— Няма. Забрави ги тия глупости за съдба и участ. Нищо не можеш да направиш. Зохрейн е най-могъщата магьосница в историята — демоните божества на континента я отбягват, земните духове се изплъзват от погледа ѝ. Дори да успееш да присъстваш на церемонията, пак няма да можеш да ѝ сториш нищо. Ще те отстрани от пътя си като прах, ще те запрати във вечността като перце...

— Перата се носят с вятъра. Прекалено са леки, за да може някой да ги запрати където и да било. Пък и не съм казала, че ще се изправя срещу Зохрейн.

— Няма да имаш тази възможност. Ще те хванат още щом кракът ти стъпи в града, стражите ще те хвърлят зад решетките и Иксаво ще започне да те разпитва, докато те омаломощи до смърт, така, че да не можеш и дума да кажеш. Нищо няма да постигнеш, само ще намериш смъртта си. Не смятам да ти помагам да го направиш.

— Разбира се. — Тя изведнъж притихна, укроти се и тази промяна настъпи съвсем неочаквано. — Вече ми помогна достатъчно. Благодаря ти. Нямам право да очаквам повече от теб.

— Само това ли ще кажеш? — Беше се изправил на крака, циничен и вироглав. Гледаше я с обезумял поглед, вдигна пръст и обиколи с него бузата ѝ. — Дори не знаеш пътя.

— Ще вървя на юг и на запад, докато стигна до път. Ще тръгна по него, докато намеря удобно място за изкачване. Ще се оправя. И да ме заловят, все едно. Поне със сигурност ще стигна там, за където съм се запътила.

Продължиха да спорят още двайсетина минути, докато накрая той се предаде. Всъщност Рафарл продължаваше да спори и да прахосва напразно енергията и страстите си. Докато Ферн просто отстояваше своята позиция.

— Добре — примири се той накрая. — Добре. Ще те върна в града, но нищо повече. От там нататък всичко зависи от теб. Нямам намерение да се забърквам в невъзможна мисия, само защото сме се любили на плажа.

— Огледай се, виж плажа, за който говориш — обърна се към него Ферн, щом излязоха от пещерата.

Слънцето бе скрито в мъгла, по съхнещия пясък се валяха труповете на измрели морски твари. От оголеното морско дъно бълваше мирис на разложено.

— Приливът ще дойде — успокои я Рафарл с мрачен оптимизъм. — Късметът ще се върне.

— Сигурно. Но кога?

Не можеха да се върнат в Атлантида по тайния път през канализационната система без опитен водач. Рафарл предложи да вървят по обичайния път, просто да се прикриват. Отдалечиха се от крайбрежието по речния бряг, откъдето бяха минали преди това — после прекосиха безводното поле, като минаха покрай стопанство, разположено наред слабо напоявани ниви. Рафарл би вдигнал ръка за поздрав, ако бе видял собственика, но понеже го нямаше, просто заобиколи и се отправи към обора. Там намери онова, което им бе нужно. След като още веднъж се увери, че собственика го няма, той впрегна коня и подкара каруцата, Ферн седна до него.

— Къде е собственикът според теб? — попита тя притеснено, като се оглеждаше.

— Нямам представа. Може да е отишъл на пазар с другия кон. Или просто да обядва. Да не би да искаш да му оставиш пари?

— Ами...

Щедро, помисли си Рафарл.

Той пое по лъкатушещите пътеки между нивите, докато излезе на крайбрежния път, подкара коня в тръс и така се отправиха на юг. При всеки следващ разклон завиваха на запад, в посока към града.

— Седни отзад — заповяда ѝ Рафарл. — Ако срещнем някого, ще му се сториш подозрителна. Официалното описание, което са пуснали за мен, вероятно важи за още няколко хиляди атлантиди, но чужденците се броят на пръсти и всеки би те запомнил. Покрий се със слама и чували, а когато ти кажа, си зарови главата.

Ферн се подчини без възражения. Не беше най-удобният начин за пътуване, но осъзнаваше, че е наложителен. Щом приближиха първите къщи, трябваше да легне и изобщо да не се показва, така че въобще не виждаше откъде минават, единственият ѝ ориентир, че приближават до центъра, бе нарастващата глъчка — тръскането на колела по паважа, тропотът на копита и плющенето на камшици, забързаните стъпки и припрените гласове, шушукането, врявата... Дори без да гледа, тя изпита усещането, че се прибира у дома. Най-накрая Рафарл спря пред една обществена конюшня и остави коня, с мисълта да си го вземе по-късно. Този път Ферн не се притесни за заплащането. Усещаше, че няма смисъл.

— Накъде се пада храмът? — попита тя.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Знаеш отговора. — Сега, когато развързката беше толкова близо, ѝ се прииска да има още малко време. Но дори сърцето ѝ да я предадеше, нямаше право да променя намеренията си.

— Като излезеш, свиваш наляво, после втората вдясно... Остави. Ще те заведе. — А като излязоха на улицата, додаде: — Покрий си косата с воала.

Вървяха в мълчание — онова мълчание преди раздяла, когато всичко е останало неизречено и вече е твърде късно да бъде казано. Ферн имаше чувството, че стомахът ѝ е пълен с думи, които напират да бъдат изказани, но устните ѝ отказват да се разтворят и думите си

остават вътре в нея и бълбукат, сякаш завихрени от лошо храносмилане.

— Пристигнахме — обяви твърде скоро Рафарл.

И наистина бяха пристигнали. Войниците обикаляха нагоре-надолу из кръга. На стълбите нямаше зяпачи. Повредената част на кубето не се виждаше оттук, но въпреки това Ферн усещаше неговата вътрешна слабост като някакъв поток в епицентъра на града. Напомни ѝ за нещо, което бе виждала преди, може би в друг храм, далеч по-малко кубе, зейнало като отворена паст, по-скоро небе, отколкото покрив; скалиста долина; градина на илюзиите. Но споменът, подобно на толкова други, принадлежеше на една част от съзнанието ѝ, която бе затворена, и тя не успя да го проследи до корените му. Знаеше само, че е нещо лошо.

Погледна спътника си и установи, че той я гледа; щом погледите им се срещнаха, помежду им прехвърчаха искри, очите им отказаха да се откъснат едни от други. Веждите му бяха събрани мрачно на челото; усмивката му стоеше неестествено.

— Е? Наистина ли смяташ да продължиш с цялата тази глупост?

— Налага се.

Той болезнено сви рамене и отдели очи от лицето ѝ.

— От тук нататък оставаш сама.

Тя не го изпрати с поглед. Моментът беше настъпил и тя не искаше той да разбере колко много я е страх. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, на ръба на паниката, че направо ѝ прилоша. Но знаеше какво трябва да направи.

Излезе от прикритието на страничната уличка и се озова на открито. Наблизо мярна капитан от охраната с обичайна конска опашка на шлема. Запъти се право към него.

— Трябва да се срещна с Иксаво — каза тя и с почуда установи, че гласът ѝ не трепери. — Мисля, че той ме търси.

* * *

Отведоха я в подземията на храма, в дълбините на мрака. Тя знаеше къде я водят, макар завоите и чупките на коридорите да не ѝ бяха познати. Изгуби всякакво чувство за ориентация. Все едно. Тя

знаеше. Пред металната врата имаше страж в различна униформа — черна туника с аленочервена слънце звезда, извезана на гърдите му. Капитанът проведе обстоятелствен разговор с него. Ферн не ги слушаше. Нужно ми е време, мислеше си. За да реши какво да прави, за да осъзнае пътя си и да откликне на интуицията, довела я толкова далеч. Помъчи се да си състави план, но никога не беше действала по този начин. Пазачът явно не искаше да прекъсва случващото се зад металната врата. Заедно с разколебаването на смелостта си отиде и разумът ѝ, тя се почувства изпразнена. Краката ѝ се подкосиха. Дори сякаш беше благодарна, че силните ръце на войниците я подкрепяха.

Рафарл се оказа прав. Защо, защо дойде тук?

Напразно. *Напразно.*

И после: Такава съм пъзла, такава невъзможна страхливка...

Пазачът се обърна и отвори вратата. В процепа блесна ярка светлина. На фона на сумрака в подземните коридори тази светлина ѝ се стори ослепителна. (Спомни си лампите около масата.) Нямаше стонове, нито писъци. Някой като че ли помръдна, после настана мъртвешка тишина. Пазачът бе влязъл вътре. Зачакаха. Тишината проникна в коридора. Войниците стояха неподвижни като статуи, офицерът бе изопнат и стоеше мирно. Тогава се чу шумът. Нямаше нищо общо с онова, което очакваха. Надигна се немошно, треперливо свистене, усилено и изкривено от акустиката на потъналата в тъмнина килия. От другата страна на вратата някой шепнеше. Думите не се чуваха, до ушите ѝ достигаше само мекото, настоятелно процеждане на глас, който сякаш нямаше гласни струни и устни, само дъх и език. Смисълът бълваше от него като миризма. Те слушаха — и войниците, и пленничката — сковани от скверно заклинание.

Писъкът се чу по-късно.

Ферн понечи да извика, но гърлото ѝ бе празно. Не! Моля ви, не! И после: Нека не съм аз! Мразеше се заради егоизма си, заради страха и слабостта...

Пазачът се появи и затръшна вратата, писъкът угасна до шепот. Тя не разбра казаното, но капитанът даде заповед и я бутнаха по коридора, краката ѝ заситниха, без да докосват земята. Минаха покрай килии, много от тях все още неизползваеми заради причиненото от труса, влязоха в друг коридор, отвориха следваща врата. Врата от

полирано дърво, без ключалки и резета. Вътре войниците отпуснаха хватката си.

Ферн с облекчение установи, че коленете ѝ все още държат. Намираха се в нещо като личен кабинет. Тя се огледа, опита да се поуспокои, да прогони страха и срама от съзнанието си — имаше нужда от простор, за да помисли. Вероятно се намираше в покоите на Пазителя. Стаята бе не само удобна, но разточително пищна: меки удобни столове, стени, обвити в кадифе. Естествена светлина нямаше, но от тавана висеше обръч свещи, а във всяка ниша имаше по лампа, така че сенките изглеждаха фини и прозрачни, омекотени от припокриващи се снопове светлина.

Прекалено светло е, рече си. Малко след това влезе Иксаво и освободи стражата. Носеше кремава роба, обичайна за жрец от неговия ранг, когато не участва в официалната церемония; на верижка около врата му висеше тежък слънчев диск — символът на Атлантидската империя. Обезобразеното му лице не изглеждаше толкова зловещо на светлината, червенината се бе поуталожила, белезите и бръчките като че бяха значително намалели. Тя успя да различи само релефа на напирашите под кожата му скули, отливката на внушителните му, сякаш изваяни черти.

Не изглеждаше изненадан, че я вижда.

— Седни.

Тя се подчини на секундата — не усещаше краката си много стабилни.

Той огледа внимателно лицето ѝ. Тя се надяваше да не се издаде.

— Тук е много светло — отбеляза.

— Обичам да виждам добре какво правя... — Сигурно бе доловил треперенето; устните му се разтеглиха в едва доловима усмивка. — Онова там уплаши ли те? Не се притеснявай. Няма нищо общо с нас. Аз просто надзиравам — влиза ми в задълженията. Ако бяха оставили разпитите изцяло на мен, щеше да има много по-малко шум и повече говорене. Доста повече говорене. Мисълта е далеч по-уязвима от тялото. — Незнайно защо, не ѝ се стори особено убедителен. — За жалост, тукашните методи са доста грубички. Но това е необходима брънка в примитивната машина. Разбира се, вече е напълно безсмислено, но трябва да се продължава напред. Зохрейн го очаква.

Тя го подценява, помисли си Ферн, като на свой ред се зае да го огледа подробно. Вижда само човека на повърхността, евтините заговори и обичайната амбиция, но всичко това е измамно, също като дефекта на лицето му. Отдолу са скрити пластове, дълбини под плитчините. И докато се взираше в очите му — бадемови очи, които искряха със собствена светлина — за частица от секундата тя си представи нещо друго, скрито зад паравана на личността, възможност за мрак, пустота, която живее и изпитва глад, тъй необятна, че мисълта ѝ се отдръпна от нея...

— Изпий това. — Личността се завърна на мястото си. Гласът му бе гладък като коприна, но под повърхността се долавяха грапавини. Подаде ѝ бокал от опушено стъкло, пълен с кървавочервено вино.

Тя вдъхна аромата му, но не отпи. В съзнанието ѝ изплува образ, който излизаше извън рамките на близкото минало: стая с много маси, свещи, пламъкът им тънък като бръснач, мъж с ореол от стомана...

— Нищо няма да ти стане.

— Не съм жадна.

— Вино не се пие, за да утолява жаждата. — Вдигна своя бокал за на здравица. Тя сложи своя на масата. — Знаех, че ще дойдеш — рано или късно. Чакам те отдавна. Много отдавна.

Времето сякаш се промени, когато той изрече името му, изгуби формата си, излезе от ритъм, огъна се, за да ги обгърне в собствения им миниатюрен космос. Миналото обви бъдещето, настоящето се превърна в изолиран момент, откъснат от всичко останало, случайно попаднал в лабиринт от обърнати наопаки отражения.

— Повече от петнайсет години — продължи той. — Процепът се разширяваше все повече. Историята се изтърколи толкова напред, че вече не се чувствах добре в нея. — Ферн продължаваше да мълчи, почувствала очакването му, без да разбира нищо. — Петнайсет години кротко обикаляне около Зохрейн. Тя вижда само онова, което ѝ позволя аз, използва ме — когато ѝ дам възможност. Неприятно, но се налага. Тя не може да бъде използвана. Затънала е твърде дълбоко в лудостта.

— Забелязах.

— Нима? — В тона му прозвучаха по-остри нотки. — Кога? — И след малко: — Изпий си виното.

— Не съм... жадна.

— Откога си в града?

— От два дни... не, от три. — Усети, че въпросът не е толкова безобиден, както изглеждаше.

Времето сякаш продължаваше да стои на място, изгубило силата да продължи напред. Свещите в обръча нито капеха, нито се смаляха. Не се чуваше никаква глъчка от града над тях и изведнъж тя си помисли с ужас, че може би града вече го няма. Че е останало само едно пусто място под студени звезди...

— Трябваше да дойдеш по-рано — продължи той. — Защо избяга?

— Избягах, защото ме преследвахте. — Опитваше се да намери пътя през загадъчната размяна на реплики помежду им, усещаше, че е изключително важно да се прави, че разбира какво става. Всичко, което знаеше за него, бе потънало и лежеше скрито далеч зад призраците в главата ѝ, но някакво дълбинно предчувствие, надскачащо спомена, я караше да стои нащрек и да внимава за опасности, които още не можеше да види. — Все едно, не дойдох в Атлантида заради теб.

— Нима имаш избор? — На лицето му се изписа едва преглътнато раздразнение. — Не можеш да затвориш Дверите без моя помощ. Зохрейн направи тяхно изображение горе в Палата — златна ламперия и избуяла растителност, гущерче на гредата, украсена с изумруди. Първият вариант бе от бакаутово дърво, но ѝ се стори недостойно и го отхвърли. Сякаш Смъртта ще се впечатли от нейната екстравагантност! Утре ще докат Вратата в храма, за да бъде издигната на мястото на празния олтар. Церемонията ще започне по обяд. Зохрейн ще я отвори. Предначертано е. Подтиква я припряността на смъртните, заслепява я арогантността на човека. Същата е като Алимонд, но с удвоена сила и умножена вманиаченост. Тя ще унищожи всичко просто ей така. Забрави Каракандал. Той не може да ти помогне тук. Само чрез мен можеш да получиш ключа и да възстановиш равновесието.

Алимонд. Каракандал. Имената се завъртяха в главата ѝ.

— Как? — попита предпазливо.

Усети съвсем слаба промяна в поведението му, едва доловимо отпускане.

— Значи признаваш, че имаш нужда от мен?

Тя кимна бавно, без да е сигурна, изумена да установи, че врагът е на нейна страна.

— Товарът е много тежък — рече той кротко — за тъй млад човек. Изпий си виното.

Тя вдигна чашата си автоматично. Но в главата ѝ изникнаха въпроси и ръката ѝ застина, в същия миг нещо в аромата на виното я възпря и извика в главата ѝ забравен спомен.

— Какво смяташ да правиш?

— Би било глупаво да си съставям точен план, при положение че може само да се гадае как ще се развият събитията. Когато Дверите бъдат отворени, ще ни залее потоп — това поне е ясно. Но храмът е издигнат над нивото на земята; основите са положени с помощта на Дарбата. Сградата би трябвало да устои. Както и да е, притежавам достатъчно сила, за да защита и двамата ни за известно време — колкото ни е необходимо. Ще те скрия в галерията, а щом Зохрейн започне заклинанието, ще дойда при теб. Тогава никой няма да ме забележи. След като мине голямата вълна, храмът най-вероятно ще остане под водата. Може да се наложи да припомним до услугите на нимфелина, която да се гмурне за ключа. Ще наредя да заловят подходящата за това. Трябва ни и лодка, лек каррарк. Ще ни очаква на пътеката, която свързва главната сграда с конюшните. Някои сведения сочат, че островът не бил потопен веднага. — Употребата на минало време я обърка още повече. — Искам да кажа, че би трябвало да разполагаме с малко време, за да се доберем до планината. И да се скрием в Розовия палат.

— В Розовия палат ли? — Ферн полагаше всички усилия да асимилира чутото. Потопът... Потъването на Атлантида... Свършекът...

— Не ме ли чу? Дверите са две. Тъй като те са дублирани, ще бъде дублирано и заклинанието. Симпатична магия. Вторият чифт ще се намира достатъчно близо, за да улови вибрациите на заклинанието и да събере в себе си излишната енергия. Разбира се, не можем да сме напълно сигурни — все пак е правено само веднъж. Но това е единственият ни шанс. Палатът би трябвало да остане над първоначалното ниво на потопа. Там ще можеш да заключиш Дверите. — След това додаде, сякаш за да я успокои: — Задачата ти ще бъде изпълнена.

— И после? — попита тихо Ферн. За пръв път се замисли за това, което ще се случи по-късно.

— Има тайни пътища, които свързват планината с пристанището. Погрижил съм се да ни чака плавателен съд. Древният кратер на вулкана ще защити пристанището поне на първо време. Ще успеем да се отдалечим и да избегнем бурята. Оракулът на Хекс-Ате в Култуум ще ни помогне да открием обратния път.

— Обратния път ли?

Веднага разбра, че е допуснала ужасна грешка.

— Нима не искаш да се върнеш? — Наблюдаваше я с особено напрежение в погледа, присвил очи. В средата на блуждаещите му ириса двете мънички зеници открехваха вратата на небитието.

Тя положи усилия да потисне чувството си на обърканост, отчаянието и съмнението. Каквото и да се случи, той не бива да долавя паниката на невежеството ѝ. Показва ѝ начина за постигане на недостижимото, но въпреки това страхът ѝ се удвои. Боеше се от стената в съзнанието си, от тъмнината зад неговите очи, от аромата на виното.

— Защо съм ти? — попита в опит да отклони вниманието му. — Защо сам не използваш ключа?

— Не е предназначен за мен. — Гласът му бе станал рязък. — Би трябвало да го знаеш. Докосването до него едва не ме унищожи.

— Какво трябва да направя с него, когато заключа Дверите? Да го хвърля във водата?

— Не говори такива глупости дори и на шега. Ключът е ядрото на Магнита, зародишът на неземна сила. Той може да осъществи желанието на сърцето ти.

— Ами ти? — попита глухо Ферн. — Какво крие той за теб?

Започваше да губи контрол.

— Без моя помощ ти няма да постигнеш нищо. Правиш неумели опити с Дарбата си, не си много смела, въображението ти се лута във всички посоки. Какво искаш — да останеш тук и да изгниеш ли? Нима Каракандал успя да те подведе толкова лесно? *Без мен никога няма да се върнеш у дома!*

Помощ ще бъде намерена, каза ѝ Пустинника. Това е моята помощ. Обратният път... Каракандал... Алимонд... Не назад, а напред. Аз съм неродена, десет хиляди години неродена... *Коя съм аз?*

Иксаво се надвеси над нея, ръцете му поеха нейните, вдигнаха чашата ѝ.

— Изпий си виното.

Нямаше течение, но пламъкът на свещите потрепна и лампите угаснаха. Цялата светлина на стаята попи в очите му и се завъртя в две черни дупки, които набъбнаха, вкопчиха се в погледа ѝ и започнаха да я дърпат все по-надолу и по-надолу в бездната. Празнотата на Зохрейн бе глад и алчност, родени от изгубената ѝ човечност, потопени в утайката на душата ѝ. Но това тук беше истинското, Бездната — огромна, нечовешка, неумолима като вечността...

Той е дракон; не го гледай в очите...

За миг, за една кратка частица от секундата, в главата ѝ пламна огън, който я накара да си припомни ужаса. В следващия миг вече го нямаше, стената си беше отново на мястото.

— Решението ще взема аз — рече след малко, като съзнателно натърти на местоимението. — Не ми е нужно вино.

— Ами решавай тогава.

Като че ли беше объркана. Сякаш при нахлуването в съзнанието ѝ той бе посегнал към нещо, което не можеше да открие. Той се настани на отсрещния стол и разположи крайниците си с особена решителност. Ферн забеляза каменните мускули, набъбнали по ръцете му, плъпнали по тялото му. Може да ме принуди насила, рече си тя, но се въздържа. Опитва чрез психологическа намеса. Може би употребата на сила би направила избора ми невалиден. Не вярваше той да е решил да я закриля, поставяше под съмнение желанието му да я напътства, страхуваше се от него толкова, колкото никога не се бе страхувала от Зохрейн. Но той притежаваше дълбока проникателност, докато тя действаше само по инстинкт; той знаеше онова, от което тя изпитваше само смътен ужас. Ууинарда бе казала: морето приижда. Иксаво говореше за гигантска вълна, за унищожение. Красивият град — храмовете и дворците, клоаките и бедняшките квартали — хората, с които се бе запознала тук: Езрамè, Ипфор, Рафарл, всички те бяха обречени. Уж имаше избор, а всъщност нямаше такъв. Трябваше да направи каквото е по силите ѝ.

Помощ ще бъде намерена...

— Добре, съгласна съм — рече накрая.

Той протегна ръка, ала тя не я пое.

— Това не е сделка, а съдба — обясни му.

— Така да бъде.

Свали верижката през главата си, откачи слънчевия диск и го захвърли настрани. После увеси празната верижка около нейния врат. Беше като робски пранги.

— За ключа.

Тя се изправи и с изненада установи, че все още е способна да стои на краката си.

— Трябва да вървя. Ще се върна утре сутринта.

— Никъде няма да ходиш. — Гласът му бе тежък като захлопната врата на гробница.

— Имам да свърша някои неща...

— Да предупредиш шепата щастливци? Загуба на време и енергия. Или искаш да се сбогуваш с оня пройдоха, новия ти приятел? Остави го. Той е мъртъв, скъпа моя, мъртъв е от много години. Всички те са мъртви. Защо да си правиш труда? Ние с теб сме единствените живи хора тук. — Усмивката му прояде душата ѝ. Той се отправи към вратата, повика стражите. — Те ще ти донесат храна, ако си гладна. Ще пратя да те извикат час преди пладне утре. Наспи се добре. Нищо повече не можеш да сториш.

Тя си помисли, че ако го бе помолила, той сигурно щеше да ѝ остави свещ, но не искаше да проявява пред него подобна слабост. В тъмнината на самотната си килия усети спотаено отчаяние. Събра всичките сили, които ѝ бяха останали, за да му се противопостави.

Това бе най-ужасният период. Донесоха ѝ храна, която не вкуси, водата имаше дъх на пръст. После я оставиха сама. По заповед на Иксаво ѝ осигуриха възглавници и одеяло, както и гърне. На влизане в килията ѝ остана малко време да обмисли някои подробности, преди вратата да се затвори и светлината да угасне: за разлика от тъмницата, която бе споделяла с Рафарл, тази не бе издълбана направо в скалата, а бе изградена от каменни блокове, облицовани с мрамор. Подът се отличаваше с това, че притежаваше решетка, през която гърнето можеше да се изхвърля веднага след употреба. Ферн се опита да я помести, но беше невъзможно, желязната конструкция беше вградена дълбоко в камъка. Победена, тя се отпусна назад на пети и се опря на

възглавниците. Полегна, за да ѝ отпочине главата, покри се с одеялото — по-скоро за уют, отколкото защото ѝ бе студено, макар че в тази ситуация едва ли можеше да ѝ стане уютно. В самотата на мрака времето течеше различно, вече не беше непрекъснато, а представляваше безформена дупка, където тя се носеше в забавен каданс, протягайки напразно ръце, за да се вкопчи в минутите и часовете. Изгуби следите на собственото си тяло, сякаш то се бе разтопило, накрая дори се наложи да се пипне, за да поддържа контакт с физическото си аз. И докато лежеше така, хватката около вътрешното ѝ аз постепенно се отпусна и тя се остави да бъде погълната от всепроникващата нощ.

Така и не разбра кога е прекрачила границата на несъзнаваното. Това бе един преход от тъмнина в тъмнина, бавен или бърз — това не можеше да определи. Отвори очи и се озова на облян от слънчева светлина и потънал в зеленина хълм — зелен като долините на Вирок, тук-там осеян с туфи пурпурен пирен. Под нея имаше къща — странна сива постройка с островърх покрив и високи комини, каквито виждаше за пръв път. На прозорците нямаше кепенци, май проблясваха стъкла. Започна да се спуска надолу към къщата, но от тревата наблизко изскочи вълк и втренчи в нея жълтите си очички. *Трябва да вървя*, каза си тя. *Те ме чакат*. Нямаше представа кои са „те“, но импулсът, който я тласкаше напред, ставаше все по-силен. Вълкът не помръдна. *Трябва да вървя*, повтори тя, но сякаш бе пунала корени в земята. Къщата се намираше толкова близо, че я обзе непреодолимо объркване, почувства се преизпълнена с нужда. С усилие направи крачка...

Не е позволено, рече глас до нея и ето че се появи Пустинника, само че вече не приличаше на него: този беше по-слаб или по-дебел, по-млад или по-стар и вместо прокъсани парчета кожа носеше някаква странна дреха, подобна на палто, лицето му бе скрито под островърха качулка. *Не е дошло времето*.

Но аз трябва да вървя!, примоли се тя.

Не можеш. — Тонът му беше суров. — *Не можеш да измамиш историята. Връщай се*.

Да се връща...

Сънят се промени, образът се претопи в образ от светкавична поредица, която съзнанието почти не можеше да проследи. Щом ритъмът се забави, всичко беше синьо. Тя се носеше сред синьо,

набраздено със сребристи нишки, беше ѝ странно познато и след известно време осъзна, че се намира в морето, плуваше сред ято пъстри риби в подводната светлина. Под нея имаше коралов риф, гора от остри връхчета, изпълнена с поклащащи се сенки, и тя се взираше във всеки процеп, отместваше встрани туфи водорасли, докосваше морски анемонии, за да ги затвори. Хрумна ѝ, че търси нещо, макар да не знаеше какво, изпита сковаващ ужас при мисълта, че може да го намери; но не откри нищо. После рифът преля в мътно песъчливо поле, някъде в далечината мярна потънало, почти заровено в морското дъно дървено корабче, което приличаше на рибарско, но на носа му имаше изваяна женска фигура. Отблизо я позна — беше Ууинарда. Черната ѝ коса се носеше свободно с течението, мъртвото ѝ лице бе извърнато към Ферн, очите ѝ бяха изпълнени с тъга. *Но нали ти си тръгна*, рече ѝ Ферн, *отплува с делфините...*

Но Ууинарда замина, приливът се обърна и водата се оттегли в малки езерца и кални локви, навсякъде около нея морското дъно изсъхваше под слънчевите лъчи. В далечината, миниатюрна като точица, се забелязваше пещерата, където бе останала с Рафарл, заедно с камъните, които прикриваха входа ѝ, но между тях имаше огромно кално поле, осеяно с телата на издъхващи твари. Риби се мятаха отчаяно от едната на другата страна, гърчеха се червеи, малки челюсти прещракваха едва.

Започна да върви към брега, подбираше си пътя между труповете, докато не я връхлетя внезапно непреодолимо усещане, че нещо не е наред: не би трябвало да е там, тръгна си отдавна, затвори я в килия, бузата ѝ потъваше във възглавница, тялото ѝ полегна на твърдия под. С неистово усилие успя да се изтръгне от пустошта на изчезващото море и се завърна в затвора. Отвори очи в тъмното.

Лежеше неподвижно и се питаше защо трябваше да премине през такива изпитания, за да се събуди, при положение че бодърстването е толкова трудно. Но умът ѝ отхвърли съня и се съсредоточи върху срещата с Иксаво и ужасяващите съмнения и въпроси, които тя повдигаше. Замисли се за огромната трагедия, която той бе предрекъл с такова безразличие, и за факта, че той говореше за тези събития, като че се бяха случили в миналото, в далечното минало, че самата Атлантида е просто парченце от историята и че нищо не

може да се направи, нищо, което да си струва да опита, освен да вземе ключа и да изпълни Задачата.

Въпреки всичко тя знаеше, че за него Задачата не е онова, което е за нея: той искаше Магнита или поне онова, което бе останало от него, за да го контролира, да го експлоатира вероятно чрез нея. Тя беше *неговият* ключ. Трябваше да направи нещо, за да не позволи това да се случи. Той я бе привлякъл в скверен съюз, беше й казал как да действа, беше й предложил помощта си — беше я принудил да му помага. Но тя не можеше да допусне някой да я принуждава по подобен начин: трябваше да намери начин да го използва и да го измами, точно както той възнамеряваше да стори това с нея.

Той бе казал: „Ние сме единствените живи хора тук“, като по този начин запрати Атлантида и всичките ѝ обитатели в изчезващото гробище; тя обаче отказваше да приеме това. Възнамеряваше да се бори за хората, които обича. Щеше да направи всичко, за да ги спаси, да вземе ключа, да затвори Дверите и да победи Иксаво. Но това начинание ѝ се струваше огромно и непостижимо, тя бе сама в мрака и изведнъж се почувства ужасно млада, безнадеждна и уплашена.

Мина доста време, докато се появи светлина. Забеляза я на тавана — заблуден лъч мъждукащо сияние, който обиколи килията, променяйки формата си в движение. Благодарение на него тя установи, че килията ѝ всъщност има таван и под, и стени, и че тъмнината вече не е безформена. Светлината проникваше през решетката; тя осъзна, че някой свети отдолу с факла, падна на колене и се взря, забеляза трепкащ пламък и под него — широки мъжки рамене.

— Ехо? — подвижна. — Кой е там? Можете ли да ми помогнете?

— Фернани! — Беше гласът на Рафарл. — Къде си?

— Тук.

Раменете се отместиха, факлата се вдигна; лъхна я гореща вълна. Веднага след това разпозна Рафарл, който я гледаше.

— Затвориха ме в килия — рече тя. — На пода има някаква решетка, но не мога да я помръдна. Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Защо не използваш Дарбата си?

Не се беше замислила за такъв вариант. Почти без никакви очаквания се съсредоточи върху кръстосаните метални пръти и си пожела да ги разчупи, но явно желанието ѝ се оказа безрезултатно, понеже не вярваше с цялото си сърце.

— Не става. Нямам достатъчно опит. Мисля, че се получава, когато нямам време да мисля и да се притеснявам за резултата. Тоест предимно когато съм в опасност.

— Та ти си в опасност!

— Да, но не е непосредствена.

Рафарл обсъди въпроса с другарите си — гласът на единия ѝ заприлича на Ипфор — после пак вдигна глава към нея.

— Почакай, ще дойдем да те намерим. При разтрошаването на Магнита се отвориха нови проходи. Ипо казва, че оттук можем да стигнем до катакомбите, следователно и до тъмниците. Знаеш ли номера на килията си?

— Не, но се намира точно до стълбището, близо до покоите на Пазителя.

— Добре. Може да отнеме известно време — първо трябва да вземем ключовете от тъмничаря. Дръж се.

Каза това и изчезна.

Тя седна да чака. Имаше чувството, че е изминал едва ли не цял век, докато тя се намираше в това жалко състояние на изпълнено с неизвестност очакване и напрежение. На няколко пъти я обземаше отчаяние, докато накрая чу как резетата се плъзгат назад. И ето че пред нея изникна Рафарл, а тя се запрепъва през прага и се вкопчи в него толкова силно, че сякаш се канеше да го удуши, а зад тях Ипфор наблюдаваше сцената развеселен. След малко Рафарл успя да вдигне факлата, за да огледа мястото по-добре.

— Ранена ли си? — попита той, притеснен от внезапния ѝ бурен прилив на нежност. — Какво ти сториха?

— Нищо. Нищо. Добре съм. — За своя изненада тя установи, че хлипа, по бузите ѝ се изтърколиха неконтролируеми сълзи. — Толкова се радвам, че дойде. Толкова се... — После с рязко движение изтри сълзите от лицето си. — Защо го направи?

Той сбърчи чело. Намръщи се. Сви рамене.

— Има ли значение?

— Не.

— Да ти представя Гогот^[1].

Раменете изпухтяха нещо в знак на потвърждение. Ферн вдигна поглед и видя широко маслинозелено лице с нос, разлят нашироко върху плоската му повърхност, и очи, притиснати до цепки между

скулите и челото. На лявото му слепоочие личеше поизбледнял белег, изобразяващ сова, който го бележеше като роб. Това „от“ в края на името му се срещаше рядко в Атлантида и звучеше чудато и грубовато. Но Ферн, разкъсвана между чувството на облекчение от бягството и подновеното трескаво бързане, нямаше време да се стресне. Още докато тичаха по коридора, прекрачвайки тялото на изпадналия в безсъзнание тъмничар, тя се опита да запознае Рафарл със същината на откровенията на Иксаво — заплахата на съдбата, приливната вълна, потъването на града. Очакваше думите ѝ да бъдат посрещнати с недоверие и скептицизъм и остана изненадана, че Ипфор застана на нейна страна.

— Забелязва се известно раздвижване, напрежението нараства: под земята се усеща най-добре. Според мен трябва да се махаме оттук. „Норна“ ни очаква. Ще събера и останалите. Среща на кея.

— Не приемаш на сериозно тези приказки, нали? — Рафарл не звучеше убеден в основателността на въпроса си.

— Водата в пристанището спадна; приливът на изток не е дошъл. Не е нужно да си жрец, за да разчетеш знаменията. Може да е просто игра на природата, но когато се касае за собствената ми кожа, предпочитам да действам възможно най-предпазливо и благоразумно. Ако Атлантида падне, възнамерявам да бъда някъде другаде. — За миг на лицето му грейна неприятната му усмивка. — Пък и не съм получил възнаграждението. Фениксът може би се намира на прага на чутовно обезценяване. Би било жалко да си продам честта за шепа вторични суровини.

— Каква чест? — попита разсеяно Рафарл.

— Ти си най-добрият моряк сред нас — продължи Ипфор. — Ще си ни нужен. Морските божества са благосклонни към теб — нали затова толкова си падаш по нимфите. Ако излезе буря, само ти би могъл да удържиш лодката.

— Ако — отвърна Рафарл. — Прекалено много „ако“. Трябва да се видя с майка ми. Ако... ако тя дойде...

— Жена на борда носи нещастие — обади се Гогот.

— Жените по принцип носят нещастие — поправи го Ипфор, изкривил лице.

— ... и Ферн — продължи остро Рафарл. — Без тях не тръгвам. Ако мислите, че жените носят нещастие, отплавайте без капитан. Ще

стане по-лошо.

Ипфор кимна. Но Ферн се възпротиви.

— Не мога да тръгна, преди да е приключила церемонията. Трябва да свърша нещо там.

— Мисията ти — рече Рафарл. — Вече се чудех кога ще се върнем на този въпрос.

Настъпи кратко мълчание.

— Много добре. — Рафарл се обърна към Гогот и Ипфор. — Отивайте на пристанището да пригответе лодката. Погрижете се да има достатъчно храна и вода — може да се наложи да останем няколко дни в морето. Оставям на вас подбора на екипажа — обичайните, повече не мога да взема. Какво става с чичо ти?

— Предполагам, че ще трябва да го вземем — отвърна Ипфор. — В крайна сметка лодката е негова. Не че толкова ме е грижа, ама ако е трезвен, може да ни е от полза. Ще го изстържа от пода на кръчмата.

— Добре. Среща призори. Не бих рискувал да минавам през канала по тъмно.

Бяха се върнали обратно в канализацията и се намираха на разклонението между два тунела; газеха в гъста като кал вода. Гогот и Ипфор тръгнаха в едната посока; Рафарл и Ферн — в другата. Стигнаха до шахта, доста по-къса от онази, по която се бяха изкатерили преди, и тя ги изведе до тесен двор между високи стени. Беше нощ и Ферн видя само парченце восъчнобяла луна над главата си и трептене на светлинки отвъд близката улица. Поведе Рафарл през портата, за да потънат обратно в сенките на града.

Когато пристигнаха, вилата тънеше в тъмнина. Арката, водеща към верандата, беше препречена с метална мрежа; прозорците на долния етаж бяха защитени по подобен начин. Това не обезсърчи Рафарл, който се запъти към втория прозорец от края и след миг мрежата се вдигна.

— Имам уговорка с майка ми — обясни шепнешком. — Абсурдно, нали? Цялата тази работа. Идея на пастрока ми. Много е стиснат да плаща на охрана, но и доста страхлив, че да остави къщата ей така. Тази вечер сигурно си е у дома. Майка ми никога не се заключва.

Прескочиха ниската преграда и се озоваха на пода. С изключение на нощния бриз, в стаята, обляна в приглушена светлина, беше спокойно. Рафарл подири опипом свещта и праханта, които Езрамè винаги държеше под ръка. В следващия миг Ферн забеляза искрица и после Рафарл събра ръката си в шепа, за да предпази пламъчето от въздушното течение.

— Насам.

Той я поведе през вестибюла и тръгна нагоре по стълбите. Чуха шум и той се закова на място. Езрамè се появи на площадката, наметната с халата си толкова набързо, че не бе успяла да го завърже отпред.

— Раф?

— Миè?

— Стой долу. Да не събудиш баща си.

Щом се върнаха в салона, тя запали лампа и сама донесе вино, понеже не искаше да притеснява слугите. Повечето имения разполагаха с домашни роби и никой не го беше грижа за тях, но Езрамè се противопоставяше яростно на тази практика и бе успяла да надвие пред съпруга си.

— Защо се върнахте? — попита тя. Макар да не личеше по думите й, явно й бе приятно да види сина си. — Градът е опасно място за теб сега. Всъщност боя се, че става прекалено опасно за всички ни. Храмовата охрана обикаля навсякъде и отвежда когото й скимне. Отидоха в дома на Митраис^[2] — най-старата сред управляващите фамилии — вметката беше за сведение на Ферн, — отведоха най-малкия син въпреки молбите и риданията на майка му. Момчето е едва на десет. На десет! Само като си го помисля, тръпки ме побиват. Какво се надява да спечели Зохрейн, освен враждебното отношение на поданиците си?

— Изобщо не я е грижа за това — отвърна Ферн. — Тя ще отвори Дверите.

— Дверите ли? — Езрамè изглеждаше объркана.

— Дверите на смъртта. — Ферн повъртя бокала в ръцете си, загледана във виното, в стената, в нищо конкретно. — Видях се с Иксаво. Той знае повече, отколкото тя предполага. Той ме познава. Предложи ми помощ — така да се каже.

— Нали ти казах, че те познава — прекъсна я Рафарл и я изглежда подозрително. Въпросът му прозвуча леко троснато: — Каква помощ? Ферн сви рамене.

— Помощ при неговите условия. Иска да ме използва, а аз трябва да използвам него. След като Дверите бъдат отворени, морето ще придойде; ще връхлети върху града като огромна вълна, ще унищожи всичко. Иксаво притежава силата да ме защити. Трябва да се срещна с него в храма и да взема ключа. После ще отидем в Розовия палат. Билото на планината ще остане над водата — поне за известно време. Там има друго изображение на Дверите. Зохрейн се е погрижила да има и втора врата, тъй като първото ѝ изображение не се е оказало достатъчно силно. Според Иксаво логиката на магията е такава, че второто изображение дублира първото. Аз притежавам силата да затворя и заключа Дверите и да изпълня Задачата си. Не мога да откажа. Това е единственият ми шанс.

— А после? — попита Рафарл.

— Ще ме изведе от острова с кораб, който вече е приготовил. Иксаво иска Магнита. Разковничето за него е ключът. Но не може да го докосне сам — поради някаква причина. Смята, че би могъл да го контролира чрез мен.

— И ти ще му позволиш това?

Ферн поклати глава.

— Как ще му попречиш? На неговия кораб, с неговата сила — какво би могла да направиш?

— Ще се хвърля в морето, ако се наложи. Ако не измисля по-добро решение.

Най-неочаквано тя се усмихна.

Езрамè ги наблюдаваше мълчаливо, без да разбира нищо, но преглътна въпросите си, понеже бе наясно, че не бива да ги прекъсва. Рафарл стана и започна да крачи из стаята, като ритна един стол, за да не му стои на пътя.

— Сериозно си се заела с тази идиотщина, нали? Предполагам, че няма смисъл да те убеждавам да зарежеш тая работа с Дверите и да тръгнеш с мен?

— Няма смисъл. — Гласът ѝ едва се чу.

Няколко минути всички мълчаха.

— Значи това е краят. — Най-сетне се обади и Езраме. — Краят на Атлантида. Имах усещането, че приближава... от известно време... Ала вече е тук — толкова скоро, толкова истински... Странно, но като че ли ми олекна. Съдбата, която очаква един човек, предчувствана, ала неизвестна, смътна и безформена като сянка — това ми звучи по-неприятно от съдбата, която виждаш ясно, независимо колко ужасна е тя и колко скоро ще те сполети. Имаш ли представа кога...?

— Тръгваме призори — приключи въпроса Рафарл, без да поглежда към Ферн.

— О, не — възпротиви се кротко Езраме. — Моят дом е Атлантида. Живяла съм тук твърде дълго, за да го напусна. Обичала съм го и съм го мразила, не съм обръщала внимание на красотата му, сторила съм твърде малко, за да се преборя със злото в него. Имало е много моменти, когато съм се чувствала затворник в този град, като в златна клетка, но аз сама съм избрала тази клетка и сега не би било правилно да я напусна. Дори сега. Ти си млад и все още не си избрал своя път. Можеш да отплаваш, да откриеш свои собствени царства, да ги издигнеш сам. Аз съм твърде уморена от живота си, за да сторя нещо подобно.

— Не говори така. — Рафарл седна до нея, взе ръката ѝ в своята. — Няма да замина без теб.

Ферн се отдалечи, за да не ги притеснява. До нея достигнаха приглушените им гласове — този на Рафарл бе разгорещен, възмутен, умолителен, докато на Езраме звучеше спокоен и изпълнен със съжаление. Накрая Рафарл се огледа. Лицето му беше сурово и примирено.

— Ами ти? — попита той Ферн.

— Казах ти — трябва да изпълня Задачата си. Ще отида с Иксаво.

— Не разбирам какво означава тази Задача — намеси се Езраме и в гласа ѝ отново прозвуча известно притеснение, — нито какво точно трябва да направиш, но на Иксаво не може да се има вяра. Развалата по лицето му се вижда ясно, но аз често съм имала случай да се убедя, че човекът вътре в него е мъртъв. Като някаква машина, задвижвана от външна сила. Не знам какво точно го движи, но не е Дарбата. Той е от Култуум, Градът на мрака, където местните все още се кланят на древни духове на земята и изпълняват езически ритуали. О, знам, че

тук, в Атлантида, вече нямаме право да се мислим за нещо по-висше — династията Гулабей ни принизи до нивото на варвари — но това, в което съм сигурна, е, че Зохрейн не почита друга сила, освен своята собствена. В ревността си тя унищожи дори Магнита, който бе източникът на тази сила. Иксаво...

— Не му вярвам — прекъсна я Ферн. — Просто имам нужда от него.

— Така си мислиш ти. — Рафарл вече не се държеше приятелски. — А всъщност имаш нужда от мен, глупачко. Тръгнеш ли с Иксаво, с теб е свършено. Защо не можеш да се насилиш да ме помолиш?

— За какво да те помоля?

— Да те изчакам.

— Но ти не можеш да го направиш. Останалите няма да са съгласни.

— Ще ги накарам да се съгласят. Помоли ме.

— Ако тръгнеш веднага, ще си в безопасност. Изчакаш ли, ще дойде бурята. Морето не знае що е милост. — Докато изричаше това, я побиха тръпки.

— Помоли ме!

Но тя мълчеше, смутена от забравени мисли, с ясното съзнание, че не би могла да поиска от него да рискува живота си. Точно в този момент нейният живот като че ли не беше толкова важен.

Езрамè се изправи и докосна Ферн по ръката.

— В дъното на къщата има свободна спалня. Можете да отидете да поспите. Мъжът ми няма да знае, че сте тук, и няма да ви притеснява. Решете утре — утрото е по-мъдро от вечерта.

В стаята имаше две кушетки, но те легнаха на едната и се вкопчиха в яростна прегръдка, любиха се без думи, защото започнеха ли да говорят, щяха да се скарат. Рафарл заспа веднага след това, но Ферн лежа будна доста дълго. Най-сетне, малко преди да съмне, и тя заспа — сън, който не я освежи, не й помогна да отпочине, отнесе я директно в царството на откъслечните спомени.

Намираше се пак в онзи град — града от кошмарите ѝ — насечен от сурови сиви улици и назъбен от сгради, остри като скали, чу същия онзи шум, който така и не бе успяла да разчлени на думи и смисъл. Макар че в съня си разбра. В съня си знаеше всичко. Градът се събуди,

някои части от него се отлюспиха като боя от стена, на тяхно място изплуваха други изображения, твърде много, за да ги запомни, запърхаха из съня ѝ като едnodневки. Опитва се да ги задържи в съзнанието си, защото знаеше, че от тях ще научи важни неща, ала мисълта ѝ не успя да ги хване.

След това бързата смяна на декори престана и тя се озова в тъмна стая с много маси (Защо пък маси, запита се по-късно). Пред нея имаше свещник, а зад свещта потрепваше лицето на Иксаво, само че не обезформено — златно лице със сребърен ореол. Усмихна ѝ се така, че тръпки я побиха; пламъкът на свещта се уголеми и се превърна в копие, острието му се пръсна и цялата стая избухна в пламъци. Тя се оказа обградена, затворена, огънят лизна ръката ѝ, Иксаво я хвана за китката, за да ѝ попречи да се отдръпне назад, тя видя как плътта ѝ се овъглява и отдолу лъсва костта. Не изпитваше болка, но знаеше, че е истина, понеже престана да си усеща ръката.

Започна да се мята неистово, да крещи в съня си — събуди се разтреперана, потта се бе вледенила по кожата ѝ. Тъмнината бе изсветляла с един тон; чуваше се единствено вик на птичка в градината и ритмичното дишане на Рафарл. Ръката ѝ се оказа заклещена под тялото му, бе изтръпнала и безчувствена. Успя да я измъкне, без да го събуди, и зачака да възвърне чувствителността си, благодарна за толкова простото обяснение на ужасния си кошмар. Над останалото не се замисли. Нощта изтичаше и тя се сгуши до любовника си, притисна гърди в гърба му, наслаждавайки се на близостта и топлината му за останалото им време заедно.

Рафарл се събуди с първите слънчеви лъчи, изкъпа се и се избърсна с непривично усърдие. Ферн го наблюдаваше, седнала на кушетката, гола, покрита само с един чаршаф.

— Отивам на пристанището — рече ѝ той. — „Норна“ сигурно е готова. И сега ли няма да ме помолиш?

— Не.

Не си казаха довиждане.

Езрамè я завари в същата поза, с пресъхнали очи, трепереща от студ. Загърна я с безценния воал, символ на рода ѝ. Въпреки ефирната материя, от която бе направен, той бе топъл като лято.

— Настоявам да го задържиш — рече ѝ. — Това, с което си се заела, явно е много опасно. Може би воалът притежава известна сила,

която би могла да те защити.

— Но ти...

— На мен вече не ми трябва.

На закуска Ферн хапна съвсем малко, макар да осъзнаваше, че би трябвало да е гладна. Размениха си само няколко думи. Рафарл не се върна; пастрокът му също бе излязъл. Присъствието на Езрамè я топлеше повече от воала, повече от кое да е лято.

— Не искам да оставаш сама — рече Ферн, имайки предвид приближаващия край.

— Алиф ще остане при мен. Той живее със семейството ми вече двайсет години. Говорих с него. Казах му да си намери кораб, но той отказа.

— Може би е редно да предупредим и други хора.

— Няма да ти повярват. А дори да ти повярват, се съмнявам, че ще поискат да напуснат града. Не е лесно да прекъснеш корените си.

Настъпи мълчание, по време на което Ферн отпи от питието си, приготвено от сока на лимон и други, по-екзотични плодове — плодове от Атлантида, които нямаше да растат никога повече.

— Какво означава „Норна“? — попита тя, колкото да поддържат разговора. Утрото се издигна пред очите ѝ като стена — стена без друга порта, с изключение на онази, която тя трябваше да затвори.

— Това е вид вещица. Морска вещица. На атлантиски имаме стотина думи за вещица.

Морска вещица. Ферн видя нос на кораб с олющена боя, дъските му стърчаха сухи и голи. Стори ѝ се толкова познато, като болка от отдавна изваден зъб. Ако ѝ бе останало време, вероятно би изпитала страх. Но не разполагаше с тази привилегия.

Бавно допи сока си, опитвайки се да съхрани спомена за вкуса му — за вкуса на Атлантида — да го запечата завинаги в съзнанието си. Но нима е възможно да се запомни вкус. Той изчезна от главата ѝ почти веднага, след като устата ѝ го преглътна. Искаше ѝ се да протегне ръце и да прегърне Езрамè, да се вкопчи в нея и да я целуне, ала тя остана на мястото си срещу нея, не каза нито дума повече, само постави едната си ръка в другата.

Когато Ферн проговори, приближаваше обед.

— Трябва да тръгвам.

[1] Гогот — вероятно име от материка, защото макар в Атлантида да съществува окончание „от“, то се използва изключително рядко. — Б.а. ↑

[2] Митраис — най-старият от дванайсетте управляващи фамилии. — Б.а. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Тъпанът в храма думкаше за последен път. От ръба на небето пропълзяваше сивкава мъгла, която изсмукваше блясъка на слънцето. Златото на града — на мрамора и камъка, цветовете и позлатата — не си личеше. Странният облак, който Ууинарда бе забелязва около счупения купол, се очертаваше още по-ясно: огненият му блясък бе замъглен, сякаш покрит с пелена от стъстен въздух, незабележимо замърсяване, лъскавината му бе омекотена от ореол с пепелив цвят. Горе в планината се усещаше свежест, полъхваше лек ветреца, но по улиците долу атмосферата беше като в запечатана стая, задушлива и странно напрегната; всеки дъх имаше вкус на мръсно. Никой не спря Ферн на път за храма въпреки светлата ѝ кожа и вида ѝ на чужденка. Воалът на Фаиде Деборнин я обгръщаше сякаш с плътна сянка; имаше чувството, че този шал я прави ако не напълно невидима, то поне някак ненатрапчива. Охраната на храма я пусна и тя стигна до покоите на Пазителя необезпокоявана. Когато Иксаво дойде да се преоблече за церемонията, я завари там.

— Ти избяга — рече той и лицето му за миг стана напълно безизразно, сякаш не знаеше как да реагира или как да я погледне.

— Разбира се.

Чертите му се промениха, станаха по-остри, придобиха обичайното си сурово изражение.

— Но все пак се придържаш към сделката ни. Мъдра постъпка. Поне си достатъчно умна да осъзнаваш, че нямаш избор.

— Не сме имали сделка. Това е моята съдба.

Думкането на тъпана затихваше, времето на Атлантида изтичаше. От многовековния живот на града оставаше не повече от час, минутите и секундите бавно изтичаха към безкрайността. Ферн се сви в кехлибарения сумрак на галерията, притаи се зад балюстрадата близо до стълбището.

— Разпоредих се да арестуват нимфелината — информира я Иксаво. — Един от личните ми охранители ще я доведе при теб. Ще се погрижи да е добре охранявана и да няма никакъв шанс да избяга.

Последният удар по тъпана все още не бе напълно заглъхнал, когато в стаята влезе нимфелината, водена на къса верига от мъж. Главата ѝ бе сведена; косата падаше ниско над лицето ѝ. Щом вдигна глава и завесата от коса се разтвори, очите ѝ не бяха нито зелени, нито сини, а с цвета на морето, смесица от двата цвята. Тя не каза нищо, Ферн също мълчеше. Пазачът притегна веригата около една от подпорите на балюстрадата, отдаде чест и излезе.

— Ти мина на другата страна — рече Ууинарда тихо. Чуваше се как долу се събират хора. — Предаде ни.

— Не съм на ничия страна — отвърна Ферн. — Имам определена задача. Опитвам се да я изпълня. Това е. — И после: — Защо не отплува с делфините? Досега да си отишла далеч.

— Аз съм от Атлантида. Това е мой дом.

Също като Езраме, помисли си Ферн и се запита къде е *нейният* дом. Зарови се в спомените си от селото под връх Вез, но всичко, което успя да види, бе онази къща от съня си в затворническата килия, странната сивкава къща със скосения покрив и призрачните прозорци, отразяващи небето. Къща, която изобщо не познаваше.

— Можеш ли да махнеш тази верига? — попита Ууинарда и протегна китката си, натежала от тежките окови.

Ферн се опита, но без успех.

— Иксаво ще я махне. Когато му дойде времето, той ще те пусне. Има задача за теб.

— Няма да му помагам!

— Няма да помагаш *на него*! А на мен.

Предположи, че Ууинарда ще се възпротиви, но нямаше повече време за разговори. Изглеждаше ѝ съвсем логично нимфата да е тук, сякаш поредното парче от пъзела на съдбата си бе дошло на мястото. И след първоначалния протест самата Ууинарда като че ли се примири с това и двете пристъпиха една към друга и пъхнаха глави между подпорите на стълбището, за да надникнат надолу към олтара. Думкането на тъпана бе подновено, но този път не беше толкова силно. За сметка на това беше ритмично като пулс, изтръгваше се изпод пръстите на двама храмови прислужници, застанали в два срещуположни края на залата.

Жреците продължаваха да прииждат и да заемат местата си — по един на всеки връх на гравираната звезда слънце. Те бяха избрани сред

най-даровитите, сред онези, които биха могли да бъдат наречени светци, ако светостта бе призната в Атлантида. Повечето от тях бяха свързани с дванайсетте фамилии и бяха приели жречеството като следваща стъпка по пътя към своето израстване и престиж. Главите им бяха бръснати като на Иксаво, разтворените им наметала бяха толкова плътно извезани с метална нишка, че гънките падаха тежко и сковано като ивици дърво. Стояха с лице към центъра на кръга, към олтара, където доскоро седеше Магнита.

Ала древния олтар вече го нямаше. Сега на негово място имаше врата, врата без стена, издигната гротесково самотна насред просторния под, повторена в собственото си отражение, като самотна порта към изчезнал палат, захвърлена насред самотно езеро. Само че водата беше твърда, не помръдваше, а Дверите бяха въздигнати под кварцова арка, обрасли със странни валма яспис и ахат от двете страни, фунгоидни твари, чиито стъклени очички примигваха под гъбообразни глави, а лапите им се вкопчваха в рамката.

Самите Двери бяха черни, но плоскостите бяха инкрустирани с неясни йероглифи от червено злато, дръжката беше от рубин, а върху напречната греда блестеше миниатюрно влечуго от зелени камъни. Никъде не се виждаше ключалка. Паметник на лудостта, помисли си Ферн, кошмарна фантазия от злато и скъпоценни камъни, екстравагантна и сурова, крайно обикновена, продукт на въображението на кралица вещица с вкуса на варварин завоевател.

Дверите на смъртта, или поне така твърдеше Зохрейн, врата между два свята, от Живота към Безсмъртието. Но Ферн вече бе виждала тази врата в една таванска стая, бе почувствала нейната мощ и ужас и знаеше, че Иксаво е прав, че това е Врата, само Врата, макар Ферн да не можеше да предположи накъде води тя. *Тя ще се опита да отвори Портата на смъртта*, така бе казал Пустинника, ала споменът за напътствията му бе избледнял и тя сякаш чуваше друг глас, ясен, но доста далечен, който казваше „Нещата невинаги са такива, каквито ги искаме“. Хрумна й, че това е собственият й глас, в някое друго място или време, но нямаше представа за какво се отнася, нямаше време да се почуди или да се уплаши.

В залата долу с отмерена крачка влязоха двама души с кадила, в които горяха масла, разнасящи аромата си нагоре към галерията. След тях влезе и Зохрейн. Беше облечена в дълга до глезените копринена

рокля, ефирна като воалите, с които бе увита, и толкова лъскава, че сякаш бе посипана с натрошени диаманти. Под бляскавата материя се виждаше всяка подробност от голото ѝ тяло — изпъкналите гърди с черни като къпини зърна, червеният скъпоценен камък на пъпа, тъмният триъгълник. Зад нея, сякаш опашка на комета, се стелеха дълги прозирни ивици, обагрени в оранжево, алено и розово. Косата ѝ бе пригладена с клей и усукана конусовидно като рог, пристегната със златна нишка — прическа, която се стори на Ферн позната, макар да не се сещаше откъде. Вероятно имаше ритуален смисъл. По клепачите и скулите на Зохрейн имаше тънък слой златист грим. Устата ѝ беше като полиран метал. Ключът висеше на ширит на врата ѝ.

Иксаво я следваше на подobaващо разстояние. Не вдигна поглед към галерията, но зае позиция близо до стълбището. Двамата мъже с кандилата също се отдръпнаха встрани. Зохрейн пристъпи в центъра на звездата слънце сама, обърната с лице към Дверите.

Ферн предположи, че приготовленията вече са приключили; успя да различи сивкавобялата ивица прах, описала кръг вътре в звездата. Не, не беше кръг, а по-скоро полукръг, разполовен диаметрално от прага на вратата. Зохрейн махна с ръка и изрече една-единствена дума, при което ивицата пропука, сякаш запалена, заискри и Зохрейн се оказа разделена от помощниците си от огнена арка. Символите по пода също запулсираха с неуловимо сияние, неясно блещукане, което се усилваше и намаляваше като че задвижвано от блуждаеща движеща сила. Жреците подхванаха тих напев, в който Ферн успя да различи единствено думата *хааде* — почтителна дума за кончина. Щом напевът започна да се усилва, тя взе да осъзнава потресаващия потенциал на езика, смисълът, в който едно изречено име е зов и много повече от зов, съзидателен акт, защото думата оформя идея, идеята оформя вярване, а вярването оформя света. Храмът се изпълни с вяра, с прилив от вяра, която набираше мощ и се покачваше като вода зад бент, и Зохрейн застана в центъра, контролирайки го с плавни движения, танцуващите ѝ пръсти оставяха насечени светлинни пътеки във въздуха. Устните ѝ се раздвижиха в напев, който отначало едва се усещаше, но в хода на церемонията гласът ѝ укрепна, шепотът прерасна във вик, който заглуши гласа на жреците.

— Хааде! Хааде ай зоййна! Смърт за живите! Отключете вратата, отворете пътя! Увале! Сторете път на ключа... ключа...

ключа!

Тя го вдигна в ръката си и светлината скочи от дланта ѝ към Дверите, ивица светлина, която се загърчи и затанцува по гъбовидните лица, по лапите на ахата, докосна ги и ги оживи. Молебствието, което течеше като фон, се промени, стана по-дълбоко, усили се; полукръгът се разцепи. Множество ръце поеха крехка фигура от сумрака на галерията и я издърпаха вътре в кръга, който се затвори и пресече обратния път. Беше съвсем млад, на не повече от единайсет-дванайсет години, полугол. Огледа се объркано. Ферн сграбчи с все сила парапета. Зохрейн пусна ключа върху гърдите си и хвана момчето за раменете, издърпвайки го с лекота към себе си, меките ѝ пръсти се бяха втвърдили като камък. Вдигна другата си ръка — между пръстите ѝ изведнъж проблесна нож, макар допреди миг да бяха празни. Момчето трепна и като че изкрещя, но гласът му бе погълнат от набиращия мощ напев, задържаната сила изригна и към купола се стрелна огнена пелена. През синята мъгла на огъня Ферн забеляза как ножът — ножът, дошъл буквално от нищото — пада и острието се забива дълбоко в гърдите на момчето. Но ножът и плътта бяха истински, по пода блисна кървавочервен език. Кулминацията на напева бе дума, която Ферн не разпозна; Зохрейн обязди тялото, разтресена от оргазматична сила, огнените езици посребряха и угаснаха, но сега вече Дверите бяха положени в стена, дебела като сянка, отвъд нея се простираше тъмнината, но не тъмнината на Атлантида; кръгът бе завършен.

Не беше нужно да го убива, помисли си Ферн в тайно кътче на съзнанието си. Даде си сметка, че това е първото убийство, на което присъства. Това жертвоприношение не ѝ беше нужно. Просто подхранваше самолюбието си, не своята Дарба...

И тогава се появи ключалката, точно както предполагаше. От нея, сякаш копие, се стрелна лъч бяла светлина, обиколи залата и се смали до тънка искряща ивица. Зохрейн се надвеси над детето, долепи устни до челото му в жест, който само наподобяваше целувка, но всъщност сякаш искаше да изсмуче не живота, а смъртта му. После се изправи, сграбчи ключа и го изтръгна от ширита.

— Ще се върна — прошепна Ферн в ухото на Ууинарда. — Трябва да видя...

Стъпките ѝ по стълбите едва погалиха всепоглъщащата тишина. Озова се до Иксаво, но все едно. Зохрейн тъкмо се навеждаше, готова да пхне ключа в ключалката. Чу се леко прещракване, невъзможно силно в шумовия вакуум. И докато кралицата отваряше Вратата, Ферн, скрита в сенките току зад нея, инстинктивно придърпала воала над лицето си, бе сред малцината, които видяха какво се разкри пред погледа на Зохрейн.

Жена. Телата им се сепнаха в една и съща поза, учудването им бе общо — другата жена сякаш бе огледално отражение на Зохрейн. Едва ли не беше привидението на смъртта на кралицата, онази Смърт, която тя се опитваше да измами и победи: с изпито и измъчено лице, с восъчни скули, кльощава като скелет, мъждивата ѝ коса сякаш бе лишена от всякакъв цвят. И в очите ѝ Ферн като че долови същия глад, същата празнота, преди всичко да бъде изгубено в празнотата на пълното заблуждение и объркване. Беше облечена в рокля от неизвестна материя, по-матова и плътна от тази на Зохрейн, но също тъй прилепнала, убито червена като съсирена кръв. Зад нея се стелеше мрак, в който завършените огнени линии на слънцето и кръга се носеха като звездни следи в пустошта. Това не е друг свят, каза си Ферн с непоколебима увереност. Двете вещици се бяха намерили: заклинанието бе откликнало на заклинание, търсачът — на търсач. Нямаше отвори към вечността. Зохрейн стоеше с гръб към нея, но тя забеляза напрежението в мускулите ѝ, неволното стискане на ножа. В същия миг до слуха ѝ достигна набъбващ звук, идващ отвъд тишината, шум, който сигурно пак би я изпълнил с паника, ако не се бе съсредоточила изцяло върху Дверите. Направи крачка напред, без да обръща внимание на това свое откритие. Сякаш ѝ се счу женски глас. И зад дясното си рамо, за части от секундата, мярна друг човек. Някой, застанал извън периметъра, също като нея самата, с бяло като платно лице, отчаян, напрегнал взор да стигне до Атлантида. Тя замръзна.

— Глупачка! — смърми я Иксаво и я дръпна рязко, за да я откъсне от гледката. — Не знаеш ли, че не бива да гледаш? Бягай!

Докато Зохрейн изпускаше ножа и вдигаше ръката си във въздуха, те вече бяха на стълбата. Гълчавата прокънтя в залата, настъпи суетене, нещо забоботи в общ грохот, без да е възможно да се различат отделни звуци; тътенът изпълни целия свят. Над купола припадна мрак; слънцето бе заслонено. Още по пътя до галерията

Иксаво бе започнал да крещи заклинание, което бе твърде примитивно, за да бъде изразено с думи, бръцоловене на животински гласове от вечността, преди да бъде измислен езикът. Запрати Ферн до Ууинарда и се възправи над двете, лицето му бе разкривено от изричането на звуци, които не са предназначени за човешкото гърло, звуци, по-скоро доловени, отколкото чути на фона на грохотния шум отвън.

И тогава придойде Морето, сгромоляса се върху купола с тежестта на пет океана, разтроши покрива като захарна чаша и златото, и сноповете светлина, и черната вода ги връхлетяха, и настана ужас и паника, и кръгът вече не съществуваше, край с ритуала, край с времето...

Ферн бе обвила с ръце Ууинарда: лицето на нимфелината бе опряно в раменете ѝ. Вдигна глава и видя Иксаво, който бе нагазил направо в морето, за да ги предпази, обгръщайки ги в нещо като огромен балон, бе оттласнал водата назад и сега тя напираше, и се пенеше, и се надигаше. Самият Иксаво имаше измъчен и изтерзан вид, явно изцеден от усилието да задържи мембраната около тях. Тя усети трептенето на самата земя, пропукването на основите под тях. Подът на галерията поддаде; главата на Ууинарда се отметна назад с вик, който тя не успя да чуе. Иксаво нямаше повече сили да се справи със земетресението. Но Ферн вече преравяваше съзнанието си, без колебание и без да мисли, посягаше към самите основи, притискаше камък о камък, поддържаше колоните с усилие на волята си, със своята Дарба, със своята вяра. Затвори слуха си за воя на морето: проникваше в дълбините на земята, търсеше туптящото сърце на планетата... *Не! Предупредителният вик на Иксаво се врязва в мозъка ѝ. Не прахосвай силата си! Няма да успееш! Съсредоточи се тук... само тук...* Тя с неохота се отпусна, отдръпна се в килията, която за момента им осигуряваше безопасност. Усети зейналата под пода на храма бездна, усети бушуващото море и стелещите се над повърхността му отровни газове. Ала извън защитната обвивка на балона виждаше само черен мрак.

Доста по-късно водата спадна. Дали на следващото утро или пък в друга епоха... Балонът се спуска; нахлу дългоочакваният въздух. Ферн установи, че продължава да притиска Ууинарда в прегръдките

си, а и нимфелината не я пускаше; спогледаха се, твърде сломени, за да могат да заплачат, и пак не се пуснаха.

Иксаво се облегна на парапета. Усилието бе изцедило до капка естествения цвят на кожата му и сега тя тъмнееше жълтеникава, само белегът му зееше като открита рана. Дъхът свистеше в дробовете му, гласът му дращеше. Ферн си помисли, че той се е подложил на нечовешко изпитание, че е бил притиснат в хватката на някой друг, който го е използвал, насочвал и изцеждал без капка угризение.

— Хайде — отрони той накрая. — Това е кратка почивка, не е краят. Още не. Ключът. — Надвеси се над веригата и откопча механизма на белезниците.

Ууинарда проследи как Иксаво свали всичко от китките ѝ.

— Какво видя? — Въпросът ѝ беше към Ферн. — Какво видя през Дверите? Смъртта ли?

— Възможно е.

— Видяла е себе си. — Усмивката на Иксаво беше пуста като усмивка на череп. — Беше пълна лудост. Ако беше прекарала през прага дори само единия си пръст, щеше да потънеш незнайно къде. И ти си наясно с това.

„Нима? — помисли си Ферн. — С какво съм наясно?“

Но въпросът бе колосален и зловещ и тя се страхуваше от отговора.

— Гмурни се — заръча Иксаво на нимфелината. — Нужен ни е ключът. Ключът, който Зохрейн използва, за да отключи Дверите. Трябва да е някъде там. Намери го.

Водата под галерията продължаваше да бушува, да се надига, осеяна с отломки, да се завихря във водовъртежи, образувани от пукнатините и тунелите долу. Видяха въртящи се греди, парчета от покрив, останки от дрехи, ръка, която се носеше като змиорка.

— Никой плувец не би оцелял там долу — отбеляза Ууинарда.

— Ти си нимфелина. Опитай — насърчи я Иксаво.

— Как ще намеря толкова миниатюрен предмет?

— Като го потърсиш.

— Важно ли е? — тя попита Ферн.

— Да.

— По-важно от живота?

— По-важно от живота.

Ууинарда кимна. На лицето ѝ се изписа решителност. Преметна воала си през гърдите и го пристегна на кръста. После се изкатери на парапета, плъзна се във водата и изчезна.

Появи се няколко минути по-късно и се вкопчи здраво в едно от перилата, за да не я отнесе буйното течение. Косата ѝ бе полепнала по главата и скулите; от устната ѝ течеше кръв; ръцете ѝ бяха празни.

— Ще ти помогна — предложи Ферн с ясното съзнание, че е безпомощна, и прехвърли крак през парапета.

— Не ставай глупава — дръпна я Иксаво.

Ууинарда си пое дъх и се гмурна за втори път.

Този път се забави повече, а накрая се появи от другата страна на залата и с мъка си запроправя път между колоните, за да се добере до мястото, откъдето бе тръгнала. Корубата на храма все още стоеше, макар и без покрив под облачното небе, потрошени парчета от галерията стърчаха тук-там самотни и хаотични. Приличаше на казан, пълен с гнусна супа: в отвратителната смес вече започваха да си проправят път течове от канализацията; избълвани гадости си завоюваха пространство, преди да бъдат всмукани обратно; в средата се надигаха чудовищни мехури, които се пръскаха като прашинки на повърхността на водата.

Отвсякъде се носеха зловонни изпарения; тук-там бълваше кръв. Недалеч от нестабилния им остров стената бе започнала да се пропуква под натиска на течението, търсещо излаз, сливаха се отделни потоци. Ууинарда остави колонадата зад гърба си и продължи напред с още по-големи усилия. Щом се приближи, Ферн забеляза нови синини по ръцете и лицето ѝ, от косата ѝ покапа мръсотия.

— Намери ли го? — нетърпението на Иксаво граничеше с ярост.

Нимфелината поклати глава, твърде изтощена, за да говори.

— Излез — повика я Ферн — Почини си.

— Не. — Иксаво бе непреклонен. — Земетресението може да се повтори всеки момент. Нямаме нито секунда за губене. — Ферн си помисли, че ако Иксаво забравеше дори за миг каква нужда има от нимфелината, би я изритал обратно във водата, без да му мигне окото. — Намери ключа. После всички изчезваме оттук.

Ууинарда си пое дъх на пресекулки и погледна другото момиче. Ферн забеляза, че приятелката ѝ не смее да погледне Иксаво в очите. Очите ѝ се бяха превърнали в изумруденосини цепки, лицето ѝ бе

потънало в слуз, разкривено от червеникави, подпухнали белези. После отметна коса назад и се гмурна пак.

Тъкмо се скри от погледите им, когато се започна наново. Този път шумът се надигна изотдолу, като от преместване на огромни тежки скали, грохот в утробата на земята. Отвориха се нови пукнатини: морето в сърцето на залата бе всмукано надолу, докато течението по периферията се надигаше, образувайки водовъртеж. Урвата, над която стояха, се откъсна от скалата и се закрепил на няколко нестабилни колони, поддържани от силата на Иксаво.

Ууинарда изплува на известно разстояние от тях, сграбчвайки парче плат, издуто от попаднал под него въздух. Бе невъзможно да се прецени дали заедно с плата плува и тяло. Течението я отнесе покрай Ферн с невероятна скорост и ръцете им не успяха да се намерят, нимфелината бе завъртяна във въртопа заедно с всякакви отломки. Тя се потопи, после пак се показа, успя да се хване за парче от греда, което подскочи и се завъртя под тежестта ѝ. Ферн забеляза, че така приятелката ѝ ще бъде отнесена още по-надалеч от вихъра. Тя уви единия край на воала, който ѝ даде Езрамè, около ръката си и метна другия във водовъртежа, понесен от вятъра на мисълта или вярата, прозрачна панделка, която едва се виждаше. Но нимфелината я улови и се вкопчи в нея като в здраво въже, а Ферн и Иксаво я издърпаха, макар че той през цялото време я ругаеше, задето се е провалила. Тя не отвърна нищо; бе стиснала уста. Едва когато успя да се прехвърли през парапета, разтвори устни и изплю нещо в шепата на Ферн.

— Ключът! — възкликна Иксаво ѝ лицето му засия, но в същото време тялото му отскочи назад.

Ферн не благодари на Ууинарда — отношенията им бяха преминали на друго ниво, нямаше нужда от благодарности, само пръстите им се докоснаха за миг; нимфелината бе цялата хлъзгава от мръсната вода. После Ферн окачи ключа на верижката около врата си и Иксаво я прехвърли през пропастта, до назъбен перваз, щръкнал от стената, по който би могла да се добере до изхода. Зад тях се чу трясък на разтрошен мрамор, оглушителен като взрив, в същия миг Пазителя охлаби хватката на силата си. Той скочи към перваза, зарязал Ууинарда. Ферн се обърна и я видя да пада на колене върху наклонената платформа, видя колоните да се прекършват като клечки, видя част от галерията да потъва във водата и да изчезва, всмукана в

калната пяна. Последва миг, изпълнен с очакване, с безумна надежда; но нимфелината не се появи пак. Дори нямаше време да извика.

— Вече не ни е нужна — извика Иксаво и дръпна Ферн напред.

Тя бе твърде смаяна, за да каже каквото и да било.

Отвън пътят бе почти изцяло разрушен, но карраркът си беше на мястото, точно според плана, извисяваше снага над водата, фалинът стърчеше между отломките и парчетата от някогашна украса. Меко казано, бе извадила късмет, за да е още там. Иксаво скочи директно в лодката, която се наклони и олюля, но не се прекатури. Ферн му позволи да я повдигне вътре — нямаше избор. Навсякъде около тях се валяха разрушените останки от Атлантида. Нивото на водата бавно спадаше, по улиците течаха пълноводни реки, които се успокояваха на по-широките места като площади и булеварди. В крайна сметка се получаваха огромна лагуна, от която стърчаха сгради без покриви, разклатени фронтони, пилони и колони, щръкнали като приказни каменни образувания. Водата все още не бе достигнала до горните етажи, на които липсваше по една или повече стени, от зейналите покриви се подаваха голи греди, сякаш оглозгани от плът ребра. От процепи и рамки на прозорци, където се задържаше вода, от време на време се изливаха водопади, но същинската поголовна разруха, притаена в измамна тишина, още не бе настанала. Морето и бурята се бяха отдръпнали след първия щурм и сега възстановяваха силите си, преди да се върнат да довършат работата си.

Управляван единствено от волята на Иксаво, карраркът се промъкна през езерото, заобикаляйки сгради, избягвайки сътворените от човешка ръка рифове долу. Наблизо се носеха безброй отломки, омотани едни в други като салове или натрупани пирамидално на купчини — същински огромни айсберги от боклуци. Сред отломките имаше какво ли не — ръце, крака, коса. Но Ферн гледаше да не им обръща внимание. От една издутина измяука котка, оцеляла незначайно как — друго живо същество не видяха. Над хоризонта се стелеха ниски тежки облаци, но захождащото слънце си намери процеп, през който да надзърне, като затворник, надничащ между решетките на килията си. Над опустошения град се спускаха ниски лъчи, които придаваха мръсножълти оттенъци на кафявите води. Мاستиленочерното небе ги притискаше отгоре, натежало от притаената сила на предстоящата буря.

Когато пристигнаха при планината, установиха, че земетресението е прорязало широк пролом в плътта ѝ — къщата на семейство Деворнин я нямаше. Една част от двореца бе откъсната и сега се виждаха стаи с по три стени и вътрешната част на куполи, непривикнали към дневна светлина.

Оставиха лодката и се спуснаха по хълма до входа на двореца. Тук-там сновяха хора, макар и малко на брой. Възрастна жена седеше на стълбите и си мърмореше нещо; щом ги видя, покри лицето си с воал. Двама младежи, вероятно слуги или роби, помолиха Иксаво да им заповяда какво да правят, но той просто ги избута встрани.

— Вървете където ви видят очите — рече им той. — Няма никакво значение.

На портите на двореца стояха войници, които просто изгледаха натрапниците; копията им лежаха на земята.

— Какво става с кралицата? — попита единият.

— Мъртва е — отвърна Иксаво. — Аз съм нейният приемник.

След това обяснение те им сториха път. Иксаво тръгна по коридорите с широка крачка. На моменти Ферн трябваше да подтичва, за да го следва. Свършено е с тях, помисли си тя. С Езрамè, с верния Алиф, с Ууинарда... няма ги. Светът в този си вид ѝ се стори пуст и ограбен — едно безсмислено съществуване. Съсредоточи се върху целта си, понеже само тя ѝ бе останала. Около нея се разгърнаха стени от облян в розово мрамор, вратите и коридорите я обгръщаха и я притискаха твърде близо до закрилника ѝ. Мястото беше прелестно, един от най-красивите дворци, строени някога, ала тя се промъкваше през него, без да го забелязва, без да я интересува.

След известно време стигнаха до заключена и опасана с вериги врата — сякаш Зохрейн се бе опасявала да не ѝ избяга. Иксаво нададе разтърсващ вик и веригата изтрополи по пода... Отвъд се простираше дълга стая, която преди явно е била още по-дълга, но сега бе прорязана от пролом, озарен от издъхващото слънце.

Ферн примигна на внезапната ярка светлина. Но още с влизането им светлината угасна, потушена от устремното приближаване на бурята, и блясъкът изтъня в ослепителна ивица, която прорязва полукръг в мрака, а в неговия център имаше още една врата, Вратата, и тя беше отворена. Беше далеч по-обикновена от онази, която Зохрейн бе използвала по време на церемонията, дървените крила бяха без

никаква украса, рамката не беше накичена със скъпоценни камъни. Гущерчето, което претича през горната греда, проблесна като зелена светкавица — но беше истинска. Процепът беше съвсем тесен, скрит от самата Врата, така че Ферн не можеше да види какво има от другата страна. Ключалката беше озарена от сияние, което определено не излизаше от стаята.

— Не се опитвай да надзърнеш! — предупреди я Иксаво, сякаш прочел мислите ѝ.

Кръгът препречи пътя ѝ, но тя знаеше какво да прави.

— Увале! — заповяда. — Отвори се!

Кръгът се прекъсна и я пусна, но веднага се събра зад гърба ѝ. Тя мигновено осъзна, че е затворена в капана на заклинанието, че се е свързала в опасна връзка с вратата и с всичко, което лежи зад нея, по-близо до това Отвъд — Отвъд, което не ѝ се полага дори да види — отколкото стаята извън кръга. Иксаво не бе просто изключен, но и поставен на определено разстояние: тя се почувства затворена в самотен балон от сила, при все това по някакъв начин той включваше мощ и възможности далеч по-големи от външния свят.

Така и не успя да научи думите на нито едно заклинание, но какво от това. Важното бе да е последователна и да вярва. Правилните думи биха били онези, които тя избере да изрече: „Фиассе!“, изкрещя. Бъди! А на атлантиски думата има далеч по-дълбоко значение, отколкото на по-маловажните езици, тя е заповед за сътворение, зов, който създава материя от нищото.

Кръгът изригна в пламъци и потъна, Вратата затрепери. Тя я затръшна внимателно, усещаше, че не бива да я оставя да се отвори повече от необходимото, спомни си предупреждението на Иксаво: „Ако пресечеш прага дори само с пръста на ръката или на крака си...“. В припадащата тишина тя изрече тихичко думата за затваряне — същата тишина, която бе в храма по-рано през деня. Двата момента сякаш се бяха слели в тази смърт: много врати се сляха в една, натрошените кръгове се превърнаха в един. Парченцата време се събраха. Тя пхна ключа в ключалката и усети как той се превърта плавно, без усилия. Чу се познатото леко прещракване, толкова леко, като звук от падане на игла, на атом, който се е сблъскал с друг атом, и светът отново беше цял.

Тя извади ключа и постави верижката обратно около шията си. Обърна се и видя кръгът да изтънява до мъждиво блещукане и силуета на Иксаво, вече доста по-близо, надвиснала заплаха отвъд бариерата, която вече почти бе паднала.

— Ела — подкани я той.

Не ѝ каза дали се е справила добре или зле. Тя усети трескавото му нетърпение като съвсем осезаема аура.

— Накъде? — поинтересува се тя.

Той сякаш не чу въпроса ѝ, сграбчи я за ръката и я задърпа след себе си. Дясната ѝ ръка инстинктивно стисна ключа, зареди се със съпротивителни сили от Магнита, хватката на Иксаво се отпусна, макар тя да не беше сигурна дали е поради нейната воля или той просто е нерешителен.

— Към съкровищницата — рече той. — Оттам тръгва подземен тунел, който свързва двореца с пристанището. Трябва да побързаме. Или предпочиташ да изчакаш, докато цялата планина се сгромоляса отгоре ти?

Той тръгна към вратата, през която бяха влезли. Ферн го последва с ясното съзнание, че е прав, изпълнена със страх пред това, че е прав, че действа толкова хладнокръвно и е наясно, че нямат време. Но в един миг той премина през обвита в сенки арка и падна, чу се отвратително тупване, тялото му се сгърчи, после се просна на пода. В последвалия миг на вцепенение Ферн мярна дълбокия разрез, посякъл голия му скалп, пълзящото обезцветяване на вдлъбнатата кост. Една ваза от оникс наблизко се прекатури и падна, кръглата ѝ основа се обагри в червено.

Ферн вдигна глава и срещна погледа на Рафарл.

— Убих го — рече той. Вероятно изживяният шок бе причина гласът му да прозвучи грубо и рязко.

Нима бе останало нещо за убиване, помисли си Ферн.

Но единственото, което каза, бе: „Трябва да побързаме“ — последните думи на убития, а после прескочи безжизненото му тяло, което само преди секунди бе представлявало непреодолима опасност за нея.

— Според него има подземен тунел, който свързва двореца... — подхвана Ферн.

— Сигурно е заключен.

Но Ферн вече тичаше към най-близкото стълбище. Долу установиха, че земетресението е повредило основите и е разклатило гредите и подпорите. Имаше разкривени врати, паднали резета. В една от камерите на хазната трима войници от дворцовата стража, почувствали се освободени от всякакви господари и авторитети, разбиваха ключалки, отваряха ковчежета, прекатурваха шкафове. Единият понечи да извади меча си, за да се нахвърли върху новодошлите, но бързо се отказа.

— Заповядайте, има за всички — покани ги.

Лицето му лъщеше от алчност на ръба на отчаянието — потапянето в богатства, които няма да може да похарчи, посягането към един прекрасен сън в мига преди пробуждането. Бръкна дълбоко в едно ковчеже и извади пълна шепа с монети. Другарят му ровеше в купчина кесии; едната се пръсна и от нея се разпиляха скъпоценни камъни, които заблещукаха и се разпиляха по мръсния под. Мъжът вдигна друга кесия и между пръстите му се изля дъжд от кървавочервени рубини. Това бяха скъпоценности, които атлантидите бяха плякосали от хиляди крале на сушата — кралски наследствени бижута, свещени символи, благословени и прокълнати камъни: изумрудена огърлица, която може би е била единствената ценност на цяло племе, диамант, срещу който е закупено цяло кралство. Всичко това бе струпано в тъмнината, забравено, скрито от погледите, огън и лед, легенда и проклятие, натрупано като боклук на бунището, тайно като подземен тунел, банално като мръсотия.

Какво са обикновените скъпоценности за Даровитите монарси, които държат в ръцете си Магнита? Ферн инстинктивно посегна към верижката на врата си, сграбчи Рафарл за ръката в мига, в който той се поколеба и погледът му необуздано обиколи съкровищата, които трябваше да оставят зад гърба си.

Откриха входа на тунела в ъгъла, зад една тежка ракла, която отместиха, за да минат. Осветление нямаше, но Рафарл успя да отмъкне един фенер от заетите с други дейности войници. Тунелът се спускаше леко надолу, после започваше стълба. Фенерът разкри пред очите им стени от естествена скала, които се събираха в сводест таван, набразден от дългогодишна влага. Имаше и пукнатини, вероятно резултат от сеизмична активност: на едно място се наложи да

прескочат пропаст, широка повече от два метра, приземявайки се на опасно нестабилна стълба отсреща.

— Е, ти успя — подметна Рафарл, докато си проправяха път в тъмното. — Мисията е изпълнена. Задачата ти е осъществена.

— Аха.

— И какво, струваше ли си?

Тя се спря на място за момент и втренчи поглед в него.

— Не знам. А и едва ли някога ще узная.

Продължиха напред. За известно време и двамата мълчаха. Тя не го попита защо се е върнал за втори път, пак противно убежденията си, въпреки всичко казано. Беше се върнал — само това имаше значение. В сърцето си, или в най-съкровениите кътчета на душата си, тя не бе губила вяра, че той ще го направи.

— Какво стана с останалите? — попита тя накрая. — Ще те чакат ли?

— В техен интерес е. — Гласът му беше мрачен, личеше си, че напразно полага усилия да звучи небрежно. — Без мен няма да се справят. Единствен аз мога да удържа лодката в буря. Ипо го знае, той не е глупав. Неговото решение ще повлияе и на останалите.

— А той ти каза, че ще те чака, така ли?

— Не. Обяви ме за безмозъчен инат и каза, че ще тръгне без мен. — Тя чу призрачния смях, който си спомняше от затворническата килия, фенерът се разклати. — Надявам се да е излъгал.

— Аз също. — Тя се вкопчи в надеждата му с всичките си останали сили. — Той ти е приятел, нали?

— Може да се каже.

— Защо искаше да му платиш, за да те прекара през канализацията — попита тя след известно мълчание. — Не можеше ли да го направи заради приятелството ви?

— Това е друго. Въпрос на принципи. Той е единственият, който познава тунелите достатъчно добре. Да превежда хората без пари би означавало да обезцени тайната на познанието си. Никой не оценява услуга, която получава безплатно.

Ферн не повярва на това му заключение и не отвърна.

Знаеше, че самата тя е минавала по един от тези подземни тунели в деня на пристигането си и би трябвало да се притеснява, че няма спомен за това пътуване, че нищо не ѝ подсказва да е носила

фенер или факла. Но вече бе твърде късно за дребни притеснения. Сега дори кашата в главата ѝ се струваше обикновена. Някъде по-напред, близо до земята ѝ се мярна светъл процеп, не беше дневна светлина, по-скоро полумрак, сиво на фона на черното.

Излязоха при задния вход на магазин, явно изоставен, и си запроправяха път между увесени мрежи и прекатурени кошчета за ловене на омари близо до изхода. Навън бе мрачно от приближаващата нощ или надвисналата буря: фенери и факли осветяваха пристанището със сурова, накъсана светлина, по водата трептяха колебливи отражения. На пристана имаше хора, пияни моряци, търсещи корабите си, бягащи граждани, които предлагаха баснословни суми, за да бъдат превозени до сушата, рояци просяци и крадци, които разчитаха на милостта или разсеяността им, само и само за да се порадват на един последен безсмислен жест.

— Трябваше да вземем някой и друг накит — подметна Рафарл. — Така Ипо нямаше да е толкова сърдит, задето ни чака.

— Ако изобщо ни чака — поправи го Ферн. — Ето, вземи това. Вече не ми трябва. — Свали верижката от шията си. Усмивката ѝ потрепна. — Никое съкровище в Атлантида не струва повече от това.

— Може да ти потрябва — възпротиви се Рафарл. — Пък и не притежавам Дарбата, за да го използвам.

— Това е твоята Дарба. Моят Дар за теб.

Тя почувства, че това е важно, символично и съществено, част от някакъв по-машабен план, който не можеше да види ясно, а само чувстваше. Пустинника бе прочел съдбата ѝ по звездите, но сега звездите не се виждаха и тя трябваше да чете на тъмно, опипом.

— Може да ти помогне... или да те закриля.

— Ами ти? Нямах ли нужда от помощ и закрила? — В гласа му се долавяше сарказъм — подигравателни нотки, родени от объркването и емоционалното затруднение, в което бе изпаднал.

— Нося воала на майка ти — спомни си тя и докато говореше, го свали и го овърза около себе си по примера на Ууинарда. Не спомена нито нимфелината, нито начина, по който тя загина — беше твърде скоро, твърде болезнено, твърде безсмислено.

Забързаха по кея, почти се затичаха, минаха покрай навити на топове въжета, покрай разгърнати платна... крясъците и молбите,

заповедите и паниката... оглеждаха се за корабче, което може би отдавна бе отплувало.

В коридора на Розовия палат тялото на Иксаво лежеше неподвижно на пода, струйка кръв се виеше от врата му и пълзеше бавно по чистия мрамор. Изведнъж счупената глава се вдигна, погледът се избистри. Непохватно, сякаш марионетка, управлявана от неопитен кукловод, той се изправи на крака.

„Норна“ беше там. Основното платно беше разгърнато, плющеше и се издуваше на хаотичните пориви на вятъра, който връхлиташе пристанището. Мощни тласъци разлюляваха съдовете, които все още не бяха вдигнали котва, и разгаряха или потушаваха всяка непокрита лампа. Всичко вибрираше в тревожен напев, всепроникващо жужене, което преливаше в потискащ многогласен вой. Вълните се разбиваха във вълнолома и се пръскаха в дъжд от пяна.

Ипфор ги очакваше на кърмата: в усмивката му проблясваха жълтеникави зъби, по-искрящи от очите му. Зад него Ферн забеляза раменете на Гогот и още десетина непознати лица — мъртвешки бледи или тютюнево тъмни, с гърбави или счупени носове, гологлави или брадясали, един ужасно стар, друг невъзможно млад, белязани от страх, наперени от дързост, свенливи, нетърпеливи... но всички ококорени, всички втренчени в нея.

— Е, все пак я откри — посрещна го Ипфор. — Пътниците заплащат за място на палубата в небелязано злато или със семейни ценности, или пък с накитите на жените си. Един ми предложи изумруд, голям колкото юмрука ми. Бих го приел, ама подозирах, че е стъклен фалшификат. Трябва ли да я вземем?

— Аз си платих — отвърна Ферн, странно защо, без да се обиди.

— Тя си плати — потвърди Рафарл. — Откупът на Атлантида няма да покрие цената за нейното пътуване.

— Не е смешно — озъби му се Ипфор.

— Не се шегувам — отвърна Рафарл. Блъсна Ферн в ръцете на Гогот и прескочи на палубата след нея.

Няколко желаещи да избягат от Атлантида, като ги видяха да се качват, хукнаха към корабчето, за да се присъединят към тях, ала членовете на пъстрия екипаж вече се бяха заловили за работа —

единодушни, макар да не действаха в синхрон, неподозирано компетентни. Въжетата бяха изхвърлени, ръцете сграбчиха веслата, които изтласкаха „Норна“ във водата. Една жена на пристана държеше в ръцете си малко дете — пеленаче или току-що проходило. Ферн посегна към нея, откликвайки едва ли не инстинктивно на гледката, но Ипфор я възпря.

— Не! Не можем да качваме допълнителни тежести.

— Едно бебе!

— По-добре да се качат някъде на високо. Това би било по-сигурно.

— А ако ти бяха предложили диамантена огърлица, нямаше ли да вземеш детето? — попита укорително тя.

— Разбира се. Винаги мога да изхвърля копеленцето през борда. Не ставай глупава: по-добре да остане там, където е. Нашите шансове не са големи. Закъсняхме.

Бяха оставили пристанището зад гърба си. Отвесните стени на праисторическия кратер се издигаха зад тях, непреодолима барикада за всяко нападение, макар че от векове не се бе появявала подобна опасност. Небесното езеро над главите им бе замъглено, изгубено зад всепоглъщащи облаци: звездите бяха удушени, луната — удавена. Единствената светлина на света сякаш извираше от собствените им фенери и от лампите покрай отдалечаващия се кей, които мъждукаха все по-слабо и постепенно се предаваха в борбата с могъщия мрак.

Изведнъж „Норна“ остана потискащо сама. Малкото корабчета, хвърлили котва в залива, се поклащаха нервно с бурните вълни на обикновено спокойното и кротко море. Никой друг не правеше опит да отплава. Щом Ферн се обърна да изпрати с поглед брега, видя висока фигура, която се извиси на самия ръб. От това разстояние не се виждаше добре, но ѝ се стори, че главата на човека е бръсната.

— Раф! — отрони тя.

Гласът ѝ бе тих като шепот, но той я чу. Чу я и разпозна нотката на потиснатата паника, неудържима като вик. Предаде щурвала на един от другарите си и отиде при нея, от другата ѝ страна стоеше Ипфор.

Фигурата на брега се движеше почти тичешком. Краката му се люлееха толкова бързо, че почти се сливаха в един неясен облак. Стъпи на дървен кей, където го очакваше галера — океанска бирема с вдигнати над водата весла и едно-единствено платно, скътано при

рейката. Видяха го как скача на палубата, как развързва въжетата от кнехта, двете редици весла потънаха във водата. Корабът се отдалечи от кея като огромна стоножка. На кърмата и носа горяха факли, чиято светлина хвърляше яркочервени отблясъци върху голата глава на единствения обитател на кораба.

— Сигурно има роби, предварително заели местата си — колебливо подметна Ипфор.

— Той е мъртъв — додаде Рафарл. — Убих го със собствените си ръце. Ти сама видя.

— Духът, който го движи, не е човешки — отвърна Ферн. — Тук има нещо друго... нещо тъмно. И много древно. Много силно. Пусто. Злото винаги е пусто. С него все още не е свършено. Не са му нужни роби, а само весла — продължи Ферн. — Той притежава сила, надхвърляща Дарбата.

— Каква бързина може да развие? — попита Рафарл, но въпросът получи отговор от само себе си, докато галерата скъсяваше дистанцията помежду им и пореше вълните с осветеното си тяло.

Рафарл се хвърли към щурвала и се зае да раздава заповеди на цветист език, за да активизира по-бързо екипажа си. Ферн се обърна и задържа погледа си върху него за момент — само за един миг: косата му се вееше на вятъра, ризата плющеше на крехкия му гръб. Един миг, който да запечата в съзнанието си, да напълни очите си завинаги.

— Кажи му... — подхвана тя към Ипфор, но не можа да намери думите, единственото, което ѝ идваше на ума, бе „довиждане“, а точно тази дума ѝ се щеше да остави неизречена. Това бе третото им окончателно сбогуване и тя знаеше, че този път наистина е завинаги. Но нямаше време да се замисли, нямаше време да изпита болка.

— Какво би могла да сториш? — попита Ипфор, усетил, че тя е взела решение, лицето му се разкъсваше между съмнението и скептицизма.

— Иксаво иска мен. И ти го знаеш. Той иска ключа. Но докато разбере, че не е у мен, ще бъде твърде късно.

— Ще загинеш.

— Няма значение — отвърна тя припряно. — Вече няма никакво значение. — В това „вече“ се криеше цяла планина от смисъл. — *Вече* няма значение. Сега, в самия край на всичко.

Прехвърли крак през планшира. Ипфор издърпа ножа от колана си — огромен противен нож, назъбен и отново наточен, удобен и зловещ — и го пхна в пояса ѝ. Повече думи не си размениха. Тя не погледна към Рафарл — във всички легенди се казва, че не бива да се обръщаш назад — само се усмихна на Ипфор за една кратка частица от секундата и скочи. И си каза, той ми е приятел — мислите са по-бързи от думите, после водата я заля, по-студена от преди, и когато главата ѝ отново се показва над водата, „Норна“ вече се бе отдалечила, минаваше под каменния мост, за да навлезе в канала, а биремата едва не премаза Ферн, пляскащите весла бяха опасно близо до главата ѝ. Опита се да ги избегне, ала корабът бе твърде близо: тя плуваше под балдахин от весла, още миг и щяха да се стоварят отгоре ѝ. И тогава балдахинът се вдигна и в следващия миг тя се озова на кърмата, Иксаво ѝ хвърли въже и я изтегли, а тя се вкопчи в него с изплъзващи се ръце, като си удари глезена и коляното в корпуса на съда.

— Бях сигурен, че ще дойдеш при мен — рече той. Физическата развала бе повлияла и на гласа му: дрезгавината се бе превърнала в остро стържене, което отекваше като в огромна кухня. — Повиках те и ти дойде.

Тя не бе чула той да я вика — дори в мислите си. Постара се да не го заглежда много-много, но нямаше как да не забележи струйката кръв, рухнала от главата му, и белега му, който сега изглеждаше още по-червен и зловещ, може би възпален, сякаш самата му плът кипеше и бълбукаше над костта.

Той се обърна и закричи напред; вдигнатата му ръка отпусна огромното платно; въжетата се опънаха; веслата, за кратко излезли извън контрола му, прецпакаха в ключовете си. Сякаш целият кораб бе един жив организъм, а той бе мозъкът, който управлява мускулите и движенията му. Въпреки всичко той бе тромав, присъствието ѝ го разсейваше. Докато минаваха под моста, „Норна“ беше вече доста далеч, пореше побеснялото море. Иксаво бе загубил интерес към преследването. Ферн осъзна, че колкото повече сила се излъчва през мозъка му, толкова повече се нарушава способността му да разсъждава. Сякаш силата, която го движеше, унищожаваше физиката му, претоварваше мозъка му. Отзад прорезът в главата му се виждаше съвсем ясно: черепът му около мястото изглеждаше обезформен, а

раздраната кожа се белеше от раната, но отвътре не излизаше течност. Стори й се, че в пролуката се сивее оголената кост.

Платното се изду; отвъд моста пред тях се ширнаха море и небе. Вълните бушуваха, гребените им се изопваха нагоре, после потъваха като неукротими чудовища, кръжащи около кораба. От изток настъпваха гигантски сиви облаци, големи колкото бойни кули; към тях се присъедини грохотът на мощна гръмотевица, чийто шум разцепи небето и прокълтя като ехо в тесен пролом. Около облаците затанцуваха яростни светкавици. Едната се вряза в масивната естествена арка, останала зад гърба им. Чу се неистов пукот и мостът, издигал се там откакто съществува Атлантида, политна към водата и само след миг се изгуби сред колосалната стена от пръски. Шоковата вълна, която се носеше пряко на насрещните течения, ги повлече; някъде пред себе си Ферн отново мярна „Норна“, изправена почти вертикално, готова да яхне гребена на висока вълна. Ферн се бе вкопчила за парапета на кораба, за да запази равновесие, но Иксаво явно нямаше такива проблеми, само леко пристъпваше от крак на крак върху люлеещата се палуба. Сякаш някаква друга сила го държеше отгоре и му помагаше да запази равновесие.

— Изправи щурвала! — извика й той. — Трябва да издуем платното максимално. Изправи го! Използвай Магнита. Какво ти става? Ти притежаваш Дарбата. Използвай я!

Тя не реагира, не отвърна. Щурвалът пред нея се въртеше безконтролно. Иксаво се спусна към нея, измина разстоянието помежду им само с три гигантски крачки; корабът се наклони, а той дори не залитна.

— Ти какво, да ни убиеш ли искаш? — Гласът му прозвуча като вой, изтръгнат от множество гърла.

Ярка светкавица озари цялото й тяло с прозирна яснота — мокрият воал бе прилепнал плътно о гърдите й. В един миг тя видя как лицето му се сгърчва, очите му се напълниха с кръв.

— Какво стори с него? — изкрещя той и я сграбчи за врата, после я разтърси здраво, сякаш се надяваше ключът да изпадне от скривалището си между костите й.

— Изгубих го, когато се гмурнах в морето. Изхвърлих го. Свърши. Ти никога няма да се добереш до него!

Той долепи лицето си до нейното. Светкавицата разкри кожата му, позеленяла от смърт, очите му бяха изцяло червени, без ирис и зеница, слепи от кръв.

— Ти си мое творение... — Думите бяха изречени чрез гласа му, а не с него, в шепот, по-дълбок от бурята. — Не можеш да ме измамиш. Десет хиляди години напред ще пазя спомена в главата ти. Твоята сила е твърде млада — няма да можеш да го изтриеш. — Слепият му поглед обхождаше мозъка ѝ като лъч от мрак, ръчкаше, ровичкаше... докато накрая се отдръпна неудовлетворен. — Негово дело е, нали? Каракандал шарлатанинът... Каракандал прокудения... Той докосна ключа и Магнита му се отплати със сила. Но въпреки всичко аз ще се добера до ключа, а Каракандал ще бъде проклет. Къде е? Кажи ми или ще те пръсна като зрял плод и ще разпиля мислите ти като семена. Дала си го, нали? На онзи разбойник... на онзи пират, дето кара оная черупка отпред? На разбойника!

Блъсна я встрани и се обърна, започна да крещи към кораба на различни морски езици — писъкът на отдавна изчезнали видове птици, шумните стенания на морски чудовища, воят на бури, вилнели в епохата преди раждането на човека. Мощният вятър изду платното и опъна фаловите: вълните пред тях се разцепиха, образувайки улей, облаците над главите им се извиха в тунел.

Ферн лежеше просната на пода, но успя да се надигне на длани и колене и изпълзя встрани. Палубата бе престанала да се люлее; изцедил силата си до последната капчица, Иксаво успя да удържи съда изправен, всяка дъска, всяко въже прачеше от усилието, което го тласкаше напред. Все по-близо и по-близо на подхвърляната от вълните и мятана от бурята „Норна“.

Но Ферн бе потиснала в себе си всички чувства, отдавайки се само на едно: волята за победа. Победа над съдбата, над Иксаво, над демоните, обзели душата му. Импулсът, водил я през последните няколко дни — нещо, което често бе малко по-силно от рефлекс — се бе засилил, бе се превърнал в твърда решителност. Главата ѝ се завъртя, физическите ѝ сили почти я напуснаха, ала в съществото ѝ се надигна друга сила, която бе повече от физическа, по-ясна от мозъка ѝ, по-здрава от жилите ѝ. Сила, която не беше нито Магнита, нито Дарбата, а самата тя. Изтръгна ножа на Ипфор от пояса си и посече едно от въжетата, придържащи платното.

Ножът бе остър, въжето — опънато. Пропука се почти веднага. Платното заплющя на воля и се раздра, едно безполезно парче се развя като знаме, докато основната част се уви около мачтата.

Разяреният вик на Иксаво бе като писък на хищник, като вой на първично морско чудовище. Но не постигна нищо. Без платното силата нямаше в какво да се закрепи, нямаше обект, който да контролира. Само воля не можеше да управлява морски съд с такива размери през разбушувало се море. Образувалият се пролом между вълните изчезна и водата се извиси до умопомрачителни висини, корабът бе повлечен от водната маса и препускаше като побеснял кон. Иксаво, чиято сила чезнеше, се вкопчи в мачтата и се опита да се привърже към нея с пояса си. Сигурно нещо го бе ударило по главата: раната му бе зейнала още повече и сега част от скалпа му висеше свободно като отпорено парче плат.

Ферн стискаше скъсаното въже и мокрото дърво, присвила очи, за да се предпази от постоянния устрем на вълните, взираше се напред в черната пелена и се опитваше да се ориентира. После нещо ги понесе нагоре, в една кратка секунда, в частица от секундата, светкавицата ѝ показва „Норна“, вече доста далеч, подскачаща от гребен на гребен, понесена от същинския вятър.

Ще успеят, рече си тя, ще надбягат бурята, спечелих. Но корабът се спусна надолу и „Норна“ изчезна от погледа ѝ, дори светкавицата не се виждаше вече. Високо горе сводестите облаци бяха образували тунел, тъмнината вече не бе черна, а яркочервена. Ферн мярна спиралата на торнадо, разтегната да достигне ръба на облаците, ала очертанията му не помръдваха, после видя друго торнадо вляво от първото, като гигантски зъби, които се опитват да захаят морето, и то ги засмука и ги глътна в огромната океанска паст.

Иксаво изкрещя с човешки вик: „Ненхийдра! Ненхийдра се събуди!“. И ръцете му задрапаха по възлите, които бе навързал, но плътта капеше от главата му и пръстите му губеха координация. Ферн мярна огромна влажна топка, по-тъмна от дъжда, да се търкаля към нея. Разби се в палубата на сантиметри от крака ѝ, вряза се в дъските и направи дупка, чиито назъбени краища димяха като обгорени въпреки водата. След това, сякаш в някаква окултна стая отвъд пределите на паметта, започна да се издига все по-нагоре и по-нагоре, морето се надигна през небето, бурята се сгромоляса.

Великата Змия отдръпна главата си над облак и светкавица, бавно затвори зейналата си паст и океанът изтече като водопад през устата ѝ. Корабът се наклони и Ферн едва се задържа да не падне, метна се встрани и бе пометена... все по-надалеч и по-надалеч. Избегна затварящите се зъби и като излетя над ограбената откъм устни паст, започна да пада безконечно през бушуващото небе. Последната ѝ мисъл представляваше мимолетно ликуване, понеже бе избегнала и демона, и змията, и най-сетне щеше да умре в Морето.

ЕПИЛОГ

ЕДНОРОГЪТ

В бузата ѝ опираше нещо — твърда и гладка повърхност, съвсем нежна. Съсредоточи се и установи, че лежи на една страна, а твърдото гладко нещо е под нея. Щом отвори очи, видя как то се е проснало и повърхността му искри в тъмното. Остана с впечатлението, че отгоре има повече светлина и сенките на невидими планини, и ниски вълни, които се разбиват над нея, макар че явно не беше мокра. После изведнъж разбра къде е.

Седна изправена и безкрайните плажове на границата на битието се простираха от двете ѝ страни, отдалечавайки се в безкрайността, и всяка звезда във вселената се виждаше върху нощното небе. Вдиша искрящия въздух, заслушана в дишането на морето и в свистенето на звездите. Огледа се и видя, че е облечена в дрипи; сред тях голите ѝ крака блестяха като бисери. Как и защо се е озовала тук, като че ли не беше толкова важно. Просто беше тук и така бе самата себе си — безименна и вечна. Обзе я хладно спокойствие.

Когато той се появи, знаеше, че го е чакала. Побутна я с муцуната си, рогът му блестеше по-ярко от облените ѝ в звездна светлина крака. После изведнъж той тръсна глава и в тъмните му очи проблесна неистова болка. Еднорозите обичат ревниво, не са готови да делят с друг. Веднага би избягал от нея, ала тя скочи на крака и обви шията му с ръце.

— Остани при мен. Още веднъж, само още веднъж. После ще те пусна да си вървиш.

Яхна го, той се вдигна на задните си крака, заотстъпва, но пръстите ѝ бяха заровени в гривата му и тя успя да се задържи. После той подскочи напред и запрепуска през пясъка, и нощта край тях полудя.

— Отведи ме у дома. — Звездите отгънаха до дълги пискюли светлина, светът затрептя и потъна в небитието, а когато небитието изчезна, слънцето засия и тревата под копитата му беше зелена.

Тя слезе от гърба му и се обърна, но той си бе тръгнал, без да дочака благодарностите ѝ, просто изчезна в ефирната мъгла. Нямаше да се върне никога повече. Стъпалата ѝ усещаха полето и дивите цветя, и пеперудите, слънцето галеше топло лицето ѝ. Тя беше Фернани, Фернани и Фернанда, отново беше цяла и всичко, което бе забравила, изведнъж се върна в съзнанието ѝ като поток, разбуни заспалите ѝ спомени, почука на сърцето ѝ. И далеч, под сивата къща от съня ѝ, но достатъчно близо, имаше три фигури, застинали на склона — на мъж, на момче и на куче.

— Аз съм Ферн Капъл — рече тя на глас и се разрида, и така я намериха, и тя прегърна Уил, и се вкопчи в палтото на Наблюдателя, и заплака така, както не бе плакала от дете, откакто майка ѝ почина. А тогава си бе казала, че сълзите са се вледенили в сърцето ѝ завинаги.

Докато разказът се изливаше от нея, двете половини на случилото се се наместваха в съзнанието ѝ. Най-накрая с ужас, от който сълзите ѝ секнаха, тя разбра.

— Добре се справи — рече Рагинбоун, — по-добре от най-смелите ми очаквания — ако изобщо бих могъл да ги нарека очаквания, понеже не смеех да си позволя лукса да очаквам. Ключът е приклещен в капана на времето: никой повече няма да успее да го вземе. И при загубата на толкова мощен амбулант Древният дух може би ще остане с наранена сила за дълго време.

— Ами останалото от Магнита, другите парчета? — попита Уил.
— Какво стана с тях?

— Това е друга история — отвърна Наблюдателя, — чийто край тепърва предстои. С нашата история сме дотук — поне засега. Да, ти наистина се справи добре. Малцина са дръзнали да стигнат толкова далеч, поне не знам някой да се е върнал. Не съжалявай за заплатената цена. Всичко това се е случило преди много-много време. Атлантида се е превърнала в прах преди Рим да бъде построен и Троя изгорена. За нейните обитатели няма дори спомен.

— Но аз ги обичах! — извика Ферн и Уил видя страстта в очите ѝ и отчаянието по лицето ѝ, и осъзна с неясна болка, че сестра му завинаги се е разделила с детството. — Езрамè и Ууинарда, и Ипфор, който беше мой приятел... и Раф. Искях да го спася, жертвах живота си за него, но оцелях, а той загина. Аз го изпратих на смърт. Как ще продължа да живея... тук и сега... след като бях в Атлантида с него? —

Докато говореше, ръката ѝ несъзнателно стисна ефирната тъкан, която все още висеше около дрипите на непривичните ѝ дрехи.

— Всички ще продължим — успокои я Рагинбоун, а челото му бе дълбоко набраздено. — Не се отчайвай. Ти си млада, а отчаянието лесно спохожда младите, но в крайна сметка то не е... печелившо. Кой знае? Ако си го обичала... ако и той те е обичал... теб и никоя друга... може да се появи пак. Дверите се отварят в двете посоки или поне така се предполага. Помни, че където има надежда, човек може да запази вярата си. Може да се срещнете пак някой ден. Вечността продължава твърде дълго, за да изречеш думата „никога“. — Изправи се. Лугари бе до него. — А сега трябва да се прибираш. Баща ти те чака.

— Нямаше те пет дни — каза ѝ Уил. — Татко направо се побърка от притеснение, извика полиция и щяха да тръгнат да претърсват околността, но разбраха за Хавиер и решиха, че може да си избягала с него. Беше ужасно.

Тя изпрати с поглед Рагинбоун, който се движеше с неуморна крачка и потъваше бързо в лятната мараня.

— Кога е Някой ден? — провикна се тя, но отговорът му, ако имаше такъв, отлетя с вятъра, а мъжът и кучето, магьосникът и вълкът, сякаш се стопиха и се превърнаха в спомен.

— Хайде — подкани я Уил и я прегърна, и двамата се спуснаха по хълма, за да се приберат у дома.

Корабчето продължаваше да се бори яростно с огромните вълни. Извита като гребен водна маса — те не знаеха, че това е вълната, дошла след излизането на Ненхийдра — ги понесе нагоре и напред, докато успяха да я яхнат и да се метнат обратно в плътно зелената пропаст, където не проникваше ни лъч светлина.

Той вече разбра, че нея я няма, но не се изненада: имаше чувството, че винаги е очаквал раздялата им. В сърцето му не бе останала ни капка насмешливост, ни искрица гняв. Понесе мъката си, без да е натъжен, като камък в сърцето. Приятелите му го чакаха, лодката имаше нужда от него. Тя бе храбра и умела в морето, люлееше се с вълните, препускаше с бурята, но платната ѝ вече бяха разкъсани от вятъра, корпусът ѝ пропускаше, мачтите се чупеха. Вълна се сблъска грохотно с вълна и се стовари отгоре ѝ с пълна мощ

— той изпусна щурвала. Но успя да се задържи, нищо, че не имаше към какво да посегне, решен да препуска докрай с последната си буря, докато дъските под краката му се пропукаат, да запази вяра — ако има какво да се пази — в другарите си, в лодката, в нея. Тя, която така и имаше да узнае дали изобщо е повярвал.

И така, ураганът вилнееше над него, Морето бушуваше наоколо, а мракът се изливаше отгоре.

Сирената изплува от морските дълбини, и върхлетя право в бурята.

ЕЗИК

До наши дни са достигнали само откъслечни сведения за атлантидския език. Потомците на Прокудените вече не го използват, а Даровитите си служат с него като с мъртъв език — като латинския или старогръцкия. Само най-надарените го използват за заклинания и магии. Магията от по-ниско ниво си служи с други езици.

Ферн е единствената сред децата на Просперо, която е пътувала до Забраненото минало, като по този начин езикът се е превърнал в част от нероденото ѝ познание, макар че акцентът ѝ си остава неизменно северен. Можем да предполагаме, че това е лингвистичният наследник на редица съвременни езици, особено европейски. Произношението напомня на френско, с епиглотално „р“ и няколко носови окончания като „ан“ и „он“, макар че на атлантидски последната съгласна обикновено се озвучава. При все това в атлантидския се среща още немското „ч“, руското „ж“ и английското „т“. Няма установени точни правила и тъй като езикът е отдавна мъртъв, всичко е въпрос на спорове. Например, „th“ в някои собствени имена се произнася като обикновено „t“.

Атлантите твърдят, че са създателите на първия напълно развит човешки език; Древният език, както казват те, съдържа множество примитивни звуци и дори животински шумове, които предхождат тънкостите на същинската комуникация. Атлантидският със сигурност притежава сила, нехарактерна за повечето други езици, като че ли в неговите звуци и ритми е пренесено звученето на притегателната сила на Магнита. Като език на призоваването той е неустойчив: дори Древните духове се отзовават, въпреки че са живели на този свят още преди да бъде създаден езикът. Струва си да се отбележи, че те често си служат с природни звуци вместо думи, когато освобождават силите си. Думите са присъщи за Човека. Малцина сред Безсмъртните се учат от такива преходни същества, но онези, които го правят, било то с любов или враждебност, биват очаровани и дълбоко заинтригувани и думите, които не успяват да изрекат, ги свързват

невъзвратимо със съдбата на човешкия род. Сред тях най-могъщият и най-близкият до Човека е Азмордис.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.